

Giới thiệu Em Là Người Tôi Yêu

Chắc chắn rồi đó là Em Là Người Tôi Yêu, cặp đôi họ là bạn học cùng lớp từ những năm học trung cấp. Anh là một học sinh giỏi, niềm tự hào của thầy cô giáo, được các bạn trong lớp yêu mến.

Đến khi trưởng thành cô là một nhân viên văn phòng bình thường. Anh là một lập trình viên nổi tiếng, là một trong những quản lý nổi danh của nhà mạng của công ty Iphone, phụ trách hạng mục nghiên cứu kỹ thuật phát triển khách hàng.

Sau đó cô và anh yêu nhau đã mười năm, đã sống chung với nhau. Nhưng có một ngày cô đưa ra lời đề nghị chia tay. Anh cho rằng cô chỉ giận dỗi nhất thời. Nhưng họ đã chia tay thật sự nhưng...nhưng còn một sự thật nữa!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trần Qua Qua

"Đúng vậy, đó là lý do vì sao mà lúc đầu công ty chúng tôi đưa ra ý tưởng thiết lập một trạm mới..."

"Gâu. . ."

Tiếng sủa của một chú chó con vang lên cắt ngang lời hai người. Họ cúi xuống nhìn phía dưới chân. Một cún con đầu tròn tròn, bộ lông màu nâu giống như gấu Teddy bị cắt ngắn ngắn đang ra sức dùng thân thể cọ cọ vào ống quần tây trang của Chu Đông, cái đuôi vẫy vẫy rất thân thiết.

Người khách hàng nữ ngồi đối diện nhú mày, "Chó của nhà anh sao?"

Chu Đông lắc đầu một cái, lại đưa tay ôm lấy cún con, "Qua Qua, sao mày lại tới nơi này?"

Sắc trời rất đẹp, tiết thu tháng mười, bầu trời vẫn còn rất xanh. Đã lâu rồi, khó mới có ngày mặt trời xuất hiện được hôm nay. Chu Đông nhẹ nhàng khẽ vuốt ve bộ lông cún con, rất nhanh cún con đã khoanh tròn ở trên đùi anh.

Chu Đông buông trông mắt xuống, bất giác cười cười.

Cũng không lâu lắm, từ cửa kính trong suốt của phòng cà phê, một cô gái mặc chiếc áo lông màu nâu nhạt xen lẫn màu trắng vội vã đi tới. Mái tóc ngắn, thẳng màu nâu của cô vốn luôn xõa, bây giờ mái tóc thật dày như sóng biển ấy lại được sợi dây màu lam với bông hoa vàng nhạt buộc lệch sang một bên, rũ xuống bên vai trái, nhìn rất kiểu cách.

Thoạt nhìn cô gái còn rất trẻ tuổi, chiếc áo lông chỉ khoác lỏng lẻo, hờ hững ở trên người, lộ ra bả vai trắng nõn. Nhìn cô gái trẻ này có vẻ đặc biệt ngoan ngoãn nhưng lại rất thành thạo.

Cô cúi người xuống, ôm cún con từ trên đùi Chu Đông lên, oán trách: "Làm chị sợ muốn chết đi được, Qua Qua à!"

Cô vuốt ve cái đầu của cún con, "Tại sao em lại không chịu nghe lời như vậy?" Mới vừa mang Qua Qua đi tản bộ ở trên quảng trường, ai ngờ cún con thừa dịp cô không đề phòng, đột nhiên ngúng nguẩy mấy chân rồi chạy đi, hại cô phải tìm thật lâu mới thấy.

Cún con được đặt tên là Qua Qua. Nó nhìn cô gái nức nở lên một tiếng, cô gái liền cười, sau đó cô đứng lên nhìn về phía Chu Đông, "Cảm ơn anh đã giúp em tìm được Qua Qua."

"Không sao. Đây là cún con đã tự chạy tới nơi này đây."

Rốt cuộc nhân viên phục vụ phòng cà phê đã tới, "Xin lỗi, tiểu thư, đây là chó của cô sao? Phòng cà phê của chúng tôi không cho phép mang thú cưng vào."

"Tôi biết rồi, rất xin lỗi."

Cô gái nhìn Chu Đông vẫy tay một cái, "Hẹn gặp lại."sau đó ôm Qua Qua đi ra ngoài.

"Bạn của anh sao?" Nữ khách hàng ở phía trước mặt hỏi.

Chu Đông thu hồi ánh mắt, dùng cái muỗng khuấy bên trong cái chén Cappuccino, "Ừ."

"Bạn gái?" Nữ khách hàng hỏi có chút dò xét.

Chu Đông đưa ly cà phê lên miệng, uống một ngụm trước rồi mới nhàn nhạt đáp lại một câu: "Không phải, chỉ là bạn gái ngày trước."

Chu Đông bàn bạc công việc xong liền trở về nhà.

Hôm nay là một buổi sáng thứ bảy có tiết trời rất đẹp. Từ sáng sớm, mới hơn bảy giờ anh đã bắt đầu rời giường, nhưng dù vậy anh vẫn luôn rất bận bịu. Tám giờ làm xong bữa điểm tâm cho mình, sau khi dọn dẹp xong, anh ngồi yên vị trước máy vi tính để kiểm tra tài liệu và lên lộ trình, đến mười giờ, đi ra ngoài gặp vị chuyên gia đại diện của doanh nghiệp để thương lượng việc hợp tác, cho tới bây giờ, mười một giờ, anh xách theo tài liệu và Laptop về nhà.

Vừa mới bước hết thang lầu, nhìn thấy cửa nhà mình, anh liền nghe thấy lầu dưới có tiếng bước chân thịch thịch truyền đến.

"Qua Qua, go!" (đi nào – nguyên văn tiếng Anh)

"Qua Qua là giỏi nhất!"

Phía dưới, trong thang lầu xoắn tiếng chân của cô gái đang chạy vọng lên.

Hai người bọn họ đều thuê nhà ở lầu chín, vị trí này cũng không cao lắm, cho nên anh cũng thích đi bộ lên bằng thang lầu hơn là dùng thang máy.

Cũng không lâu lắm, bóng dáng cô gái liền xuất hiện ở phía dưới tầm mắt của anh.

Cô giúp Qua Qua cùng chạy lên. Qua Qua thần thái sáng láng, vui vẻ, nhưng cô lại mặt mũi không thờ nổi, ngẩng đầu lên nhìn thấy anh, liền lên tiếng, "Anh về rồi à?"

"Ừ." Anh cũng đáp lại một tiếng, "Em cũng đưa Qua Qua đi dạo về hả?"

Mấy bậc thang cuối cùng cô gái phải chống vào eo, dắt Qua Qua từ từ đi lên, "Vâng ạ! Qua Qua quá ồn ào, em cũng sắp không chịu nổi nữa rồi. Nhưng mà, hôm nay thời tiết tốt như vậy, nên em mới cho nó ra ngoài đi dạo một chút, cả ngày cô bé ở nhà cũng rất buồn bực."

Giọng cô gái nói tràn đầy yêu thương.

Chu Đông nhàn nhạt đáp nhẹ một tiếng, ánh mắt rơi vào trên người Qua Qua đang được cô gái dắt. Mặc dù có dây xích trông trên cổ, Qua Qua vẫn cố gắng xông về phía anh ở bên này. Chu Đông ngồi xổm xuống, vuốt vuốt cái đầu tròn của cô bé, lập tức lòng bàn tay anh bị cún con liếm vài cái.

"Qua Qua, phải ngoan ngoãn nghe lời của chị nhé, đừng có chọc để cô ấy tức giận nghe chưa!"

Cô gái cười ha ha ha.

"Tháng này em mang nó đi tiêm phòng chưa?"

"Đã tiêm rồi. Anh đừng có hỏi nữa, bé bé cún đi tiêm phòng em mệt muốn chết đây. Xe buýt và tàu điện ngầm đều không được ngồi, đi xe taxi thì lại rất đắt, thấy bao gần đây tăng giá, hơn nữa lại còn phải bị lại thật kín. Haiz, em cũng đang suy nghĩ ước gì bây giờ ở đây có thể có một bệnh viện thú y cho thú cưng có phải là tốt biết bao không, em sẽ không cần phải tháng nào cũng đi xa như vậy. Ban đầu khi đến thuê phòng ở đây sao lại không có suy tính đến điểm này nhỉ?" Cô gái vừa nói vừa móc cái chìa khóa từ trong túi ra mở cửa.

Cửa mở ra, cô dắt Qua Qua đi vào, vẫy tay với anh một cái, "Lần sau tán gẫu tiếp nhé!."

"Được."

Chu Đông xoay người lại đi vài bước tới cửa phòng đối diện với phòng của cô gái, cách khoảng hai thước, dùng chìa khóa vặn mở cửa phòng mình.

Cửa đối diện vọng sang tiếng huyên náo ầm ỹ.

"Qua Qua, em được giải phóng!"

Là tiếng của cô, hiện giờ cô mới tháo sợi dây xích chó xuống sao? Sau đó tiếng Qua Qua bắt đầu nhào lộn. . .

"Em lại nghịch ngợm rồi, chị đói bụng rồi phải đi làm cơm đây, em ở lại nơi này ngoan ngoãn ăn cái gì. . ."

Hiện giờ cô cũng mới đôi dép.

Âm thanh cuối cùng biến mất.

Chu Đông vào cửa phòng, bên trong phòng vẫn giữ nguyên bộ dạng như lúc anh mới ra đi.

Anh luôn luôn chỉnh tề, mặc dù ở một mình cũng thế. Chăn gối, ly chén, hộp sữa tươi anh lấy ra từ trong tủ lạnh cũng vẫn đặt chỉnh tề ở nơi đó. Cầm hộp sữa tươi lên lắc lắc, đã uống hết, thuận tay anh ném cái hộp vào thùng rác, nhìn thấy bữa sáng hôm nay còn dư lại một nửa cái trứng gà, cũng ném luôn vào trong thùng rác.

Hôm nay chỉ có hai thứ này.

Kể từ hai tháng trước, khi vào ở căn phòng này, anh có chút không quen.

Bố cục của phòng này và phòng của cô ở giống nhau như đúc. Trước kia bọn họ ở cùng nhau tại phòng đối diện. Hàng tuần vào buổi sáng thứ sáu hoặc chủ nhật sẽ cùng nhau ra ngoài mua đồ, hàng ngày thùng rác đều tràn đầy. Hai người cùng oằn tì với nhau, ai thua người ấy sẽ đi đổ rác. Nhưng hiện giờ anh vẫn mỗi ngày đi đổ rác một lần, nhưng lại phát hiện ra mình hoàn toàn chẳng có gì đồ gì để bỏ đi hết.

Anh đi tới trước bàn, lấy bản gốc tài liệu cực kỳ quan trọng từ trong cặp làm việc ra, đặt lên bàn, bỏ chiếc cặp đó vào trong ngăn kéo.

Theo thói quen anh cắm điện mở ra máy tính ra, chờ máy khởi động, màn hình xuất hiện Win8, thế nhưng anh lại có chút không biết phải làm cái gì.

Quay đầu nhìn ra cửa sổ, hôm nay nắng to như vậy phơi chăn rất tốt.

Vì vậy anh liền mang chăn ra phơi ở trên ban công.

Trên ban công ánh nắng vàng chói mắt, anh không có thói quen trồng cây, chỉ có vài chiếc mắc đang phơi quần áo bay tán loạn.

Đúng rồi, anh lại chưa mua cây gây phơi quần áo, luôn quên như thế. Gần đây anh cũng chẳng muốn đi siêu thị.

Anh đi vào nhà.

Máy tính đã mở ra, đồ vật trong nhà cũng được sắp xếp rất chỉnh tề, quần áo tắm ngày hôm qua cũng đã ném vào trong máy giặt để giặt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Trần Qua Qua (tiếp theo)

Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ. Đã mười một giờ 20 phút rồi, vẫn phải đi nấu cơm.

Mở tủ lạnh ra tìm kiếm, tầng trên cùng là một hộp sữa tươi, bảy tám chiếc bánh bao và mấy quả trứng gà, đều là đồ cho bữa ăn sáng.

Tầng giữa có năm lon bia, tầng cuối cùng là một ngăn kéo, anh rút ra, thấy có ớt và đậu sừng đã thối, mới nhớ ra, đây là đồ ăn anh mua từ tuần trước.

Lần trước đi siêu thị, trở về nhà vứt túi đồ ở chỗ này rồi quên luôn.

Tất cả các đồ ăn khác không khá hơn chút nào, cũng đã hỏng hết, ngay cả khoai tây cũng mọc nấm mốc, bên trong bốc lên mùi hôi thối.

Anh vén tay áo lên, xách thùng rác tới, vứt bỏ toàn bộ đồ ăn đã bị hỏng đó vào, tiếp đó cầm khăn lau từ trong phòng bếp ra lau dọn sạch sẽ. Hiện tại tủ lạnh đã trống rỗng, không còn thứ gì có thể ăn được.

... phía dưới tủ lạnh không cần mở ra xem, bên trong vẫn là trống không. Anh vẫn luôn không có đồ gì cần gì phải để đông lạnh cả, không giống như cô, luôn thích mua kem, bánh chéo (sủi cảo) còn cả thịt đông lạnh.

Đành phải ra ngoài để mua một ít đồ ăn vậy.

Trứng gà cũng không còn mấy, phải rồi, còn có thể nhân tiện mua cây gây phơi quần áo luôn.

Anh đưa ra quyết định, lập tức với tay lấy điện thoại di động, chia khóa, ví tiền rồi đi ra cửa.

Vừa mới đóng cửa lại, cửa đối diện gần như mở ra luôn, anh quay đầu nhìn thấy cô.

Cô thò đầu ra khỏi cửa, "Anh định đi siêu thị sao?"

Anh gật đầu một cái.

"A, vậy thì tốt quá." Cô lộ ra nụ cười vui mừng, "Anh có thể mua giúp cho em ít dầu ăn được không, em hết dầu ăn rồi."

"Được, loại dầu ăn nào vậy?"

"Dầu gạo của hãng Phúc Lâm, mua bình nhỏ là được rồi."

"Còn muốn mua gì nữa không?"

Cô tựa như suy nghĩ một chút, "Ừm nếu không... anh mua giúp em một ly tinh cầu?"

Rất thích ăn đồ ngọt nên cô cũng không cảm thấy thẹn thùng.

Đột nhiên anh muốn cười, không biết tại sao trong lòng liền cảm thấy rất thoải mái.

"Được."

"Để em gửi anh tiền." Cô nói, rút tờ tiền 100 từ trong ví ra, "Tại vì em quá lười, lúc này đi ra ngoài rồi nên giờ cũng không muốn đi nữa." Qua Qua đang ở cửa muốn chạy qua chân cô trốn ra ngoài, cô dùng đôi dép vải đang đi ngăn cún con lại.

"Không cần đâu!" Anh từ chối, "Lúc về trả cho anh cũng được."

"Qua Qua!" Cô cúi đầu vội vàng dạy dỗ cún nhỏ không ngoan, nghe thấy anh nói vậy, lên tiếng: "Dạ vâng... Vậy cũng được. Cảm ơn anh."

"Không có gì."

Anh đi tới Carrefour, nhớ kỹ phải mua cho cô dầu ăn, mua ly tinh cầu, phải mua mình cây gây phơi quần áo và đồ ăn.

Đồ mua được bỏ từng thứ vào trong xe đẩy.

Anh nghĩ, nếu như cô ở cùng, nhất định cô phải mua nhiều hơn.

Mỗi lần cô mua đồ đều phải ghi lên giấy trước, sau đó cứ mua từng thứ từng thứ một, mua xong thứ nào liền đánh dấu vào đó. Nhưng trên thực tế, bởi vì cô luôn rất dễ bị một món đồ mới lạ gì đó hấp dẫn, cái này cần phải mua chứ nhỉ? Cái kia cần phải mua không nhỉ? Tóm lại đến cuối cùng, bọn họ nhất định sẽ kéo theo cả một đại đội đồ trở về, cho nên mới làm cho thùng rác mỗi ngày đều tràn đầy.

Đừng nhìn cô gầy, thật ra thì cô đặc biệt thích ăn đồ ăn vặt.

Phần lớn các thứ trong thùng rác đều là của cô cống hiến ra, hơn nữa có lúc cô so với anh còn lười hơn, xem ti vi hoặc là xem tiểu thuyết có khi say mê đến nửa ngày cũng không muốn động đậy một cái, ngay cả quần áo cũng không muốn cởi ra.

Anh nhớ tới đó liền muốn cười, có lúc cảm thấy, nuôi cô thật sự là một chuyện đại phiền toái, bởi vì cô thật rất phí nước, phí điện, thậm chí phí giấy.

Kể từ khi anh sống một mình, anh cũng không biết mình đã tiết kiệm được điện nước bảo vệ môi trường đến mức độ nào nữa.

Vân vân, tháng này cô đóng tiền nước mất bao nhiêu?

Phí tiền nước ba tháng đóng một lần, hiện tại cũng sắp đến kỳ rồi. Hơn nữa tháng này đã đổi đồng hồ nước mới, không thể trả tiền theo số ghi trên hoá đơn lần trước, mà phải đi tận nơi trụ sở xí nghiệp Vật tư đó để đóng tiền.

. . . Lúc trở về nhớ nhắc nhở cô một chút vậy.

Mua xong đồ anh trở về luôn, anh luôn mua đồ rất nhanh, sẽ không lãng nhăng đến một hai giờ. Lúc xếp hàng nghe thấy hai cô gái phía trước cầm một túi thức ăn cho chó đang thảo luận.

"Nghe nói loại thức ăn cho chó nhãn hiệu ba con chim bói cá là loại thức ăn chuyên dụng cho chó cảnh tốt nhất. Con chó cảnh nhà tớ gần đây không biết tại sao lại không chịu ăn loại thức ăn cho chó trước kia nữa."

"Vậy cậu có thể thử loại này một chút xem, con Teddy nhà tớ thích ăn thứ này, có hiệu quả đối với bộ lông rất rõ ràng."

"Nhưng mà cái này thật sự đắt quá. . ."

Đột nhiên anh nghĩ đến cái gì đó, đẩy xe lộn trở lại đi.

Cho đến lúc anh về đến nhà đã mười một giờ bốn mươi rồi.

Gõ cửa nhà cô, "Xin lỗi, anh về hơi muộn."

"Không sao." Cô nói, nhận lấy dầu ăn và túi đựng ly tinh cầu từ trong tay anh, "Oa, sao nhiều như vậy! Bao nhiêu tiền ạ?"

"42 đồng."

Cô lại đưa ra tờ 100 đồng.

Anh lật giở ví tiền, "Anh không có tiền lẻ. Để lần sau em trả cho anh cũng được."

"Nhưng mà... "

Anh nói tiếp: "Tri Tri, lúc chúng ta chia tay đã từng giao ước, Qua Qua là anh mua, nhưng là nó thuộc về em. Nhưng mấy ngày gần đây anh có chút nhớ nó, có thể cho nó ở với anh vài ngày được không?"

Cô ngược mắt lên nhìn anh.

Qua Qua lại đang ra sức xông tới, bởi vì cô phân tâm một chút, không đề phòng nên Qua Qua nhào tới trên đùi Chu Đông. Chu Đông ôm lấy nó: "Nhìn xem, tao mua cho mày loại thức ăn cho chó mới còn cả đệm nữa đây này."

Qua Qua hớn hờ vui mừng liếm láp anh.

Trần Tri Tri không thể làm gì khác hơn đành trợn mắt, "Trần Qua Qua, mày đúng là tên phản đồ!"

Chu Đông cười, cười tựa như ánh nắng giữa ngày đông tuyết trắng, trong nháy mắt cũng làm cho Trần Tri Tri chói mắt không mở nổi. Nhưng cô biết mình không thể nhìn, không thể nghĩ ngợi, không thể muốn, bọn họ chỉ là bạn bè mà thôi.

"Vậy cứ quyết định như thế nhé!"

"Ừ." Trần Tri Tri trả lời, "Còn tiền kia. . ."

"Em giữ lại hoá đơn điện nước lần trước không?"

"Để làm gì?"

"Sắp phải đóng phí dùng nước và tiền điện rồi, em quên sao? Anh vừa mới nhìn qua đồng hồ điện, điện nhà em chỉ còn mấy vạch, không chừng chỉ hôm nay ngày mai sẽ dùng hết đấy."

"Ồ, đúng rồi."

Anh một tay ôm Qua Qua, một tay đưa ra, "Em mang ra đây cho anh, anh đi đóng cho em luôn, vừa vặn anh cũng phải đóng."

Cô nhìn bàn tay anh đưa ra, lại ngẩng đầu nhìn anh, dừng lại một chút, nói: "Không cần đâu, để em tự đi đóng. Phien anh nhiều lần quá thật ngượng ngùng." Cô ngẩng đầu lên nói với Qua Qua: "Qua Qua, ở bên đó phải ngoan nhé, không được nghịch ngợm đấy."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trần Qua Qua (tiếp theo 2)

Rõ ràng là cô nói sang chuyện khác.

Chu Đông cũng không còn ép buộc cô, "Ừ, vậy thì em tự đi nhé. Biết xí nghiệp Vật tư ở chỗ nào chưa?"

"Em biết rồi. Anh phải chú ý Qua Qua đại tiểu tiện đấy, bây giờ em vẫn chưa huấn luyện thành công cho bé cún đi vệ sinh ở một nơi trong toa-let đâu."

Ba câu không rời Qua Qua.

"Đến bây giờ vẫn còn như vậy sao?"

Ban đầu chẳng phải là cô luôn miệng nói muốn huấn luyện bạn học Trần Qua Qua thành nàng chó tinh ranh khéo léo đệ nhất thiên hạ đó sao? Không chịu nổi về làm nũng của Trần Qua Qua rồi. Con chó nhỏ này trước kia lúc ở nhà luôn thích dùng ánh mắt long lanh như nước nũng nịu nhìn người khác, kết quả là cô gái kia dường như không chống đỡ nổi nên để cho cô bé cún này muốn làm gì thì làm.

"Vâng... Dù sao anh phải cẩn thận, chỗ nào nó cũng có thể chui vào làm bừa đấy."

Anh hơi nhếch khóe miệng, "Anh biết rồi." Cũng không phải là chưa từng sống cùng.

Dừng một chút, "Anh về đây." Anh nói.

"Vâng... "

Anh xách túi đồ to, âu yếm ôm Qua Qua đi mở cửa, vẫn nhìn thấy cô đang đứng đó nhìn về phía bọn họ bên này.

Ngay cả khi anh và cô chia tay, cô cũng không quá lưu luyến như vậy.

Anh nhắc một chân của Qua Qua lên: "Chị, Qua Qua hẹn gặp lại chị nhé!"

Cô đứng ở cửa vẫy vẫy tay, "Hẹn gặp lại."

Giống như rất không đành lòng vậy.

Anh dựa lưng vào cửa, nâng Trần Qua Qua lên, hai tay kéo thân thể mềm mại của cô nàng lên, chống lại đôi mắt to tròn đen bóng như hai hạt ngọc của Qua Qua.

Vật nhỏ này rất thông minh chứ không hề vô tình.

Cũng đơn giản giống như cô.

Nhưng mà...

"Rốt cuộc mày có ma lực ở chỗ nào đây mà làm cho cô ấy nhớ mãi không quên với mày như vậy?"

Anh lẩm bẩm một mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bị cúp điện

Chu Đông đang ngồi xổm xuống nhìn Trần Qua Qua ăn thức ăn cho chó, Trần Qua Qua chôn cái đầu nhỏ, đầu lưỡi liếm thức ăn hồng học, rất vui vẻ.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa dồn dập.

Người nào mà giữa buổi trưa như vậy lại đến tìm anh nhỉ?

Anh đứng lên, đi tới sau cửa: "Ai vậy?"

Bên kia cửa, giọng của cô vọng vào vô cùng lo lắng: "Em đây!"

Chu Đông mở cửa.

Cô đứng ở trước mặt anh, dường như gấp gấp đến mức đầu đầy mồ hôi, "Anh có nhớ hoá đơn điện của nhà chúng ta để ở nơi nào không?"

Nhà chúng ta? Chu Đông rất không thoải mái khi tóm được điểm khác biệt quan trọng ấy.

Cô tiếp tục nói rất nhanh, "Em đang nấu cơm, vừa mới làm được một nửa, tự nhiên bị cúp điện. Sau đó em vẫn không sao tìm được."

"Chẳng phải là ở trên tủ lạnh đó sao?"

"A..." Cô sừng sốt một chút, "Vâng, cảm ơn anh!"

Cô nhanh chóng chạy về, lại chạy lại, trong tay cầm hoá đơn tiền điện tháng trước, "Đây rồi!"

"Nó vốn vẫn ở đó mà." Chu Đông nhàn nhạt đáp lại, chung quy là tại cô hay quên.

"Cảm ơn anh, em đi đóng tiền điện đây." Cô lui về cửa đổi giày. Thay đôi giày thể thao xong, chạy về phía trước mấy bước lại lộn trở lại lấy điện thoại đi động và chìa khóa để trên bàn.

Chu Đông không nhận được liền nhắc nhở, "Em mang tiền chưa?"

Cô sừng sốt một giây, lại chạy về để lấy ví tiền.

"Hoá đơn nước tháng trước cũng mang đi mà nộp tiền luôn. Còn nữa, em vừa nói là bữa cơm mới làm được một nửa? Những đồ điện gì đó đã tắt chưa, để như thế, khi có điện chẳng phải là cháy hết hay sao!"

Cô đã rối loạn hoàn toàn.

Nhưng Chu Đông sớm đã quen với tính cách này của cô, cứ gặp chuyện là cô thành lú lẫn cuồng qua loa đại khái như vậy. Trở về nhà cầm chìa khóa nhà mình móc lên cửa: "Em cứ đi đóng tiền trước đi. Anh sẽ trông coi nhà cửa cho em."

"... Cảm ơn."

Cô chỉ cúi đầu chào rồi đi xuống thang. Cô đi tới cửa thang lầu, anh lại không nhịn được nói vọng theo, nhắc nhở một câu, "Xí nghiệp Vật tư ở cách đây mười toà nhà đó, là cái nhà màu lam đấy, biết không?"

Cô vịn vào lan can hơi ngừng lại một chút, không nói lời nào, gật đầu một cái sau đó mới chạy xuống tiếp.

Chu Đông thoáng thờ dài.

Tới nơi này ở hơn một năm, mọi chuyện đều do anh phụ trách, cô căn bản không hề đến cái xí nghiệp vật tư ấy, hết lần này tới lần khác, ngoại trừ con đường thẳng tắp quen thuộc từ nhà đến phòng làm việc, rồi từ phòng làm việc về đến nhà, còn lại cô hoàn toàn mơ hồ với các con đường hay đại lộ khác, anh hoài nghi việc cô có thể tìm được xí nghiệp vật tư hay không?

Bước vào trong cửa.

Chỉ mới hai tháng, thế nhưng anh lại cảm thấy như đã lâu lắm rồi mình chưa từng đến nơi này.

Mọi thứ đồ đạc còn lại trước kia, hầu như không có biến đổi gì lớn lắm. Lúc ra đi, ngoại trừ quần áo đồ dùng của mình ra, những thứ khác anh để lại toàn bộ cho cô. Nhưng bây giờ trong nhà đã lộn xộn đến không còn ra bộ dạng gì nữa.

Lúc này cô lú lẫn tay chân để đi tìm hoá đơn cũ, ngăn kéo cũng kéo ra, ngay cả tủ treo quần áo cũng đảo lộn, gối ôm gối dựa trên ghế sa lon cũng bị ném rơi xuống đất mấy cái.

Chu Đông đóng cửa lại, trước tiên đi vào phòng bếp, tắt lò vi sóng, nồi cơm điện. Bình dầu anh mua cho cô đang để cạnh lò vi sóng, dây kéo dùng để mở nắp bình dầu, dính dây dầu cô vứt ở bên cạnh đó, cũng không cất đi.

... tại sao cô luôn không tìm được cái khuyên để mở nắp bình dầu như vậy nhỉ?

Trong chảo còn có món trứng chiên ớt đang làm dở.

Sao cô lại không bỏ ổi và hạt ổi ở bên trong thế kia? Để như vậy sẽ rất cay. Cô làm việc gì cũng luôn luôn vội vội vàng vàng, cho thật nhanh, nhất định cô chỉ rửa xong là thái ra luôn. Anh cũng có thể nghĩ ra được bộ dạng của cô khi thái ổi.

Rau cũng chưa đảo lên mà dầu ăn thì đã hết nóng rồi.

Dầu bốc khói làm cô hoảng hốt, sợ rằng bị cháy, lập tức đổ toàn bộ chỗ rau chưa róc hết nước vào nồi. Kết quả chính là xèo xèo, dầu trong nồi bị nước rò vào bắn lên tung toé. Cô rút tay lại, rất lâu sau cũng không dám đến gần, vì vậy rau xào mới nửa sống nửa cháy như vậy.

Anh quay đầu nhìn quanh, góc bếp bên phải lò nướng đang mở.

Cô lại quên đóng cửa lại rồi.

Bên trong là một lô những cục tròn tròn bọc giấy bạc, anh thoáng nhìn qua công tắc... Mặc dù không có điện, nhưng lò nướng không bật lên, vậy cô làm bánh bao thế nào đây nhỉ? !

Khó trách được gần đây cô luôn xem chương trình dạy làm bánh bông lan phát trên ti vi, về mặt còn làm như đang chảy nước miếng, nói muốn mình thử làm một cô gái khéo léo, làm người đẹp có tài nấu nướng gì đó. Không ngờ, bây giờ lại là một cục cháo... Chắc, chắc, quả nhiên không nên quá tin tưởng vào cô.

Chu Đông trở lại phòng khách.

Anh dọn dẹp lại mọi thứ, từ ngăn kéo, tủ treo quần áo, đến gối ôm... Những chuyện này anh làm thành quen, rất nhẹ nhàng, không tốn sức chút nào. Lại thấy Laptop của cô đặt tùy tiện ở nơi góc ghế sa lon, quạt gió của Laptop kêu vù vù, trên trang dừng lại có hình một hủ nữ được post lên.

Phía sau có lơ thơ mấy câu trả lời.

Anh lại thờ dài một cái.

Quét mắt một vòng nhìn phía dưới góc máy vi tính, tất cả mấy chữ đập vào mắt anh đều là "Hủ nữ", "Tiểu thuyết", "Anime", "Văn học thành thị", "Đam mỹ".

Theo thói quen, anh ôm đầu, cô có thể trưởng thành hơn một chút hay không đây?

Trước kia cô còn giới thiệu một cuốn tiểu thuyết đam mỹ cho anh xem, nói với anh rằng ở trên mạng giờ đang rất hot, rất nhiều người đọc, nói rằng vai nam chính trong đó đặc biệt giống anh. Bị cô ngày đêm tuyên truyền anh mới miễn cưỡng xem qua, kết quả mới chỉ ba chương đã làm cho anh thiếu chút nữa học máu... Hiện tại khẩu vị phái nữ thật sự đến mức không có giới hạn như vậy sao? Nam giới mà còn có thể sanh con? Bên trong là các loại tư thế phong hoa tuyết thể thuộc loại H cấm xem, đây thật sự là loại tiểu thuyết mới mà cô thích xem hay sao?

Thậm chí trong khoảng thời gian đó, khi bọn họ làm chuyện kia, cô còn ý vị luôn theo dõi anh rồi cười một cách kỳ dị... làm cho anh một lần nữa lại nghi ngờ liệu có phải cô lại nhớ đến tình tiết nào đó có khẩu vị nặng trong tiểu thuyết rồi không, sau đó áp vào anh, làm cho anh cũng không được tự nhiên...

Sau đó quả thật anh phát hiện ra đúng là như thế.

Chứng cứ là, anh đang lên một trang văn học mạng có màu xanh biếc phát hiện cô để lại cho vị kia tác giả một bình luận.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 2 (tiếp theo)

Không biết tại sao, nghĩ tới chuyện này khoe miệng tự nhiên khoe miệng anh mơ hồ nhếch lên.

Mặc dù sự kiện kia xảy ra và sau đó nghiêm nhiên trở thành vết đen trong lịch sử cuộc đời, anh không bao giờ ... nguyện ý nhớ tới hoặc nhắc tới bất kỳ những gì có liên quan đến đam mỹ nữa, cũng cấm chỉ cô xem thể loại này.

Đề anh bắt được, tuyệt đối sẽ trừng phạt.

Nhưng thật ra anh vẫn biết, hàng ngày cô đều len lén xem bằng di động.

Anh lại nhìn lướt qua màn hình máy vi tính, hiện tại không bị anh can thiệp vào nữa, cô cũng được vui vẻ nhiều hơn.

Chu Đồng đứng lên, ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ treo trên vách tường.

Kim đồng hồ đã chỉ mười hai giờ 47 phút.

Cô đi ra ngoài sắp 20 phút mà vẫn chưa trở lại.

Anh ngồi nghỉ trên ghế sa lon một chút, ước chừng khoảng năm phút đồng hồ, cũng không xác định lắm, vẫn quyết định đứng dậy đi lại một chút.

Căn phòng này là nơi anh rất quen thuộc, mỗi góc phòng đều do anh đích thân bố trí. Mặc dù là phòng thuê, nhưng lúc ấy bọn họ ở thuê một thời gian nhưng đã đối xử coi nó giống như là nhà mới của mình.

Tủ lạnh, tủ bát, ghế sa lon, giường, bàn, ghế, bồn cầu, bồn tắm đều do anh chọn, giường đệm, chăn, rèm cửa sổ, gối đầu, nôi niêu, bát đĩa, muối thìa, chậu rửa, những đồ dùng nhỏ nhỏ trong sinh hoạt hàng ngày do cô phụ trách.

Cô thích màu xanh lá cây thanh nhã và màu lam, cho nên chung quy đều lấy hai màu này làm chủ đạo, anh không có ý kiến gì.

Cô thích máy pha cà phê, máy đun uống nước, máy làm sữa đậu nành, máy pha trà, còn có máy sấy tóc, máy uốn tóc quăn, máy là tóc, thậm chí toàn bộ các loại dụng cụ mạng âm hưởng gia đình khác, anh cũng không có ý kiến gì.

Bởi vì cô ở cùng.

Anh đi tới cửa phòng ngủ, nhưng lại không đi vào.

Phòng ngủ đặc biệt chọn nơi đón ánh sáng mặt trời tốt nhất, nhưng bên trong bố trí lại hơi thay đổi. Ban đầu khi bố trí thế này, bọn họ đã có sự bất đồng lớn. Cô hi vọng phòng ngủ như một cái ổ nhỏ ấm áp, có bộ ghế sa lon mềm mại màu nâu đỏ với cái bàn để trái cây trong suốt có thể di động được, phía trên để đầy nước trái cây và đồ ăn vặt mà cô thích ăn, còn có một cái tủ để những quyển sách mà cô thích nhất cùng màn hình ti vi LCD cực lớn.

Cô mơ ước mỗi một ngày sau giờ Ngọ hoặc là buổi sáng sớm, khi kéo rèm cửa sổ ra một chút sẽ lộ ra một khoảng ánh sáng, khi đó cô có thể vui người ở trong ghế sa lon vừa đọc sách hoặc xem TV tùy thích, vừa uống nước trái cây.

Thế nhưng anh lại cảm thấy tủ sách và TV vốn là đồ dùng nên để bên ngoài phòng khách là được rồi, không cần đặc biệt để ở trong phòng ngủ.

Phòng ngủ là nơi bọn họ nghỉ ngơi, còn là nơi làm những chuyện gì đó nữa chứ!..

Thậm chí ngay cả máy tính gì đó, cũng không được mang vào.

Bởi vì bố cục của gian phòng có chút hơi nhỏ, mà anh lại mua một chiếc giường hai người cực lớn, tất cả các mơ tưởng của cô đều không thể thực hiện được. Cô bĩu môi rồi oán hận anh thật lâu, luôn nói anh mua giường lớn là cố ý không muốn cho cô thực hiện theo kế hoạch của mình.

Khi đó rốt cuộc anh chỉ cười trừ.

Nhưng hiện giờ, cô thật sự đưa cả TV và tủ sách vào trong đó.

Đèn đột nhiên bật sáng. Anh ngẩng đầu lên, chao đèn có hình dáng bông hoa, anh biết bên trong có sáu bóng đèn nhỏ màu trắng, một trong số bóng đèn đó lập lòe vài cái, cuối cùng phụt tắt.

Bóng đèn cháy rồi.

Vốn định gọi điện thoại cho cô bảo cô thuận tiện mua một cái bóng khác.

Sờ sờ túi, lại thấy hình như mình không mang điện thoại đi động.

Thôi vậy, cho dù có gọi điện thoại cho cô, khẳng định cô cũng sẽ chỉ ngơ ngẩn, không biết mua bóng hình dáng gì.

Chu Đông tắt đèn phòng ngủ, đi tới phòng bếp, vén tay áo lên.

Trần Tri Tri đi hai ba bước một trên thang lầu, mở cửa. Bỗng nhiên cô phát hiện trong phòng tràn đầy mùi thức ăn thơm phức, trong phòng bếp còn có tiếng xào nấu. Ánh mắt cô đảo qua, cả phòng khách cũng đã được thu dọn sạch.

Trần Tri Tri cầm cái chìa khóa đi tới phòng bếp, thấy thân hình cao lớn của Chu Đông đang đứng trước luồng hơi dầu mỡ. Anh cao chừng một thước tám, mặc dù trên người cơ bắp không tề tắp lắm bởi vì thích chơi bóng rổ (cái này cô hoàn toàn rõ ràng), nhưng thoạt nhìn bề ngoài thì anh lại rất gầy.

Hiện tại bóng lưng của anh ở trước mặt cô là, anh khoác chiếc tạp dề của cô, nhưng hôm nay anh lại mặc chiếc áo khoác lông dê màu xám nhạt, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi trắng. Tay áo được xắn tới khuỷu tay, lộ ra da thịt màu tiểu mạch, tóc vẫn cắt ngắn ngắn như thế.

Anh luôn luôn thích sạch sẽ ngăn nắp.

Cô còn đang ở đó ngẩn ngơ, anh tắt lò vi sóng, múc thức ăn trong nồi để ra đĩa, rồi đặt nồi và cái xẻng đảo thức ăn vào dưới vòi nước chảy. Nhìn thấy anh vận lấy nước rửa chén, cô liền vội vàng tiến lên: "Để đấy cho em." Rồi nhận lấy miếng bọt biển trong tay anh.

Lúc này anh mới phát hiện ra cô đã trở về, liền trả lại vị trí cho cô.

"Tiền điện nộp rồi chứ?"

"Xong rồi"

"Lại để ở trên tủ lạnh sao?"

"Không đâu, không để ở trên tủ lạnh nữa, nếu không lần sau em lại sẽ quên."

"Ồ!." Anh khẽ đáp lại một tiếng.

Cô cúi đầu chà rửa bọt xà phòng trong nồi.

Anh nhìn một lát, "Để anh bung món ăn ra trước nhé!."

"Vâng!." Cô đáp lại một tiếng, trước sau đều không nhìn anh.

Cho đến sau khi bóng dáng của anh đi khuất, lúc này bàn tay cô đang ra sức chà rửa cái nồi mới dùng một chút.

Nhìn chằm chằm vào gạch sứ trắng: rốt cuộc là anh muốn gì đây?

"Còn phải xào nấu món ăn khác nữa sao?" Anh lại đi tới.

"Không đâu."

Lúc này cô đã chà rửa sạch sẽ cái nồi, sau khi tráng lại lần nữa cô đặt lên trên lò vi sóng.

"Dùng khăn lau khô một chút, bên cạnh còn rất nhiều nước."

Thời điểm anh nắm lấy chiếc khăn lau, cô lại đoạt lấy, "Không cần đâu, để em tự làm." Sau đó nói liền một mạch: "Anh đã bận rộn ở đây lâu như vậy cũng mệt muốn chết rồi, hôm nay cảm ơn anh đã giúp em."

Anh trầm mặc một trận, sau đó mới từ từ cời tạp dề ra, treo lại trên chiếc móc ở sau cánh cửa. "Không có gì."

Thật ra thì theo lý thuyết, cô đã hạ lệnh đuổi khách, anh cũng nên thức thòi mà đáp lại một câu thế này: "Nếu không còn việc gì, anh đi trước nhé."

Nhưng anh vừa đi tới cửa phòng bếp, lại quay người trở lại, "Em có để ý đến việc mời anh ăn một bữa cơm không?"

Cô đang ngồi xỏm xuống động tác sắp xếp mấy đồ dao thớt, xẻng xào nấu, dầu muối gì đó để cất vào trong vào tủ bát chọt ngừng lại.

Bọn họ chia tay đã hai tháng, chỉ có thỉnh thoảng ra cửa hoặc khi trở về gặp nhau, hàn huyên nói chuyện với nhau một chút không đến mấy phút. Lần nào cũng đều giống như nhau, "Em về rồi à?"

"A, vâng."

"Đi làm sao?"

"Vâng."

"Tan làm rồi à?"

"Đúng vậy."

Sau đó bọn họ mở cửa phòng của mình, ai về nhà nấy.

Không hề có bất kỳ một chút ý nghĩ mong muốn tìm tòi nghiên cứu sâu hơn nữa.

Rốt cuộc tại sao vậy chứ? Tại sao bọn họ lại biến thành như vậy, tại sao cô nhất định phải chia tay với anh? Lần nữa lại trở thành người xa lạ?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 2 (tiếp theo 2)

"A... Mời anh ở lại ăn bữa cơm cũng không hay lắm, không nên ..."

"Hôm nay chẳng phải là em còn thiếu anh hơn bốn mươi đồng đó sao? Suy nghĩ một chút, đi ăn bữa tiệc lớn bên ngoài dường như quá đắt, lại rất chậm." Anh cười cười, sờ sờ bụng, "Buổi trưa hôm nay anh cũng chưa ăn cơm, ngửi mùi cơm của em lại thấy hơi đói bụng một chút. Cứ cho là bồi thường lại số tiền kia của anh đi."

Anh nói dối.

Anh đã ăn rồi.

Nhưng mà anh không sao chống đỡ nổi việc ngày hôm nay bọn họ lại có đến ba lần gặp mặt nhau, anh không muốn cứ như vậy lập tức rời đi, không muốn lần sau khi gặp mặt nhau bọn họ vẫn lại chỉ biết tái diễn những câu đối thoại không hề có ý nghĩa kia.

Cô không trả lời, ngược lại lúc cảm hai bộ chén đĩa ra ngoài, khi đi qua bên cạnh anh liền khẽ nói, "Cơm của em giá trị không được nhiều tiền như vậy đâu."

Anh cười, "Đói bụng dĩ nhiên là đáng giá tiền đó."

Anh trở lại phòng khách cùng cô ngồi xuống.

Cô bụng nổi cơm điện cơm ra bới cơm đưa cho anh. Anh phát hiện chén đĩa của bọn họ giống nhau. Trước kia tất cả mọi thứ của bọn họ đều là đồ dùng tình nhân. đĩa❖đàn❖lê❖quý❖đôn Của anh là chén to hoa văn màu nâu cùng với đôi đĩa gỗ cùng màu, của cô là chén nhỏ cũng có hoa văn màu nâu nhưng có hình dáng nhỏ hơn cùng với đôi đĩa gỗ màu nâu.

Cô thích vật dụng bày đặt ở cùng một chỗ phải có cảm giác đồng bộ.

Nhưng đồ mà bọn họ dùng là bây giờ đều là chén và đĩa gỗ cùng kiểu, lại đều là màu trắng. Đồ này bọn họ mua mười bộ định chuẩn bị cho khách dùng.

Giờ phút này anh không phát biểu gì về những suy nghĩ trong nội tâm của mình, chỉ tiếp nhận bát cơm mà cô bới cho anh. "Cảm ơn." Anh nói.

"Không có gì, bữa cơm tiếp đãi anh không được chu đáo lắm." Cô trở lại về khách sạn.

Bọn họ cúi đầu ăn cơm của mình, sau một hồi yên tĩnh, anh tựa như vô ý mở miệng, "Công việc có tốt không?"

"Hả." Cô tựa hồ như chỉ vội vàng cúi đầu ăn cơm, "Vẫn như vậy."

"Chị Trương gì đó không còn nhằm vào em nữa chứ?" Anh biết lúc bọn họ chia tay, cũng là lúc cô gặp rắc rối trong công việc, cô và một vị lãnh đạo nữ trong công ty rất không hợp với nhau.

"Không đâu. Chị ấy từ chức rồi."

"Vậy thì tốt."

Lại trầm mặc.

Cô ăn cơm ăn cũng rất nhanh, chưa từng ngẩng đầu lên, tựa hồ đã chủ ý quyết định, nếu đã như vậy thì sẽ mãi cho đến khi kết thúc.

Rõ ràng hôm nay đang rất vui vẻ cơ mà? Tại sao nhìn thấy anh lại có thể như vậy?

Mười phút sau, anh ăn no đến mức bụng không thể ăn thêm được nữa. Cô đã sớm đặt bát đĩa rồi, hai tay chống ở trên ghế ngồi, nhàn nhạt hỏi: "Anh ăn xong rồi à?"

"Chưa xong." Anh lại ăn một chút, cho đến cuối cùng nuốt cũng không trôi được nữa.

"Để em đi rửa chén." Cô đứng dậy dọn dẹp.

Không thể viện cớ gì thêm, cũng không còn cớ gì để ở lại đây nữa rồi.

Nhưng anh vẫn cứ ngồi, không có ý định đứng dậy rời đi.

Cho đến lúc cô rửa chén xong đĩa đi ra ngoài, anh quay đầu nhìn về phía cô, "Em cảm thấy chúng ta còn có thể tái hợp lại được không?"

Cô vẫn đứng tại chỗ, một lúc thật lâu sau mới nói: "Không biết."

... Là không biết, chứ không phải là không được.

Đương nhiên trái tim anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Anh đứng dậy, chậm rãi đi về phía cô, "Tri Tri." Hai tháng qua, đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô như vậy, đã lâu rồi từ đầu lưỡi của anh mới lại được thốt ra cái tên của cô với cảm xúc quen thuộc như thế.

"Anh yêu em."

Anh cứ như vậy đột nhiên thổ lộ.

Trần Tri Tri ngẩng đầu lên liếc anh một cái lại nhìn chỗ khác.

Anh chống hai cánh tay ở trên tường phía sau lưng cô, nhìn cô chăm chú nhưng không hề đụng vào cô, "Còn em thì sao?"

Anh cao một thước tám, mà cô chỉ cao có một thước sáu hai, cái trán của cô cao vừa tới vai anh, bóng dáng của anh bao phủ ở trên người cô.

Cô vẫn quay cái nhìn ra chỗ khác.

"Nếu như là vì chuyện lần đó, anh muốn nói xin lỗi em."

Ánh mắt của anh trước sau vẫn khóa chặt vào cô, không muốn bỏ qua bất cứ một chút cảm xúc nào của cô, "Suốt hai tháng qua anh rất nhớ em, rất nhớ rất nhớ." Phối hợp với lời nói, anh tiến lên trước một bước.

Trần Tri Tri lui về phía sau một bước, dựa vào vách tường, "Em không nhớ anh."

"Vậy sao?" Anh cũng không để ý, hoặc chẳng qua là cũng không tin.

Hai tay anh từ trên vách tường hạ xuống, thuận tiện đặt lên hông của cô, thân thể lại tiến đến gần hơn chút nữa, "Buổi tối thì sao? Ở trên chiếc giường lớn đó em có nghĩ tới anh hay không?" Hiện tại anh ở gần cô đến mức cô cảm nhận được cả hơi ấm ở trên người của anh.

Trần Tri Tri rất muốn trả lời không nhớ, nhưng cô không sao thốt nên lời.

"Em cũng có nhu cầu đúng không?"

Anh càng áp sát thân thể gần hơn nữa, gần như là đè lên cô. Cô vốn định đưa tay đẩy anh ra, anh lại kéo hai cổ tay cô xuống. Nhưng anh lại không nói nữa, cứ để thân thể dính sát vào cô như thế.

Anh cúi xuống nhìn cô, ánh mắt giống như dã thú trong bóng tối, yên tĩnh chờ đợi, lại phát ra ánh sáng nóng bỏng.

Anh đã có phản ứng.

Loại tư thế này là trò chơi trước kia bọn họ thường chơi, bởi vì người cô rất nhỏ nên anh rất thích nâng cô lên hoặc đè cô thật chặt đè ở trên vách tường, bao cô lại hoàn toàn, chơi trò người đẹp và quái vật.

Tay của anh đã bắt đầu không thành thật từ từ luồn xuống, qua lớp áo băng len của cô, xâm nhập vào bên trong.

Cô vốn định nín thở, nhưng lại vô ý thở dốc ra.

Vì đã quá biết cô, anh cũng rất hiểu cô trong những lúc như thế này, hiểu rõ mỗi một thần sắc hay ý tứ mỗi câu nói của cô, cho nên chung quy là anh luôn có thể bắt ở những điểm của cô. Cho dù là hôm nay cũng vậy.

Anh tùy ý vuốt ve bầu ngực của cô. Nếu như nói là trên thân thể của cô, nơi làm cho anh thích nhất, trừ đôi môi của cô thì là bộ ngực của cô rồi. Bởi vì cô có một bộ ngực mềm cỡ 34E, vấn đề này là do từ hồi nhỏ còn đi học cô bị chê là ngực phẳng. Mẹ cô ôm hận nên dùng sữa đậu nành và trứng ngâm rượu nuôi lớn. Từ cấp hai trung học trở lên, tất cả nữ sinh trong lớp cô liền không ai có bộ ngực tuyệt vời như thế.

Nhưng cô lại cảm thấy xấu hổ vô cùng, luôn cảm thấy bộ ngực này của cô là một nét bút hồng lớn nhất trong cuộc đời của mình.

Vì vậy cô ghét nhất là bị người khác nhìn chăm chú.

Vậy mà rốt cuộc anh lại thích, mỗi lần đêm khuya lúc vắng người, ở trên giường lớn đó, anh và cô sẽ... Anh chợt ôm cô lên, đặt cô lên trên ghế sa lon dài và hẹp trong phòng khách, cả người đè lên cô.

Môi anh điên cuồng dao động ở trên mặt, xuống cổ, trên ngực cô... anh rất nhớ mùi hương của cô, cực kỳ nhớ.

"Chúng ta cứ như thế này đi, cho dù em vẫn không chịu tái hợp lại với anh... Nhưng chúng ta vẫn có thể lên giường, không phải chúng ta đều có nhu cầu đó sao?" Giọng của anh khàn khàn chứa đầy lửa nóng, tràn đầy ham muốn. Tay đẩy chiếc áo lông và nội y của cô lên, hôn một đường lên đó.

Trần Tri Tri biết mình thân thể đã nổi lên phản ứng, vì nếu cô không có phản ứng, thì sẽ không để mặc cho anh muốn làm gì thì làm như vậy.

Nhưng vào giờ phút này, cô nhìn chằm chằm lên trần nhà, trong lòng lại cảm thấy có chút đau buồn.

Tình yêu mà nói, chẳng lẽ lại thực sự chỉ có lên giường thôi sao?

"Mang bao cao su vào." Cô chấp nhận phương án anh đề ra, cúi đầu nhắc nhở anh.

Hôm nay cô cũng mệt mỏi, cho nên có làm cái gì đi nữa thật sự cũng không chút liên quan.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 3: Tiêu khiển

Chu Đồng coi chiếc váy bút chì mà hôm nay cô đã mặc ra. Chiếc váy kiểu bút chì không phải là dùng khóa kéo, mà lại được cài bằng ba chiếc cúc tròn bằng đồng để cài. Chiếc cúc đầu tiên ở phía trên được nhẹ nhàng tháo ra, hai chiếc ở phía dưới cũng liền tuột ra luôn.

Phía dưới chiếc váy bút chì là cô mặc chiếc quần tất có hoa văn màu lam.

Bởi vì bộ ngực lớn mà yêu cầu về đồ nội y của cô rất cao, ngay cả quần lót cũng vậy. Cứ nửa năm một lần cô sẽ lại đến một cửa hàng ở phía đông thành phố để mua cái loại đó ba hoặc là sáu con túi quần lót, đều là những loại nhãn hàng mà cô đã quen dùng. Ngay cả quần lót của anh cô cũng mua ở đây, chỉ có điều chưa bao giờ cô để cho anh chọn kiểu dáng, vĩnh viễn đều là màu một màu đen, quần tam giác vào mùa Hạ hoặc quần bốn cạnh vào mùa đông.

Bởi vì chiếc váy bút chì cô mặc hơi chật nên anh kéo ra có chút khó khăn, chỉ kéo vội xuống đến chỗ đầu gối, sau đó thì bất kể, cả người anh đã bốc hỏa đến không chịu nổi, liền cọ xát vào cô.

Ở trên giường tính chủ động của cô luôn luôn không cao bằng anh. Cho nên mặc dù là thấy sắp thấy tình cảnh thật sự đến nơi rồi, cô cũng chỉ hơi hé mắt

ra, tay ôm cổ của anh, hơi thở hào hển.

"Em đúng là..." Anh chợt thở dài một tiếng, cũng không biết là trách cứ hay là bất đắc dĩ, đột nhiên nghiêng người một cái, ôm cô vào bên trong phòng ngủ. Bên trong phòng ngủ mới chiến trường của bọn anh, ghế sa lon mặc dù mềm mại nhưng nơi ấy lại quá nhỏ. Chẳng lẽ cô không hiểu lúc trước anh cố ý nhất định phải mua chiếc giường lớn như vậy là do nguyên nhân gì hay sao?

Cho nên bây giờ anh giống như Tướng quân đã bị buộc phải "giải giáp quy điền" (giải nghĩa: rời bỏ quân ngũ trở về làm ruộng), lại bị Hoàng đế cho gọi lần nữa, đã lâu lắm rồi anh không xuất chinh nên rất khát vọng chiến trường. Anh không thể vội vã nóng nảy, mà phải tỉnh táo, anh không thể làm hỏng một cơ hội trân quý như vậy.

Anh phải khiến cô được lần này lại vẫn còn muốn có thêm lần nữa, mỗi đêm đều không thể rời bỏ anh mới được. Anh muốn cô phải bị anh làm cho thần hồn điên đảo, muốn ngừng mà không được, đến ngày mai cũng không muốn bỏ anh mà rời đi.

Nếu bây giờ lúc ở trên giường hai bọn họ vẫn còn có cảm giác với nhau, lại còn phối hợp cao độ như vậy, có thể mang đến vui thích cho cô, ở trọ lại gần như vậy nữa... Dứt khoát phải làm như thế để anh lại được vào đây ở lần nữa.

Cho dù cô vẫn còn không tha thứ cho anh cũng được, anh có thể làm người tiêu khiển cho cô.

Anh đặt cô ở trên giường, vừa hôn cô để không cho cô có thời gian hối hận, vừa đưa tay kéo chiếc ngăn kéo dưới cùng ở trong tủ đầu giường ra, lôi ở trong đó ra mấy hộp bao cao su, đó là đồ mà bọn họ đã mua ba tháng trước đây, lúc ấy chẳng ai nghĩ tới họ sẽ chia tay.

Anh tùy ý cầm một ra chiếc, ngồi dậy nhanh chóng xé vỏ hộp ra, cởi quần của mình xuống đeo bao vào.

Cô nhìn thấy lồng ngực của anh phập phồng, nhưng động tác thì làm liền một mạch. Cũng đúng! Anh vốn chính là một người rất chắc chắn, bất kể là trong sự nghiệp hay là về phương diện cuộc sống, so với cô anh cũng có yêu cầu nghiêm cẩn hà khắc hơn nhiều. Cho nên ở trong mắt của anh trước sau cô luôn là một cô bé nữ sinh còn nhỏ không cần phải hỏi ý kiến gì hết...

Đột nhiên anh lột quần lót của cô xuống, khiến cặp chân trần trơn bóng của cô lộ ra ở trong không khí. Khi cô bất giác định co người lại anh liền nâng hai chân của cô lên đặt trên vai mình.

Sau đó anh nhìn cô.

Trần Tri Tri cũng thoáng nhìn anh. Bây giờ đang tiết trời tháng mười, để cơ thể lộ ra ở trong không khí thế này thì hơi lạnh. Nhưng trong thân thể của cô lại đang rất nóng vì bị anh kích thích... Lần đầu tiên của cô cũng là cho anh.

Cô quay đầu, không muốn nhìn thẳng vào mắt anh nữa.

Ở trong mắt mọi người anh là một người đàn ông tốt, ôn hoà và hướng nội, không chỉ một lòng nghe theo mà còn rất chăm sóc đối với bạn gái, thậm chí là đặc biệt quan tâm.

Trên thực tế thì đúng là như thế, Trần Tri Tri không hề phản đối.

Nhưng đến một mức nào đó, như cô nói, đến cuối cùng thì lại phản tác dụng, anh cũng có khuyết điểm mà không ai biết. Mà loại khuyết điểm này, sau khi cô tốt nghiệp bước vào cuộc sống trong xã hội, cùng anh chung sống một nơi mới cảm nhận được, hơn nữa còn cảm nhận rất sâu sắc.

Vừa mới nhìn ánh mắt của anh, bên trong đang có từng ngọn lửa bùng cháy, cô biết anh lại như vậy rồi.

. . . Loại nhược điểm này được anh từ từ che dấu rất tốt. Mà tất cả những cái tốt ấy của anh cũng biến thành đau khổ đối với cô.

Chung sống càng lâu, cô càng không cách nào chịu đựng được.

Anh bắt đầu cúi đầu hôn bên trong bắp chân của cô. Hơi thở của anh hỗn hển, nóng rực khi hôn cả hai bắp chân cô. Hai tay của anh cũng vậy, vuốt ve tới lui trên đùi của cô, mỗi một cái vuốt ve của anh làm da thịt cô trở nên run rẩy.

Trần Tri Tri chỉ có thể khẽ cắn môi, mặc cho cảm giác dòng điện ở trong thân thể mình đang vọt lên.

Cô chỉ có thể hưởng thụ cảm giác mà sắp anh mang tới cho mình.

Dần dần, cô cảm thấy thân thể của mình ướt át, cả hai tay hai chân lúc này đều không tự chủ mà mở rộng ra, muốn được nhiều hơn. Cô đã có phản ứng mà anh rất quen thuộc. Sau động tác ấn xuống, chợt bất giác cô khẽ nhếch môi thốt lên "A" một tiếng.

Anh đã tiến vào.

Cuộc tiệc tùng vui vẻ này kéo dài gần một canh giờ.

Khi bộ phận của anh đã mệt mỏi, mềm xiu xuống, anh cũng không chịu dừng lại. Hơn nữa còn cúi đầu xuống hung hăng hôn ngực, hôn bụng, hôn vào nơi giữa hai chân của cô.

Cô mềm nhũn giống như đồ ăn trong mâm, mặc cho anh định đoạt.

Anh cũng như bộ đồ ăn đa chức năng, dốc hết sức để phục vụ cô.

Sự chịu đựng cùng cường độ của anh so trước kia đã kéo dài hơn. Không biết có phải là do hai tháng bị đói khát hay không mà hôm nay tình trạng của anh rất tốt, anh dường như mãi mãi không có dấu hiệu ngừng lại.

"Được rồi, dừng nữa..." Trần Tri Tri cũng đã sắp đạt tới giới hạn cuối cùng của mình rồi.

"Anh muốn..."

Anh nói kiên định, sau khi thể lực của anh khôi phục, anh lật cô lại ôm lấy cô từ phía sau, thử đi vào từ phía sau...

Tư thế của bọn họ đã đổi không dưới vài lần.

"Em không muốn, thật sự không muốn nữa..." Trần Tri Tri quay mặt sang bên, giọng nói giống như cầu khẩn, "Xin anh đấy, đủ rồi. . ."

"Không được, anh còn chưa thấy đủ, anh còn muốn nữa."

Mặc dù anh thở gấp rất mạnh, nhưng giọng nói lại vẫn rất vững vàng. Lồng ngực phập phồng hết sức để duy trì hô hấp. Hôm nay đầu óc của anh có chất xúc tác nào đó, khiến thân thể của anh vẫn duy trì được tài nghệ và cảm xúc mạnh mẽ mà bình thường khó có được, tựa như nếu không làm cho toàn thân cô trở nên vô lực thì không được.

Anh dùng hai tay đè chặt lên hai tay của cô lên phía trước, ngực dán vào lưng của cô, lại bắt đầu chuyển động ra vào một trận nữa.

Trần Tri Tri bị đặt nằm trên chiếc gối đầu, cổ họng phát ra tiếng ư ư, giống như tiếng kêu của con mèo nhỏ, vừa đáng yêu lại vừa đáng thương.

Khi tỉnh lại lần nữa đã là chạng vạng tối.

Bởi vì Trần Tri Tri vừa mở mắt ra đã thấy rèm cửa sổ được kéo ra, bên ngoài ánh nắng chiều đỏ như lửa.

Theo sự tỉnh táo của thần trí, cảm xúc của thân thể cũng chậm chậm khôi phục lại như cũ. Nơi hạ thân của cô hơi đau, cứ chạm vào là bị đau. Một cánh tay trắng kiện vẫn đang đặt ở hông của cô, nơi cổ của cô có thể cảm nhận được nhịp thở chậm chạp mà đều đều của anh.

Anh vẫn còn đang ngủ.

Có thể nói hôm nay anh mệt muốn chết đi rồi.

Trần Tri Tri định ngồi dậy, nhưng phát hiện ra bắp đùi mình hơi cử động một cái là đau. Bắp đùi cô không những bị đau khi đụng vào, mà còn bởi do anh ép tới quá mức, nên đến mở ra cũng khó chịu.

Cô có chút hối hận, hối hận mình đã chấp nhận phương án của anh.

Anh vốn là như vậy, rõ ràng chỉ là một chuyện tốt đẹp rất đơn thuần, hơi cố gắng là được rồi, cũng không cần thiết phải làm thành như vậy.

Mũi chân đặt xuống đất, Trần Tri Tri nỗ lực đứng lên, lấy từ tủ quần áo ra một bộ đồ ngủ, ôm ở trong tay đi vào phòng tắm.

Nước từ trong vòi phun ra ngoài.

Cô nhắm mắt lại, mặc cho nước chảy xuống tắm rửa cơ thể.

. . . Minh ngủ mất từ lúc nào nhỉ? Cô không biết.

Anh ngủ từ lúc nào cô càng không biết.

Cô chỉ biết mình đã bị anh làm cho mệt chết đi được, toàn thân mệt mỏi đến mềm nhũn ra. Ngay cả đang ngủ cô cũng cảm thấy dường như anh vẫn đang ở trên thân thể mình mà thờ hờn hờn như vậy. Thỉnh thoảng hơi thở nóng hổi của anh còn phả ra trên cơ thể cô nóng rực.

Cô thực sự nhớ anh, hai tháng qua cô thực sự là rất nhớ anh, cô không phủ nhận.

Nhưng mà...Có thể hay không, liệu có thể mỗi lần đều dừng như vậy nữa hay không...

Trần Tri Tri ngồi xổm xuống ôm lấy thân mình.

. . . Anh không nên làm cho cô phải đến rất khó chịu mới cam tâm.

Khi Trần Tri Tri lau đầu đi ra ngoài thì anh đã tỉnh.

Anh ngồi ở trên giường tựa như sợ run, sau đó giường mắt nhìn thấy cô, dùng một chút rồi mỉm cười với cô. Trần Tri Tri đi tới ngồi ở mép giường, anh lại dùng hai tay vòng chặt lấy hông của cô, nhắm mắt lại, cách một lớp áo ngủ ngửi mùi thơm của sữa tắm trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 3: Tiêu khiển (Tiếp theo)

Anh rất nhớ cô.

Anh muốn hỏi cô có hài lòng hay không.

Nếu như sự vui vẻ này đã làm cho cô thỏa mãn thì có thể nói, bọn họ cũng nên tái hợp lại.

Nhưng anh còn chưa kịp há miệng thì cô đã nói: "Nếu không có gì nữa thì anh đi về trước đi." Giọng nói của cô rất nhẹ, giống như kiểu trần thuật.

"Chuyện cũng làm xong, trời cũng đã muộn thế này. . ."

Cô hơi dừng lại.

Ánh mắt quét qua sàn nhà, trên sàn nhà là cái bao cao su mà hôm nay bọn họ vừa dùng xong lúc này, vẫn còn ẩm ướt dính dính. Chi dừng lại một chút, ánh mắt của cô liền đưa ra ngoài phía cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là một khoảng mờ mờ xám xịt, màn đêm sắp phủ xuống rồi.

Sáng nay còn nắng to như thế, về đêm rét đã lại rét sớm đến thế.

Mùa đông đã sắp bắt đầu thật rồi.

Thân thể của anh vẫn rất nóng, luôn rất nóng, bất kể là mùa Hạ hay là mùa Đông, chung quy cô đều có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của cơ thể anh. Trước kia mỗi lúc đêm về mà hơi lạnh, cô lại được thoải mái vùi ở trong ngực anh, ôm lấy thật chặt.

Nhưng, mùa đông này chắc cô sẽ phải... vất vả rồi.

Chu Đông khép lại cánh cửa phòng kêu "Két" một tiếng.

Trần Qua Qua đầy no nê tới nghênh đón anh, nó đã từng uống sữa tươi nên thức ăn cho chó còn dính lại ở bên miệng. Khi nó đứng bên cạnh cọ cọ vào góc quần của anh, đôi mắt mở to tròn xoe đầy mong đợi như muốn lấy lòng, cái đuôi nhỏ quay tít vẩy vẩy giống như bông hoa nhỏ.

Lúc này lẽ ra anh cũng nên ôm nó một cái, hoặc là ngồi xổm xuống mà trêu chọc nó.

Nhưng anh lại không một chút hứng thú.

Vừa mới từ nơi đó bị "đuối" ra ngoài, nên anh không còn một chút hứng thú nào.

Anh cứ như vậy dựa lưng vào cửa nhìn mà nó, nhớ tới trước kia lúc bọn họ ở trong "phòng ngủ", cũng làm một chút chuyện tương tự như hôm nay. Qua Qua cũng dường như có vẻ hiếu kỳ khác thường, đột nhiên nhảy lên giường, vẩy vẩy cái đuôi ngắn đi quanh bọn họ.

Khi đó, Trần Tri Tri liền phân tâm, từ dưới ngực anh đưa ra một cánh tay, sờ sờ đầu Trần Qua Qua: "Qua Qua ngoan, đừng xem nhé."

Trần Qua Qua vẫn tròn tròn đôi mắt tiếp tục xem, cái mặt ngu ngốc còn bày ra vẻ nghi ngờ.

Trần Tri Tri liền đột nhiên che mắt lại cười nói: "Ôi thật là xấu hổ, giống như bị trẻ con nhìn vậy."

Thế nhưng anh lại có cảm giác giọng của cô và Qua Qua khi ăn uống no đủ đều phát ra tiếng hừm hừm dường như rất thỏa mãn. Thân thể của cô cũng vậy, ấm áp, mềm mại, so cái bụng trắng của Qua Qua còn thoải mái hơn.

... Anh cũng không biết tại sao đột nhiên mình lại nhớ tới những thứ này, rõ ràng chẳng phải là anh đang tức giận, rất tức giận đó sao?

Giày da đi về phía trước. Nhưng suy nghĩ một chút, đúng là cũng không biết anh tức giận vì cái gì.

Phuong án kia là do anh nói ra.

Hai người đã ở gần nhau, lại là đôi nam nữ trẻ tuổi, bình thường đều có nhu cầu.

Như vậy phương án tình một đêm là phù hợp chứ sao.

Nhưng mà anh có thể nói như thế này với cô sao?

Nếu không, vì sao cô lại trở mặt như vậy?

Chu Đông đi vào phòng tắm.

Chiếc vòi sen cỡ lớn phun mạnh nước ra tắm rửa toàn thân sạch sẽ.

Hơi nóng bốc lên bám trắng cửa sổ, tiếng nước chảy róc rách...

Anh nhớ lại rất nhiều, rất nhiều chuyện, từ chuyện bọn họ lần đầu tiên biết nhau cho đến hiện tại, nhớ từng điểm, từng chi tiết một.

Nghĩ đến đó, anh phảng phất như bị hơi nóng và hơi ức làm cho hít thở không thông.

Anh đề xuống vòi nước.

Hai tay anh chống vào lớp gạch men kính lát trên tường. Nhắm mắt lại..

Nước từ trên đầu thuận theo mái tóc đen nhỏ giọt xuống chân tạo thành vũng nước ở bên dưới. Hồi lâu, anh đưa tay lau mặt một cái, mở mắt ra, nhưng trước sau trong đầu anh không thể nào xua đuổi nổi những phản ứng lẫn hành động của cô.

Chu Đông lau tóc kéo ra cửa kính phòng tắm ra.

Trần Qua Qua đã sớm ở ngoài cửa kêu lên gay gắt, nhưng chỉ chờ anh vừa bước ra, bóng dáng nho nhỏ màu ấy lại chạy đi như một làn khói.

Chu Đông cảm thấy dưới bàn chân mình có một đồng gì đó mềm nhũn dính dính, cho đến khi anh mơ hồ nghĩ thấy được mùi thú vị, nhấc dép lên nhìn anh mới hiểu tại sao vật nhỏ đang ở trước mặt lại chạy trốn, lúc này nó đang núp ở phía dưới ghế sa lon lại mở đôi mắt tròn như nước đầy nũng nịu đang quan sát nhất cử nhất động của anh.

Anh bất đắc dĩ nhìn cún nhỏ.

"Qua Qua, tao không đánh mày đâu."

Thật lâu sau, Trần Qua Qua thấy anh không có qua một hành động ghê gớm nào mới lắc lư thân thể chạy tới.

Chỉ có điều nó mới vừa đến gần chân anh liền bị nhấc lên.

Cổ họng Qua Qua lập tức ư ừ nức nở, mấy cái chân ngắn ngùn co lên, giả bộ nũng nịu đáng thương.

Chu Đông cũng không có đánh nó, chỉ chính nhìn vào đôi mắt tròn thờ dài một cái, nói chuyện với nó như với một người thiếu hiểu biết, với vẻ vừa bất đắc dĩ vừa buồn buồn: "Hôm nay mày cũng giống như chủ của mày phải không? Có ý không muốn để cho tao được dễ chịu có phải không?"

Chu Đông phải mất rất nhiều thời gian mới dọn dẹp sạch sẽ nơi Trần Qua Qua đã làm bẩn, sau đó cọ rửa dép của mình. Trong lúc đó, Trần Qua Qua vẫn vô cùng tỉnh ranh, cứ theo sát ở bên cạnh anh để "xem".

Cuối cùng, anh nhiệt huyết dâng trào liền tắm rửa cho cô nàng thật sạch sẽ, dùng một cái gối làm cái ổ nhỏ cho nó. Chẳng qua anh phỏng đoán, nàng cún này sẽ không chịu ngoan ngoãn ngủ, bởi vì trước kia nó luôn luôn thích vui mình ở trên người Trần Tri Tri để ngủ, không có Trần Tri Tri ở bên cạnh nó liền không vui.

Thỉnh thoảng lúc Trần Tri Tri vắng mặt, anh sợ bộ lông của nó không được sạch, nên lôi cô nàng ra đóng cửa lại, cho ngủ ở bên ngoài.

Cô nàng liền cào cửa không ngừng, cào mãi đến khi trời sáng mới thôi.

Làm hại anh cả đêm gặp phải ác mộng, cảm giác mình đã làm rất nhiều, rất nhiều chuyện không còn tính người.

Làm ổ cho cún con xong, sau đó anh cũng không muốn xen vào chuyện của nó nữa.

Anh trở lại phòng khách, mở ra máy vi tính ra bắt đầu phân chia tài liệu.

Mới vừa đăng nhập vào, bên cạnh ống quần anh lại bắt đầu có tiếng cọ tới cọ lui. Anh cứ nhìn chăm chăm vào máy tính không động đậy. Đại khái qua khoảng mười phút, cô nàng cún đương nhiên dùng sức, từ trên sàn nhà nhảy thẳng lên bàn đọc sách, lấy đà nhào một cái lên trên đùi anh, tìm đúng vị trí, sau đó ngồi chồm hổm xuống nhìn anh.

Chu Đông cũng dừng động tác lại nhìn cô nàng cún.

Cuối cùng anh chậm rãi bật cười lên, vuốt ve lên cái đầu nhỏ.

Cún nhỏ sau khi được chủ nhân cho phép, lập tức cuộn tròn thân thể lại thành một cái đệm tròn màu nâu, nằm xuống ngủ.

Quả lắc đồng hồ treo trong phòng khách chuyển động lắc lư từng giây từng phút, vang lên tiếng tích tắc tích tắc hết sức rõ ràng.

Chu Đông nhìn lướt góc dưới bên phải màn hình máy tính, đã 10:21 đêm.

Ba giờ trôi qua nhanh chóng.

Anh xoa xoa sống mũi, rất mệt mỏi. Cầm lấy chén nước bên cạnh máy tính.

Có lẽ lần này anh làm kinh động đến Qua Qua, đột nhiên nó ngồi dậy ngẩng đầu lên nhìn anh.

Chu Đông cúi đầu nhìn cô nàng cười một tiếng, "Không sao, ngủ đi."

Qua Qua lại nhanh chóng nằm xuống, tiếp tục ngủ.

Thật ra thì nó cũng rất mệt mỏi, chỉ là rất cảnh giác, một khắc cũng không muốn rời người.

Chu Đông đặt chén nước xuống.

Trên màn hình máy vi tính, những số liệu trên đó mới chỉ hoàn thành một nửa, anh khẽ thở nhẹ một cái, tiếp tục đặt tay lên trên bàn phím.

Lúc này, đêm khuya rất yên tĩnh, không một tiếng động, chỉ có tiếng gõ những nhóm dãy số trên bàn phím vọng ra kêu lách cách.

Thân nhiệt của Qua Qua rất cao, cái bụng mềm mại áp vào bắp đùi của anh rất nóng. Từ cổ họng của nó thường phát ra tiếng khò khè khò khè, đương nhiên nó không phải là một con chó có tướng ngừ bình yên.

Nhưng loại cảm giác đó thật tốt.

Có người ở bên cạnh cảm giác thật là tốt.

Không biết cô thế nào? Đã ngủ chưa? Không có Qua Qua liệu cô có thấy vắng vẻ hay không?

Bởi vì trong đầu suy nghĩ nên ngón tay anh bỗng nhiên dừng lại.

Chu Đông cúi đầu nhìn Trần Qua Qua, hồi lâu, anh lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc khăn quàng cổ đã cũ đắp lên trên người cho Qua Qua.

Qua Qua bị động vào làm cho tỉnh, nhưng rất nhanh nó nhận ra anh vẫn còn ở đó, nó ư ư một tiếng đầy thỏa mãn rồi lại nhắm mắt lại.

Anh chăm chú nhìn Qua Qua.

... Nếu như... nếu như cô ấy cũng giống như mày thì thật tốt biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 4: Chuyện bí mật ở trong phòng

Ngày tiếp theo là chủ nhật, Trần Tri Tri ngủ thẳng đến hơn mười giờ mới tỉnh.

Không có Qua Qua buổi sớm đánh thức nên cô rất không quen, từ ăn sáng đến ăn cơm trưa, rồi đến xem ti vi, chơi máy vi tính, cô cảm giác trong phòng như thiếu hụt thứ gì đó, làm việc thật sự cũng không thấy hăng hái.

Buổi trưa cô nhận được một cuộc điện thoại của mẹ gọi tới.

Mẹ lại hỏi cô chuyện chia tay của cô và Chu Đông. Cô đã trăm ngàn lần giải thích rằng là do cô cố ý muốn chia tay, hơn nữa cô còn phát hiện ra tính nết của hai người không hợp nhau.

Mẹ luôn luôn không tin, luôn thuyết giáo với cô cái gì mà Chu Đông có điều kiện tốt, tại sao không chịu giữ anh ở lại? Tình cảm gần mười năm, tại sao có thể nói cắt là cắt, còn hỏi có phải Chu Đông đã có bạn gái mới hay không? Nếu không tại sao cô lại nói phải chia tay kiên quyết như vậy chứ? Cuối cùng

còn nói yêu cầu Chu Đông gọi điện thoại để bà hỏi một chút.

Lúc đầu bà còn tận tình khuyên ngăn cô, sau đó lại bắt đầu mắng cô.

Nói cô đàn, tính tình yếu ớt, đang ở trong phúc mà chẳng biết, sau này hối hận cũng không kịp.

Cô chỉ vâng một câu còn lại chỉ nghe không nói, nghe mẹ nói xong cô chỉ có vâng vâng dạ dạ. Dù sao mẹ cô cũng là bậc trưởng bối trong nhà, nếu không để cho mẹ nói hết, mẹ có thể bị cô làm cho phiền muộn chết mất.

Sau khi cúp điện thoại của mẹ, Trần Tri Tri không muốn cả ngày làm ở trong nhà nữa.

Vì vậy cô triệu tập hai người bạn tốt, bốn giờ chiều ra quán cà phê tán gẫu.

Bạch Tề bạn tốt nhất của cô từ hồi còn học cao trung (trung học bậc cao đẳng), đến bây giờ cũng không ai bằng. Còn Khâu Đình cũng là bạn học từ thời cao trung, lại có duyên phận cùng lên đại học, cho đến bây giờ làm cùng ở công ty, thật sự là chị em tốt. Cho nên gọi hai người kia đến, rốt cục cô có thể nói ra những buồn bực mà mẹ đã gây ra cho cô.

Dĩ nhiên, cũng không phải là cô nói một mình, mà là cả ba người cùng thao thao bất tuyệt kể ra một số chuyện về công việc của mình, rồi chuyện tình cảm.

Thực sự là điều khó tránh khỏi, ở nơi thành phố lớn thế này, bất cứ ai cũng có đã từng trải qua một thời nhớ nhung, không xúm lại để giải bày thì không thể được.

Trần Tri Tri thích nhất là được cùng những người bạn tri âm tri kỷ cùng nhau ra ngoài ăn cơm.

"Cho nên mới nói, mẹ cậu mới mắng cậu đầu óc không hoạt động, sợ cậu sau này sẽ hối hận, cho nên định hẹn Chu Đông ra ngoài để nói chuyện với nhau, giải quyết giúp mâu thuẫn cho cậu đúng không?" Bạch Tề đặt ly cà phê xuống, cô có một mái tóc quăn màu nâu mềm mại, cao một thước sáu tám, cân nặng cũng chỉ có 99 cân. (01kg ở Trung Quốc tương đương 0,5 kg theo tiêu chuẩn quốc tế)

Mặc dù hôm nay là Chủ nhật, nhưng cô vẫn mặc một bộ trang phục quản lý màu trắng, hai chân gác lên nhau một cách tao nhã.

Đối với Trần Tri Tri mà nói, cô chính là một phụ nữ khác người trong truyền thuyết, ra nước ngoài du học, sau khi trở về trực tiếp được tuyển vào làm việc trong một công ty nước ngoài, lương tháng một vạn đồng.

"Đúng thế!"

Cô đan mười ngón tay vào nhau đặt ở phía bên phải, hơi nghiêng người ra trước khẽ mỉm cười: "Thật ra thì bản thân tớ cảm thấy trong chuyện này nhất định có nguyên nhân của nó, ai bảo cậu bỏ Chu Đông, một người vừa giàu có, vừa cao ráo đẹp trai, lại còn là một quan lớn nữa chứ."

Trần Tri Tri mắt tròn trắng.

"Này... Cậu thật sự chia tay với Chu Đông, không có ý định tái hợp lại nữa sao?" Lời nói này là của Khâu Đình, cô thuộc tuýp người có tính tình và phong cách diễn hình của cô con gái rượu. Cũng giống như Trần Tri Tri, cũng là người phương nam, sau khi tốt nghiệp đại học ở lại nơi này làm việc, trưởng thành gần như theo quỹ đạo của đời người, chỉ có điều so với Trần Tri Tri thì tính tình từ tốn hơn rất nhiều.

"Gần như vậy."

"Tại sao, chẳng phải từ hồi còn học cao trung, hai người đã ở cùng một chỗ rồi đó sao? Hơn nữa Chu Đông lại rất thích cậu, mấy lần trước tớ thấy tình cảm của hai người còn tốt như vậy cơ mà, sao có thể...? !"

Trần Tri Tri lắc đầu một cái, không nói ra cụ thể câu chuyện, nghiêng người nâng ly cà phê lên.

Sau đó cô nhận được ánh mắt của Bạch Tề đưa tới, ý chỉ Khâu Đình.

Cô im lặng nhướn mí mắt lần nữa.

Khâu Đình hiển nhiên không hề chú ý tới, cô nắm chặt hai tay, nhỏ giọng nói: "Khi đó tớ vẫn luôn rất hâm mộ hai người. Hai người vẫn luôn là một hình mẫu về tình yêu ở trong lòng tớ. Trước kia tớ cũng không bao giờ tin vào tình yêu, nhưng hồi học cao trung nhìn thấy hai người, tớ liền cảm thấy... ừm... thật hạnh phúc, trên thế giới vẫn có thể có hai người như vậy. Vẫn thích đối phương mà không hề thay đổi, vẫn đối xử rất tốt với đối phương. Hơn nữa các bạn cùng học hồi đại học của chúng ta, sau khi tốt nghiệp không lâu lắm cũng đã liên chia tay, chỉ có hai người vẫn còn bên nhau. Điều kiện của Chu Đông lại tốt như vậy, còn mua được phòng ốc ở chỗ này, tớ còn tưởng rằng hai người sắp kết hôn đấy."

"Không thể nào. Cậu đã nghĩ quá đơn thuần rồi."

"Hả, vậy thì là thế nào?" Khâu Đình gật đầu một cái, vén tóc vào bên tai: "Có lẽ tớ thật sự quá đơn giản chẳng. Nhưng tớ vẫn chưa thể nào hiểu được tại sao hai người phải chia tay?"

Trần Tri Tri ngập ngừng trong chốc lát mới đáp lại: "Ham muốn chiếm giữ của anh ấy quá mạnh mẽ."

"Ham muốn chiếm giữ sao?" Khâu Đình ngẩn ngơ, hồi lâu mới phản ứng lại được: "Đây không phải chứng tỏ anh ấy thích cậu sao?"

Trần Tri Tri lắc đầu một cái, đặt ly cà phê xuống, "Không phải vậy. Là từ trong suy nghĩ của anh ấy đã cho rằng tớ không hiểu một cái gì hết, cũng không thể quyết định được bất cứ điều gì hết. Cho nên trong mọi chuyện anh ấy đều luôn lao tâm khổ trí làm thay tớ, ngược lại tớ cảm thấy mình rất lệ thuộc vào anh ấy, tưởng như cả đời này cũng không thể nào rời bỏ anh ấy được. Hơn nữa việc tớ muốn chia tay cũng không phải là một ngày hai ngày đâu. Trước kia tớ từng đề cập với anh ấy một lần rồi, anh ấy nói là không cho phép. Các cậu buồn cười lắm phải không? Tại sao ngay cả chuyện chia tay anh ấy cũng dùng một câu trả lời đúng theo khuôn mẫu như thế. Tại sao anh ấy lại không từng hỏi lại tớ một câu, tại sao lại nói chia tay với anh ấy?"

Trần Tri Tri nói giống như vẫn đang còn rất tức giận vậy.

Tất cả mọi người đều rất hợp ý nhau, không ai nói nữa.

Khâu Đình gật đầu một cái, đứng dậy, "Tớ đi nhà vệ sinh một chút."

Bạch Tề nhìn bạn đi xa, nhẹ nhàng nói: "Khăng định cậu ấy vẫn còn đang nhớ đến Chu Đông, cậu vừa nhắc tới Chu Đông ánh mắt của cậu ấy liền mất tự nhiên."

"Ừ." Trần Tri Tri gật đầu một cái, cô cũng đã nhìn ra, ngồi lì sâu vào trong ghế sa lon.

"Tớ thật bội phục cậu ấy, thăm mền Chu Đông lâu như vậy, mà vẫn còn có thể chung sống hòa bình với cậu, hơn nữa cho tới bây giờ vẫn không hề biểu lộ ra điều gì. Đến ngay bản thân tớ, khăng định luôn là tớ không làm được."

"Cô ấy không muốn tạo nên gánh nặng cho chúng ta. Cho nên mới vẫn một mình chịu đựng." Ánh mắt đặt vào hình ảnh dãy núi màu lam in trên ly cà phê trước mặt, Trần Tri Tri chậm rãi nói: "Thật ra thì tớ cảm thấy cậu ấy tốt vô cùng... Có thể kết hợp với Chu Đông cũng không tồi."

"Lời thật lòng chứ?" Mười ngón tay Bạch Tề đan vào nhau ôm vào trên đầu gối, nhìn cô cười.

"Đương nhiên là thật rồi, cậu không cảm thấy vậy sao? Trong công việc luôn từ tốn khoan thai, khi nói chuyện giọng nói cũng nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, chưa bao giờ làm cho người khác không thoải mái. Hơn nữa cậu ấy thích Chu Đông lâu như vậy mà cũng chưa từng biểu lộ. Nếu như Chu Đông kết hợp với cậu ấy, nhất định sẽ thoải mái hơn nhiều, sẽ không giống như tớ, lần nào cũng làm cho anh ấy bất mãn mà lại không biết làm thế nào." Trần Tri Tri nói xong liền thở dài một hơi: "Có lẽ cuộc sống của anh ấy cũng sẽ tương đối khá hơn một chút."

"Đột nhiên tự kiểm điểm lại mình như thế, xem ra cậu còn rất quan tâm đến anh ấy!"

Trần Tri Tri không trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 4 (tiếp theo)

Bạch Tề cười, cảm ly cà phê lên hộp một ngụm: "Thật ra thì bản thân tớ cảm thấy cậu không thể bởi vì một chuyện này mà đã phủ quyết toàn bộ con người anh ấy. Anh ấy cũng có ưu điểm của mình. Không kể về gia thế, xét về thái độ đúng mực hay là tính tình, trong số những người đàn ông mà tớ đã gặp phải nói là rất tốt, là người cũng có lòng cầu tiến. Ở thời đại này anh ấy có thể giữ vững được tình yêu với cậu sắp được chín năm qua như thế, cả một khoảng thời gian dài mà không có bất kỳ dấu hiệu ngoài luồng nào... cũng đã là rất khá." Trần Tri Tri vừa định há mồm, liền bị Bạch Tề dứt khoát cắt đứt, "Vậy thì bây giờ cậu nói cậu có đồng ý hay không."

Trần Tri Tri không thể làm gì khác hơn là nói: "Đồng ý."

"Vậy anh ấy đã nói với cậu anh ấy muốn cắt đứt chưa?"

"Chưa hề."

"cậu xem đi." Bạch Tề đoán cũng biết, "Cậu nói một câu chia tay, anh ấy liền trực tiếp ở căn phòng đối diện với cậu, hiển nhiên anh ấy đã cho rằng đây chỉ là cơn giận nhất thời của cậu, sau này vẫn còn có thể hoà hợp lại với nhau. Hơn nữa cũng giống như Khâu Đình đã nói, nếu như anh ấy không thích cậu, tại sao anh ấy có thể có ham muốn chiếm giữ đây? Có thể kiên trì qua nhiều năm như vậy, thật sự cũng không dễ dàng đâu." Bạch Tề gật đầu một cái, tiếp tục nói cảm thán.

"Nhưng cho dù như thế nào đi nữa, anh ấy cũng là người có lỗi."

"Cậu muốn ám chỉ chuyện anh ấy giam cậu lại phải không?"

Lần này Trần Tri Tri trầm mặc thật lâu.

Bạch Tề muốn hỏi lại nhưng lại không muốn hỏi, dù sao thăm dò lý lịch người khác không phải là chuyện mà cô thích làm. Nhưng chung quy trong lòng cô lại có chút tò mò, "... Tớ thực sự không hiểu được tại sao anh ấy lại muốn giam cậu lại như vậy?"

"Bởi vì tớ bên ngoài..." Trần Tri Tri đặt ly cà phê xuống.

"Cái gì?" Bạch Tề thật sự rất kinh ngạc.

Trần Tri Tri bồi thêm một câu, "Anh ấy nghi ngờ tớ ở bên ngoài..."

Bạch Tề vuốt vuốt ngực, "Tớ sắp bị cậu hù chết rồi đấy cậu có biết hay không? Đợi đã, tại sao anh ấy lại 'hoài nghi' cậu ở bên ngoài...? Nhất định là cậu đã có dấu hiệu gì đó về chuyện này. Tớ thấy Chu Đông không giống kiểu người không có lý do gì mà lại tùy tiện tiện giam người ta lại như vậy."

"Rốt cuộc là cậu đứng ở bên này với tớ hay là với anh ấy ở bên kia vậy?"

"Bạn thân mến, đây là chuyện nhất thiết tớ phải làm trước khi cậu quyết định chia tay, muốn được nghe kể lại sự thật khách quan mà thôi." Bạch Tề khẽ mỉm cười, "Tóm lại có thể nói, tớ cho rằng cậu có chút xúc động quá."

"Bất kể có nói thế nào, lúc đó anh ấy bắt giam tớ lại trong phòng ba ngày, nếu không phải vừa vặn đúng lúc cậu tới tìm tớ, tớ đã trực tiếp nhảy từ lầu chín xuống rồi, cũng không phải là cậu không biết."

"Tớ biết, cho nên tớ mới có thể tò mò hỏi cậu, rốt cuộc cậu đã làm cái gì chọc tới Chu Đông như vậy? Không sao hết." Bạch Tề nhún nhún vai, "Cậu không muốn nói coi như xong!"

Hai người thấy cách đó không xa Khâu Đình đang đi tới.

Trần Tri Tri thấp giọng nói: "Chuyện này cậu không cần nói cho Khâu Đình biết đâu!"

"Cậu sợ sẽ phá hư ấn tượng tốt đẹp của Chu Đông trong lòng cô ấy sao? Tin tưởng tớ đi, nhất định Khâu Đình sẽ đối đãi với Chu Đông như nam thân, cho dù cậu có nói cho cô ấy biết, căn bản cô ấy cũng sẽ không tin đâu."

Trần Tri Tri lườm bạn một cái, Bạch Tề cười nhẹ.

Nói chuyện với chị em tốt xong, tâm trạng cô tốt hơn nhiều.

Trần Tri Tri trở lại chỗ ở, nhét hai tay vào trong túi áo lông, sai bước nhảy lên mấy bậc thang lầu, lúc này trong đầu cũng đã vơi bớt chuyện buồn. Vừa mới lên lầu đã gặp phải Chu Đông dắt Qua Qua định đi ra ngoài. Từ trên bậc thang, Qua Qua nhìn thấy cô liền vội vàng chỉ muốn nhào tới, đáng tiếc bị cái xích chó hung hăng giữ chặt lại.

"Em vừa về à?" Chu Đông hỏi.

"Vâng."

Ánh mắt Trần Tri Tri lại nhìn Trần Qua Qua. Cô tiến lên mấy bước ôm lấy nó: "Qua Qua, có nhớ chị hay không vậy?" Cô gần như chôn mặt vào ở trong thân thể mềm mại nhỏ nhắn của Qua Qua.

Qua Qua ngẩng đầu lên ra sức liếm láp Trần Tri Tri một hồi.

Chọc cho Trần Tri Tri cười.

Sau khi thân mật với nhau một lúc, Trần Tri Tri đặt Trần Qua Qua xuống: "Được rồi, không quấy rầy hai người nữa."

Qua Qua vẫn còn chạy vòng quanh chân của cô vẫy vẫy cái đuôi, Trần Tri Tri cúi đầu hướng cún con chớp mắt một cái. Thân thể vốn đã bước đi, đột nhiên Trần Tri Tri nghĩ đến cái gì đó lại quay đầu hỏi: "Chu Đông? Anh... chuyện đó... Anh định để Qua Qua ở bên đó bao lâu?"

Chu Đông xoay người lại nhìn cô: "Một tuần."

"Được."

Chu Đông dẫn Trần Qua Qua ra ngoài, sau đó mới nhận ra bên ngoài thời tiết có chút lạnh, đã sắp cuối tháng mười. Tiết trời đẹp giống như ngày hôm qua đúng là không nhiều lắm.

Qua Qua rất không dễ dàng gì mới được ra ngoài nên rất hưng phấn, như muốn gắng sức chạy thật nhanh ra bên ngoài vậy. Chu Đông kéo cô bé lại, trước hết anh kéo cổ áo khoác ngoài lên rồi sau đó mới từng bước từng bước lùi kéo dây xích chó, "ngăn cản" Trần Qua Qua chạy.

"Qua Qua, chị của mày muốn đưa mày về rồi. Vừa mới được có một ngày thôi, phải không?"

Chu Đông nhìn bầu trời xám xịt phía xa, lại nhìn về đầy vui sướng không quan tâm đến sự đời của Trần Qua Qua một chút. Cô cún này đang cố gắng chỉ muốn thoát khỏi dây xích chó, tự do chạy nhảy. Đột nhiên Chu Đông từ phía sau Qua Qua chạy lên: "Qua Qua, chạy đi!"

Phần lớn mọi người đối với ngày đi làm sau hai ngày nghỉ thứ bảy và chủ nhật thường có thái độ bài xích mà không cam tâm.

Nhưng bây giờ Chu Đông lại không có một chút trở ngại nào

Trên thực tế, anh ước gì được làm thêm giờ. Anh là một trong những quản lý nổi danh của nhà mạng thuộc công ty Iphone, phụ trách hạng mục nghiên kỹ thuật phát triển khách hàng, đối với công tác khai thác phát triển ứng dụng sản phẩm vô cùng nhiệt tình và yêu thích. Hơn nữa công ty lại rất tôn sùng phương thức đi làm trong môi trường tự do. Hàng ngày hai buổi sáng chiều đều có một cô gái nhỏ đẩy xe đưa nước trái cây và sữa chua tới đây, lâu dưới công ty lại trung tâm thể dục, đồ ăn nhanh loại gì cũng có lại càng có thể thoải mái lựa chọn.

Ban đầu, nếu như không phải do trong nhà có Trần Tri Tri chờ, bởi cô luôn thúc giục anh trở về vì có một mình ở nhà cô không dám ngủ, rất có thể Chu Đông đã kê thêm cái giường ở trong phòng làm việc, hàng ngày sinh hoạt ở chỗ này.

Nhưng cũng bởi vì có Trần Tri Tri, nên sinh hoạt hàng ngày của Chu Đông mới có thể vui vẻ như vậy, nếu không mỗi ngày thật sự anh sẽ trở thành một người máy ở trước màn hình máy vi tính.

Trên tay Chu Đông là chiếc iphone của khách hàng đã khai phát (mở rộng và phát triển) gần như hoàn chỉnh, chỉ còn chờ giai đoạn khảo nghiệm cuối cùng. Cho nên gần đây Chu Đông cũng không bận rộn lắm, chỉ có điều cho đến bảy giờ tối, trong phòng làm việc có một nhóm người vẫn còn đang bận rộn, tất cả đôi tay của mọi người dù một khắc cũng không ngừng gõ bàn phím, ánh mắt hướng về phía màn hình máy tính,

Đây là một cảnh tượng thường gặp ở toàn bộ các công ty lập nghiệp ở Trung Quốc hừng hực khí thế phát triển Internet mà trong đó công ty của anh là một đại biểu.

Công việc thuộc trách nhiệm của Chu Đông đã làm xong, nhưng anh vẫn nguyên ý chờ đợi ở trong phòng làm việc, anh thích cảm giác được cùng các bạn trong nhóm kẻ vai sát cánh hăng hái chiến đấu.

Mười giờ tối, anh nhận thấy màn hình của chiếc điện thoại di động quả táo trên mặt bàn chợt bật sáng, tiếp theo đó là tiếng nhạc chuông vang lên.

Chu Đông tiếp tục định viết gì đó chuyển đi, ánh mắt nhìn màn hình chằm chằm không rời một khắc, tay trái cầm điện thoại di động lên, liếc qua một cái xem cái tên hiện lên trên màn hình, nhưng lần này, động tác trong tay liền ngừng lại.

Trên màn hình hiện lên: Tri Tri.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 5: Hồi tưởng

Chu Đông có chút không thể tin nhìn màn hình một lúc lâu mới chợt phản ứng lại được. Anh đứng dậy bước nhanh ra bên ngoài cửa kính của công ty, tới khúc quanh trong thang lầu mới ấn nút nhận cuộc gọi, trong giọng nói lại có chút căng thẳng, "A lô."

Phía bên Trần Tri Tri yên lặng trong chốc lát rồi mới nói: "Là em."

Đương nhiên anh biết đó là cô, vô cùng biết giờ khắc này chỉ có cô, "Anh biết."

"A... Em muốn hỏi anh rằng... khoảng bao lâu nữa thì anh trở lại?"

Chu Đông ngó nhìn vào trong góc, nơi này một màu đen thui. Chu Đông chỉ có thể mượn ánh sáng từ màn hình điện thoại di động mới lờ mờ thấy vách tường tuyết trắng. Anh dùng tay trái chống vào vách tường, còn tay phải nắm thật chặt lấy điện thoại di động, khoe miệng gần như cũng sắp không nhận được nụ cười vui vẻ, "Khoảng chừng mười giờ rưỡi đêm, có chuyện gì không?"

"... Qua Qua kêu đã lâu rồi. Anh vẫn chưa về nhà, nó cào cửa, anh có chuẩn bị đầy đủ thức ăn và nước uống cho nó không? Em cảm thấy nó cào cửa có chút gấp gáp, có phải là nó đói bụng hay không?"

Chu Đông nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Anh hoàn toàn quên mất rằng vẫn còn có cô bé Trần Qua Qua kia.

Bên kia truyền đến tiếng hít thở gấp gáp, mãi lâu sau anh mới khẽ hỏi: "Em đang ở đâu?"

"Gâu gâu gâu..." . Anh vẫn có thể nghe thấy tiếng Qua Qua sủa xa xa.

"Qua Qua, ngoan nào." Là giọng của cô, đầy dịu dàng và ngập tràn sự vỗ về, thì ra cô vẫn đang ở bên ngoài cánh cửa với Trần Qua Qua.

"Có chứ. Buổi sáng khi ra ngoài anh đã chuẩn bị cho nó rất nhiều thức ăn cho chó và nước rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Chu Đông xoay người lại, dựa lưng vào vách tường, nhìn chăm chăm ra phía trước đang giăng đầy màu đen.

Bên kia không có tiếng trả lời. Chu Đông biết, nếu như kết quả mà cô không hài lòng, sẽ dễ dàng lâm vào sự im lặng lúng túng như vậy.

"Anh sắp về đây. Dù sao việc trong công ty cũng sắp làm xong rồi."

"... Sẽ không làm em bị muộn chứ?"

"Không đâu."

"Tốt quá, cảm ơn em."

Cảm ơn? Giữa bọn họ từ khi nào đã trở nên khách khí như vậy?

"... Vậy cứ như thế nhé."

"Được rồi."

Anh nghe thấy trong điện thoại di động âm thanh tút tút của cuộc gọi đã kết thúc. Khi đặt điện thoại di động xuống đúng vị trí cũ ở trên mặt bàn, anh cứ nhìn chăm chăm vào nó, cho đến khi màn hình tắt hoàn toàn.

Chu Đông nhìn thấy Trần Tri Tri ở cửa.

Cô ngồi chồm hóm ở đó nói chuyện với Trần Qua Qua qua cánh cửa.

Dường như cô đã tắm rửa qua, tóc có chút ướt, trên người đã mặc chiếc áo ngủ màu trắng bằng vải bông, trên chân đang đi một đôi dép lông có hình con thỏ. Cả người cô ngồi chồm hóm ở nơi đó bộ dạng cực kỳ giống con thỏ nhỏ mập mập đáng yêu.

Cũng đúng, nick của cô trên QQ là thỏ nhỏ mập mập.

Nghe thấy tiếng động cô quay đầu lại liếc nhìn anh một cái, mà Qua Qua lại rất thính liền kêu ư ừ, móng cào vào cửa nhanh hơn. Trần Tri Tri nói với cô bé một câu: "Dừng sốt ruột", rồi mới đứng lên nói: "Thật xin lỗi, đã làm phiền anh."

Chu Đông bước chân lên lầu, dùng chìa khóa mở cửa ra: "Không sao."

Cửa vừa mở ra, Trần Qua Qua nhào ra tựa như bay vậy, nhảy vọt lại ôm dính lấy Trần Tri Tri.

Trần Tri Tri ngồi xổm người xuống, cố gắng ôm lấy Qua Qua, nhưng Qua Qua vẫn nhảy lên nhảy xuống... loại động vật này sợ nhất là bị cô độc, bị giam cầm. Một hồi sau, nhìn thấy người quen nó lập tức trở nên kích động dị thường.

"Qua Qua ngoan, Qua Qua ngoan, đừng cào nữa mà. Ai chà..."

Trần Tri Tri rút tay lại, nguyên nhân là do Trần Qua Qua trong lúc vô tình đã cào rách da. Rất nhanh, Trần Qua Qua liền bị người to lớn kia mạnh mẽ túm lấy xách bỏ qua một bên.

Tiếp đó Chu Đông ngồi xổm xuống, cầm tay của cô quan sát: "Em không sao chứ?"

Ngữ điệu của anh cực kỳ khản trương, không cần phải bàn cãi.

Trần Tri Tri giương mắt nhìn anh một chút rồi lại cúi mặt xuống: "Không sao đâu."

Chu Đông nhìn cô.

Bởi vì cô mới vừa tắm rửa cho nên toàn thân cô từ trên xuống dưới đều có mùi thơm nhàn nhạt, cô rất thích dùng loại sữa tắm hương cỏ Lavender, dầu gội đầu của cô cũng luôn dùng loại có mùi hương nhẹ nhàng, lúc này mùi thơm ấy theo mái tóc còn ướt của cô chui vào trong khoang mũi của anh.

Có lẽ là do ánh đèn nên nhìn gương mặt trắng nõn của cô có nét gì đó giống giống trẻ con cực kỳ, thỉnh thoảng cô lại chớp chớp hàng mi dài êm ái lạ thường.

Bị anh nhìn chăm chăm như vậy dường như không được hay lắm.

Trần Tri Tri vừa định ngẩng đầu lên nói chuyện, đột nhiên anh ôm chặt lấy mặt của cô, đôi môi liền áp tới luôn.

Anh mài lên mặt của cô rất mãnh liệt, trong anh đang đầy lửa giận, anh đang rất tức giận. Giận cô đã không coi trọng anh, không quan tâm đến anh, cô

cứ xử với anh rất tao nhã, đầy lễ độ nhưng cũng rất khách khí; anh giận cô không chịu thân mật với anh, giận cô cứ muốn vạch rõ giới hạn tất cả mọi thứ với anh...

Anh vốn nên hận cô, nhưng giờ phút này vì sao anh lại cảm thấy mình yêu cô đến thế?

Chu Đông dần dần buông lỏng tay và đôi môi, cô lại trốn tránh cái nhìn của anh.

Đột nhiên phía dưới chân, một bóng dáng nhỏ bé màu nâu đã lướt qua rất nhanh, trực tiếp lao đến nơi khúc quanh của thang lầu. Trần Tri Tri sợ hãi bật kêu lên: "Qua Qua!" Cô định đuổi theo thì lại bị Chu Đông kéo lại, "Em đừng đi, để anh đuổi theo nó."

Chạy mấy bước anh lại dừng lại nói: "Còn nữa, em hãy vào trong phòng đi, đừng ở bên ngoài."

"Thích thích thích." Chu Đông chạy nhanh xuống lầu.

Trần Tri Tri nhìn theo chốc lát, rồi xoay người vào trong phòng Chu Đông.

Bật đèn.

Đây là lần đầu tiên cô tới nơi này, nhưng không lập tức đi vào ngay.

Chợt nhìn quanh một cái, phòng khách được bố trí theo phong cách tĩnh lặng mà tao nhã thanh lịch. Tường nhà màu trắng làm nổi bật bộ bàn ghế gỗ sa lon màu nâu, sàn nhà trải một tấm thảm màu đỏ sẫm, bàn trà bằng thủy tinh trong suốt ở kê sát vào vách tường, phía trên cao treo chiếc ti vi, phía đối diện là một cửa sổ được che kín bằng một chiếc rèm dây cột nặng nề, màu vàng sẫm có hoa văn đề thống thẳng xuống, bên cạnh để một chậu hoa nhỏ thân cây mảnh dẻ.

Phong cách của anh vẫn trước sau như một, luôn sạch sẽ mà đơn giản.

Trần Tri Tri đi vào mấy bước, thấy trên bàn trà trước ti vi đặt một túi bánh bao ăn còn thừa lại cùng một lon bia Thanh Đảo. Có một ít mảnh vụn bánh bao ở trên mặt bàn trà, cạnh đó là cái móc kéo lon bia.

Trần Tri Tri bước vào thêm mấy bước, phát hiện trong phòng khách của anh hơi trống trải, không bày biện qua bất kỳ một đồ dùng cá nhân nào. Hẳn là cái bàn này anh dùng để làm bàn ăn, được lau sạch sẽ như mới, tất cả ghế cũng được đẩy vào. Còn trên bàn viết kê bên cạnh mà anh dùng làm bàn làm việc chỉ đặt một chiếc laptop phiên bản mới nhất đã khép lại, bên cạnh là một ly thủy tinh nước còn một nửa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 5 (tiếp theo)

Trước kia hàng tuần vào ngày chủ nhật, cả phòng ngủ chung quy đều bị cô chiếm đoạt, cô nằm ở thoải mái trên đệm giường mềm mại xem ti vi hoặc xem Anime, hơn nữa cô lại không thích đeo tai nghe. Anh lại không thích sự ồn ào của cô, cho nên liền đi ra phòng khách để làm việc.

Nhưng cảnh vật xung quanh bọn họ khi đó không phải chỉ có như thế. Vách tường được cô dán giấy có hoa văn màu đỏ sẫm, trên đầu tường còn treo một chiếc chuông gió hình cầu cực kỳ đẹp. Khắp nơi trong phòng khách đều là những món đồ chơi nho nhỏ mà cô đã mua. Trên ghế sa lon, trên mặt bàn đều có gối ôm. Đồ trang sức theo phim hoạt hình xếp thành từng chuỗi để tại bất cứ nơi nào mà cô có thể với tới được. Trước TV, trên ghế sa lon đều có cái chăn mỏng và áo khoác, thậm chí cả tây trang của anh, còn trên bàn trà đều luôn có đồ ăn vặt mà cô thích ăn và trái cây đã rửa sạch, dĩ nhiên bên cạnh chân bàn nhất định đã để sẵn giỏ rác.

Có lúc cô xem ti vi thấy mệt mỏi, liền chạy tới cạ vào anh một cái hoặc đột nhiên ôm lấy anh từ phía sau, hoặc là che kín ánh mắt của anh, hoặc là len lén ngồi xổm xuống bên cạnh anh cười hi hi đưa lên trước mặt anh một quả táo.

Mà thường hay xảy ra nhất là vào buổi trưa, cô lúc ẩn lúc hiện ở phía sau anh vuốt bụng nói một cách đáng thương: "Em đói bụng rồi."

Anh biết làm cơm, hơn nữa tài nấu nướng của anh còn rất tốt.

Nếu như không phải là có chuyện gì rất quan trọng, anh cũng sẽ hờ hờ đón nhận sự nũng nịu của cô, xoay người siết chặt lấy gương mặt của cô, gọi cô là "Đồ đại lười biếng", sau đó đóng máy tính lại đi làm cơm.

Thỉnh thoảng cô sẽ đi theo cùng, tự phong cho anh làm hoàng thượng, lúc đeo cái tạp dề cho anh còn cọt nhả nói một câu: "Xin mời Hoàng thượng."

Thỉnh thoảng cô lại đến phía sau lưng anh cạ tới cạ lui, đến cuối cùng lúc bụng thức ăn đi phòng khách liền ra tay trước chiếm lấy lợi thế, ăn vụng một hai miếng.

Thình thoảng cô lười không muốn động đây, không ngừng oằn oại trên ghế sa lon xem ti vi, lúc ngửi thấy mùi thơm mới đứng bật dậy, kêu lên một tiếng thật to: "Thơm quá!" Sau đó quay đầu nhào tới: "Anh thật là lợi hại! Em yêu anh chết mất thôi! Bạn học Chu Đông Đông à!"

“Bạn học Chu Đông Đông” là cách gọi âu yếm của cô dành cho anh lúc cô đặc biệt cao hứng, sau đó cô sẽ nhảy dựng lên ôm hôn anh, làm bộ dạng như chim nhỏ nép vào người anh, đáng vẻ ngưỡng mộ không thôi, khen ngợi anh chăm chỉ.

Chỉ rất ít khi, có thể đếm được, khi anh gặp phải vấn đề khó khăn, hơi nhú mày nhìn hướng về phía máy tính hoặc là sau khi nói chuyện điện thoại xong, hoặc trong công ty đã xảy ra chuyện gì đó, về mặt anh không tốt thì cô mới có thể không dám làm phiền anh, tự mình đi ăn đồ ăn vặt.

... Vậy mà cuối cùng lại vẫn phải chờ anh tới nấu cơm cho cô.

Nếu không cô vẫn cố gắng, vẫn cố gắng chờ anh phát hiện ra cô ở đâu đó (hoặc là ngủ ở trên giường, hoặc là ngủ ở trên ghế sa lon, chôn mình trong chăn hoặc trong đống gối ôm). Chờ anh gạt những thứ này ra, tóm lấy cô kéo ra ngoài thì cô sẽ túm lấy tay anh, dùng giọng điệu kinh điển giống như trong kịch truyền hình khi sinh lý từ biệt bên cầu, hơi thở mong manh nói: "Không có anh... em sẽ... bị chôn sống trong chết đói mất thôi... Ô ô ô ô ô..."

Lúc ấy anh sẽ nửa oán giận nửa cười cười về bất đắc dĩ, khẽ đánh một cái vào mông cô: "Em động đây một chút sẽ chết à!"

Khỏe miệng Trần Tri Tri cũng nhanh chóng cong lên.

... Không, không!

Đột nhiên Trần Tri Tri không dám tiến vào nữa, cô cảm thấy có chút sợ hãi.

Những chuyện kia khi nhớ lại tại sao lại trở nên rục rờ chói mắt như vậy? Làm hại cô đến hít thở dường như cũng sắp bị ngưng lại.

Trên thực tế, cô thừa nhận khi anh rời đi, người thấy không quen nhất lại chính là mình.

Không có ai nấu cơm cho cô nữa, không có ai ở bên cô vào thứ bảy chủ nhật, một mình cô ngồi xem ti vi đến chạng vạng, đi ra phòng khách cũng phát hiện nơi đó hoàn toàn không có một bóng người, tự mình mua thức ăn, mua dầu, tự mình xách túi đồ ăn to tướng đã mua mang lên lầu...

Có khi, nghe tiếng gió đêm kêu khóc rầu rĩ, gõ vang dội bên ngoài cửa sổ chống trộm, cô sợ hãi có chút không dám ngủ.

... nếu như không phải cô nghĩ đến anh đang ở căn phòng cách vách như đã nói, có thể cả đêm cô cũng sẽ bị mất ngủ.

Lúc Qua Qua ở đây, khi trở về cô còn có thể nói không ngừng với Qua Qua: "Qua Qua có đói bụng không? Chị đã mua thức ăn rồi đây này! Hôm nay chúng ta ăn đậu sừng rang nhé, còn có cả nướng nữa, có được không?"

Qua Qua kêu ư ử, nhiệt liệt hoan nghênh cô.

Khi Qua Qua không có ở đây, cô lại càng cảm thấy vắng vẻ thêm vạn phần. Ngay cả việc thường đọc tiểu thuyết và xem Anime mà cô rất thích kia cũng không còn hăng hái nữa. Ngày hôm nay hơn bảy giờ tối cô về nhà, nghe thấy tiếng Qua Qua cào cửa không ngừng, nghe nó kêu ư ử mãi thì lúc này cô không nhận được nữa, liền ngồi cùng với nó một lát.

Cho đến hơn tám giờ, cô vào phòng tắm rửa sạch sẽ, đang lau tóc mà vẫn có thể nghe được phía bên cửa đối diện Qua Qua gọi cô không ngừng, cho nên cô mới gọi điện thoại cho anh.

Không được, không được! Trần Tri Tri cúi thấp đầu, cô không cho phép mình nhớ lại nữa.

Hồi ức giống như lưỡi kiếm sắc bén chọc vào yếu huyệt, cô không thể mềm lòng được.

Cô xoay người định bước ra.

Vừa vặn Chu Đông về tới cửa. Anh đặt Trần Qua Qua xuống, theo thói quen đóng cửa lại: "Chúng tôi đã về rồi đây. Em có biết cô nàng đã chạy đi đâu không? Nó chạy lên tận tầng 15 đấy. Trên tầng 15 có một gia đình vừa mới nuôi một con Teddy, đáng dấp giống Qua Qua như đúc." Thấy Trần Tri Tri rụt hai tay lại, đứng yên một chỗ, anh hỏi "Em có lạnh không? Để anh lấy cho em chiếc áo khoác."

Trần Tri Tri lắc đầu một cái, Trần Qua Qua đã sớm nhào tới bên cạnh chân cô, ngửa đôi mắt sáng to tròn long lanh lên nhìn cô. Trần Tri Tri ngồi xổm xuống, vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Trần Qua Qua. Trần Qua Qua kích động chồm lên trên đầu gối cô cào cào.

Trần Tri Tri hơi cười một cái, sau đó mới đứng dậy, "Đã muộn rồi, em phải về đây."

Chu Đông không trả lời.

"Hẹn gặp lại." Trần Tri Tri cúi đầu đi tới cửa, lúc đi sát qua bên cạnh Chu Đông, chiếc áo choàng của anh còn mang theo hơi lạnh của màn đêm. Xoay trở lại mở cửa, Trần Qua Qua cũng tự nhiên đi theo cô về nhà, Trần Tri Tri quay người lại ra lệnh, "Em đừng đi theo chị nữa, mau trở về đi."

Trần Qua Qua ngồi lại ở chỗ đó nhìn Trần Tri Tri, chính là không muốn để cô đi.

"Qua Qua!"

"Để cho bé con trở về với em đi. Ở với anh nó cũng không được vui." Chu Đông đứng ở bên cửa, đổi chìa khóa từ tay trái sang tay phải, cúi đầu nhìn Trần Qua Qua, trong giọng nói còn mang theo tiếng thở dài nào đó.

Trần Tri Tri ngưng mắt nhìn gương mặt của anh.

Về mặt của anh rất bình thản, không sao nhận ra được tâm tư của anh trong lúc này. Nhưng dù sao cũng đã chung sống nhiều năm như vậy, cô hiểu anh rất rõ, mỗi khi anh để lộ ra loại vẻ mặt lặng lẽ không nói gì và đầy thờ ơ thế này thì đại biểu cho tâm tình của anh đang rất xấu.

Trần Tri Tri cụp ánh mắt xuống, Chu Đông nghiêng mặt sang bên, "Sau này em đừng nên ra ngoài trễ thế này nữa, nơi này cũng không được an toàn lắm đâu."

"Vâng!" Trần Tri Tri nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, ôm lấy Trần Qua Qua. Biết anh vẫn đang nhìn chăm chú vào mình, không biết vì lý do gì mà cô không dám nhìn anh nữa, "Em về đây."

Nhưng vừa mới bước đi được mấy bước, cô nhìn cánh cửa nhà mình ở phía đối diện.

Cô chợt nhớ ra, lúc cô ra ngoài cũng không hề khóa cửa, vốn dĩ chỉ định tới trấn an Qua Qua một chút, thuận tiện gọi điện thoại cho anh. Không ngờ cánh cửa kia đã tự khép lại từ bao giờ không biết.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 6: Sống chung một phòng

Chu Đông nhìn Trần Tri Tri đứng bất động hồi lâu liền hỏi: "Sao thế?"

"Không ..." Trần Tri Tri chỉ đáp lại bằng một từ ngắn ngủn, ôm Trần Qua Qua bước về phía trước mấy bước, sau đó dừng lại, nắm lấy tay cầm ở cửa đẩy cửa ra. Nhưng cửa thật sự đã bị khóa lại rất chắc chắn, trên người cô cũng không có chiếc chìa khóa nhà.

"Không mang chìa khóa à?" Tiếng của Chu Đông từ phía sau vọng đến.

Mãi sau Trần Tri Tri mới "Vâng" một tiếng. Cô xoay người lại, môi mím lại: "Lúc vừa rồi em nghĩ rằng sẽ đi ra rất nhanh rồi sẽ trở về nên chỉ tạm khép cửa một chút, không cầm chìa khóa theo."

"Còn có ai giữ chìa khóa dự phòng nữa không?"

Trần Tri Tri lắc đầu một cái, kể từ khi bọn họ chia tay, Chu Đông đã giao trả lại chìa khóa cho cô, nên chìa khóa chỉ có một mình cô giữ mà thôi.

"Em gọi điện thoại đi cho bà chủ nhà đi." Chìa khóa căn phòng này có ba chiếc, trừ cô và anh, bà chủ nhà cũng còn giữ một chiếc.

Chu Đông lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn, kếm bảy phút nữa là đến mười một giờ. Bà chủ nhà lại đang ở bên Thành Tây, cách nơi này của bọn họ hơi bị xa. Muốn đi tới đây, tàu điện ngầm hay xe buýt đều không có, nếu thuê xe, đến nơi này cũng phải cần chừng nửa canh giờ.

Chu Đông nhìn Trần Tri Tri một cái, cô không hề động đậy.

Nếu như lúc trước nhất định anh sẽ nói cô mấy câu, rằng làm việc luôn luôn cứ vội vội vàng vàng, vút bừa bãi lung tung. Rõ ràng chỉ ở một mình, hơn nữa còn mặc cả áo ngủ đứng ở bên ngoài thế này, rồi lại còn ngay cả chìa khóa mà cũng không mang... Nhưng đôi môi anh chỉ giật giật, nhin lại được những lời nói kia.

"Em vào đây." Anh vẫy vẫy tay.

Bước chân của Trần Tri Tri hơi ngập ngừng một chút, rồi mới đi tới.

Trên thực tế, điều này được gọi là phản ứng sinh lý của cô, mỗi lần cô gặp phải chuyện gì nghiêm trọng, cô sẽ theo thói quen mà nghe theo anh. Chu Đông gọi cô đi vào nhà sau đó đóng cửa lại: "Em đến ngồi nghỉ trên ghế sa lon một lát đi, để anh gọi điện thoại cho bà chủ cho thuê nhà."

Thấy Trần Tri Tri ôm Qua Qua ngồi lên ghế sa lon, Chu Đông mới bấm số điện thoại, đi vào phòng ngủ để gọi.

"... Ai dà, các cô cậu tuổi trẻ này, cả ngày đi sớm về trễ, tại sao có thể ngay cả cái chìa khóa cũng không nhớ mà mang đi chứ? Một người không mang theo, chứ đến cả hai người cũng đều không mang hay sao? Cậu xem lại một chút đi, cậu xem đi, khi không bây giờ lại muốn tôi phải tới sao? Tôi đã cho

cô cậu thuê nhà mà lại còn phải lo lắng cho cô cậu nữa, cậu nói xem gần đây thế nào mà cô cậu lại luôn đề xảy ra tình trạng thế này vậy? Còn cả cô gái nhỏ kia nữa, mấy ngày trước còn gọi điện thoại cho tôi hỏi số điện thoại của người sửa lại máy nước nóng. Cậu nói xem, tôi cũng đã chuyển đi được ba năm, làm sao còn có thể nhớ nhiều được như vậy? Bây giờ cũng chưa đến kỳ bảo dưỡng máy nước nóng, nhưng mà lúc ấy người ta cho tôi số điện thoại xong, nhưng bây giờ lại thay số khác, tôi đã sớm không tìm được rồi. Các cô cậu đành phải tốn tiền mà tìm người khác để bảo dưỡng lại thôi, hà."

Bên trong phòng ngủ vẫn chưa bật đèn, Chu Đông lưu luyến nhìn ánh sáng của căn nhà ở lầu dưới qua cửa sổ.

"Dì, bên này không bị sao hết."

"Ai dà, vậy thì tôi an tâm rồi. Tính toán một chút, tôi cũng không muốn để tới khuya thế này còn để cho hai người cô cậu ở đầu đường xó chợ, như vậy đi, để tôi bảo con tôi qua đưa cho cậu vậy, chỉ là phải mất tiền thuê xe..."

"Dì." Chu Đông cắt đứt lời nói của bà, "Đã trễ thế này, tôi thấy con trai của ngài cũng không có phương tiện, nếu không thì để ngày mai tôi tới tìm ngài để lấy chìa khóa đi."

"... Ngày mai có thể không? Vậy tới hôm nay hai người ở đâu?"

"Chúng tôi có bạn sống ở bên cạnh."

"Ai dà, vậy là được rồi. Tôi đã nghĩ đột nhiên cậu gọi điện thoại cho tôi trễ thế này, chắc là hai người rất nóng ruột nữa đấy... Ngày mai, ngày mai nhé, ngày mai tôi ở nhà cả ngày, cậu đến lúc nào cũng được, cậu tới nhé!"

"Vâng, vậy cảm ơn dì, ngày mai tôi sẽ gọi điện thoại trước cho dì!"

"Được, được."

Chu Đông cúp điện thoại, quay đầu nhìn Trần Tri Tri đang ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách, bắt giắc ngón tay cái hơi vuốt vuốt lên màn hình điện thoại di động một chút, nhắc chân đi ra ngoài.

"Em uống nước đi." Chu Đông rót một ly nước chanh cho cô.

Trần Tri Tri ngẩng đầu lên, "Bà chủ nhà nói thế nào?"

"Hôm nay đã quá muộn, bà ấy không đến được."

Ánh mắt Trần Tri Tri lộ ra vẻ thất vọng, móc từ trong túi áo ra chiếc điện thoại quả táo màu trắng, "Để em gọi thêm cho bà ấy một cuộc điện thoại nữa."

"Em có gọi thêm cho bà ấy mấy cuộc điện thoại nữa cũng vậy thôi. Bà chủ nhà tuổi tác đã cao như vậy, lại còn muộn thế này nữa, đúng là cũng không có phương tiện nào để bà ấy tới đây."

"Vậy còn con trai của bà ấy..."

"Bà ấy nói con trai của bà ấy vẫn chưa về nhà, con dâu lại mang thai, không có phương tiện ra ngoài."

Trần Tri Tri cúi đầu, cầm điện thoại di động không biết nên nói gì. Qua Qua vốn dĩ lúc Chu Đông gọi điện thoại, lúc nào cũng nằm ở trên đùi Trần Tri Tri để ngủ, vậy mà động tác lúc Trần Tri Tri móc điện thoại di động ra đã làm cho cô nàng thức tỉnh. Vào lúc này, nó nhìn thấy hai người kia không ai nói lời nào, lại từ từ nằm trở về, đôi mắt tròn trên cái đầu nhỏ màu nâu dần dần khép lại.

Trần Tri Tri đưa tay vuốt vuốt lưng của nó, hôm nay nó cũng mệt mỏi rồi.

"Em ở nơi này ở một đêm, ngày mai anh sẽ đến lấy chìa khóa cho em." Chu Đông đề nghị.

Trần Tri Tri trầm mặc một lát, sau đó ngẩng đầu lên: "Làm phiền anh rồi." Thật ra thì cô cũng không bằng lòng lắm, nhưng bây giờ dường như cũng không còn biện pháp nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 6 (tiếp theo)

"Không cần phải khách khí như thế." Chu Đông nắm chặt điện thoại di động, "Chỉ có điều, hình như ở đây không có chỗ dự phòng, để anh đi xem trước một chút."

Chu Đông đi vào phòng ngủ, Trần Tri Tri ngồi đợi ở trong phòng khách một lát, cảm thấy chẳng có chuyện gì để làm, nên cũng đi vào phòng ngủ. Vừa vào đến cửa phòng ngủ, cô thấy Chu Đông đang lôi một cái thảm mỏng từ trong tủ quần áo ra để ở trên giường, nhìn thấy cô đi tới, anh liền nghiêng đầu, "Đồ anh mang theo cũng không nhiều lắm, chỉ còn thừa một cái thảm mỏng này thôi."

"Oh." Trần Tri Tri nhẹ nhàng lên tiếng, "Không sao hết, cũng không cần thiết lắm đâu."

"Đợi chút nữa mở máy điều hòa không khí ra là được rồi."

Chu Đông định trải tấm thảm đó ra, Trần Tri Tri cũng tiến tới giúp một tay, trong lúc lộn xộn ngón tay của hai người vô ý đụng vào nhau một cái. Tay Trần Tri Tri giống như trái táo khô cuối mùa thu, tựa như bị điện giật liền rút lại, theo thói quen cô lại giấu vào sau lưng.

Chu Đông liếc mắt nhìn động tác của cô một cái, rồi sau đó đưa mắt nhìn lướt qua mặt mũi của cô.

... cô cúi đầu, không lên tiếng, nhưng cũng không nhìn anh.

Theo vị trí hiện tại thì thấy, anh đứng ở cuối giường ngay gần cửa, mà cô lại đứng ở góc bên trái của chiếc giường, căn bản không ở cùng một chỗ. Đầu gối của cô rõ ràng chỉ đứng cách cái nệm có một bước nhỏ nhưng lại cứ lui về phía sau, dứt khoát duy trì khoảng cách ít nhất là một cánh tay. Bộ dạng bất an mất tự nhiên này tựa như một cô gái nhỏ mới tới làm khách trong nhà người khác chỉ sợ làm cho chủ nhà không vui, hoặc là đang cố gắng muốn tránh khỏi lúng túng.

Chu Đông quay đầu lại, hai tay hai tay giữ tung chiếc thảm mỏng đó ra, giọng nói không chút cảm xúc: "Em đi ra ngoài đi, ở đây có anh là được rồi."

"Vâng..." Trần Tri Tri trầm ngâm một chút, sau đó quay đầu rời đi thật.

Chu Đông cúi đầu nắm lấy hai góc thảm, nhìn chiếc thảm đó trải trên giường, trong lòng không khỏi nổi lên chút buồn phiền.

Lúc Chu Đông ôm chăn từ phòng bên trong đi ra, thấy Trần Tri Tri vẫn đang ngồi ở trên ghế sa lon không nhúc nhích, tựa như đang ngẩn người. Lúc bình thường không có chuyện gì để làm, cô hay ngồi ngẩn người ra như thế.

Thình thoảng cô cứ ngây ngẩn ra như vậy, đến anh cũng không biết trong cái đầu nhỏ như quả dưa kia đang suy nghĩ gì.

Thí dụ như khi nói chuyện nói bọn họ chia tay chẳng hạn, tại sao cô lại có thể đột nhiên hạ một quyết định lớn như vậy, hơn nữa còn rất quả quyết? Nhưng Chu Đông cũng biết, thật ra mình cũng có lỗi. Việc anh giam cô lại, chính là một trong những lỗi lớn nhất mà anh đã làm.

Trần Tri Tri nghe tiếng bước chân, vừa quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra Chu Đông đã ở phía sau.

Anh ôm chăn đệm ra, thả vào trên ghế sa lon, "Em vào bên trong ngủ đi, anh ngủ trên ghế sa lon."

Trần Tri Tri thoáng sững sốt nhưng rất nhanh cô liền cự tuyệt luôn, "Không cần đâu..."

Chu Đông trực tiếp trải chăn gối ra ở trên ghế sa lon, không để ý đến cô.

Đây là dấu hiệu tức giận. Bình thường anh rất ôn hòa, rất dịu dàng, có thể dễ dàng tha thứ tất cả sự nũng nịu lẩn đại khái của cô, chỉ khi nào cô chọc anh tức giận thì anh sẽ không để ý tới cô nữa.

Trần Tri Tri quan sát vẻ mặt nhìn nghiêng không nói một lời của anh, không biết tại sao bỗng nhiên cô thấy khiếp sợ. Cô đứng dậy: "Vây em đi vào ngủ bên trong vậy..."

Cô đang xoay người định bước đi, Chu Đông đứng lên, "Anh nấu chút gì ăn khuya, em có ăn không?"

Trần Tri Tri quay đầu lại, "... Em không ăn đâu, quá muộn rồi, em phải đi ngủ đây." Ngừng một lát, cô ngoắc ngoắc tay, "Chúc ngủ ngon."

"Ừ, chúc em ngủ ngon."

Cô đi vào phòng, sau đó móc cửa phòng lại, lúc này Chu Đông mới thu hồi ánh mắt.

Đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng kim giây của đồng hồ treo trong phòng khách thong dong tích tắc từng tiếng từng tiếng.

Chu Đông ngồi ở trên ghế sa lon, hai cùi chỏ gác lên trên hai đầu gối, cánh tay rũ xuống, mười đầu ngón tay áp vào nhau, cũng không biết qua bao lâu, khi ngẩng đầu nhìn, đồng hồ trên tường đã chỉ đến mười một giờ 25 phút. Anh không muốn nấu mì, đứng dậy đi tới ban công phòng khách cất quần áo.

Ra khỏi phòng tắm, tâm tình của anh đã khá hơn nhiều. Anh đang dùng khăn lông lau tóc, đột nhiên cửa phòng ngủ mở ra.

Trần Tri Tri thò nửa người ra bên ngoài cửa: "Em muốn hỏi anh một chút, anh có sạc điện thoại ở đây không? Điện thoại di động của em hết pin rồi."

"Ồ trong ngăn kéo thứ hai của chiếc tủ ở cạnh giường ấy." Chu Đông vừa lau tóc vừa nói, cất bước vào phòng ngủ, kéo chiếc ngăn kéo ra, lấy ra chiếc sạc pin điện thoại đưa cho cô.

"Oh, cảm ơn anh." Trần Tri Tri đứng ở bên cạnh anh nhận lấy cái sạc pin.

"Điện thoại di động của anh có phải dùng cái này không? Em phải dùng nó cả đêm đấy." Trần Tri Tri giờ giờ chiếc sạc pin điện thoại trong tay lên, lúc này cô mới phát hiện ra bọn họ đang đứng rất gần nhau, đều đứng ở đầu giường bên này.

Đêm khuya vắng vẻ, không gian trong phòng lúc này thật ấm áp, bên cạnh còn có chiếc giường lớn màu nâu với hoa văn hình chữ nhật. Anh vừa mới tắm rửa, đang mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng, trên cổ quàng một cái khăn lông. Mái tóc ẩm ướt đen nhánh dưới ánh sáng đèn huỳnh quang ánh lên sáng bóng, bóng dáng cao lớn của anh gần như bao phủ hoàn toàn lên cô. Trên người anh, mùi thơm của sữa tắm tựa như cũng theo nhiệt độ cơ thể anh tỏa lan ra.

Trần Tri Tri cúi đầu, nhìn chiếc sạc điện thoại trong tay, muốn phá tan bầu không khí này: "A... Em..."

Đột nhiên Chu Đông vươn tay ra, mặc dù anh không hề chạm vào cô, nhưng anh lại vòng quanh thân thể cô vào giữa bản thân mình với vách tường và đầu giường. Bởi vì có sự chênh lệch về độ cao của thân hình, nên mắt anh có thể dễ dàng nhìn xuống cô ở phía dưới. Nhìn cô ở đối diện, gương mặt trắng nõn, chóp mũi mượt mà, đôi môi mềm mại màu đỏ tươi, còn có bộ ngực nhô ra nữa...

Anh không khỏi áp lại gần cô, muốn kề bên cô thật chặt. Dưới sự bức bách của anh Trần Tri Tri chỉ có thể lui người về phía sau, sau đó dựa lưng vào đầu giường, cô cơ bản đã không còn đường lui nữa rồi.

Anh cũng không lập tức áp sát gần hơn nữa, chỉ có hơi thở ngày càng thêm nóng rực, hai tròng mắt thẳng tắp nhìn xuống cô. Anh hơi nghiêng mặt sang bên, môi dờ xuống dưới, thấp đến độ gần như sắp đụng vào chóp mũi của cô.

Hai cái chân nhỏ của Trần Qua Qua bám vào trên thành giường, nghiêm túc nhìn hai người.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 7: Câu trả lời

Trần Tri Tri buông ánh mắt xuống.

Cặp môi của anh vẫn luôn nhợt nhạt, do sắp vào mùa đông nên có vẻ hơi bị khô. Nhưng cô đã quen với cảm giác đó, nó thực mềm mại và đầy nhiệt tình. Thỉnh thoảng vào sáng sớm hoặc ban đêm, trước lúc đi ngủ hoặc sau khi ngủ dậy, lúc nghỉ ngơi hoặc là khi chơi đùa, anh rất thích dùng chóp mũi và cánh môi cọ cọ vào cô như vậy, hơi thở phả ra nóng bỏng, khẽ thì thầm gọi tên cô.

"Tri Tri, Tri Tri..."

"Không muốn." Trần Tri Tri đột nhiên mở miệng, quay mặt sang bên.

Chiếc sạc điện thoại trong tay do bị cô nắm chặt nên cán vào lòng bàn tay rất khó chịu.

Động tác của Chu Đông dừng lại, sau đó, anh chóp mắt một cái, chăm chú nhìn vào gương mặt nhìn nghiêng và đôi môi mím chặt của cô. Cuối cùng, thân thể của anh dần dần đứng thẳng lại, rời khỏi cô.

... cô không muốn.

Lúc này hai người mặt đối mặt, khôi phục tư thế lại đứng thẳng.

"Ngày mai em sẽ trả lại cho anh chiếc sạc điện thoại này." Lúc cô nói chuyện không hề nhìn anh.

"Ừ." Chu Đông đáp lại một tiếng, "Chuyện này không có gì."

Tiếp tục yên lặng một hồi.

"Quá muộn rồi, anh trở về đi ngủ đi."

Tích tắc tích tắc, kim giây của chiếc đồng hồ trên tường vẫn thong thả đếm nhịp.

Đã rạng sáng, tất cả đèn ở trong phòng đều đã tắt hết, chỉ có bên ngoài cửa sổ, nơi chiếc rèm bị kéo lên, thỉnh thoảng có chút ánh sáng loáng lên từ những chiếc xe phóng vụt qua rất nhanh.

Ánh sáng từ màn hình của máy điều hòa không khí trong phòng khách cho thấy nhiệt độ chỉ 24°C, trên người Chu Đông đắp qua loa một cái chăn mỏng không có vỏ chăn, chiếc gối kê lên trên tay vịn của ghế sa lon nên khi anh gối vào hơi bị cao.

Anh không ngủ được.

Khoác cánh tay trái lên trên trán, anh đưa mắt nhìn lên phía trên, nơi ấy chỉ có một màu tối đen.

Cùng lúc đó, Trần Tri Tri cũng không sao ngủ được.

Điện thoại di động đang sạc để ở bên cạnh chiếc gối, khắp trong căn phòng tràn ngập hương vị của anh. Cô lẩn qua lẩn lại, lúc cầm điện thoại di động lên xem một chút, lúc lại để điện thoại di động xuống, như muốn làm cho mình nhanh chóng ngủ đi một chút.

Cô vẫn còn rất tỉnh táo, nhắm mắt lại chừng độ năm phút đồng hồ...

Lại mở mắt ra, cầm điện thoại di động từ dưới gối lên, ấn phím mở máy (power button), thời gian lúc này đã là 23 giờ có lẻ.

Tại sao rõ ràng cô cảm thấy rất mệt mỏi mà lại không ngủ được nhỉ?

Trần Tri Tri nghiêng người, di tay lên màn hình điện thoại theo hình cái phễu để mở khóa. Trước mắt cô là hình nền chiến binh to khoẻ đang tiến công, loại hình nền mà cô thích nhất. Hình nền lúc này là chiến binh mặc bộ đồ quét dọn đang ra sức chiến đấu. Cô cầm điện thoại di động chụp màn hình luôn.

Cô phát hiện ra hình nền mới chiến binh trên điện thoại thì thích vô cùng.

Nhưng hiện tại tâm tình của cô lại không được tốt lắm, đột nhiên muốn thay đổi hình nền khác. Điện thoại di động của cô có liên thông Internet 3G nên hoàn toàn có thể làm được, hơn nữa mỗi tháng cô vẫn còn có 300 triệu lưu lượng, tháng này vẫn còn dư lại hơn một trăm.

Vốn dự định mở lưu lượng, đột nhiên vô tình ánh mắt của cô quét lên tín hiệu cường độ, nhận thấy tín hiệu Wifi nét căng.

Cô nhanh chóng bật Wifi nhìn qua một chút, trừ một loạt tín hiệu có cường độ có một hai vạch, có một tín hiệu chỉ cường độ xếp đầu tiên đang đầy ắp. Rất rõ ràng, đây mạng trong nhà anh.

Tên Wifi là: Rebecca (tên tiếng Anh của cô).

Mật mã không cần nói cũng biết: winter.

Ngày trước khi bọn họ mới chuyển vào ở trong ngôi nhà này, cô đã thiết lập như thế, suốt hai năm qua không động tới lần nào. Điện thoại di động và máy tính trong nhà cũng đã kết nối rồi, cô gần như không nhớ mật mã nữa.

Cũng không biết bao lâu, cô liền tắt điện thoại nhét vào dưới gối.

Cuộn thân thể lại một chút, tay nắm thành quả đặt trên gối.

Mắt tròn tròn, không sao ngủ được.

Sáng ngày thứ hai.

Trần Tri Tri mở ánh mắt còn buồn ngủ kéo cửa phòng bước ra, vừa vận nhìn thấy Chu Đông ở bên ngoài trở về nhà, hai người lại trực tiếp đối mặt nhau.

"Chào em!" Chu Đông mở đầu lời chào hỏi với cô, kết một tiếng, đóng cửa lại.

Trần Tri Tri không ngờ anh lại đi từ bên ngoài vào. Cô vừa mới tỉnh giấc nên đầu óc trong lúc nhất thời cảm thấy chóng mặt, đứng sững sờ nơi cửa phòng, tay vẫn cầm tay nắm cửa.

"Anh tưởng rằng em còn chưa dậy đây. Anh đã mua sữa đậu nành, bánh tiêu, trứng gà nướng, còn có cả bánh bao đây, em ăn cái gì?" Chu Đông đi qua phòng khách, tay trái đặt một túi ny lon lớn ở trên ghế sofa, sau đó đi về phía trước mấy bước, tay phải cầm một túi ny lon nhỏ trong suốt để ở trên bàn cơm trong phòng khách, quay đầu lại hỏi cô.

Lúc này Trần Tri Tri mới có chút tỉnh táo, "... Bánh bao đi."

Đi vài bước, lại bỗng nhiên cô dừng lại: Đợi một chút, đây là bọn họ lại cùng nhau ăn điểm tâm sao?

"Bánh bao nhân thịt của Hồi Hương, có cả cà và dưa chua nữa, em xem một chút đi, thích ăn cái gì." Chu Đông mở cái túi nhỏ đựng bánh bao ra, nhìn cô, khóe miệng hàm chứa nụ cười.

Trần Tri Tri có cảm giác như đầu óc vẫn đang trong mộng, tại sao anh lại có thể làm những việc quen thuộc ấy, cứ như là chưa hề xảy ra chuyện gì vậy?

Thấy cô mãi nửa ngày mà vẫn không có động tĩnh, Chu Đông lại đi tới ghế sofa cầm chiếc túi ny lon lớn đến, lôi từ trong đó ra một chiếc áo len và quần jean còn bọc trong ny lon: "Anh sợ hôm nay em không kịp đi làm, nên đã mua khăn cấp cho em bộ quần áo."

Anh đưa y phục cho cô, "Nhãn hiệu áo len này anh cảm thấy cũng thích hợp với em."

Hai tay Trần Tri Tri nhận lấy bộ quần áo, nhưng vẫn đứng ngây ngẩn ở nơi đó.

Chu Đông lại đưa túi ny lon cho cô, "Bên trong còn có nội y và giày nữa. Anh không biết em có mặc hay không, cho nên cũng mua cho em luôn."

Trần Tri Tri chớp chớp mắt vài cái mới từ từ nhận túi ny lon.

Nhìn bên trong quả thật có một bộ áo lót màu hồng.

Trần Tri Tri, tay trái cầm quần áo, tay phải cầm túi, lúc này cô cảm thấy rất kỳ quái... Liệu có phải từ sáng sớm anh đã trở dậy để đi mua đồ ăn cho cô, đến ngay cả quần áo cũng chuẩn bị cho cô cả rồi hay không?

"Bây giờ em thử đồ một chút đi, không vừa để anh cầm đi đổi lại luôn."

"Tiệm bán quần áo đã mở cửa sớm như vậy sao?"

"Không đâu, anh quen chủ cửa tiệm, ông ấy sống ở ngay trong tiệm, trực tiếp gõ cửa đánh thức ông ấy dậy để mua."

"..."

Không tới năm phút đồng hồ, Trần Tri Tri liền đi từ bên trong ra.

Chu Đông đứng dậy nhìn cô, "Nhỏ."

Trần Tri Tri ôm đầu, một lát sau mới nghĩ ra, lời nhận xét của anh chính là chỉ thân hình của cô, không phải là cái áo len. Cô cúi xuống, giơ tay kéo kéo ống tay áo, đáp lại: "Tạm được."

"Ừ, cũng tạm được." Chu Đông sai cặp chân dài đi tới, xem xét cho cô cẩn thận: "Kiểu dáng này vốn rộng thùng thình, đứng lên nhìn cũng không tồi."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 7 (tiếp theo)

"Áo lót có phù hợp không?"

Trần Tri Tri ngẩng đầu lên, mắt chớp chớp.

Có lẽ do sáng ra bộ dạng của cô vẫn còn có chút mơ hồ nên làm cho Chu Đông rất buồn cười, anh cười nói: "Anh đoán là em mặc vừa."

Quả thật, bình thường khi tắm xong, cô thường không thích mặc nội y, vốn dĩ rốt cuộc cô còn đang suy nghĩ hôm nay làm thế nào để đi ra ngoài, không ngờ mới sáng sớm mà anh đã kịp chuẩn bị đầy đủ cho cô thế này.

"Rộng à?" Chu Đông biết cô đã thừa nhận.

"Không có, rất vừa."

"Anh còn tưởng rằng em gầy đi thì cái kia sẽ nhỏ đi một chút."

"..." Trần Tri Tri lại mím chặt môi, anh lại còn ở đó mà nói đùa cô nữa chứ! Xem ra sáng sớm hôm nay tâm tình của anh rất tốt.

"Để anh cắt cho em cái nhẫn mắc." Anh nói xong, liền xoay người đi lấy chiếc kéo nhỏ trong ngăn kéo, sau đó đến bên người cô cúi người xuống cắt. Bên trong gian phòng trở nên rất an tĩnh, động tác của tay rất nhỏ nhưng lại rất thân mật, Trần Tri Tri cúi đầu liếc mắt nhìn một cái, sau đó không dám ngoái lại nhìn nữa. Cô đứng ở đó trong nháy mắt liền nín thở không dám lộn xộn.

"Được rồi đây." Chỉ cần hai nhát kéo, rất nhanh anh đã giải quyết xong. Vứt cái nhẫn mắc kia vào trong thùng rác, thả lại cây kéo vào trong ngăn kéo.

Tựa như không còn lời nào để nói, "Em đi đánh răng đây."

"Ừ." Chu Đông trả lời, quay đầu lấy từ túi ny lon ra một đồ dùng khác – chiếc bàn chải đánh răng mới.

Ánh mắt Trần Tri Tri trước hết nhìn chằm chằm vào chiếc bàn chải đánh răng, sau đó từ từ nhìn lên đến áo, xuyên qua cánh tay lên tới khuôn mặt của anh. Hôm nay anh có vẻ hoà nhã hơn, cũng dịu dàng hơn một chút...

"Cảm ơn." Trần Tri Tri, nhẹ giọng khẽ nói.

"Không cần phải khách khí đâu."

Trần Tri Tri ra ngoài đánh răng.

Chu Đông rót sữa đậu nành vào trong cái chén. Cùng giống như trước kia, họ ngồi cạnh nhau. Cô ăn bánh bao và sữa đậu nành, anh giải quyết bánh tiêu và trứng gà nướng.

Thình thoảng, cô sẽ tiến đến gần cắn vài miếng bánh tiêu của anh.

Nhưng hiện giờ mà còn làm như vậy, Trần Tri Tri cảm thấy có chút xấu hổ.

"... Tri Tri."

Chu Đông thậm chí còn kéo ghế ra giúp cô.

Nếu như quả thật phải chia tay, có thể nói cô cũng nên từ chối thiện ý của anh. Cô cũng không phải là người không có lý trí, cũng biết cứ tiếp tục đây đưa như vậy nữa sẽ không tốt, nhưng mà sáng sớm hôm nay, đột nhiên cô có chút mềm lòng.

Có lẽ là bởi vì cái Wifi, có lẽ là bởi vì sáng sớm hôm nay anh đã lo hết tất cả cho cô, hoặc giả cũng chỉ là bởi vì một chút mộng ảo của đêm hôm qua.

Trần Tri Tri từ từ đi tới.

Thật ra thì chuyện buổi tối ngày hôm qua cũng không thể coi là mộng ảo, mà nên coi đó là một đoạn của câu chuyện thật đã từng xảy ra. Trong giấc mộng đó có anh, có cô, mà cũng chính là khoảng thời gian mà bọn họ đã trải qua.

Từ bậc cao trung (Trung học đệ nhị), lên đại học, rồi nạm hôn đầu tiên, đêm ở chung đầu tiên, rồi khi tốt nghiệp...

Từng đoạn thời gian một không theo thứ tự, giống như phim đèn chiếu hiện lên ở trong đầu cô, khiến cô cả một đêm không được yên giấc.

Vì vậy sáng sớm hôm nay, cô cảm thấy đặc biệt mệt mỏi.

Hơn sáu giờ cô đã tỉnh, nằm ở trên giường trong chốc lát, khi xuống giường lại ngẩn người nhìn chăm chăm ra cửa sổ, không hiểu sao cô lại dùng đầu ngón tay để tính toán, hóa ra đã sắp hơn mười năm rồi.

Bọn họ vậy mà đã yêu nhau mười năm rồi.

"Sữa đậu nành uống không ngon sao?"

Anh hỏi.

Trần Tri Tri ngồi ngẩn người, lúc này mới sực tỉnh, nhận thấy thì ra là cô đã thần người một lúc lâu, không hề uống sữa đậu nành.

"Không phải." Cô cầm cốc sữa đậu nành lên uống một hớp.

Đầu cô giống như miếng bọt biển, bị con sóng biển hồi ức dâng lên thấm ướt, trong khoảnh khắc không thể gạt sang bên được

"Tri Tri, hôm qua anh đã suy nghĩ cả đêm về chuyện của chúng ta."

Chu Đông đột nhiên mở miệng cắt đứt sự trầm mặc trong bữa điểm tâm của bọn họ, cũng cắt đứt sự hồi tưởng của Trần Tri Tri. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Anh đối xử với em có được không?" Anh hỏi.

Không biết vì sao Trần Tri Tri ngần ngại, "Anh muốn nói về cái gì?"

"Trước kia anh đối xử với em có tốt không? Tối ngày hôm qua anh vẫn luôn suy nghĩ, có phải do trước kia anh vẫn luôn đối với em chưa đủ tốt hay không, cho nên bây giờ em mới có thể bài xích anh như thế, kiên quyết muốn chia tay với anh như vậy."

"Không phải vậy." Cô nói một cách khó khăn, sau đó lại không nói ra nguyên nhân, chỉ có thể lại cúi đầu, nhắc lại lần nữa: "Không phải vậy."

Anh đối xử với cô thật là tốt, cô rất biết điều này.

"Vậy tại sao em lại muốn chia tay chứ?"

Rốt cuộc tại sao mình lại muốn chia tay đây?

Khâu Đình hỏi, Bạch Tề hỏi, chính cô cũng đã tự hỏi mình, hiện tại lúc này Chu Đông cũng hỏi. Dường như tất cả máu chốt giờ đây đều nằm ở chỗ cô. Nếu anh đối xử với cô tốt, như vậy với cô rồi cuộc còn có cái gì chưa đủ, tại sao còn phải chia tay?

Trần Tri Tri siết chặt chiếc bánh bao trong tay, hồi lâu vẫn không sao trả lời được.

Ánh mắt của Chu Đông nhìn cô không hề chớp mắt.

Anh không muốn ép buộc cô, nhưng tối hôm qua thật sự anh rất khó chịu, rất khó chấp nhận. Không phải là bởi vì cô không chịu lên giường với anh, mà là lúc trước anh vẫn cho là cô chỉ nhất thời tức giận mới nói chia tay, sau này bọn họ cuối cùng cũng sẽ hòa hảo thôi. Nhưng cho đến ngày hôm qua anh mới thật sự tin chắc rằng cô nói thật.

Xa cách hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 8: Câu trả lời (phần 2)

Đôi môi Trần Tri Tri giật giật, đang lúc Chu Đông cho rằng cô muốn nói chuyện, bỗng nhiên cô đứng dậy, mím đôi môi mỏng lại thành một thật đường thẳng tắp: "Em đi trước đây."

"Tri Tri." Chu Đông chạy tới tựa như muốn ngăn cô lại.

Trần Tri Tri ngẩng đầu lên, hai bà tay buông hai bên người không khỏi nắm chặt lại thành quả đấm: "Bây giờ anh có hỏi em, em cũng không nói ra đâu, chẳng qua là em cảm thấy ở cùng với anh... hơi bị mệt."

Ba chữ sau cô nói rất khẽ, tựa như không xác định, vừa tựa như chỉ sợ làm tổn thương đến anh.

"Mệt mỗi sao?" Chu Đông không sao hiểu nổi, khẽ nhíu mày, "Em mệt mỗi ở đâu?"

Trần Tri Tri không trả lời tiếp nữa. Cô chăm chú nhìn lớp bụi trên mặt đôi dép vải bông một lúc lâu, lúc này tựa như đã quyết định, cô ngẩng đầu lên nói: "Trái tim em mệt mỗi, em cảm thấy rất mệt mỗi, cho nên em mới muốn chia tay với anh."

Chu Đông im lặng.

Trần Tri Tri không nhìn anh. Cô vốn định lách qua bên cạnh để rời đi, ai ngờ anh lại lùi về phía sau mấy bước, một lần nữa ngăn cô lại.

"Anh đã làm những việc không được tốt sao?"

"Không phải, anh không có gì không tốt."

"Không có gì không tốt, vậy tại sao em lại muốn chia tay với anh?"

Chuyện này phảng phất giống như đang lượn vòng quanh trong mê cung mà không sao thoát ra được. Nhất thời đến nửa khuya, Trần Tri Tri cũng không sao nói ra được hoàn toàn cảm giác của mình. Chu Đông nhìn cô chòng chọc hồi lâu, dần dần mặt mũi hiện lên một tia cười nhạo báng: "Em chán ghét anh rồi phải không? Chán ghét phải sống hàng ngày cùng với anh phải không?" Ngay sau đó, anh nói rành rọt từng chữ từng câu: "Có phải là em muốn ở chung một chỗ với Từ Tri hay không?"

Trần Tri Tri ngẩng đầu lên liếc anh một cái, ánh mắt đột nhiên tràn đầy tức giận, "Tránh ra!"

Chu Đông hết lần này tới lần khác đứng chắn ở trước mặt cô. Anh nắm chắc lấy cổ tay tay trái của cô, "Nói cho anh biết, em muốn chia tay với anh không phải là vì Từ Tri chứ? !"

Lần này Trần Tri Tri đã bị anh chọc tức thật sự. Trước kia bọn họ cũng đã từng nói chuyện quá nhiều lần về Từ Tri. Khó khăn lắm mới thấy suốt hai tháng qua anh có biểu hiện ôn hòa như vậy, trên thực tế trong lòng anh vẫn như vậy, vẫn nghi ngờ cô.

Nếu không đi qua được, Trần Tri Tri liền quyết định dừng bước. Cô đứng lại, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn như bốc cháy: "Em có ở cùng với anh ấy hay không, có liên quan gì tới anh hay sao? Tại sao anh lại chất vấn em như vậy?"

"Tại sao anh lại không thể chất vấn em? !" Chu Đông cũng nổi giận, tiến lên từng bước.

Hai người đứng sát nhau gần như là mặt đối mặt, ngày trước thân thiết như vậy, nhưng lúc này hoàn toàn biến thành "giương cung tuốt kiếm" với nhau.

"Chu Đông, anh... đồ khốn kiếp này!" đột nhiên Trần Tri Tri nâng hai quả đấm lên đánh anh, "Anh đúng là người có bụng dạ hẹp hòi! Anh đúng là người lạc hậu! Anh đúng là người xấu xa! Anh ấy là cấp trên của tôi, sao anh lại không thích tôi ăn cơm cùng anh ấy, anh ấy còn là bạn học của tôi, tôi đi họp lớp cùng anh ấy anh cũng không thích? Rốt cuộc thì anh thích cái gì đây? Anh có thể cho tôi tự do được một chút hay không hả? !"

"Làm sao anh lại không để cho em được tự do chứ, em đi ăn cơm với anh ta, anh đã nói gì với em sao?"

"Anh không nói gì! Nhưng mỗi lần tôi về nhà là anh lại một lần trưng cái bộ mặt đức hạnh của anh ra, đối xử với tôi không nóng không lạnh, anh còn gọi điện thoại nhờ Khâu Đình giám sát tôi giúp cho anh, anh cho rằng tôi không biết hay sao?"

"Anh chỉ gọi điện thoại cho Khâu Đình để hỏi xem mấy người uống như thế nào? Như thế mà cũng gọi là quản chế em à?"

"Vậy tại sao anh không gọi trực tiếp cho tôi? !"

Đối diện với Trần Tri Tri đang tức giận, ngược lại, Chu Đông lại rất tỉnh táo, ngữ điệu trầm trầm "Đây chỉ suy nghĩ trong lòng của em thôi. Em cảm thấy anh quản chế em là bởi vì anh đã gọi điện thoại cho Khâu Đình để hỏi tình hình của em sao? Trần Tri Tri, em thật là người có tấm lòng của con lừa mà. Lần đó em đã uống thành cái dạng gì em có biết không? Anh gọi điện thoại em sẽ nhận sao?"

Trần Tri Tri im miệng, mím môi thật chặt.

Vốn dĩ Chu Đông muốn đàm phán hòa bình với cô, cũng không muốn làm cho chuyện thành như vậy. Anh chưa từng phủ nhận Từ Tri đúng là một cái gai lớn ở trong lòng anh. Nhưng rõ ràng đây là sự khúc mắc của anh. Trần Tri Tri còn nói bọn họ không phải là bạn bè bình thường, chưa bao giờ phải kiểm chế nhau... Hiện giờ anh mới hiểu, thì ra lý do mà cô chia tay với anh chắc là do anh đã quản chế cô!

Anh đã từng quản chế cô chưa? Nếu như quả thật anh muốn quản chế cô thì anh đã buộc cô phải cắt đứt sạch sẽ với Từ Tri từ lâu rồi.

"Tri Tri..." Anh đặt tay lên bờ vai của cô, vừa định dùng lời nói mềm dẻo để nói chuyện với cô.

"Anh tránh ra." Trần Tri Tri lạnh mặt hất tay của anh ra, "Tôi phải đi đến nhà bà chủ cho thuê nhà để lấy chìa khóa."

"Chuyện chìa khóa đợi chút nữa anh sẽ đi lấy giúp cho em."

"Không cần đâu, sau này anh là anh, tôi là tôi, anh không cần phải nhọc lòng như vậy đâu."

Chu Đông nhất thời lạnh mặt, "Em nói lại lần nữa xem."

"Tôi nói anh là anh, tôi là tôi, sao nào?" Trần Tri Tri ngược lại không chút sợ hãi, ngẩng đầu lên, "Hai tháng trước tôi đã nói chia tay với anh rồi, khi đó anh đã nói để cho tôi suy nghĩ thêm một chút nữa, tôi đã nói là không cần suy nghĩ, anh quên rồi sao? Anh thật sự cho rằng là tôi đang cẩu kính sao? Hai tháng qua anh ở đối diện với tôi chính là vì anh cho rằng khi đã hết giận tôi sẽ trở lại với anh ư? Nhưng Chu Đông à, tôi nói cho anh biết, anh đã nghĩ sai rồi. Căn bản là từ giây phút anh đi ra khỏi đó, tôi và anh cũng đã chính thức chia tay với nhau rồi."

Về mặt Chu Đông không ngừng nặng nề thêm mấy tầng.

Trần Tri Tri vốn còn nghĩ muốn nói tiếp, nhưng liếc mắt nhìn thấy sắc mặt của anh nên dừng lại. Lần trước bọn họ chia tay chính là vì Chu Đông đã giam Trần Tri Tri lại mấy ngày, khi đó Trần Tri Tri đã rất phiền não, cả người buồn bực không vui. Trong lòng Chu Đông cũng biết là mình đã phạm vào một lỗi rất lớn, cho nên anh đối với Trần Tri Tri gần như là kiểu "hữu cầu tất ứng (Y nói: xin gì cho nấy)", khi Trần Tri Tri nói cô muốn mình tỉnh táo một thời gian thì anh đã đồng ý rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 8 (tiếp theo)

Nhưng ngược lại, lần đó Trần Tri Tri cảm thấy đó là thời khắc chính thức chia tay, bọn họ cũng không có ai nói rõ ràng, dẫn đến hiện tại, cách hai tháng sau, lần đầu tiên mới hoàn toàn có ý nghĩ giải thích cho đối phương.

"Anh tránh ra." Trần Tri Tri thấy anh khó chịu cũng không nhìn mặt anh nữa, giọng nói cũng nhỏ lại.

Cô không muốn làm tổn thương anh, thực sự không muốn, cho nên mới bảo anh chuyển ra ngoài, cô cũng hi vọng là tự anh sẽ từ từ hiểu ra vấn đề. Cô không muốn làm âm ỹ lên với anh, tranh luận với anh mệt chết đi được.

Thấy Chu Đông vẫn đứng tại chỗ không động đậy, Trần Tri Tri lách người qua bên cạnh anh, muốn chạy trốn khỏi nơi đầy rắc rối này.

Ai ngờ cúi chỗ liền bị anh túm chặt, kéo cả người quay ngược lại.

"Em đi đâu?" Anh hỏi, ánh mắt đầy trầm lắng.

"Chuyện này không liên quan gì tới anh."

Chu Đông cũng không nói gì, chỉ nhìn cô như vậy.

Trần Tri Tri biết cuộc tranh luận âm ỹ này đã làm anh phát con đại hỏa rồi. D ÷ Nếu như anh làm âm ỹ lên với cô thì còn có thể làm dịu đi sự tức giận một chút, nhưng hiện tại anh lại không nói tiếng nào, chỉ dùng đôi mắt nhìn cô chăm chăm, cô cũng biết nhất định trong lòng anh lửa giận đang bốc lên bùng bùng.

"Anh buông ra." Cô đẩy tay anh ra, muốn rời khỏi nơi này sớm một chút.

Sáng sớm hôm nay cô đã quá mềm lòng, nhưng mềm lòng thôi vẫn không đủ sức để bọn họ tái hợp lại. Bởi vì lý trí của cô cho biết, cho dù có hợp lại đi nữa, cả hai bọn họ đều không ai chịu thay đổi một chút tính tình của mình thì sau này cục diện vẫn lại sẽ trở thành thế này. Hiện giờ sự thật đã chứng minh, đúng như thế.

Anh nhìn hai tháng, cũng không nhìn được nữa.

Nhưng rốt cuộc nói được ra như vậy thì cũng tốt, vừa nghĩ như thế, ngược lại tâm tình cũng thấy thoải mái hơn nhiều.

"Chu Đông, chia tay thì cũng đã chia tay rồi, với điều kiện của anh khẳng định anh còn có thể tìm được người tốt hơn em."

"Em không cần phải nói lấy lòng anh." Hiện tại sự tức giận đang đè nặng trĩu tim, phổi của Chu Đông, anh có cảm giác như mình sắp nổ tung lên rồi. Ánh mắt cô vẫn nhìn anh chăm chăm, nhưng về mặt, và ngay cả thân thể của cô nữa lại không lúc nào là không muốn rời khỏi anh.

Chia tay ư? Anh đã đồng ý chia tay với cô từ lúc nào vậy? Anh đã đồng ý bọn họ sẽ trở thành người dung, kiểu như anh là anh, tôi là tôi từ khi nào chứ?

"Em nói thật, bạn bè của em nghe nói em và anh chia tay nhau, ai cũng cảm thấy em bỏ lỡ một cơ hội quý báu. Ngay cả mẹ em cũng gọi điện thoại tới đây mắng em." Trần Tri Tri đứng thẳng người, cười khổ nói: "Mọi người cũng cảm thấy việc em chia tay với anh là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, cũng thấy được nhất định vấn đề này là do em."

"Không phải là em đang ở nơi này sao?"

Trần Tri Tri ngược mắt lên, cái nhìn hung hăng như muốn khoét vào anh một cái: "Anh thì tốt rồi, anh chính là tiên ở trên trời, ai cũng thích anh."

Nếu như lúc trước, anh chỉ cười. Ngữ điệu giọng nói của cô như vừa oán giận lại vừa căm tức, vẻ mặt lờm ngợm của cô lúc này rất dễ thương, nhưng mà hiện tại... Nghĩ đến chuyện bị mất cô, anh thấy tức giận, nghĩ đến sau này cô sẽ ở chung một chỗ với người đàn ông khác, anh liền cảm thấy trái tim co quắp lại từng hồi rất đau đớn.

Anh nắm chặt lấy tay của cô: "Tri Tri, không thể cho anh thêm một cơ hội nữa hay sao?"

Trần Tri Tri lắc đầu một cái: "Em cũng không muốn như vậy, nhưng em cảm thấy chúng ta không hợp nhau, có tiếp tục chung sống nữa cũng vô ích."

Cánh tay của cô từ từ rút ra khỏi tay anh từng chút từng chút một: "Chu Đông, anh buông tay thôi."

Cuối cùng hai bọn họ đã hoàn toàn rời khỏi nhau.

Trần Tri Tri đứng cách vài bước nhìn Chu Đông, trong nháy mắt, trong đầu cô lại cảm thấy có chút khó chịu. Đây là người mà cô đã từng yêu bấy lâu nay sao, sau này sẽ xa nhau thật sự sao? Không hiểu sao Trần Tri Tri cảm thấy giờ phút này mình như đang lơ lửng ở trong sương mù, giống như ở trong giấc mộng khi còn bé, trong đầu cô mù mịt khó khiến cô cảm thấy choáng váng, đầu óc trở nên mơ hồ không phân biệt được rõ ràng xung quanh.

Đôi môi Trần Tri Tri ngo nguẩy, cô vốn định nói điều gì đó, muốn nói cảm ơn anh trong nhiều năm qua đã chăm sóc cô, hoặc là, nói hy vọng anh có thể sớm quên cô đi một chút, hoặc nói thế này sẽ tốt hơn với tất cả mọi người...

Nhưng tất cả đều có vẻ rất dối trá, rất dối trá, rất dối trá.

Bởi vì cô là người cô ý chia tay, nên không có tư cách ở vị trí trên mà nói với anh như vậy. Nhưng trên thực tế, cô cảm giác trong lòng mình cũng rất khó chịu. Nếu như lúc ấy không bị ép đến cực điểm, nhất định cô sẽ không thể nào làm như vậy.

Chu Đông, Chu Đông, Chu Đông...

Trong lòng cô thầm gọi tên của anh, nhìn anh đang thất hồn lạc phách đứng ở nơi đó, cô chỉ có thể làm một việc là sớm rời đi một chút...

Xoay người đi tới cửa, trong nháy mắt tay cô nắm lấy tay cầm cửa, còn nhanh hơn cả trái tim vẫn còn có chút do dự.

Cứ như vậy mà rời đi sao? Sau này sẽ làm bạn bè với nhau, hoặc là ngay cả làm bạn bè cũng không nổi... Mười năm, một tình cảm kéo dài đến mười

năm đã kết thúc...

Không, không muốn, cô không muốn giằng co nữa, cứ như vậy thôi. Trước kia mày đã quyết định xong rồi cơ mà, hãy giữ nguyên quyết định ban đầu, tiếp tục đi con đường mới mà mày đã chọn, nếu không cũng sẽ lại tái diễn cảnh xưa đường cũ, lại tiếp tục đấu tranh âm ỉ...

Đang lúc tay Trần Tri Tri xoay mở cửa, trong nháy mắt.

"Rầm!" Đột nhiên cửa lại bị đóng sập trở lại, Trần Tri Tri ngẩng đầu lên nhìn, lại là Chu Đông, tay anh đẩy sập cánh cửa vào, cũng không biết anh đã dùng bao nhiêu sức lực, mà ngay cả cái tay cầm cửa trên tay cô cũng rung lên.

Trần Tri Tri nhú mày, "Anh làm gì vậy?..."

Cô còn chưa nói xong, thân thể cô chợt nhẹ bỗng, người đã bị vác lên...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Đánh nhảy chương nội dung liền mạch nhé các bạn "Chu Đông, anh thả tôi xuống!" Trần Tri Tri giãy giụa, nhưng Chu Đông lại hoàn toàn không quan tâm, vác cô trở về phòng ngủ, ném lên giường, tiếp đó đó xoay người ra sức sập mạnh cửa phòng.

Trần Tri Tri ngồi co ro ở đầu giường, tức giận không thể đánh lại được anh: "Anh làm gì thế? . Anh điên rồi?"

Chu Đông đứng ở mép giường không nói nửa câu, đột nhiên anh chồm lên, đè chặt hoàn toàn hai tay hai chân của cô, tròng mắt đen thâm trầm chăm chú nhìn thẳng vào cô: "Nói cho anh biết, rốt cuộc chúng ta không thích hợp ở chỗ nào? Hứng thú, thói quen hay là hoàn cảnh gia đình?"

Bọn họ chung sống với nhau cũng sắp được mười năm, còn chuẩn bị kết hôn. Vậy rốt cuộc còn có thể có chỗ nào không thích hợp đây, trước sau anh không tài nào nghĩ ra được. Nhưng anh biết, không thể thả cho cô đi được, một khi để cho cô ra đi, sau này chỉ càng làm cho cô né tránh anh hơn, càng không thể coi bỏ những khúc mắc với nhau.

Trần Tri Tri cảm thấy thật sự có chút mệt mỏi, "Anh vẫn không biết sao?"

"Không biết."

Trần Tri Tri trầm mặc một hồi, sau đó nói: "Được, tôi sẽ nói cho anh biết. Trước hết anh hãy buông tôi ra đã."

Mặc dù con người Chu Đông đang tràn đầy tức giận, nhưng anh đã buông lỏng tay ra thật, ngồi chồm hổm ở trước người cô.

Trần Tri Tri cũng dùng tay trái chống vào phía sau, ngồi dậy. Tiếp đó hai tay khoanh lại quanh hai chân, buông mắt xuống: "Lần đầu tiên chúng ta lên giường anh có nhớ không?"

Chu Đông không ngờ đột nhiên cô lại nhắc đến chuyện xa xưa như vậy. Nhưng quả thật, chuyện kia thì anh nhớ, hơn nữa lại có ấn tượng sâu sắc, thích thú gật đầu một cái.

Trần Tri Tri buông mắt xuống cũng không nhìn anh, nói tiếp.

Đêm đầu tiên của Trần Tri Tri và Chu Đông là ở năm thứ hai đại học.

Ngày ấy cũng vào một đêm giá lạnh của tiết trời tháng mười. Khi đó Chu Đông đã chung sống với Trần Tri Tri được mấy năm, họ ở cùng nhau từ bậc cao trung, tình cảm cũng không tệ. Nhưng bởi vì có sự khác nhau giữa học đại học và học chuyên nghiệp, do phạm vi giao tiếp được mở rộng hơn nên bọn họ dần dần xảy ra mâu thuẫn và tranh luận.

Mà điểm khai mào cho cuộc tranh luận cũng có nội dung giống như cuộc cãi vã hiện tại của bọn họ - Từ Tri.

Người có tên Từ Tri này, nói thế nào nhỉ? Cũng không giống như một bạch mã hoàng tử đã được miêu tả trong tiểu thuyết, mà ngược lại, anh ta lại giống tương tự như một nhân vật trong vở kịch "Tiểu Ngư Nhi", thông minh cơ trí, vui tươi như ánh nắng, nhưng lại chẳng ham học lắm, ngược lại việc trêu hoa ghẹo nguyệt thì đứng số một.

Nguyên nhân gây ra là bởi vì anh ta cùng bốn anh em khác dựng lên một ban nhạc có tên là: "MY SUNSHINE", đồng thời anh ta cũng đảm nhận hát chính trong ban nhạc.

Cho đến hiện tại, trong kho tài liệu mà trường học quản lý vẫn còn lưu giữ tư liệu về những cuộc biểu diễn nhạc hội ngoài trời của bọn họ năm đó. Cảnh

tượng cả trường học sôi trào, thậm chí ngay cả vài trường đại học bên cạnh cũng có người đến dự thính, sôi động đến mức bây giờ vẫn còn có thể tìm được ở trên trang web video của họ lúc đó, trên đó còn có hàng ngàn lời khen ngợi của những người hâm mộ

Ca khúc chủ đạo của nhóm chính là bài hát:

You are sunshine,

my only sunshine,

you make me happy when skies are grey.

you' ll never know dear,

how much i love you.

please don' t take

my sunshine away.

. . .

Giọng của Từ Tri hơi khàn khàn, mỗi lần mở màn anh ta đều phải hát bài hát này đầu tiên. Tất nhiên là anh ta cầm micro đứng một mình ở giữa sân khấu, hát phần đầu của ca khúc, tiếp đó xoay lưng lại về phía mọi người, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, bốn tay nhạc nữa tiến lên, âm nhạc mạnh mẽ đột ngột vang lên. Từ Tri chợt nhảy quay đầu lại, cầm micro, giống như người lên đồng, tựa như nếu không cao giọng bài hát này hát đến khàn cả giọng thì nhất định không thôi.

Dĩ nhiên sau khi anh ta khàn cả giọng, sẽ được một đám người xem là các cô gái hoan hô đến đình tai nhức óc trong ánh sáng ngũ sắc xoay tròn. Mọi người sôi lên sùng sục giống như uống phải thuốc mê, dùng ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ nhìn con người đang lắc lư ở trên sân khấu kia.

Sở dĩ Chu Đông có thể miêu tả được rõ ràng như thế, là bởi vì anh đã đi xem. Nguyên nhân cũng do Trần Tri Tri. Trần Tri Tri đã không dưới mười lần ghé vào tận tai anh mà đề cập tới anh ta, thậm chí cô còn tìm mua đĩa CD và áp phích của những buổi Từ Tri biểu diễn, được bán ở trong trường học về đặt ở cạnh giường.

Đây là một chuyện khiến anh cảm tức.

Vì vậy khi Trần Tri Tri cùng các bạn gái cùng lớp nói muốn đi xem buổi biểu diễn ca nhạc của Từ Tri thì anh cũng nói mình sẽ cùng đi, còn làm cho Trần Tri Tri kinh ngạc vạn phần. Khác hẳn với tính của Trần Tri Tri luôn vui tươi hoạt bát thích tham gia cảnh tượng náo nhiệt, anh lại ưa thích sự yên tĩnh, Bình thường ngoại trừ những lúc cùng cô đi ra ngoài, việc mà anh thích làm nhất chính là ngồi một mình ở trong phòng yên tĩnh để lập trình.

Nhưng bởi vì Trần Tri Tri, đêm hôm đó anh cũng đi.

Không thể không nói anh đã phải chịu sự chấn động sâu sắc. Dù sao anh cũng mới chỉ là một chàng trai mới lớn vừa tròn hai mươi tuổi. Sân khấu, ánh đèn, tiếng hát, đám đông, đều là những gì dễ làm cho người ta hưng phấn.

Vậy mà mớ âm thanh kia quá ồn ào, quá hỗn loạn, những người bên cạnh anh đã bị ánh sáng chói chang trên sân khấu làm cho đến mê mụ. Trần Tri Tri cùng với những nữ sinh bên cạnh cũng như sắp nhảy dựng cả lên. Trần Tri Tri còn ý vị nắm chặt lấy tay áo anh, la hét giữa đám người: "Chu Đông, mau nhìn, mau nhìn, mau nhìn!"

Trong nháy mắt anh cảm thấy rất chán ghét, chán ghét cái tên Từ Tri kia. Lúc này anh ta đúng là một người đàn ông chói lọi giữa vầng hào quang.

Đêm hôm đó Chu Đông chỉ nghe hết đoạn ca khúc mở đầu "You are my sunshine", sau đó anh liền yên lặng trở lại gian phòng, tiếp tục công việc lập trình của mình. Mãi cho đến mười giờ rưỡi đêm, Trần Tri Tri gọi điện thoại cho anh: "Tại sao anh lại bỏ đi như vậy?" Giọng nói của cô đầy vẻ không vui.

Hình như là vừa mới vừa tan cuộc, phía đầu dây bên kia âm thanh vẫn còn rất huyền ảo, Chu Đông đang định mở miệng nói chuyện, đột nhiên Chu Tĩnh ở bên cạnh cô nói, "Tri Tri, mau nhìn, mau nhìn, Từ Tri đang ôm một cô gái kia ! !"

"Ồ đâu? Ở đâu? Ở đâu?"

"A a a a a, hôn môi đi, a a a a a!"

"A ! ! !"

Bên kia vọng đến từng hồi từng hồi những tiếng thét chói tai!

Dường như Trần Tri Tri đang chạy theo người khác, hoàn toàn quên mất trên tay mình còn đang cầm điện thoại di động. Chu Đông đợi khoảng hai phút, trong loa vẫn chỉ vọng tới tiếng thét chói tai cùng tiếng chân chạy, vì vậy anh cúp điện thoại.

Sau đó, Trần Tri Tri cũng không gọi điện thoại lại cho anh nữa, chỉ gửi cho anh một tin nhắn, "Anh là một con quỷ đáng ghét!"

Đó là cuộc chiến tranh lạnh đầu tiên xảy ra từ khi bọn họ chung sống cho tới lúc ấy.

Chu Đông chưa từng bị sự đối xử như thế.

Anh gọi điện thoại cho cô, nhưng cô không nhận, nói chuyện với cô, cô cũng không để ý, nhất định muốn gạt anh sang một bên. Mà cuộc chiến tranh lạnh kéo dài đến một tuần lễ. Sau đó cô lại gửi tới một tin nhắn duy nhất, cũng vào buổi tối, trước tiết học môn tự chọn.

"Em muốn nghỉ tiết học buổi tối này, nhưng em nghe thấy bạn cùng lớp nói hình như trong tiết này phải làm bài kiểm tra. Anh đến học làm bài giúp em nhé!. Xin anh, xin anh đấy!"

Việc làm bài này cũng không có gì, nhưng khi lên lớp, khi anh đang vội vã sống chết viết được hai phần bài tập thì bên ngoài phòng học lại vọng đến tiếng hoan hô xa xa, đó là buổi biểu diễn ca nhạc của Từ Tri ở quảng trường.

Ngay cả thầy giáo cũng không kìm nổi, đi tới phía sau phòng học nhìn đến nửa ngày về nơi có ánh sáng rực rỡ lấp lờ ở phía xa còn sáng hơn cả ánh trăng. Cuối cùng thầy giáo cũng tự mình kéo rèm cửa sổ lại, lúc đi qua bên cạnh anh thì ngừng lại, nhắc lại gọng kính, nói: "Tôi e rằng có vài người lại nghỉ học tiết này để đi nghe biểu diễn ca nhạc. Các anh các chị nếu có làm bài hộ cho bạn mình thì nhớ viết chữ cho khác đi một chút."

Trong nháy mắt đó anh cầm cây bút thật chỉ muốn hung hăng chọc chết Trần Tri Tri.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Tan học, Chu Đông chạy đến trên quảng trường đi tìm Trần Tri Tri.

Trên quảng trường có rất nhiều người, ánh đèn lại hỗn loạn, anh tìm rất lâu mới thấy cô. Cô đã chen đến trước mặt để nghe.

"Tri Tri."

Anh gọi cô mấy tiếng cô mới quay đầu lại. Nhìn thấy anh, cô sung sướng cười một tiếng, "Sao anh lại tới đây?"

"Bài tập làm xong rồi."

"Vậy à?" Trần Tri Tri cười hi hi một tiếng lại tiếp tục nhìn chăm chăm về phía trước mặt, mặt mũi bị ánh đèn chiếu vào ánh lên lấp lánh.

"Anh đã giúp em nộp bài tập xong rồi." Chu Đông chịu đựng con tức nói.

"Ừ." Cô không quan tâm, chỉ đáp lại một tiếng, tiếp tục nhìn chăm chăm về phía trước mặt không hề chớp mắt, giống như đó là một việc hiển nhiên.

"Chúng ta về đi thôi."

Chu Đông kéo tay của cô, lại bị Trần Tri Tri phản đối: "À không, à không, anh nghe bài hát này này. Anh xem, bài hát này là do Từ Tri sáng tác, dường như là vì muốn tặng người mà anh ấy thích cho nên anh ấy mới sáng tác ra bài hát này. Anh nghe lời ca của bài hát này mà xem, thật đặc biệt dễ nghe." Nói xong, tựa như cả ánh mắt của cô cũng sáng bừng lên.

Bầu trời đêm tối đen hiện đầy sao, bên tai chấn động bởi tiếng nhạc quá lớn, tiếng hát như xông thẳng vào lỗ tai người nghe, nhưng Chu Đông lại không nghe được nửa chữ.

Anh chỉ thấy như có lửa đốt trong tim mình.

Trần Tri Tri thấy anh mãi vẫn không có động tĩnh gì, liền quay đầu lại, cô biết anh đã tức giận. Nhưng mà cô không hiểu tại sao anh lại tức giận. Rõ ràng là cô đang rất vui vẻ, chẳng lẽ là do anh đã nộp bài tập giúp cô hay sao? Nhưng điều này thì có gì không hay nhỉ? Bạn trai làm bài kiểm tra giúp cho bạn gái chẳng phải là chuyện rất bình thường sao? Trước kia cũng không phải là anh không từng làm giúp cô như thế. Hơn nữa, bọn họ vốn còn đang trong cuộc chiến tranh lạnh, cho nên Trần Tri Tri cũng không để ý đến anh nữa, tiếp tục xem ca nhạc.

Khi bài hát kết thúc thì thậm chí cô còn nhảy dựng lên, vỗ tay.

"Xin chào mọi người, vô cùng cảm ơn mọi người đã tới nghe buổi biểu diễn ca nhạc thứ năm của ‘My sunshine’, vô cùng cảm ơn mọi người đã ủng hộ chúng tôi trong buổi tối hôm nay." Sau khi hát xong, nhịp thở của Từ Tri thật lâu vẫn chưa bình phục, trong micro vang ra tiếng thở rất rõ ràng.

Nhưng chỉ cần anh ta mở miệng, mọi người đều vỗ tay hoan hô liên hồi.

"Buổi biểu diễn hôm nay tôi dành cho một người mà tôi yêu thích nhất, vì sau kỳ nghỉ đông cô ấy sẽ phải ra nước ngoài."

"A. . ."

Dưới ánh đèn, vang lên tiếng kêu sợ hãi của đám nữ sinh ở trong đám đông.

Từ Trì thờ dãi, cố gắng cười, nói tiếp: "Cô ấy đi rồi, tôi cũng không muốn ca hát nữa. Cho nên, sau buổi thi thử của mọi người xong, sẽ có buổi biểu diễn cuối cùng của "My sunshine" để từ biệt mọi người. Sau này tôi sẽ không tham gia trong ban nhạc này nữa, ban nhạc sẽ có tên mới, cũng sẽ có người hát chính mới gia nhập ban nhạc, đến lúc đó chúng tôi sẽ giới thiệu cho mọi người."

Lời nói này đã khơi dậy tiếng kêu sợ hãi đầy bất mãn của người xem nhiều hơn.

"Đừng đi, đừng đi, đừng đi!" Rất nhiều người cũng kêu lên.

"Tại sao lại có thể như vậy chứ? Đừng đi mà." Trần Tri Tri khẽ lẩm bẩm, bởi vì chuyện này mà trái tim cô như bị xoắn chặt lại, hoàn toàn không buồn chú ý đến sắc mặt của Chu Đông ở bên cạnh.

"Mọi người không nên như vậy. Hãy nghe tôi nói." Từ Trì đưa hai tay ra hy vọng ngăn lại sự xôn xao.

"Người mà anh thích là ai vậy, hãy bảo cô ấy ra trình diện đi. Cấm không được cho cô ấy đi."

"Đúng vậy đấy, Từ Trì. . ."

Đột nhiên có người kêu thành tiếng, "Bạch Tề!"

Ngay sau đó mọi người vỗ tay, kêu từng tiếng liên tục: "Bạch Tề, Bạch Tề, Bạch Tề!"

Rất nhanh, Trần Tri Tri đã hiểu ngay. Hóa ra đây chính là tên của nữ sinh mà Từ Trì thích. Rất nhanh, người xem đã vây xung quanh Bạch Tề tạo thành một vòng tròn lớn, ánh mắt của mọi người đều lúc này đều đổ dồn về cô gái đó.

Thì ra là cô đã sớm tới đây rồi.

Bởi vì cách khá xa, Trần Tri Tri nhìn không rõ mặt mũi của cô gái kia lắm. Cô chỉ thấy loáng thoáng cô gái đó rất cao, rất gầy. Đến khi cô đã nhìn thấy rõ ràng hơn một chút nữa thì trên sân khấu vang lên giọng nói trầm trầm ôn hòa của Từ Trì.

Anh ta cầm micro, hướng về phía người đang đứng ở giữa vòng vây của mọi người nói: "Bạch Tề, anh mãi mãi yêu em."

"Ồ..." Tiếng kêu đầy kinh ngạc vang lên. Trái tim của nữ sinh dường như sắp vỡ vụn. Đây quả thực giống như cảnh tượng thường xuất hiện trong kịch truyền hình hay trong tiểu thuyết. Ai mà không mê muội khi có một người như vương tử đứng ở trên sân khấu, hướng về phía người mình yêu trầm giọng thổ lộ.

Toàn bộ hiện trường đều chìm lắng trong sự yên lặng, mọi người đồng loạt hướng về phía Bạch Tề, chờ câu trả lời của cô.

Ai ngờ Bạch Tề lại chỉ thỉnh linh ngẩng đầu lên nhìn anh ta một cái, rồi sau đó xoay người rời đi. Từ Trì nhất thời hoảng hồn, chẳng kể đang có nhiều người như vậy, gọi to một tiếng "Bạch Tề" rồi ném micro xuống đuổi theo.

Tất cả mọi người ở vòng ngoài trở nên rối loạn, chen chen lấn lấn, cũng muốn vào nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

Chu Đông giơ hai tay lên bảo vệ Trần Tri Tri, "Chúng ta đi về thôi."

Ánh mắt Trần Tri Tri đầy kinh ngạc nhìn về phía Bạch Tề và Từ Trì vừa rời đi, lúc này cô không còn phản đối nữa, nhẹ nhàng khoác vào tay Chu Đông "Vâng" một tiếng.

Hóa ra đó chính là Bạch Tề sao. . .

Hóa ra người mà Từ Trì thích lại chính là Bạch Tề ...

Đầu óc Trần Tri Tri có chút rối loạn, đi về phía trước, Chu Đông đi theo bên cạnh cô.

Có lẽ là do mọi người đã chạy tới xem sự náo nhiệt, nên trên con đường của trường học lúc này vắng ngắt không có ai.

Thấy Từ Trì bị bỏ rơi, ngược lại tâm tình của Chu Đông tốt hẳn.

Tài hoa của Từ Trì, Chu Đông cũng không thể phủ nhận, mặc dù anh luôn luôn không chú ý đến loại người thích làm náo động ở trường học như thế này. Nhưng thỉnh thoảng anh cũng nghe đến nhập thần một vài ca khúc tình ca mà anh ta đã sáng tác được phát trên làn sóng radio ở trường học. Bản tình ca mà anh ta viết rất hay, rất sâu sắc, lời ca và nhạc điệu cũng ghi vào trong lòng của người nghe.

Nhưng mặc dù anh ta có tài hoa thực sự, thì Chu Đông cũng không đồng tình phương thức hành động của anh ta. Thí dụ như tỏ lộ tình cảm của mình giữa cả một đám đông lớn như thế. Lại còn bôi vôi vì nữ sinh mình thích rồi đi nên không tham gia ban nhạc nữa...v.v. Từ trước đến nay Chu Đông vẫn luôn cảm thấy tình cảm là chuyện riêng tư, không thể hòa nhập làm một vào cùng chuyện khác được .

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Hơn nữa anh cảm thấy chuyện tình cảm là phải kiên trì từng chút một, phải hiểu nhau, giúp đỡ lẫn nhau vượt qua khó khăn trở ngại, chứ không phải là hành động nhất thời như tỏ tình sao cho thật ồn ào hoặc là thật khoa trương. Đây chẳng qua chỉ là một kiểu biểu lộ tình cảm tràn đầy ham muốn chứ không thể hiện sự chân tình.

Huống chi Từ Tri là một nhân vật của công chúng, xi căng đan trong trường học của anh ta bây giờ truyền ra quá nhiều, Chu Đông hoàn toàn không tin tưởng anh ta.

Nhưng lúc này, nhìn mặt mũi của Trần Tri Tri lại như đưa đám. Cô tựa như không muốn nói bất cứ chuyện gì hết, suốt dọc đường đi cô cũng không nói lời nào, hơn nữa cô còn có chút thất hồn lạc phách. Có lẽ lúc này cô cũng chạy theo ra ngoài để xem náo nhiệt, có khi anh lại còn thấy dễ chịu hơn, anh cảm thấy cô chỉ thuần túy theo đuổi thần tượng mà thôi.

Nhưng nhìn cô như bây giờ: . .

Nghĩ tới đây, Chu Đông dừng chân, "Tri Tri."

Trần Tri Tri ngẩn người, quay đầu lại.

"Em ăn cơm tối chưa? Chúng ta đi ăn lẩu cay được không?"

Trần Tri Tri chớp mắt vài cái mới đáp lại: "Được."

Cô cảm thấy Chu Đông có chút quái lạ, vừa mới rồi còn rất tức giận, hiện giờ lại mời cô đi ăn lẩu cay. Có điều trời lạnh thế này mà được ăn lẩu cay lại rất dễ chịu. Trần Tri Tri và Chu Đông theo con đường dành riêng cho người đi bộ trong trường học, tìm một chỗ cho hai người ngồi xuống, gọi hai phần lẩu cay.

Thời điểm này hơi đông khách vào ăn lẩu, Trần Tri Tri nhìn cái bàn không cảm thấy rất buồn chán.

"Tri Tri." Đúng lúc Trần Tri Tri lại sắp sửa lâm vào trạng thái ngẩn người ra lần nữa, Chu Đông chợt mở miệng, "Trước kia em và Từ Tri có quen biết nhau hay không?"

Trần Tri Tri chống hai tay lên trên ghế đang ngồi, khom người xuống, chân đá đá ở phía dưới, không chút để ý, thờ ơ đáp: "Có."

"Hỏi học bậc sơ trung (tương đương bậc học Trung học cơ sở) hay là hỏi học tiểu học?"

"Cả hai, trước kia anh ấy là hàng xóm nhà em." Nồi lẩu cay được đưa lên, Trần Tri Tri đỡ lấy, cầm đôi đũa tách ra, vừa ăn vừa xuýt xoa. Được một lúc cô thấy Chu Đông vẫn nhìn mình, hỏi: "Em cũng quen cả Bạch Tề nữa có phải không?"

Trần Tri Tri không nghĩ anh lại hỏi tỉ mỉ đến như vậy, nhưng cô vẫn luôn luôn không thích nói dối: "Đúng vậy, cô ấy cũng là hàng xóm của em." Trần Tri Tri theo thói quen kể sơ qua chuyện "thanh mai trúc mã" của ba người bọn họ từ hồi nhỏ cho đến khi cùng nhau lớn lên.

Lúc này, nồi lẩu cay của Chu Đông cũng đã được đưa tới, Chu Đông nói câu cảm ơn sau đó cầm đôi đũa lên, hai người cúi đầu ăn phần lẩu của mình. Một lát sau...

"Em thích Từ Tri à?"

Trần Tri Tri đã ăn được một nửa, khi cô cho rằng lúc này anh đã hỏi xong rồi, thỉnh thoảng Chu Đông lại thốt ra câu hỏi này. Nhưng khi Trần Tri Tri vì câu hỏi đó ngẩng đầu lên nhìn thì Chu Đông lại vô cùng bình thản, cúi đầu ăn đồ ăn.

"Anh hỏi vậy là có ý gì?"

Chu Đông từ từ ngẩng đầu lên, "Anh cảm thấy em đối xử với anh ta khác hẳn đối với anh."

"Khác nhau ở chỗ nào?" Trần Tri Tri nhất định hỏi đến cùng.

"Có rất nhiều chỗ khác nhau, thí dụ như lời nói, ánh mắt, thái độ, còn cả hành động nữa. Lúc nãy anh thấy khi Từ Tri đuổi theo Bạch Tề bỏ đi, không hiểu sao em lại có chút buồn buồn không vui vậy?"

Đôi môi Trần Tri Tri giật giật, cô vốn định phản đối, nhưng lại nhận ra không biết mình phải nói thế nào. Cô thuận tay đặt đôi đũa xuống, đứng dậy rồi bỏ đi, Chu Đông vội vàng đặt tiền lên bàn, đuổi theo cô.

"Tri Tri." Anh kéo tay của cô: "Em tức giận sao?"

Hai người đứng ở bên cạnh đường phố, không để ý người qua lại, lúc này Trần Tri Tri vẫn còn đang tức đến điên người: "Em có thể không tức giận sao? Anh hỏi như vậy có nghĩa là anh đang nghi ngờ em."

"Anh cũng không muốn nghi ngờ em, nhưng mà thật sự trong anh có loại cảm giác này. Anh đã theo đuổi em lâu đến như vậy, cảm thấy em đối với anh rất dịu dàng, ngược lại sau khi lên học đại học, em đối xử với Từ Tri lại tràn đầy kích động, ba câu liền đều nhắc đến tên anh ta."

"Em đâu có?"

Chu Đông trầm mặc nhìn cô.

Trần Tri Tri cũng biết anh không tin cô, vốn dĩ cô đang định lại giận dữ lần nữa, nhưng tay anh nắm tay cô cực kỳ chắc, nhất định không chịu buông.

Trên đường trở về nhà hai người cũng không hề rời tay nhau. Trần Tri Tri không thể làm gì khác hơn là nói đầy oán giận: "Anh, cái đồ xấu xa này! Hóa ra anh mời em ăn lẩu cay chính là để thuận tiện ép hỏi em, em thật thiệt thòi, lại bị mắc lừa anh."

Chu Đông liền bật cười. Vốn dĩ anh cực kỳ yêu thích tính nét vừa kiêu căng lại vừa gay gắt như vậy của cô. Mỗi lần nghe thấy cô mắng anh, khi nói đến mấy chữ cuối ngắn ngủn như "Xấu xa", "Hư hỏng", "Ngu ngốc" thế nào anh cũng cù cô đến mềm người, cả người thấy thoải mái vô cùng.

Anh biết rõ mình đã từng thật sự rất muốn có sự tiếp xúc sâu hơn nữa với Trần Tri Tri, nên sau mỗi cuộc "phán xét" nào đó với cô, anh đều rất... khó chịu. Thế nhưng đây lần yêu đương đầu tiên của anh, hơn nữa đối tượng lại là người mình đã thích lâu như vậy, chuyện anh trân trọng nâng niu cô có thể nói không lời nào có thể diễn tả nổi.

"Tri Tri." Chu Đông gọi tên của cô, hai chữ này khi nói ra, giữa răng môi anh phảng phất giống như có mùi hương của hoa mai lưu lại, có lúc thậm chí anh còn cảm thấy tại sao tên và người của cô lại có thể dễ thương đến thế, chỉ thầm nói thôi mà cũng thấy cực kỳ mềm mại.

"Làm gì thế?"

"Ừm." Môi cô lại bị chặn rồi.

Mặc dù thoát nhìn Chu Đông thật sự là một thiếu niên nghiêm túc và rất tốt - Ừm, không nói tới lần gặp gỡ ngày đầu tiên, anh vẫn luôn ngồi ở sau lưng cô, làm bài tập rất nhanh, học tập lại nghiêm túc, giáo viên lại yêu mến, đáng đáp cũng không tệ lắm, xem ra anh đúng là thuộc loại một trong số ít thiếu niên mặc áo sơ mi trắng thường xuất hiện trong phim ảnh.

Nhưng kể từ khi học lớp mười một, anh đã tỏ tình với cô, sau đó bọn họ ở chung một chỗ, cô đã cảm thấy có lúc anh rất không đứng đắn. Đặc biệt là vào một ngày mùa hè của năm học lớp mười hai kia. Thành tích thi tốt nghiệp trung học của bọn họ đã được thông báo, đã xác định được trường đại học. Theo đúng nguyện vọng, cô được ba mẹ cho đi du lịch ở Vân Nam một tháng. Nhưng trước đó một tuần, mỗi ngày bọn họ đều đã ở chung một chỗ, anh đã làm rất nhiều chuyện quá giới hạn.

Chỉ là chuyện này được thực hiện dưới tình trạng anh tình tới nguyện ...

Trần Tri Tri nghĩ tới đây thì cùng lúc ấy, Chu Đông từ từ buông cô ra.

Hôn xong rồi sao? Dường như cô không có cảm giác gì...

Chung quanh đèn đuốc sáng choang, người đến người đi, nhìn vào nên cũng không thể trách... ánh mắt Chu Đông đã bắt đầu trở nên sẫm lại...

"..." Anh lôi kéo tay Trần Tri Tri đi về một mạch về phía trước, bước chân rất nhanh. Lướt qua con đường dành riêng cho người đi bộ trong trường học đến một rừng cây nhỏ, ở phía cuối khu nhà ký túc xá, cách rất xa tòa nhà của trường học lẫn phố xá. Nơi vườn trường, chính là thánh địa ước hẹn tốt nhất của các cặp tình nhân.

Rất nhanh, Trần Tri Tri liền bị đặt ở trước một thân cây, môi của anh lại phủ lên.

Lần này không để cho cô kịp suy nghĩ lung tung, đầu lưỡi anh đưa vào trong miệng cô. Nụ hôn của anh rất sâu, rất tham lam, khiến cô vừa có chút tê dại, lại vừa có chút nóng lòng mong mỏi. Bàn tay của anh từ từ đưa vào bên trong áo của cô, từng chút, từng chút tiến dần lên trên.

"Này, này, này..." Trần Tri Tri muốn đẩy anh ra, nhưng trước sau anh vẫn đè xuống cô, dường như không muốn cho cô thở nữa.

... Đây chính là anh.

Đang lúc tay của anh bao trọn ngực phải của cô, bắt đầu ve vuốt, thì tại nơi sâu thẳm trong đầu của Trần Tri Tri lại hiện ra một suy nghĩ: Đây chính là

anh! Ở thời điểm bốn bề vắng lặng thế này, anh lại nhiệt tình và to gan đến thế... Nhưng một khi có nhiều người, anh sẽ lại biến thành một người quân tử, thính thoảng nếu bị bạn học làm àm ỹ lên, anh cũng chỉ nhẹ nhàng mỗ xuống miệng cò một chút, tuyệt đối không nhiệt tình thế này. Thính thoảng ở trên đường, nhiều lắm cũng chỉ có dặt tay, chưa từng có động tác thân mật quá mức.

Nhưng theo lý thuyết mà nói, hai người đơn độc sống chung với nhau trong một không gian, mà chung quanh lại không có ai thì...

"A..." Trần Tri Tri rốt cục đã đẩy được anh ra, thở hắt hắt dữ dội, "Anh muốn làm em chết ngạt à?"

Chu Đông đứng ở trước mặt cô, sau đó dội nhịp thở của cô đã hơi ổn định, mới tiến lên trước lần nữa.

Dưới ánh sao khuya, anh cúi đầu xuống nhìn cô, giọng có chút khàn khàn, "Tri Tri, cho anh sờ nhé!"

"Cái gì?"

"Ngực của em"

"Khốn kiếp!" Tay Trần Tri Tri thúc anh một cái, mặt đỏ bừng, mặc dù đã từng làm như vậy, nhưng lại nói hăng ra như thế, cô cảm thấy rất xấu hổ.

Chu Đông chưa bao giờ để vào đầu, coi một loạt các từ linh tinh như "Xấu xa" "Khốn kiếp" "Quý sử đáng ghét" của cô là câu không đồng ý, nên rất nhanh, anh lại tiến lên xâm nhập vào trong áo của cô, trượt vào bên trong áo ngực của cô.

Tay trái của anh vừa đi vào, Trần Tri Tri liền kêu lên, "Lạnh quá."

"Như thế này thật là tốt." Chu Đông đè ép lên cô khẽ thì thầm, tay sờ loạn ở trên người cô. Anh không hôn cô, nhưng thân thể cứ dính sát vào cô không một khe hở. Ánh mắt anh buông xuống, đưa mắt nhìn lên gương mặt của cô, thính thoảng hôn nhẹ lên đôi môi mềm mại.

Khi ngón tay thô ráp của anh sờ đến phía sau lưng của cô, tiếp đó một giọng đàn ông rơi vào bên tai cô, phả ra hơi thở nóng bỏng: "Tri Tri, hình như áo ngực của em lại hơi bị chật rồi có phải không?"

Hơi thở nóng bỏng của anh làm mặt Trần Tri Tri nóng rực lên, "Mắc mớ gì tới anh?" Trong bóng tối, Trần Tri Tri lại mạnh mẽ mắng anh.

Anh cười nhẹ một tiếng, vẫn ghé vào bên tai cô: "Còn bỏ sữa tươi không?"

"Bỏ cũng vô ích." Trần Tri Tri không vui.

Từ cỡ D- tăng lên đến D, rõ ràng ngay cả sữa đậu nành, sữa tươi, móng heo cô cũng không ăn, nói ra mà muốn rơi nước mắt.

Dường như anh cảm thấy giọng nói của cô có vẻ ai oán, nên khéo môi thoảng hiện ý cười. "Tri Tri." Anh lẩm bẩm gọi tên cô ở bên tai, nghe vừa kích động lại vừa mập mờ. Anh luôn thích gọi tên cô. Trần Tri Tri không thêm đề ý tới anh, mặc kệ cho anh thích gọi thì gọi.

Trắng sáng sao mờ, mọi âm thanh đều im lặng, đêm cuối thu thật yên tĩnh, chỉ có những cặp tình nhân mới có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực lẫn nhiệt độ của nhau.

Thật ra thì lúc bị anh lần mò cô cảm thấy thật dễ chịu, Trần Tri Tri nhìn ra phía xa mơ màng.

Nhưng ngay sau đó, cô cảm thấy có gì đó không được bình thường.

"Nơi đó không được." Cô đè lại bàn tay anh đang đi xuống dưới, tim đập hơi nhanh, bây giờ cô chỉ có thể để cho anh đụng vào nửa người trên, nửa người dưới tuyệt đối không được.

Chu Đông hơi ngẩng đầu lên nhìn cô, mặc dù tay bị cô đè lại, nhưng anh không động đậy dù chỉ chút xíu.

Sau đó, ở trong đêm tối, đôi môi của anh chậm rãi mở ra, "Tri Tri, cùng anh lên giường nhé!."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Đầu óc Trần Tri Tri chậm nửa nhịp mới phản ứng kịp, chuyện đầu tiên cô phải làm chính là nâng đầu gối lên hung hăng thúc vào anh.

"Tri Tri." Chu Đông lui về sau một bước, tránh được đòn hiểm, chỉ với động tác ấy của cô anh đã cảm nhận được cô đang tức giận, nhưng chưa kịp nói năng gì đã nghe thấy giọng của Trần Tri Tri mang vẻ giận dữ âm ảm ập tới, "Anh đi chết đi, cái đồ khốn kiếp này! Tinh trùng xông lên óc rồi à?"

Trần Tri Tri ra sức kéo quần áo phía dưới lại cho ngay ngắn, nhất định không chịu để cho anh đến gần người mình nữa.

"Ý của anh không phải như thế." Chu Đông biết mình đã chạm phải gai nhọn của cô rồi.

"Vậy ý của anh là như thế nào?" Trần Tri Tri giận đến mức không sao kiềm chế được. Cô cũng biết người đàn ông này mỗi khi được thoải mái một chút là được vui đời tiên, hiện giờ còn muốn chuyện này nữa. Cô hối hận lúc này mình đã buông thả cho anh...

Chu Đông biết mình đã sai lầm rồi, anh không nên nhất thời vội thả lỏng những điều trong đầu ra, hiện tại có muốn giải thích cũng không biết giải thích thế nào cho rõ, không thể làm gì khác hơn đành chờ đợi một hồi.

"Anh còn chờ đợi tức giận cái nỗi gì?" Trần Tri Tri không sao hiểu nổi.

Chu Đông ngẩng đầu lên, vốn định nói điều gì đó, nhưng nhìn gương mặt của Trần Tri Tri dưới ánh trăng, mang đủ cả sắc thái hồn nhiên chân thật lẫn tức giận, anh biết mình không thể thốt lời ra miệng.

Lúc này thật sự anh đã nghĩ như vậy, anh không phủ nhận.

"Tri Tri, cùng anh lên giường đi."

Không biết bắt đầu từ khi nào mà đột nhiên anh lại có cái ý nghĩ này, mặc dù anh chưa bao giờ từng nói ra khỏi miệng, nhưng càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng trong tiềm thức anh cũng biết Trần Tri Tri không bao giờ đồng ý, không những không thể nào đồng ý, ngược lại còn sẽ tức giận, bởi vì tình cảm của bọn họ căn bản vẫn chưa thể tiến triển đến một bước kia. Mặc dù từ lớp mười một bọn họ đã ở cùng một chỗ, nhưng bởi vì còn bận học hành, nên thời gian hai người chung đụng đã ít lại càng ít. Thật vất vả chịu đựng qua kỳ thi tốt nghiệp trung học, hai người mới cùng vào được trường Đại học, vậy mà lại xuất hiện Từ Tri.

... Chu Đông nhìn ra được, Trần Tri Tri có chút để ý đến Từ Tri, mặc dù anh không biết kiểu để ý này đến mức độ nào, nhưng chung quy là nó làm cho lòng anh thấy bất an.

Kể từ giây phút Trần Tri Tri chấp nhận lời tỏ tình, trở thành bạn gái của anh, sau đó anh mừng rỡ không thôi. Tình cảm của bọn họ tựa như tờ nhện trong gió, luôn đang đưa ở giữa không trung không biết lúc nào thì sẽ đứt. Mặc dù trời sinh tính cách của anh thiên về hướng nội, nhưng bởi vì anh thật sự không những rất thích cô, mà còn rất hy vọng có thể được chung sống cùng Trần Tri Tri nhiều hơn nữa. Vậy mà kể từ khi tới trường đại học, Trần Tri Tri lại giống như ngựa hoang được thoát khỏi cương, không chịu nhớ cái gì hết.

Cô tham gia rất nhiều hoạt động, tham gia tòa soạn báo, học chơi nhạc cụ, ngược lại việc học hành thì lại hổng bết, anh thường xuyên phải giúp cô một tay, gần đây cô lại còn si mê đọc tiểu thuyết trên mạng nữa chứ. Ngay cả khi cùng nhau ăn cơm, cô cũng luôn cầm điện thoại di động để xem, cuối cùng anh phải gõ gõ hai cái vào chén của cô, cô mới có thể hồi thần.

...

Có một khoảng thời gian dài anh đã nghĩ, cô có thật sự quan tâm đến mình hay không?

Cũng tại bởi cô thấy bản thân anh thích cô, hơn nữa chẳng qua cảm thấy anh vẫn có thể chấp nhận được, hoặc là dùng anh để giải sầu nỗi cô đơn, hoặc là vì muốn để quên người kia... Khi trong đầu anh thoáng qua khả năng nguyên nhân cuối cùng kia thì Chu Đông thấy kinh ngạc một hồi.

"Anh đang suy nghĩ gì vậy?" Trần Tri Tri thấy anh đến nửa ngày mà vẫn không trả lời, hồ nghi hỏi.

"Không có gì." Chu Đông nhàn nhạt đáp lại, tâm tình lại phảng phất như rơi xuống đáy hang sâu. Rất nhanh, anh có cảm giác mình đơn giản đến buồn cười: Chỉ vì ước đoán bừa bãi về cô của anh cũng có thể tự làm cho tâm tình của mình bị trở nên rối rắm như thế hay sao? Lúc này khi ăn lẩu cay cũng chẳng kịp lựa lời nên anh đã hỏi liền cô mấy câu, chẳng phải là một mặt anh vừa hy vọng được chứng minh tình cảm, một mặt lại vừa sợ cô tức giận đó sao? Anh vuốt vuốt huyệt Thái Dương, rốt cuộc anh đã biến thành cái dạng gì đây nhỉ?

"Không phải anh đang suy nghĩ chuyện gì đó không tốt chứ?" Trần Tri Tri híu hóp lại, cảnh giác nhìn anh.

Chu Đông mở mắt ra, thấy cô hơi nghiêng người, đôi mắt đen trong veo sáng rực đang ngó chừng anh.

Trong lòng anh bỗng chợt thấy thoải mái, dù sao cô vẫn ở bên anh, vẫn là bạn gái chính thức của anh, mọi người chung quanh đều công nhận mối quan hệ này của họ.

"Tri Tri." Anh gọi cô một tiếng, đột nhiên ôm lấy cô.

"Áy này, áy này, anh làm cái gì thế? Anh còn không buông tay, em nhất định sẽ gọi người đây!" Thật sự, cái ôm này của anh đã khiến Trần Tri Tri bị giật mình, vừa rồi bọn họ còn đang tranh luận về đề tài có tính hạn chế, đến nửa ngày anh cũng không nói lời nào, kết quả đột nhiên anh lại vòng tay ôm cô. Thiếu chút nữa Trần Tri Tri đã cho rằng anh định "Bá Vương ngạnh thượng cung".

Nhưng anh vẫn không động đậy.

Anh yên lặng ôm cô, chỉ có chiếc cằm của anh nhẹ nhàng cọ vào cái trán của cô, vừa từ tốn vừa thân thiết, không nói nên lời.

Trần Tri Tri bị anh cọ cọ như vậy cả người cũng thoáng thấy ngura ngửa, cô cũng không còn phản kháng nữa, vòng tay lại ôm vào bên hông của anh, "Anh làm gì thế?"

"Anh thích em, Tri Tri."

Giọng anh thật thấp, âm điệu đầy cuốn hút vừa giống như của một cậu bé vừa giống như của một người đàn ông. Anh tỏ lộ tình cảm với cô giống hệt như hồi còn học lớp mười một...

Làm bất cứ chuyện gì anh cũng réo tên cô. Rõ ràng anh là học sinh khá giỏi được thầy giáo yêu quý, nhưng mỗi lần thu bài tập, phát bài thi, phân công quét dọn vệ sinh, anh đều phải ngẩng đầu lên hỏi một câu, "Trần Tri Tri có ở đây không?"

"Trần Tri Tri, bài thi của bạn đây."

"Trần Tri Tri, bài tập của bạn đâu?"

"Trần Tri Tri, bài kiểm tra của bạn làm được bao nhiêu phần?"

"Trần Tri Tri, bài tập ngữ văn bạn đã làm chưa?"

"Trần Tri Tri, xế chiều hôm nay bạn quét dọn lớp nhé."

"Trần Tri Tri, bạn vừa mới đi đâu vậy?"

...

Trần Tri Tri, Trần Tri Tri, Trần Tri Tri, Trần Tri Tri, anh gọi cô ra rả đến sắp thành ve sầu đến nơi rồi. Rõ ràng là khi nói chuyện hay làm việc, thoát nhìn cũng thấy anh là một người điềm đạm và thận trọng như thế. Nhưng để theo đuổi một cô gái, anh cũng không biết cách nói như thế nào cho phải, làm cho tất cả mọi người trong lớp vừa thấy một cái đã hiểu ngay, hoàn toàn không cần phải nói, ngay cả ánh mắt của thầy giáo khi thấy bọn họ đi cùng với nhau cũng có vẻ gì đó khác thường.

Khi đó Trần Tri Tri cảm thấy rất mất mặt.

Chu Đông thích Trần Tri Tri.

Đây quả thực là "bí mật" mà toàn thể mọi người trong lớp mười một của bọn họ đều biết.

Nhưng bây giờ nhớ lại những chuyện này cũng vô ích, cô đã lên phải thuyền giặc, đậu hũ cũng sắp bị ăn sạch.

"Em có yêu thích anh không?" Anh hôn cô một cái vào trán, hỏi.

"Anh hỏi cái này làm gì?" Đêm càng khuya nhiệt độ càng thấp, Trần Tri Tri luồn tay vào bên trong quần áo của anh để sưởi ấm.

"Cho tới tận bây giờ anh vẫn chưa từng được nghe em nói."

"Chẳng phải anh đã nói tình cảm phải từ từ phát triển đó sao?"

Chu Đông trầm mặc một hồi, "Cho nên mới nói, chúng ta vẫn còn chưa tới giai đoạn yêu thích lẫn nhau có phải không?"

"Dù sao cũng vẫn chưa phát triển đến giai đoạn có thể làm cái chuyện kia." Trần Tri Tri nhắm mắt lại. Ừm... ngực của anh thật ấm áp.

"Tri Tri, trước kia em đã từng thích ai chưa?"

"Sao hôm nay anh có nhiều vấn đề thế?" Trần Tri Tri mở mắt, tựa như muốn đập cho anh một cái.

"Anh rất hiếu kỳ."

"Hiếu kỳ cái gì chứ? Từng thích ai đó thì sao, mà chưa từng thích thì thế nào chứ?"

"Anh chỉ tò mò, nếu như em thích người khác, thì người ta sẽ như thế nào? Liệu có thể giống như anh bây giờ hay không, hận không thể trói bạn gái ở bên mình, một tắc cũng không rời. Luôn quan tâm đến bạn gái từ mỗi một động tác hay chút biến đổi trên nét mặt. Vì bạn gái mà trong nháy mắt trở nên vui vẻ, cũng vì bạn gái mà trong nháy mắt trở nên khó chịu."

Trần Tri Tri cảm nhận được tình ý sâu đậm trong lời nói của Chu Đông, trong lúc nhất thời cô không biết nên đáp lại thế nào.

Chu Đông càng ôm cô chặt hơn, "Tri Tri, anh yêu em."

Trần Tri Tri rời khỏi ngực của anh, đập anh một cái, "Hôm nay anh làm sao thế? Nói nhiều câu tình tứ như vậy, buồn nôn chết đi được."

Thật ra thì, đó chính là sự giả vờ nhẹ nhõm của cô. Đây là lần đầu tiên Trần Tri Tri nghe được anh nói những lời này. Trước kia nhiều nhất chỉ là dùng từ “thích”, đây là lần đầu tiên anh dùng từ “yêu” đầy trịnh trọng, có ý tứ rõ ràng như vậy. Nó đã va chạm mãnh liệt ở trong lòng cô, rớt cuộc làm cho cô hoàn toàn không thể nói nổi cảm xúc của mình ra sao nữa.

Ý nghĩ đầu tiên bật ra trong đầu cô: A, đúng thật! Thì ra trong thực tế quả thật cũng có người nói những lời thế này.

Nhưng chỉ sau một cái chớp mắt cô lại cảm thấy trong đầu nóng tê dại, trái tim giống như được rót mật ong, ngọt ngào và nóng bừng lên. Mặc dù cô cũng biết lời hẹn thề kia cũng không phải là điều gì rất quan trọng, nhưng trước lời nói ấy cô vẫn không sao tránh khỏi cảm động.

"A, Chu Đông, anh đừng có nói những lời này nữa, khí chất của anh không hợp với những lời này đâu, anh sẽ làm hại em cười đến vỡ bụng ra mất."

Sau khi nói xong câu đó Chu Đông vẫn cúi đầu xuống nhìn nét mặt của cô. Mặc dù trong rừng âm u tĩnh mịch, ánh trăng cũng mờ tối, nhưng anh vẫn nhìn thấy vành mắt của cô đã đỏ lên, anh đưa tay lên lau khô mắt cho cô, "Em dễ khóc như vậy sao?"

Trần Tri Tri quăng lại cho anh một cái lườm trắng mắt: "Ai thêm khóc, kỹ thuật diễn của anh vụng về như vậy, ai mà thêm khóc chứ?"

Lần này Chu Đông đã khẳng định, trong lòng Trần Tri Tri có anh.

Trăm phần trăm có anh.

Mặc dù suy nghĩ của cô rất hồn nhiên nhưng vẫn rất tinh tế, xem những bộ phim trên ti vi, khi tới những hình ảnh có tình cảm quá mức, cô có thể bật cười ha ha, nhưng khi xem đoạn phim phóng sự hoặc phim truyện bình thường, cô lại thường không nhịn được mà bật khóc thành tiếng bởi sự đồng cảm.

Anh là người hiểu cô rõ nhất.

Cô gái này là tâm can, là bảo bối của anh.

"Được rồi, ngoan, đừng khóc." Chu Đông hôn một cái vào trán của cô.

"Anh nói gì vậy, em đâu có khóc." Trần Tri Tri mạnh miệng.

Chu Đông liền cười, anh thật sự rất muốn cười, trong đầu anh lúc này thật sự chỉ có thể dùng mấy chữ “vô cùng vui vẻ” để hình dung.

Gió đêm ào ào thổi. Giữa hai người yêu nhau cũng có tình trạng như thế, thỉnh thoảng lại âm ỹ, thỉnh thoảng hòa thuận trở lại, nhưng nhiều nhất vẫn là luôn ngọt ngào.

"Tri Tri, lời của anh nói lúc nãy là thật đấy."

"Cái gì?"

"Anh muốn cùng em lên giường."

Mặt cô áp sát vào trong ngực của anh, cô muốn đẩy ra nhưng lại bị anh ngăn cản. Chu Đông nói: "Anh sẽ không cưỡng bức em, em cứ yên tâm. Chờ đến lúc nào em nói có thể thì lúc đó chúng ta sẽ thực hiện." Chu Đông là người theo chủ nghĩa duy vật, trước sau anh luôn cảm thấy, đồ thì phải chiếm đoạt hoàn toàn, hơn nữa còn phải công khai thông báo chủ quyền, đã được coi là của mình thì không thể nhường cho người khác dù chỉ là một chút ít.

Đặc biệt giống như Trần Tri Tri bây giờ, cô là con người sống sờ sờ chứ không phải là đồ vật, không thể nào phục chế được, cô là bảo bối trong số những bảo bối, cô là độc nhất vô nhị.

Khi những món đồ mà anh thích đến cực hạn thì nhất định chỉ có thể phải đoạt lấy hoàn toàn, anh không thể nào dễ dàng bỏ qua hoặc để sót lại, dù chỉ một chút ít những thứ thuộc quyền sở hữu của mình.

"Có phải em lại vừa bị anh gạt rồi, có đúng không hả? Anh nói yêu em, có phải chính là muốn dụ dỗ em lên giường hay không? Chu Đông, vốn dĩ em ấn tượng rất tốt đối với anh, nhưng hiện tại em cảm thấy rằng anh và những loại đàn ông xấu xa kia chẳng khác gì nhau." Trần Tri Tri hít mũi một cái, nhưng lại không có ý định đẩy anh ra.

"Anh vốn là một người đàn ông chân chính."

Đêm khuya gió lớn.

Đôi tình nhân này ôm nhau đến hơn mười giờ tối mới trở về phòng ngủ.

Rửa mặt xong, vừa đúng mười một giờ, cả tòa nhà ký túc xá nữ đã tắt đèn. Phòng số 503 của Trần Tri Tri đã thành lệ, tất cả mọi người sau khi lên giường đi ngủ đều nằm tán gẫu quanh chủ đề chuyện Trần Tri Tri có muốn phát sinh quan hệ với Chu Đông hay không.

Góc cửa bên phải một giọng nói vọng ra: "Quên con mẹ nó đi (nguyên văn câu văng tục), mới qua lại có mấy năm đã muốn lên giường, đúng là đồ mặt dày, gan to che trời. Tri Tri, đánh cho hắn một trận ác liệt vào!"

Nơi xa vọng lại tiếng ván giường rầm một cái, Trần Tri Tri cũng có thể tưởng tượng ra động tác căm phẫn của Trác Vân thế nào.

Góc cửa bên phải một giọng nói khác đáp lại: "Thật ra thì cũng không phải là ngắn, từ lúc còn học sơ trung đã ở chung một chỗ rồi đúng không?"

"Ừ." Trần Tri Tri khẳng định.

Trong đêm tối mọi người không nhìn rõ nét mặt của nhau, chỉ có thể nghe thấy giọng nói của mình, của bạn, lúc này nói sẽ thoải mái dễ dàng hơn.

"Chị cảm thấy cũng có thể, quan điểm của chị về chuyện này quả thật là không phản đối cũng không ủng hộ, “nước đến đấp thành” là được. Tri Tri, chủ yếu là phải xem em muốn phát triển với hắn đến mức nào?"

Băng tỷ không hổ là người có số tuổi lớn nhất trong phòng, ngay cả cách nói chuyện cũng rất mạch lạc.

"Nhưng bất kể thế nào, nữ giới cũng không thể để cho nam giới muốn làm gì thì làm như vậy được. Tớ có rất nhiều bạn bè đều nói, khi nam giới theo đuổi nữ giới chính là đang kỳ động dục. Lúc vừa mới bắt đầu, tất cả cái gì cũng đều nghe theo cậu, dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ, chờ khi thu được cậu vào trong tay, trải qua chuyện giường chiếu, họ sẽ không còn quý trọng cậu nữa." Trác Vân vẫn như cũ, dứt khoát duy trì ý kiến phản đối lúc trước.

Băng tỷ hưởng ứng: "Điều này cũng đúng."

"Cho nên mới nói, người đàn ông rất thiếu tu dưỡng. Tri Tri, cậu không thể mặc kệ hắn, càng không thể nghe theo lời của hắn!"

"Đúng vậy!"

Trần Tri Tri nắm chặt tay, cảm thấy Trác Vân nói quá đúng.

Thật sự cô cũng có rất nhiều điều phải dạy cho Chu Đông.

Lúc này, cô gái ở đối diện với giường của Trần Tri Tri rốt cục mới nhẹ nhàng mở miệng nói: "Người kia của cậu thật sự đã đưa ra yêu cầu như thế rồi hả? Ô ô ô ô, đáng thương cho lão nương đây vẫn chưa có bạn trai, cũng không cần phải lo lắng về vấn đề này... Ô ô ô ô..."

Băng tỷ: "..."

Trác Vân: "..."

Trần Tri Tri: "..."

Cùng lúc đó, ở ký túc xá nam sinh, phòng 207 của Chu Đông cũng đang thảo luận vấn đề tương tự.

Đã mười một rưỡi đêm, lúc này bọn họ vẫn còn chưa ngủ. Bạn học Lưu -tức hiệu Lưu tặc tử, từ rất sớm đã len lén nối trộm đường dây điện của giáo sư ký túc xá, hiện đang vừa dùng ánh sáng của chiếc đèn bàn, vừa nhìn vào màn hình máy vi tính để bàn (desktop) vừa mạnh mẽ nhấn chuột chơi game. Cậu ta cong eo khom lưng tựa như con rùa đen, ánh mắt luôn chăm chú nhìn vào cái màn hình 24 ins, trên hai gò má hiện ra luồng ánh sáng màu xanh lục nhàn nhạt. Mà ba người còn lại, lão Vương đang nhờ ánh đèn của Lưu tặc tử để rửa chân, Phương ca đang lập bảng danh sách các đoàn thể xã hội, chỉ có Chu Đông đã sớm bò lên giường được một lúc.

"Này Chu Đông, sao hôm nay cậu yên tĩnh thế?"

Lúc này lão Vương vừa lau chân vừa hỏi.

Chu Đông kê hai tay ở dưới đầu nhìn về màn đêm đen tối phía trước, cũng không trả lời ngay.

Phương ca ở đối diện ngược mắt lên nhìn về phía bảng danh sách còn trống chưa ghi tên, tay vẫn không ngừng viết, "Lại cãi nhau với cái vị Tri Tri kia chứ gì, thế mới nói, phụ nữ đúng là họa thủy. Tớ thấy Chu ca là người luôn luôn điềm tĩnh, biết tự kiềm chế như thế mà cũng dễ dàng bị quấy đến tâm phiền ý loạn nhĩ. Chà, con mẹ nó, lại viết sai rồi!"

Lão Vương bưng nước ra ngoài đổ đã quay trở lại, "Nói đến yêu đương đúng là như thế này đây, chờ lúc các cậu nói chuyện sẽ biết."

"Tất nhiên, người ta có bạn gái để ôm, bọn tôi còn độc thân nên thật sự không biết nói thế nào. Nhớ ra trong lớp máy tính của chúng ta, lão Vương chính tay sát gái số một, cư xử với nữ sinh bách chiến bách thắng, không gì không đánh được. Chỉ có điều nữ sinh trong lớp ta chỉ có mười người, không nhiều lắm, muốn để “nước phù sa không chảy ruộng người ngoài” cần phải có nhân tài!"

"Tao thêm vào!" Như tên bắn, Lão Vương cầm chiếc khăn lông quăng vào miệng Phương ca.

Phương ca thoáng nghiêng người tránh, hai tay bắt chéo kêu to, "Cậu đấy, đừng có nói với tôi là cái khăn mà cậu ném tôi chính là mảnh vải mà cậu đã dùng để lau chân đấy nhé!"

"Đứng nó đấy!"

"Cầm kiếm xông lên, ta đây phải tiêu diệt đồ cầm thú nhà ngươi! Không được, không được, không được." Phương ca lại xoay người ngồi xuống như cũ, "Bạch tử đã giao nhiệm vụ nhất định ngày mai phải giao lại bằng danh sách đã sửa sang lại thật đúng."

"Hừ, cậu chính là sợ Bạch tử nhà cậu thì có."

Lão Vương cắt chậu rửa chân và chiếc khăn lông xong, quay trở lại cũng leo thang lên giường trên.

"Lão Vương"

"Há?" Lão Vương ngồi ở trên giường đang trải chăn đệm ra.

"Anh và Lý Tinh phát sinh quan hệ với nhau từ khi nào?" Câu hỏi từ miệng Chu Đông có vẻ thân nhiên mà lại có ý xa xôi phía sau, đúng lúc lão Vương trải xong chăn đệm. Lời nói vừa thốt ra, không chỉ có lão Vương kinh ngạc, ngay cả Phương ca cũng ngừng tay xoay người lại, ánh mắt sáng quắc, nhìn lên.

"Cậu với bạn gái của cậu đã làm chuyện này chưa vậy?" Lão Vương hỏi.

Chu Đông không quan tâm đến ánh mắt nóng hừng hực của Phương ca đang ngồi ở lối đi nhỏ cạnh phòng ngủ, đứng dậy đáp: "Chưa. Nhưng thật sự tôi rất muốn."

"Đúng thế, ai mà lại không muốn chứ."

Lão Vương cười một cái, vén lên cái chăn lên chui vào.

"Tôi và Lý Tinh ấy hả, trước kia cũng từng sớm có quan hệ rồi. Trước lúc tốt nghiệp trung học ấy, thật sự rất nồng nàn không sao dứt ra được, trong lòng cả hai người đều muốn nếm thử một chút. Sau đó cứ tiếp tục như vậy thôi. Chỉ có điều, sau đó vì hai chúng tôi thi đỗ vào hai trường đại học khác nhau, lại không kiên trì tới cùng cho nên cuối cùng đành chia tay."

"Sau đó anh liền nhận cơ hội này mà nhúng chàm mấy vị nữ sinh vốn đã không nhiều nhận gì ở lớp chúng ta, để cho mấy anh em chúng tôi đến nay vẫn còn chịu cảnh độc thân!" Phương ca than thở khò khè lên án.

"Cút!" Lão Vương quát cậu ta một tiếng, không để ý tới lời ba hoa của cậu ta nữa.

"Gần đây anh và Lý Tinh lại hoà thuận với nhau rồi à?" Chu Đông hỏi.

"Cũng chỉ là vì chuyện ấy mà thôi." Lão Vương sờ sờ lỗ mũi, cười cười có chút lúng túng, "Cậu cũng biết đấy, chỉ thỉnh thoảng đi ra ngoài gì đó thôi."

Chu Đông gật đầu một cái.

"Cái gì mà gọi là thỉnh thoảng đi ra ngoài, chính anh là người đã có bạn gái mà còn vương vấn tơ lòng với bạn gái trước, đúng là kẻ thù của nhân dân, là phần tử cận bã của xã hội, của loài người..."

"Tôi và Lưu Lệ Chi đã sớm chia tay rồi!"

"Áy áy, lúc nào vậy, sao tôi lại không biết nhỉ? !" Phương ca ở phía sau vừa nghe tỏ liên hô to gọi nhỏ.

"Mau làm cho xong cái bảng danh sách ấy đi!" Lão Vương bị Phương ca làm ầm ĩ đến sắp chết, "Nếu hôm nay cậu mà làm không xong, coi chừng Bạch Tề sẽ mắng xối xả ngập đầu cậu đấy!"

Vừa nhắc tới Bạch Tề, xem ra Phương ca lăm mồm kia giống như pháo bị chặn họng, không dám tùy tiện mở miệng ra nữa. Lập tức lặng ngắt, một mình đầy tủi thân, uất ức quay đầu sửa sang lại tài liệu.

"Chu Đông, cậu hỏi cái này làm gì?" Rốt cục lão Vương không thể nào im lặng được nữa, quay lại nói chuyện cùng Chu Đông: "Cậu với cô bạn gái của mình có ý định này sao?"

"Là tôi có ý định này, nhưng cô ấy vẫn không đồng ý."

"Đúng thế, con gái thì phải nhất định giữ gìn cẩn thận một chút. Nhưng mà tôi cảm thấy cậu cũng không giống như kiểu người gấp gáp vội vã như vậy. Nhớ lúc trước chẳng phải cậu nói cậu là người rất bảo thủ đó sao? Gấp rút mà kết hôn với Tri Tri đi, cũng không cần nhất thời phải vội vã như thế. Chuyện này, khu...khu, dễ bị nghiện lắm, một khi cậu đã nếm thử rồi, sẽ rất khó rời bỏ đấy." Lão Vương tốt bụng khuyên nhủ, "Ở độ tuổi này của chúng ta, mặc dù nói là luôn rất dễ bị kích động, nhưng mà tôi cảm thấy, chúng ta cần phải lấy bài vở học hành và sự nghiệp làm trọng, cậu thấy đúng không?"

Lão Vương thi tốt nghiệp trung học đến ba năm mới đỗ, hiện giờ mới học ở trường đại học này, cho nên so với phần lớn số nam sinh khoá này anh hơn họ ba tuổi, gần như suốt ngày theo chân phụ đạo viên (trợ giảng cho giáo viên) của khoá, tiếp xúc nhiều với các giáo viên, so với chúng bạn, đương nhiên anh có sự trải hơn, nói chuyện cũng rất thành thực.

Chu Đông gật đầu một cái, anh cũng không phải không hiểu đạo lý này.

Chẳng qua là...

"Tôi muốn sớm xác định quan hệ với cô ấy một chút."

"Quan hệ?" Tư duy của lão Vương có chút không theo nõi, "Quan hệ thế nào?"

"Là quan hệ bạn bè trai gái ấy." Chu Đông ngẩng đầu lên, con ngươi rực sáng, có vẻ rất kiên quyết.

"Bạn bè trai gái, chẳng phải hai người đã sớm như vậy rồi sao?"

Chu Đông lắc đầu một cái, "Trong lòng tôi cảm thấy rất không tin tưởng."

"Lên giường với nhau thì cậu mới cảm thấy tin tưởng hả?" Lão Vương buồn cười, hỏi lại.

"Không phải thế, là bởi vì Tri Tri rất bảo thủ, cho nên tôi mới muốn lên giường với cô ấy."

Lão Vương hơi lim dim mắt, hồi lâu mới nói: "Cậu cảm thấy cô ấy là người bảo thủ như thế, nếu như thân thể mà đã đi theo cậu rồi, sau này nhất định sẽ khẳng định một lòng với cậu, đúng không?"

Chu Đông không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận.

Lão Vương bật cười, "Chu Đông, tôi xem cậu không chừng bây giờ đã bị cô nhóc kia làm cho thần trí u mê mất rồi đấy! Hiện tại mới là năm đầu tiên, ai người ta lại muốn lên giường để cho cậu sự bảo đảm chứ?" Lão Vương tiến tới vỗ vỗ vai anh, "Nếu như cậu thật sự muốn giữ cô ấy ở lại với mình, vẫn nên đối xử với cô ấy cho tốt."

"Lão Vương, lời này của anh nghe không đúng." Không biết từ lúc nào Phương ca đã đổi qua cái ghế để nghe bọn họ nói chuyện, "Nói theo góc độ của môn Sinh học, giữa động vật có sự hấp dẫn xác thịt. Sau khi nam nữ giao hợp xong, trên thân thể của bọn họ sẽ sinh ra một loại kích thích tố, làm bọn họ sinh ra cảm giác lệ thuộc đối với nhau. Loại này kích thích tố này đặc biệt gây ảnh hưởng với phái nữ. Anh không thấy có rất nhiều cô gái nữ sau khi lên giường với đàn ông đều tìm cửa nhà đòi anh ta chịu trách nhiệm đó sao? Theo đó có thể thấy, pháo sinh ra vốn đã có ham muốn chiếm giữ!"

"Tôi bảo cậu chết đi cơ mà!" Lão Vương ngồi buông thõng chân xuống giường, một cước đá Phương ca.

"Cậu ta nói đúng." Chu Đông trả lời, "Đúng là có cái lý luận này."

Có được sự khẳng định, Phương ca cười hắc hắc một tiếng, "Lão Vương, đây chính là kết quả của việc chỉ biết đi cửa gái, không chịu đi học!"

Lão Vương trừng cậu ta một cái, chỉ có điều ở dưới ánh đèn lờ mờ thì không nhìn ra được, hướng về Chu Đông, nói: "Nhưng tôi cảm thấy cậu vẫn nên suy nghĩ thật kỹ đi. Tri Tri của nhà người ta cũng sẽ không hiểu ý nghĩ của cậu như vậy đâu."

"Ừ." Chu Đông gật đầu.

"Tri Tri của nhà người ta, Tri Tri của nhà người ta, nhưng Tri Tri là của Chu ca, lão Vương, không cho phép anh đoạt Tri Tri đâu nhé!"

"Người nào muốn đoạt?! Dù tôi có hoa tâm thế nào, cũng không thể nhúng chàm bạn gái của anh em đâu nhé!"

"Nhưng ‘khẩu thiệt vô bằng’ nhé (nói miêng không có chứng cứ)!"

"Tiểu tử này, có phải cậu muốn được ăn đòn hay không? Nếu không phải tôi đã lên giường lại không muốn xuống nữa, thì đã sớm đánh cho cậu một trận rồi." Lão Vương vẫn ngồi ở mép giường nói!

"Có bản lãnh thì tới đi!"

Phương ca cũng không sợ. Đợi nửa ngày, thấy bọn họ nửa ngày không còn tiếp tục đề tài này nữa, liền hỏi: "Ồ, xong rồi à?"

"Cậu còn muốn thế nào nữa?"

"Nói thực tế một chút đi. Thí dụ như nói đến tình huống đoàn tụ sum vầy chẳng hạn, lúc ấy nên nói cái gì mới có thể làm cho phụ nữ cam tâm tình nguyện đi theo câu thuê phòng đây? Lão Vương, anh khỏe xằng bậy cũng nên cho Chu ca chút công lực đi chứ!"

"Kao!! Kao!! Kao!!!" Tiếng kêu gào kèm theo tiếng vỗ bàn vang lên, sau đó là tiếng cạch chuột, duy nhất chỉ có một người hoàn toàn không hề bày tỏ đối với đề tài trước mặt, vẫn trầm tĩnh không sao thoát khỏi trò chơi trong máy vi tính. Bạn học Lưu tặc tử tiếp tục cong lưng cúi đầu tập trung ánh mắt vào màn hình xám ngắt chơi game.

Mọi người trầm mặc một hồi, lão Vương kéo chân: "Mọi người đi tắm một cái rồi ngủ đi."

"Chờ tôi lấy xong điểm này đã!"

"Ai bảo cậu!"

Một đêm ngủ yên.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Tri Tri định đi ăn sớm một chút, lúc đến nhà ăn, không ngờ lại vừa vận dụng phải Bạch Tề đã ngồi ở đó, cô và Từ Tri đang ngồi ở bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Đầu óc Trần Tri Tri chậm nửa nhịp mới phản ứng kịp, chuyện đầu tiên cô phải làm chính là nâng đầu gối lên hung hăng thúc vào anh.

"Tri Tri." Chu Đông lui về sau một bước, tránh được đòn hiểm, chỉ với động tác ấy của cô anh đã cảm nhận được cô đang tức giận, nhưng chưa kịp nói năng gì đã nghe thấy giọng của Trần Tri Tri mang vẻ giận dữ âm ỉ áp tới, "Anh đi chết đi, cái đồ khốn kiếp này! Tình trùng xông lên óc rồi à?"

Trần Tri Tri ra sức kéo quần áo phía dưới lại cho ngay ngắn, nhất định không chịu để cho anh đến gần người mình nữa.

"Ý của anh không phải như thế." Chu Đông biết mình đã chạm phải gai nhọn của cô rồi.

"Vậy ý của anh là như thế nào?" Trần Tri Tri giận đến mức không sao kiềm chế được. Cô cũng biết người đàn ông này mỗi khi được thoải mái một chút là được voi đòi tiên, hiện giờ còn muốn chuyện này nữa. Cô hối hận lúc này mình đã buông thả cho anh...

Chu Đông biết mình đã sai lầm rồi, anh không nên nhất thời vội thổ lộ những điều trong đầu ra, hiện tại có muốn giải thích cũng không biết giải thích thế nào cho rõ, không thể làm gì khác hơn đành chờ dài một hồi.

"Anh còn chờ dài tức giận cái nỗi gì?" Trần Tri Tri không sao hiểu nổi.

Chu Đông ngẩng đầu lên, vốn định nói điều gì đó, liền *đến* *đến* *lên* *lên* *lên* nhưng nhìn gương mặt của Trần Tri Tri dưới ánh trăng, mang đủ cả sắc thái hồn nhiên chân thật lẫn tức giận, anh biết mình không thể thốt lời ra miệng.

Lúc này thật sự anh đã nghĩ như vậy, anh không phủ nhận.

"Tri Tri, cùng anh lên giường đi."

Không biết bắt đầu từ khi nào mà đột nhiên anh lại có cái ý nghĩ này, mặc dù anh chưa bao giờ từng nói ra khỏi miệng, liền *đến* *đến* *lên* *lên* *lên* nhưng càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng trong tiềm thức anh cũng biết Trần Tri Tri không bao giờ đồng ý, không những không thể nào đồng ý, ngược lại còn sẽ tức giận, bởi vì tình cảm của bọn họ căn bản vẫn chưa thể tiến triển đến một bước kia. Mặc dù từ lớp mười một bọn họ đã ở cùng một chỗ, nhưng bởi vì còn bận học hành, nên thời gian hai người chung đụng đã ít lại càng ít. Thật vất vả và chịu đựng qua kỳ thi tốt nghiệp trung học, hai người mới cùng vào được trường Đại học, vậy mà lại xuất hiện Từ Tri.

... Chu Đông nhìn ra được, Trần Tri Tri có chút để ý đến Từ Tri, mặc dù anh không biết kiểu để ý này đến mức độ nào, nhưng chung quy là nó làm cho lòng anh thấy bất an.

Kể từ giây phút Trần Tri Tri chấp nhận lời tỏ tình, trở thành bạn gái của anh, sau đó anh mừng rỡ không thôi. Tình cảm của bọn họ tựa như tờ nhện trong gió, luôn đang đưa ở giữa không trung không biết lúc nào thì sẽ đứt. Mặc dù trời sinh tính cách của anh thiên về hướng nội, nhưng bởi vì anh thật sự không những rất thích cô, mà còn rất hy vọng có thể được chung sống cùng Trần Tri Tri nhiều hơn nữa. Vậy mà kể từ khi tới trường đại học, Trần Tri Tri lại giống như ngựa hoang được thoát khỏi cương, không chịu nhớ cái gì hết.

Cô tham gia rất nhiều hoạt động, tham gia tòa soạn báo, học chơi nhạc cụ, ngược lại việc học hành thì lại hổng bét, anh thường xuyên phải giúp cô một tay, gần đây cô lại còn si mê đọc tiểu thuyết trên mạng nữa chứ. Ngay cả khi cùng nhau ăn cơm, cô cũng luôn cầm điện thoại di động để xem, cuối cùng anh phải gõ gõ hai cái vào chén của cô, cô mới có thể hồi thần.

...

Có một khoảng thời gian dài anh đã nghĩ, cô có thật sự quan tâm đến mình hay không?

Cũng tại bởi cô thấy bản thân anh thích cô, hơn nữa chẳng qua cảm thấy anh vẫn có thể chấp nhận được, hoặc là dùng anh để giải sầu nỗi cô đơn, hoặc là vì muốn để quên người kia... Khi trong đầu anh thoáng qua khả năng nguyên nhân cuối cùng kia thì Chu Đông thấy kinh ngạc một hồi.

"Anh đang suy nghĩ gì vậy?" Trần Tri Tri thấy anh đến nửa ngày mà vẫn không trả lời, hồ nghi hỏi.

"Không có gì." Chu Đông nhàn nhạt đáp lại, tâm tình lại phẳng phất như rơi xuống đáy hang sâu. Rất nhanh, anh có cảm giác mình đơn giản đến buồn cười: Chỉ vì ước đoán bừa bãi về cô của anh cũng có thể tự làm cho tâm tình của mình bị trở nên rối rời như thế hay sao? Lúc này khi ăn lẩu cay cũng chẳng kịp lựa lời nên anh đã hỏi liền cô mấy câu, chẳng phải là một mặt anh vừa hy vọng được chứng minh tình cảm, một mặt lại vừa sợ cô tức giận đó sao? Anh vuốt vuốt huyết Thái Dương, rốt cuộc anh đã biến thành cái dạng gì đây nhỉ?

"Không phải anh đang suy nghĩ chuyện gì đó không tốt chứ?" Trần Tri Tri híp mắt lại, cảnh giác nhìn anh.

Chu Đông mở mắt ra, thấy cô hơi nghiêng người, đôi mắt đen trong veo sáng rực đang ngó chừng anh.

Trong lòng anh bỗng chợt thấy thoải mái, dù sao cô vẫn ở bên anh, vẫn là bạn gái chính thức của anh, mọi người chung quanh đều công nhận mối quan hệ này của họ.

"Tri Tri." Anh lại gọi cô một tiếng, đột nhiên ôm lấy cô.

"Ấy này, ấy này, anh làm cái gì thế? Anh còn không buông tay, em nhất định sẽ gọi người đấy!" Thật sự, cái ôm này của anh đã khiến Trần Tri Tri bị giật mình, vừa rồi bọn họ còn đang tranh luận về đề tài có tính hạn chế, đến nửa ngày anh cũng không nói lời nào, kết quả đột nhiên anh lại vòng tay ôm cô. Thiếu chút nữa Trần Tri Tri đã cho rằng anh định "Bá Vương ngành thượng cung".

Nhưng anh vẫn không động đây.

Anh yên lặng ôm cô, chỉ có chiếc cằm của anh nhẹ nhàng cọ vào cái trán của cô, vừa từ tốn vừa thân thiết, không nói nên lời.

Trần Tri Tri bị anh cọ cọ như vậy cả người cũng thoáng thấy ngơ ngẩn, cô cũng không còn phản kháng nữa, vòng tay lại ôm vào bên hông của anh, "Anh làm gì thế?"

"Anh thích em, Tri Tri."

Giọng anh thật thấp, âm điệu đầy cuốn hút vừa giống như của một cậu bé vừa giống như của một người đàn ông. Anh thổ lộ tình cảm với cô giống hệt như hồi còn học lớp mười một...

Làm bất cứ chuyện gì anh cũng réo tên cô. Rõ ràng anh là học sinh khá giỏi được thầy giáo yêu quý, nhưng mỗi lần thu bài tập, phát bài thi, phân công quét dọn vệ sinh, anh đều phải ngẩng đầu lên hỏi một câu, "Trần Tri Tri có ở đây không?"

"Trần Tri Tri, bài thi của bạn đây."

"Trần Tri Tri, bài tập của bạn đâu?"

"Trần Tri Tri, bài kiểm tra của bạn làm được bao nhiêu phần?"

"Trần Tri Tri, bài tập ngữ văn bạn đã làm chưa?"

"Trần Tri Tri, xế chiều hôm nay bạn quét dọn lớp nhé."

"Trần Tri Tri, bạn vừa mới đi đâu vậy?"

...

Trần Tri Tri, Trần Tri Tri, Trần Tri Tri, Trần Tri Tri, anh gọi cô ra rả đến sắp thành ve sầu đến nơi rồi. Rõ ràng là khi nói chuyện hay làm việc, thoát nhìn cũng thấy anh là một người điềm đạm và thận trọng như thế. Nhưng để theo đuổi một cô gái, anh cũng không biết cách nói như thế nào cho phải, làm cho tất cả mọi người trong lớp vừa thấy một cái đã hiểu ngay, hoàn toàn không cần phải nói, ngay cả ánh mắt của thầy giáo khi thấy bọn họ đi cùng với nhau cũng có vẻ gì đó khác thường.

Khi đó Trần Tri Tri cảm thấy rất mất mặt.

Chu Đông thích Trần Tri Tri.

Đây quả thực là "bí mật" mà toàn thể mọi người trong lớp mười một của bọn họ đều biết.

Nhưng bây giờ nhớ lại những chuyện này cũng vô ích, cô đã lên phải thuyền giặc, đậu hũ cũng sắp bị ăn sạch.

"Em có yêu thích anh không?" Anh hôn cô một cái vào trán, hỏi.

"Anh hỏi cái này làm gì?" Đêm càng khuya nhiệt độ càng thấp, Trần Tri Tri luồn tay vào bên trong quần áo của anh để sưởi ấm.

"Cho tới tận bây giờ anh vẫn chưa từng được nghe em nói."

"Chẳng phải anh đã nói tình cảm phải từ từ phát triển đó sao?"

Chu Đông trầm mặc một hồi, "Cho nên mới nói, chúng ta vẫn còn chưa tới giai đoạn yêu thích lẫn nhau có phải không?"

"Dù sao cũng vẫn chưa phát triển đến giai đoạn có thể làm cái chuyện kia." Trần Tri Tri nhắm mắt lại. Ừm... ngực của anh thật ấm áp.

"Tri Tri, trước kia em đã từng thích ai chưa?"

"Sao hôm nay anh có nhiều vấn đề thế?" Trần Tri Tri mở mắt, tựa như muốn đập cho anh một cái.

"Anh rất hiểu kỳ."

"Hiểu kỳ cái gì chứ? Từng thích ai đó thì sao, mà chưa từng thích thì thế nào chứ?"

"Anh chỉ tò mò, nếu như em thích người khác, thì người ta sẽ như thế nào? Liệu có thể giống như anh bây giờ hay không, hận không thể trói bạn gái ở bên mình, một tắc cũng không rời. Luôn quan tâm đến bạn gái từ mỗi một động tác hay chút biến đổi trên nét mặt. Vì bạn gái mà trong nháy mắt trở nên vui vẻ, cũng vì bạn gái mà trong nháy mắt trở nên khó chịu."

Trần Tri Tri cảm nhận được tình ý sâu đậm trong lời nói của Chu Đông, trong lúc nhất thời cô không biết nên đáp lại thế nào.

Chu Đông càng ôm cô chặt hơn, "Tri Tri, anh yêu em."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Trần Tri Tri rời khỏi ngực của anh, đập anh một cái, "Hôm nay anh làm sao thế? Nói nhiều câu tình tứ như vậy, buồn nôn chết đi được."

Thật ra thì, đó chính là sự giả vờ nhẹ nhõm của cô. Đây là lần đầu tiên Trần Tri Tri nghe được anh nói những lời này. Trước kia nhiều nhất chỉ là dùng từ "thích", đây là lần đầu tiên anh dùng từ "yêu" đầy trịnh trọng, có ý tứ rõ ràng như vậy. Nó đã va chạm mãnh liệt ở trong lòng cô, rớt cuộc làm cho cô hoàn toàn không thể nói nổi cảm xúc của mình ra sao nữa.

Ý nghĩ đầu tiên bật ra trong đầu cô: A, đúng thật! Thì ra trong thực tế quả thật cũng có người nói những lời thế này.

Nhưng chỉ sau một cái chớp mắt cô lại cảm thấy trong đầu nóng tê dại, trái tim giống như được rót mật ong, ngọt ngào và nóng bừng lên. Mặc dù cô cũng biết lời hẹn thề kia cũng không phải là điều gì rất quan trọng, nhưng trước lời nói ấy cô vẫn không sao tránh khỏi cảm động.

"A, Chu Đông, anh đừng có nói những lời này nữa, khí chất của anh không hợp với những lời này đâu, anh sẽ làm hại em cười đến vỡ bụng ra mất."

Sau khi nói xong câu đó Chu Đông vẫn cúi đầu xuống nhìn nét mặt của cô. Mặc dù trong rừng âm u tĩnh mịch, ánh trăng cũng mờ tối, nhưng anh vẫn nhìn thấy vành mắt của cô đã đỏ lên, anh đưa tay lên lau khô mắt cho cô, "Em đừng khóc như vậy sao?"

Trần Tri Tri quăng lại cho anh một cái lườm trắng mắt: "Ai thèm khóc, kỹ thuật diễn của anh vụng về như vậy, ai mà thèm khóc chứ?"

Lần này Chu Đông đã khẳng định, trong lòng Trần Tri Tri có anh.

Trăm phần trăm có anh.

Mặc dù suy nghĩ của cô rất hồn nhiên nhưng vẫn rất tinh tế, xem những bộ phim trên tivi, khi tới những hình ảnh có tình cảm quá mức, cô có thể bật cười ha ha, diễn-đàn-lê-quý-đôn nhưng khi xem đoạn phim phóng sự hoặc phim truyện bình thường, cô lại thường không nhịn được mà bật khóc thành tiếng bởi sự đồng cảm.

Anh là người hiểu cô rõ nhất.

Cô gái này là tâm can, là bảo bối của anh.

"Được rồi, ngoan, đừng khóc." Chu Đông hôn một cái vào trán của cô.

"Anh nói gì vậy, em đâu có khóc." Trần Tri Tri mạnh miệng.

Chu Đông liền cười, anh thật sự rất muốn cười, trong đầu anh lúc này thật sự chỉ có thể dùng mấy chữ "vô cùng vui vẻ" để hình dung.

Gió đêm ào ào thổi. Giữa hai người yêu nhau cũng có tình trạng như thế, thỉnh thoảng lại âm ỹ, thỉnh thoảng hòa thuận trở lại, nhưng nhiều nhất vẫn là luôn ngọt ngào.

"Tri Tri, lời của anh nói lúc nãy là thật đấy."

"Cái gì?"

"Anh muốn cùng em lên giường."

Mặt cô áp sát vào trong ngực của anh, cô muốn đẩy ra nhưng lại bị anh ngăn cản. Chu Đông nói: "Anh sẽ không cưỡng bức em, em cứ yên tâm. Chờ đến lúc nào em nói có thể thì lúc đó chúng ta sẽ thực hiện." Chu Đông là người theo chủ nghĩa duy vật, trước sau anh luôn cảm thấy, đồ thì phải chiếm đoạt hoàn toàn, hơn nữa còn phải công khai thông báo chủ quyền, đã được coi là của mình thì không thể nhường cho người khác dù chỉ là một chút ít.

Đặc biệt giống như Trần Tri Tri bây giờ, cô là con người sống sờ sờ chứ không phải là đồ vật, không thể nào phục chế được, cô là bảo bối trong số những bảo bối, cô là độc nhất vô nhị.

Khi những món đồ mà anh thích đến cực hạn thì nhất định chỉ có thể phải đoạt lấy hoàn toàn, anh không thể nào dễ dàng bỏ qua hoặc để sót lại, dù chỉ một chút ít những thứ thuộc quyền sở hữu của mình.

"Có phải em lại vừa bị anh gạt rồi, có đúng không hả? Anh nói yêu em, có phải chính là muốn dụ dỗ em lên giường hay không? Chu Đông, vốn dĩ em ấn tượng rất tốt đối với anh, nhưng hiện tại em cảm thấy rằng anh và những loại đàn ông xấu xa kia chẳng khác gì nhau." Trần Tri Tri hít mũi một cái, nhưng lại không có ý định đẩy anh ra.

"Anh vốn là một người đàn ông chân chính."

Đêm khuya gió lớn.

Đôi tình nhân này ôm nhau đến hơn mười giờ tối mới trở về phòng ngủ.

Rửa mặt xong, vừa đúng mười một giờ, cả tòa nhà ký túc xá nữ đã tắt đèn. Phòng số 503 của Trần Tri Tri đã thành lệ, tất cả mọi người sau khi lên giường đi ngủ đều nằm tán gẫu quanh chủ đề chuyện Trần Tri Tri có muốn phát sinh quan hệ với Chu Đông hay không.

Góc cửa bên phải một giọng nói vọng ra: "Quên con mẹ nó đi (nguyên văn câu văng tục), mới qua lại có mấy năm đã muốn lên giường, đúng là đồ mặt dày, gan to che trời. Tri Tri, đánh cho hắn một trận ác liệt vào!"

Nơi xa vọng lại tiếng ván giường rầm một cái, Trần Tri Tri cũng có thể tưởng tượng ra động tác cấm phẫn của Trác Vân thế nào.

Góc cửa bên phải một giọng nói khác đáp lại: "Thật ra thì cũng không phải là giận, từ lúc còn học sơ trung đã ở chung một chỗ rồi đúng không?"

"Ừ." Trần Tri Tri khẳng định.

Trong đêm tối mọi người không nhìn rõ nét mặt của nhau, chỉ có thể nghe thấy giọng nói của mình, của bạn, lúc này nói sẽ thoải mái dễ dàng hơn.

"Chị cảm thấy cũng có thể, quan điểm của chị về chuyện này quả thật là không phản đối cũng không ủng hộ, ‘nước đến đáp thành’ là được. Tri Tri, chủ yếu là phải xem em muốn phát triển với hắn đến mức nào?"

Băng tỷ không hổ là người có số tuổi lớn nhất trong phòng, ngay cả cách nói chuyện cũng rất mạch lạc.

"Nhưng bất kể thế nào, nữ giới cũng không thể để cho nam giới muốn làm gì thì làm như vậy được. Tớ có rất nhiều bạn bè đều nói, khi nam giới theo đuổi nữ giới chính là đang kỳ động dục. Lúc vừa mới bắt đầu, tất cả cái gì cũng đều nghe theo cậu, dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ, chờ khi thu được cậu vào trong tay, trải qua chuyện giường chiếu, họ sẽ không còn quý trọng cậu nữa." Trác Vân vẫn như cũ, dứt khoát duy trì ý kiến phản đối lúc trước.

Băng tỷ hưởng ứng: "Điều này cũng đúng."

"Cho nên mới nói, người đàn ông rất thiếu tu dưỡng. Tri Tri, cậu không thể mặc kệ hắn, càng không thể nghe theo lời của hắn!"

"Đúng vậy!"

Trần Tri Tri nắm chặt tay, cảm thấy Trác Vân nói quá đúng.

Thật sự cô cũng có rất nhiều điều phải dạy cho Chu Đông.

Lúc này, cô gái ở đối diện với giường của Trần Tri Tri rốt cục mới nhẹ nhàng mở miệng nói: "Người kia của cậu thật sự đã đưa ra yêu cầu như thế rồi hả? Ô ô ô ô, đáng thương cho lão nương đây vẫn chưa có bạn trai, cũng không cần phải lo lắng về vấn đề này... Ô ô ô ô..."

Băng tỷ: "..."

Trác Vân: "..."

Trần Tri Tri: "..."

Cùng lúc đó, ở ký túc xá nam sinh, phòng 207 của Chu Đông cũng đang thảo luận vấn đề tương tự.

Đã mười một rưỡi đêm, lúc này bọn họ vẫn còn chưa ngủ. Bạn học Lưu -tức hiệu Lưu tắc tử, từ rất sớm đã len lén nối trộm đường dây điện của giáo sư ký túc xá, hiện đang vừa dùng ánh sáng của chiếc đèn bàn, vừa nhìn vào màn hình máy vi tính để bàn (desktop) vừa mạnh mẽ nhấn chuột chơi game. Cậu ta cong eo khom lưng tựa như con rùa đen, ánh mắt luôn chăm chú nhìn vào cái màn hình 24 ins, trên hai gò má hiện ra luồng ánh sáng màu xanh lục nhàn nhạt. Mà ba người còn lại, lão Vương đang nhờ ánh đèn của Lưu tắc tử để rửa chân, Phương ca đang lập bảng danh sách các đoàn thể xã hội, chỉ có Chu Đông đã sớm bò lên giường được một lúc.

"Này Chu Đông, sao hôm nay cậu yên tĩnh thế?"

Lúc này lão Vương vừa lau chân vừa hỏi.

Chu Đông kê hai tay ở dưới đầu nhìn về màn đêm đen tối phía trước, cũng không trả lời ngay.

Phương ca ở đối diện ngược mắt lên nhìn về phía bảng danh sách còn trống chưa ghi tên, tay vẫn không ngừng viết, "Lại cãi nhau với cái vị Tri Tri kia chứ gì, thế mới nói, phụ nữ đúng là họa thủy. Tớ thấy Chu ca là người luôn luôn điềm tĩnh, biết tự kiềm chế như thế mà cũng dễ dàng bị quấy đến tâm phiền ý loạn nhì. Chà, con mẹ nó, lại viết sai rồi!"

Lão Vương bưng nước ra ngoài đổ đã quay trở lại, "Nói đến yêu đương đúng là như thế này đây, chờ lúc các cậu nói chuyện sẽ biết."

"Tất nhiên, người ta có bạn gái để ôm, bọn tôi còn độc thân nên thật sự không biết nói thế nào. Nhớ ra trong lớp máy tính của chúng ta, lão Vương chính tay sát gái số một, cư xử với nữ sinh bách chiến bách thắng, không gì không đánh được. Chỉ có điều nữ sinh trong lớp ta chỉ có mười người, không nhiều lắm, muốn để “nước phù sa không chảy ruộng người ngoài” cần phải có nhân tài!"

"Tao thêm vào!" Như tên bắn, Lão Vương cầm chiếc khăn lông quăng vào miệng Phương ca.

Phương ca thoáng nghiêng người tránh, hai tay bắt chéo kêu to, "Cậu đấy, đừng có nói với tôi là cái khăn mà cậu ném tôi chính là mảnh vải mà cậu đã dùng để lau chân đấy nhé!"

"Đúng nó đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

"Cầm kiếm xông lên, ta đây phải tiêu diệt đồ cầm thú nhà ngươi! Không được, không được, không được." Phương ca lại xoay người ngồi xuống như cũ, "Bạch tỷ đã giao nhiệm vụ nhất định ngày mai phải giao lại bảng danh sách đã sửa sang lại thật đúng."

"Hừ, cậu chính là sợ Bạch tỷ nhà cậu thì có."

Lão Vương cắt chậu rửa chân và chiếc khăn lông xong, quay trở lại cũng leo thang lên giường trên.

"Lão Vương."

"Hả?" Lão Vương ngồi ở trên giường đang trải chăn đệm ra.

"Anh và Lý Tinh phát sinh quan hệ với nhau từ khi nào?" Câu hỏi từ miệng Chu Đông có vẻ thản nhiên mà lại có ý xa xôi phía sau, đúng lúc lão Vương trải xong chăn đệm. Lời nói vừa thốt ra, không chỉ có lão Vương kinh ngạc, ngay cả Phương ca cũng ngừng tay xoay người lại, ánh mắt sáng quắc, nhìn lên.

"Cậu với bạn gái của cậu đã làm chuyện này chưa vậy?" Lão Vương hỏi.

Chu Đông không quan tâm đến ánh mắt nóng hừng hực của Phương ca đang ngồi ở lối đi nhỏ cạnh phòng ngủ, đứng dậy đáp: "Chưa. Nhưng thật sự tôi rất muốn."

"Đúng thế, ai mà lại không muốn chứ."

Lão Vương cười một cái, vén lên cái chăn lên chui vào.

"Tôi và Lý Tinh ấy hả, trước kia cũng từng sớm có quan hệ rồi. Trước lúc tốt nghiệp trung học ấy, thật sự rất nồng nàn không sao dứt ra được, trong lòng cả hai người đều muốn nếm thử một chút. Sau đó cứ tiếp tục như vậy thôi. Chỉ có điều, sau đó vì hai chúng tôi thi đỗ vào hai trường đại học khác nhau, lại không kiên trì tới cùng cho nên cuối cùng đành chia tay."

"Sau đó anh liền nhận cơ hội này mà nhúng chàm mấy vị nữ sinh vốn đã không nhiều nhận gì ở lớp chúng ta, để cho mấy anh em chúng tôi đến nay vẫn còn chịu cảnh độc thân!" Phương ca than thở khóc lóc lên án.

"Cút!" Lão Vương quát cậu ta một tiếng, không để ý tới lời ba hoa của cậu ta nữa.

"Gần đây anh và Lý Tinh lại hoà thuận với nhau rồi à?" Chu Đông hỏi.

"Cũng chỉ là vì chuyện ấy mà thôi." Lão Vương sờ sờ lỗ mũi, cười cười có chút lúng túng, "Cậu cũng biết đấy, chỉ thỉnh thoảng đi ra ngoài gì đó thôi."

Chu Đông gật đầu một cái.

"Cái gì mà gọi là thỉnh thoảng đi ra ngoài, chính anh là người đã có bạn gái mà còn vương vấn tơ lòng với bạn gái trước, đúng là kẻ thù của nhân dân, là phần tử cận kề của xã hội, của loài người ..."

"Tôi và Lưu Lệ Chi đã sớm chia tay rồi!"

"Áy áy, lúc nào vậy, sao tôi lại không biết nhỉ? !" Phương ca ở phía sau vừa nghe tỏ liền hô to gọi nhỏ.

"Mau làm cho xong cái bảng danh sách ấy đi!" Lão Vương bị Phương ca làm ầm ĩ đến sắp chết, "Nếu hôm nay cậu mà làm không xong, coi chừng Bạch Tề sẽ mắng xối xả ngập đầu cậu đấy!"

Vừa nhắc tới Bạch Tề, xem ra Phương ca lắm mồm kia giống như pháo bị chặn họng, không dám tùy tiện mở miệng ra nữa. Lập tức lặng ngắt, một mình đầy tủi thân, uất ức quay đầu sửa sang lại tài liệu.

"Chu Đông, cậu hỏi cái này làm gì?" Rốt cục lão Vương không thể nào im lặng được nữa, quay lại nói chuyện cùng Chu Đông: "Cậu với cô bạn gái của mình có ý định này sao?"

"Là tôi có ý định này, nhưng cô ấy vẫn không đồng ý."

"Đúng thế, con gái thì phải nhất định giữ gìn cẩn thận một chút. Nhưng mà tôi cảm thấy cậu cũng không giống như kiểu người gấp gáp vội vã như vậy. Nhớ lúc trước chẳng phải cậu nói cậu là người rất bảo thủ đó sao? Gấp rút mà kết hôn với Tri Tri đi, cũng không cần nhất thời phải vội vã như thế. Chuyện này, khu...khu, dễ bị nghiền lăm, một khi cậu đã nếm thử rồi, sẽ rất khó rời bỏ đấy." Lão Vương tốt bụng khuyên nhủ, "Ở độ tuổi này của chúng ta, mặc dù nói là luôn rất dễ bị kích động, nhưng mà tôi cảm thấy, chúng ta cần phải lấy bài vở học hành và sự nghiệp làm trọng, cậu thấy đúng không?"

Lão Vương thi tốt nghiệp trung học đến ba năm mới đỗ, hiện giờ mới học ở trường đại học này, cho nên so với phần lớn số nam sinh khoá này anh hơn họ ba tuổi, gần như suốt ngày theo chân phụ đạo viên (trợ giảng cho giáo viên) của khoá, tiếp xúc nhiều với các giáo viên, so với chúng bạn, đương nhiên anh có sự từng trải hơn, nói chuyện cũng rất thành thực.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Chu Đông gật đầu một cái, anh cũng không phải không hiểu đạo lý này.

Chẳng qua là...

"Tôi muốn sớm xác định quan hệ với cô ấy một chút."

"Quan hệ?" Tư duy của lão Vương có chút không theo nổi, "Quan hệ thế nào?"

"Là quan hệ bạn bè trai gái ấy." Chu Đông ngẩng đầu lên, con ngươi rực sáng, có vẻ rất kiên quyết.

"Bạn bè trai gái, chẳng phải hai người đã sớm như vậy rồi sao?"

Chu Đông lắc đầu một cái, "Trong lòng tôi cảm thấy rất không tin tưởng."

"Lên giường với nhau thì cậu mới cảm thấy tin tưởng hả?" Lão Vương buồn cười, hỏi lại.

"Không phải thế, là bởi vì Tri Tri rất bảo thủ, cho nên tôi mới muốn lên giường với cô ấy."

Lão Vương hơi lim dim mắt, hồi lâu mới nói: "Cậu cảm thấy cô ấy là người bảo thủ như thế, nếu như thân thể mà đã đi theo cậu rồi, sau này nhất định sẽ khẳng định một lòng với cậu, đúng không?"

Chu Đông không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận.

Lão Vương bật cười, "Chu Đông, tôi xem cậu không chừng bây giờ đã bị cô nhóc kia làm cho thần trí u mê mất rồi đấy! Hiện tại mới là năm đầu tiên, ai người ta lại muốn lên giường để cho cậu sự bảo đảm chứ?" Lão Vương tiến tới vỗ vỗ vai anh, "Nếu như cậu thật sự muốn giữ cô ấy ở lại với mình, vẫn nên đối xử với cô ấy cho tốt."

"Lão Vương, lời này của anh nghe không đúng." Không biết từ lúc nào Phuong ca đã đi qua cái ghế để nghe bọn họ nói chuyện, "Nói theo góc độ của môn Sinh học, giữa động vật có sự hấp dẫn xác thịt. Sau khi nam nữ giao hợp xong, trên thân thể của bọn họ sẽ sinh ra một loại kích thích tố, làm bọn họ sinh ra cảm giác lệ thuộc đối với nhau. Loại này kích thích tố này đặc biệt gây ảnh hưởng với phái nữ. Anh không thấy có rất nhiều cô gái nữ sau khi lên giường với đàn ông đều tìm cửa nhà đòi anh ta chịu trách nhiệm đó sao? Theo đó có thể thấy, pháo sinh ra vốn đã có ham muốn chiếm giữ!"

"Tôi bảo cậu chết đi cơ mà!" Lão Vương ngồi buông thõng chân xuống giường, một cước đá Phuong ca.

"Cậu ta nói đúng." Chu Đông trả lời, "Đúng là có cái lý luận này."

Có được sự khẳng định, Phuong ca cười hắc hắc một tiếng, "Lão Vương, đây chính là kết quả của việc chỉ biết đi cưa gái, không chịu đi học!"

Lão Vương trừng cậu ta một cái, chỉ có điều ở dưới ánh đèn mờ mờ thì không nhìn ra được, hướng về Chu Đông, nói: "Nhưng tôi cảm thấy cậu vẫn nên suy nghĩ thật kỹ đi. Tri Tri của nhà người ta cũng sẽ không hiểu ý nghĩ của cậu như vậy đâu."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

"Ừ." Chu Đông gật đầu.

"Tri Tri của nhà người ta, Tri Tri của nhà người ta, nhưng Tri Tri là của Chu ca, lão Vương, không cho phép anh đoạt Tri Tri đâu nhé!"

"Người nào muốn đoạt?! Dù tôi có hoa tâm thể nào, cũng không thể nhúng chàm bạn gái của anh em đâu nhé!"

"Nhưng ‘khẩu thiệt vô bằng’ nhé (nói miệng không có chứng cứ)!"

"Tiểu tử này, có phải cậu muốn được ăn đòn hay không? Nếu không phải tôi đã lên giường lại không muốn xuống nữa, thì đã sớm đánh cho cậu một trận rồi." Lão Vương vẫn ngồi ở mép giường nói!

"Có bản lĩnh thì tới đi!"

Phuong ca cũng không sợ. Đợi nửa ngày, thấy bọn họ nửa ngày không còn tiếp tục đề tài này nữa, liền hỏi: "Ồ, xong rồi à?"

"Cậu còn muốn thế nào nữa?"

"Nói thực tế một chút đi. Thí dụ như nói đến tình huống đoàn tụ sum vầy chẳng hạn, lúc ấy nên nói cái gì mới có thể làm cho phụ nữ cam tâm tình nguyện đi theo cậu thuê phòng đây? Lão Vương, anh khỏe xằng bậy cũng nên cho Chu ca chút công lực đi chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

"Kao! ! Kao! ! Kao! ! ! ! " Tiếng kêu gào kèm theo tiếng vỗ bàn vang lên, sau đó là tiếng click chuột, duy nhất chỉ có một người hoàn toàn không hề bầy tỏ đối với đề tài trước mặt, vẫn trầm tĩnh không sao thoát khỏi trò chơi trong máy vi tính. Bạn học Lưu Tặc từ tiếp tục cong lưng cúi đầu tập trung ánh mắt vào màn hình xám ngắt chơi game.

Mọi người trầm mặc một hồi, lão Vương kéo chân: "Mọi người đi tắm một cái rồi ngủ đi."

"Chờ tôi lấy xong điểm này đã!"

"Ai bảo cậu!"

Một đêm ngủ yên.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Tri Tri định đi ăn sớm một chút, lúc đến nhà ăn, không ngờ lại vừa vận dụng phải Bạch Tề đã ngồi ở đó, cô và Từ Tri đang ngồi ở bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

"Không có, làm gì có ai." Trần Tri Tri trả lời.

Cô xoay người đỡ anh: "Anh uống say rồi hả?"

Chu Đông thẳng người lên, vỗ vỗ vào đầu: "Vậy là anh đã nhìn lầm rồi sao?" Ngay lúc đó từ phía sau, Phương ca, lão Vương, Lưu Tặc từ, tất cả đều say khướt, đuổi tới nơi: "Này, Chu ca, đừng chạy nữa, chúng ta còn đi hát cơ mà!"

Tất cả bọn họ đã thành quỹ say rồi.

"Hơ, hơ, đi KTV! Tôi, tôi muốn ca hát! ! !" Phương ca giơ tay lên kêu lớn, khiến cho mọi người đang đi trên đường rồi rít ghé mắt nhìn. Anh làm đầu tàu gương mẫu đi về phía trước: "Tôi muốn ca hát, tôi muốn ca hát! Để tôi dùng giọng ca tuyệt mỹ của tôi chinh phục các bạn! Đi nào, đi thôi!"

Lão Vương say khướt, cũng gào lên nói tiếp: "Giọng ca tuyệt mỹ của... ọ ọ..." Vang lên tiếng nồn mửa không biết là thật hay giả.

"A, anh...anh không phục hả..." Phương ca quay đầu lại dùng ngón tay chỉ vào đầu bọn họ.

"Không, không phục..." Lão Vương nói chuyện cũng bắt đầu riu riu rồi.

"Phương ca, tôi nói này, giọng ca của cậu chính là tiếng gào khóc thảm thiết trong truyền thuyết đấy, ai mà dám nghe chứ.." Bởi vì bạn học Lưu Tặc từ không có hứng thú đối với rượu lắm, cho nên ngược lại anh rất tỉnh táo, vẫn đi theo sau lão Vương và Phương ca để quan sát bọn họ.

"Cậu không tin, cậu... cậu... các cậu cứ chờ coi!"

Phương ca hăng giọng, đang ở trên đường liền hát ngay lập tức, "Người chúc cho tôi say, người để cho tôi rơi lệ! Gánh hết tất cả tội lỗi, người không muốn ở bên tôi..."

Đã hát sai nhạc lại còn bày trò làm bộ điệu gương nanh múa vuốt.

Quả nhiên suốt dọc đường đi "Người nghe thấy người thương tâm, người nghe thấy người rơi lệ." Người đi đường chạy trốn còn nhanh hơn cả khi.

Lão Vương cùng Lưu Tặc từ cũng bịt tai thật chặt, không ngừng la hét: "Đừng hát nữa, đừng hát nữa..."

Trần Tri Tri và Chu Đông đi sau cùng, bởi vì họ ở khoảng cách hơi xa một chút, cho nên ngược lại mọi động tĩnh ở phía trước không hề chú ý chút nào. Dưới ánh trăng, gương mặt Chu Đông nhiễm chút men say nên hơi ửng hồng. Hôm nay anh bị bọn họ chúc cho uống hơi nhiều, đặc biệt là lão Vương. Hôm nay là sinh nhật của anh ấy, mà quan hệ của hai người lại rất tốt. Bởi thế nên Chu Đông không có cách nào để từ chối.

Dọc đường đi, anh dùng sức xoa xoa nơi huyết Thái Dương của mình. Vừa lúc này, do trong quán quá nóng, rượu lại hơi nặng, không khí rất bức bối nên anh hơi chóng mặt.

Đi được chốc lát, Trần Tri Tri hỏi: "Anh đã khá hơn chút nào chưa?"

"Đỡ rồi!" Chu Đông vuốt sống mũi.

Trần Tri Tri do dự một lúc, nhìn về phía trước khẽ nói: "Em muốn trở về phòng mình!"

Chu Đông kinh ngạc nhìn về phía cô, Tay Trần Tri Tri để trong túi áo nắm chắc lại, nói tiếp: "Em hơi mệt mỏi, hơn nữa sáng sớm ngày mai còn phải lên lớp."

Chu Đông không trả lời ngay lập tức. Hình như Trần Tri Tri đã hạ quyết định, rồi cuộc đường như đã quyết tâm cô dừng bước lại, "Thật ngại quá, hay là anh nói giúp em với lão Vương và các bạn anh đi, em không đi theo bọn họ đến KTV được đâu."

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Chu Đông nhìn thẳng vào cô: "Lúc trước chẳng phải anh đã hỏi em rồi sao, rõ ràng em nói ngày mai không phải lên lớp mà."

"Đột nhiên em nhớ ra, tiết học ngày mai em có bài tập phải nộp, hơn nữa em có chút mệt mỏi."

Trần Tri Tri vẫn cúi đầu không hề nhìn anh. Trực giác nói cho anh biết, cô đang nói dối. Chu Đông cũng không muốn vạch trần cô, lấy điện thoại đi động ra nhìn một chút, "Mới hơn chín giờ, tiếp tục đợi thêm một chút nữa đi. Khoảng hơn mười giờ anh sẽ nói với lão Vương."

Trần Tri Tri lắc đầu một cái, thái độ rất kiên quyết.

"Thôi được." Chu Đông cũng không còn cách nào khác, "Em chờ anh một lát."

Trần Tri Tri nhìn xa xa, Chu Đông chạy lên nói gì đó với lão Vương và Phương ca. Phương ca lại ngoác mồm ra kêu to, túm tay của anh lại không muốn để cho anh đi, Chu Đông tựa như vẫn đang tiếp tục thuyết phục.

Trần Tri Tri đứng tại chỗ trong lòng bồn khoăn, cô vốn không thích gây cho người khác sự khó chịu. Nhưng hôm nay thật sự là... không chút hào hứng. Trần Tri Tri cúi đầu nhìn chằm chằm vào đôi giày của mình... Cũng không biết trải qua bao lâu, Chu Đông mới trở lại: "Anh đã nói với lão Vương xong rồi."

Trần Tri Tri ngẩng đầu lên: "Cảm ơn anh, bây giờ em về trước đây."

"Để anh đưa em về."

"Không cần đâu, em có thể trở về một mình được mà"

"Không sao đâu, anh có lời muốn nói với em!"

Nếu anh đã nói như vậy, Trần Tri Tri cũng không tiện từ chối nữa. Hai người bước chậm rãi trở về ký túc xá.

"Anh định nói với em cái gì?" Trên đường đi, Trần Tri Tri hỏi.

"Anh vừa nhớ ra, người lúc nãy đứng ở cửa nói chuyện với em nhìn bóng lưng hình như là Từ Tri thì phải..." Đầu tiên ánh mắt Chu Đông về đầy thờ ơ nhìn lên bầu trời đêm nơi xa, rồi sau đó từ từ dời xuống quan sát gương mặt nhìn nghiêng của cô.

Con gió lạnh từ xa thổi đến làm lay động bóng cây cầu in trên mặt nước. Gương mặt Trần Tri Tri trong đêm giá rét càng có vẻ sâu kín.

"Tại sao em không nói gì?"

"Anh bảo em phải nói cái gì?"

"Em không định cho anh một lời giải thích sao?"

Trần Tri Tri biết, chỉ cần anh thấy người nói chuyện với cô là Từ Tri, tuyệt đối sẽ không buông tha. Nhưng hôm nay thực sự tâm tình của cô không được tốt lắm, cho nên cô rất không muốn nói chuyện, càng không muốn giải thích cái gì hết.

Trần Tri Tri khoác áo lên vai, nói sơ lược vài câu: "Chẳng có gì hay để giải thích, chẳng qua bọn em chỉ nói chuyện phiếm mà thôi."

Chu Đông dừng bước, Trần Tri Tri vẫn đi về phía trước mấy bước, nhưng thấy anh vẫn không đuổi theo, cũng đành dừng lại, quay đầu nhìn anh.

Chu Đông đứng tại chỗ, nói với cô: "Tri Tri, hôm nay là sinh nhật lão Vương, em biết đó. Anh ấy vốn dĩ không muốn nói cho bọn anh biết. Anh ấy chia tay với bạn gái nên cũng không muốn làm gì nhiều. Là anh và Phương ca, hai người bọn anh đã phải tốn mất rất nhiều công sức mới kéo anh ấy ra đây được, muốn để cho anh ấy vui vẻ một chút. Nhưng anh ấy ngăn cản vạn nhắc, nhất định phải đưa em đến cùng, bởi vì em là bạn gái của anh, anh ấy không muốn để cho em bị lẻ loi. Từ ngày tựu trường tới nay anh ấy vẫn rất quan tâm đến em, có đúng không?"

Chu Đông nói tiếp: "Vừa rồi em bảo anh đến nói với lão Vương một tiếng, anh nói. Lão Vương khoát khoát tay, không để bụng chuyện bị mất mặt, còn hỏi anh rằng có phải là mấy người bọn anh say rượu làm cho em sợ hay không. Anh nói không phải vậy. Nhưng trong lòng anh rất nghi ngờ, rõ ràng em

không có việc gì, tại sao hết lần này tới lần khác đột nhiên lại không muốn đi? Mãi về sau này anh mới nhớ ra là do em gặp Từ Tri, lúc ấy em còn đứng ở cửa hàn huyền với hần một lát."

Chu Đông bước đến gần hơn: "Tri Tri, đây chỉ là một việc nhỏ. Nhưng em có thể nói cho anh biết hay không, hần đã nói cái gì với em, làm cho tâm tình của em dường một tờ nên sa sút như vậy, ngay cả việc chỉ kể lại qua quýt cho anh nghe một chút thôi cũng không muốn?"

Trần Tri Tri bị anh trách móc vẫn đứng tại chỗ im lặng không nói gì, Chu Đông không muốn tức giận với cô, nhưng chung quy anh cảm thấy bản thân mình thật đáng buồn. Anh không muốn vì một chuyện nhỏ như vậy mà trở nên xa cách với cô. Chuyện làm anh khó chịu chính là tại sao cô chưa bao giờ suy nghĩ cho anh

Những người kia là bạn bè của anh, bọn họ không phải là không hỏi trước ý kiến của cô rồi, nhưng cô nói đi là đi, tuyệt đối không chấp nhận cho anh suy nghĩ. Mà chuyện của Từ Tri, lại khiến không vui như vậy, nhưng cô lại không mấy may có ý định dốc bầu tâm sự với anh.

Nhưng khi nhìn cô một mình đứng bất động ở nơi đó, Chu Đông lại mềm lòng.

"Em mặc áo khoác vào đi, hiện giờ có gió lớn." Anh không nhìn được tiến lên, ngữ điệu nói đã trở lại bình thường. Biết rất rõ mối quan hệ giữa cô và Từ Tri không thể nào đơn giản như vẻ ngoài, anh đoán chắc chắn trước kia bọn họ có quan hệ với nhau, chỉ có điều Trần Tri Tri chưa bao giờ nói ra, cho dù anh có hỏi cũng không nói.

Tại sao cô tựa như vẫn luôn có một lớp phòng ngự gì đó với anh, khiến anh không thể đi sâu vào trong nội tâm của cô được ?

Trần Tri Tri nghe anh mặc áo khoác vào, khẽ nói: "Anh giúp em nói lời xin lỗi với lão Vương, tuần này em có thời gian, muốn mời anh ấy ăn cơm."

"Được."

"Anh không cần tiễn em nữa đâu, tự em trở về là được rồi."

Chu Đông buông mắt nhìn cô, cô vẫn cúi đầu không chịu nhìn thẳng vào anh. Vốn định hỏi có phải cô tức giận chuyện gì hay không, nhưng lại vẫn nhìn lại được.

... Anh đối xử với cô có vẻ quá dễ ý, quá quan tâm, ngược lại sẽ khiến cô không thông cảm với anh.

"Được, em đi về trước đi, anh chỉ tiễn em đến đây thôi."

"Tri Tri, chẳng phải cậu nói định đi suốt đêm sao? Sớm như vậy mà đã trở lại rồi."

"Ừ."

Cô chỉ đáp lại một tiếng đơn giản. Trở lại phòng ngủ, Trần Tri Tri không có tâm tình nào mà trả lời. Cái gì cũng không muốn làm, ném chiếc túi ở trên bàn, quần áo cũng không cởi ra, cứ để vậy leo thẳng lên trên giường đi ngủ.

Trong phòng ngủ, hai cô gái mặt đối mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Băng tỷ lên tiếng hỏi: "Cãi nhau với Chu Đông à?"

"Không phải." Trần Tri Tri nghiêng người, giọng nói nghe buồn buồn.

"Vậy thì là chuyện gì?"

Trần Tri Tri không đáp, Băng tỷ rất nhanh liền nhớ lại, đi tới hỏi: "Có phải hần lại nói yêu cầu em như vậy hay không hả? Em không chịu đồng ý, hần liền cá giận? Quả nhiên người đàn ông không phải là một thứ đồ tốt!" Băng tỷ cảm phần sự sôi nổi nắm chặt tay lại.

"Không phải vậy." Trần Tri Tri phủ nhận, ngồi dậy ôm đầu gối, nhẹ giọng nói: "Không liên quan gì tới anh ấy."

"Vậy là cái gì?"

"Mau nhìn, mau nhìn! !" Một nữ sinh khác đang lên mạng đột nhiên vẫy tay gọi các cô, "Mọi người, mọi người mau lại đây, trên mạng có người post lên ảnh Từ Tri cùng một nữ sinh vào khách sạn này, Bạch Tề out rồi, thật quá cầu huyết! ! !"

"Post lên cái gì? !" Băng tỷ ba bước thành hai bước chạy bỏ tới, nhìn chăm chăm vào nữ sinh trên màn hình máy vi tính.

Bức ảnh được chụp bằng điện thoại di động, mặc dù có vẻ hơi bị mờ, nhưng cũng có thể thấy Từ Tri và nữ sinh kia rất thân mật, dịu dàng ôm nhau sát sát. Nơi bọn họ đang tiến vào kia chính là "Vinh hoa tán quán" ở phía sau chợ, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết bọn họ định làm gì.

"Tớ nhỏ vào, nhỏ vào, nhỏ vào!" Băng tỷ đã sắp không nhìn được nữa rồi, bất giác giọng hai quả đấm lên quơ múa: "Cái tin tức này thực sự qua đột ngột! ! Thật là "Bát quái chi hồn xoắn xoắn đục đục"! (Hồn mai tán gẫu, đục vong góc đầu)

"Quá vi diệu! ! Thật quá vi diệu! ! Hiển nhiên việc này chính là muốn cho Bạch Tề nhìn đây mà. Hay thật đấy! Đúng là tình tiết cầu huyết ngược luyến trong chuyện tình yêu! ! Mau lướt xuống dưới xem cái mới đi, xem xem Bạch Tề có đáp lại hay không? Tội hôm nay chị đây chỉ muốn xem cái đó thôi đấy!" Băng tỷ nắm chặt quả đấm, nhìn chăm chăm vào màn hình, ánh mắt hùng hục tỏa sáng.

Chương 30

"Wow." Nữ sinh kia vừa load thêm tin mới, kinh ngạc kêu lên: "Chớp mắt một cái mà đã đầy bình luận rồi này, quá là nhanh..."

Trần Tri Tri đã sớm nằm xuống rồi, cô nhìn chăm chăm lên trần nhà màu trắng một lát, sau đó kéo chăn che kín đầu.

Trần Tri Tri vốn đang mơ mơ màng màng sắp ngủ, chợt cảm thấy chuông điện thoại di động để bên cạnh gối vang lên. Đây là nhạc phẩm "Summer" rất nổi tiếng của Joe Hisaishi. Trong mơ màng Trần Tri Tri nghĩ mình vừa mới chớp mắt được một lát thôi, tiếc rằng tiếng chuông lại vang lên dồn dập không ngừng. Không thể làm gì khác hơn, Trần Tri Tri đành từ trong chăn chui ra, cầm lấy điện thoại di động, "A lô?"

Bên kia truyền đến tiếng nhạc ầm ầm, còn có một giọng nam quen thuộc vang lên: "Tri Tri, anh là lão Vương. Em ngủ rồi à?"

"Không ạ." Trần Tri Tri cố gắng tỉnh táo: "Có chuyện gì vậy, anh?"

"A, cũng không có việc gì, anh chỉ muốn hỏi em một chút, hôm nay em và Chu Đông cãi nhau à?"

Trần Tri Tri chống tay phải ngồi dậy, phát hiện trong phòng ngủ đèn điện vẫn sáng trưng, tuyệt nhiên chưa hề tắt, tất cả mọi người vẫn còn chưa ngủ, xem ra chưa tới mười một giờ.

"Không cãi nhau, sao vậy anh"

"À, vì hôm nay anh thấy tâm tình của em và Chu Đông dường như cũng không được tốt lắm. Cậu ấy trở lại và đang uống rượu ở đây, ngay cả hò hát cũng không muốn." Trong điện thoại di động trừ tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, bên ngoài lại vọng tới giọng nói quang quác của Phưong ca: "Tôi hát, để tôi hát, đừng tranh của tôi..." Nhưng một lát sau, âm thanh kia đã nhỏ lại, chắc là lão Vương đã đi ra chỗ nào đó xa xa một chút.

"Tri Tri, em và Chu Đông cãi nhau không phải là do chuyện tổ chức sinh nhật của anh chứ? Anh đã sớm nói qua với cậu ấy rồi, anh không muốn tổ chức ầm ĩ làm gì. Các cậu ấy không nên..."

"Không phải vậy đâu." Lão Vương vừa nói đến đây, trong lòng Trần Tri Tri liền thấy áy náy, nấp máy môi: "Thật xin lỗi, lão Vương, hôm nay em về trước, lại không tự mình nói với anh một tiếng. Lúc đó em có chút việc, cho nên..." rất nhanh cô bị giọng nói của lão Vương cắt ngang. "Không sao đâu, không sao đâu, Chu Đông cũng nói với anh, trong người em không được khỏe, lại còn có bài tập phải nộp. Chẳng qua là khi cậu ấy trở lại thì bộ dạng tâm tình có vẻ không được tốt lắm, anh lại còn tưởng rằng hai người cãi nhau đấy." Lão Vương bên kia cười hắc hắc.

Trần Tri Tri lại càng áy náy hơn: "Lão Vương, lần sau em mời anh đi ăn cơm nhé!"

"Hắc hắc hắc, được, nhớ đưa cả các mỹ nữ trong phòng em theo đấy!." Đây chính là ưu điểm của lão Vương, cho tới nay chưa bao giờ anh tức giận với ai, hơn nữa những chuyện khó xử anh đều có thể nói pha trò cười để hóa giải.

Trần Tri Tri cũng cười, tay đặt ở trên chần, thở phào một cái nhẹ nhõm. Nghe thấy lão Vương bên kia tiếp tục nói: "Tối nay Chu Đông uống cũng không ít đâu, không biết cậu ấy có thể đi về nhà được không nữa?"

"Anh ấy phải về nhà sao?"

"Ừ, lúc mười giờ cậu ấy nhận được một cuộc điện thoại, nói giáo sư Phưong mới nhận được một hạng mục, bảo cậu ấy sáng sớm ngày mai qua đó."

"À." Trần Tri Tri nhìn chăm chăm vào chần, lặng lẽ đáp lại một tiếng. Lão Vương bên kia nghe chừng Trần Tri Tri trong lúc nhất thời chưa thể trả lời được liền nói tiếp: "Thật ra thì anh vẫn cảm thấy Chu Đông thật sự không tệ. Anh đã ở cùng với cậu ấy được hai năm, coi như cũng hiểu rõ về con người của cậu ấy. Cậu ấy không hút thuốc lá, không uống rượu, học tập làm việc cũng rất nghiêm túc, đối xử với mọi người cũng tốt, đặc biệt là rất trọng tình. Trong hòng của bọn anh, anh thấy cậu ta là người khá nhất. Sinh nhật lần này của anh, cậu ta nói phải làm cho ra trò, có thể là do cậu ta cảm thấy anh không được vui khi chia tay với bạn gái... Hắc hắc." Dần dần, tốc độ nói của lão Vương chậm lại, "Thật ra thì anh thấy cậu ấy thật sự đặc biệt coi trọng em, mọi chuyện đều nghĩ cho em, chưa bao giờ có chuyện gì dính dáng với các cô gái khác. Hơn nữa, anh còn nghe cậu ấy nói là hai người bắt đầu yêu nhau từ khi còn là bạn cùng học hồi học cao trung, tình cảm đã trải qua nhiều năm như vậy rồi, cho nên có lúc nếu tính khí của cậu ấy có nóng nảy một chút, cũng chỉ là cách bày tỏ chưa đúng, em nói xem, có phải vậy không?"

"Vâng, em hiểu mà." Trần Tri Tri biết lão Vương đang khuyên giải mình, thật ra thì hôm nay cô cảm thấy giữa cô và Chu Đông chẳng có chuyện gì xảy ra, thật sự Chu Đông cũng đã hỏi cô. Nhưng bây giờ anh lại uống nhiều đến như vậy, làm cho lão Vương phải gọi điện thoại tới thế này, có thể là anh đã hiểu lầm chuyện gì rồi chăng?

Một ý nghĩ chợt đến: "Đề em đi đón Chu Đông trở về nhà nhé."

"Đã muộn thế này, em đi liệu có tiện không? Hay là để cho ..." Trần Tri Tri nghiêng người ra cạnh giường nhìn đồng hồ trên bàn của nữ sinh ở giường đối diện, trả lời: "Không sao đâu, hiện tại mới mười giờ 18 phút, em sẽ đến đó rất nhanh thôi."

"Tốt lắm" Lão Vương vui mừng khôn xiết: "Anh sẽ nói với Chu Đông, sẽ bảo cậu ấy chờ em đến."

"Vâng."

Trần Tri Tri cúp điện thoại, bò xuống giường đi giày. Dù sao cô cũng chưa cởi quần áo, vội tay cầm túi, vội vã chải qua đầu tóc rồi đi ra cửa.

Đến KTV, cô thấy Chu Đông đang xiêu vẹo tựa vào trên ghế sa lon trong phòng bao nhắm mắt nghỉ ngơi, ngay chính giữa mặt bàn trà bằng thủy tinh xếp đến hơn hai mươi chai bia, có chai còn chưa mở có chai đã trống không. Không khí trong phòng khắp nơi đều là mùi bia rượu, cũng không biết anh đã uống bao nhiêu rồi.

Ánh đèn màu lam xoay vòng chiếu lên vách tường chạm trổ hoa văn trắng tuyết, trên màn hình KTV khổng lồ ngập tràn sắc trắng nhờ nhờ kia là bài hát mà Phương ca đã chọn.

Lúc này Phương ca đang nhảy ở trên ghế sa lon, vờn cổ ra gào đến khàn giọng, Trần Tri Tri đi tới nhìn Chu Đông một chút, sờ sờ vào gương mặt của anh, hơi cúi người xuống hỏi một câu: "Anh đỡ hơn chưa?"

Giọng cô mềm mọng, khê khàng vang lên trong căn phòng bao bốn mặt được bố trí cách âm nghe có vẻ đặc biệt yếu ớt, vậy mà Chu Đông lại phản ứng với một tiếng gọi này, bất giác đưa tay lên nắm được cổ tay của cô, cặp mắt không hề mở ra, kêu một tiếng, "Tri Tri."

Trần Tri Tri ngưng mắt nhìn anh im lặng không nói gì, sau đó quay đầu nói với lão Vương: "Em đưa anh ấy về đây."

"Ừ." Lão Vương trả lời, "Nhớ nhất định phải nhắc nhở cậu ta sáng sớm ngày mai đứng tám giờ phải đến chỗ giáo sư Phương đấy, còn nữa, bảo cậu ấy nhớ mang cả USB đã lưu bản thiết kế hệ thống thông tin công ty đi nhé!"

"Vâng, em nhớ rồi."

Trần Tri Tri khoác tay Chu Đông lên trên vai mình, dìu ra cửa.

Quả thật, Chu Đông đã uống quá say, không còn chút tỉnh táo, hai gò má đỏ rực. Đây là lần đầu tiên Trần Tri Tri thấy anh uống đến lợi hại như vậy, đi cũng không nổi nữa, cả người đè lên trên người cô.

Rốt cục, vất vả lắm cô mới đỡ anh đến được lầu dưới ký túc xá nam sinh, lại bị bác bảo vệ của ký túc xá nam sinh ngăn lại, "Bạn học này, đã muộn rồi, bây giờ là thời gian các bạn nam đang tắm rửa, nữ sinh không thể tùy ý vào trong phòng ngủ của nam sinh được đâu."

"Anh ấy uống say, cháu chỉ đưa anh ấy về phòng nghỉ ngơi thôi mà." Trần Tri Tri phải vất vả giải thích rất lâu bác bảo vệ mới cho đi, nhưng chưa xong, cô còn phải lấy thẻ sinh viên ra làm chứng, sau đó ghi tên và lớp học của mình vào sổ. Trần Tri Tri vừa bị Chu Đông đã say khướt dựa vào, lại vừa còn phải móc thẻ học sinh trong túi ra, vừa viết, thực sự rất vất vả.

May mà phòng của Chu Đông ở tại lầu hai, rất gần, Trần Tri Tri mới không ngại phiền đưa anh lên thẳng cửa phòng ký túc xá của nam sinh.

Cuối cùng, sau khi nâng anh lên ngồi vào ghế, Trần Tri Tri mới thở phào một hơi, mệt đến mức ngồi thở dốc thật lâu, mới đến máy nước uống bên cạnh lấy chén nước: "Anh uống nước nhé!"

Có lẽ do vừa rồi phải đi một đoạn đường với nhiệt độ ban đêm rét lạnh, nên lúc này tình trạng của Chu Đông dường như đã tốt hơn nhiều, anh đã có thể ngẩng đầu lên tự day day huyệt Thái Dương của mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Nhận ra Trần Tri Tri đang đưa nước cho mình, Chu Đông gắng gượng uống một chút.

"Anh không uống nữa sao?"

Chu Đông lắc đầu một cái.

Trần Tri Tri lại đỡ Chu Đông trở lại, cô mệt chết đi được. Thấy trong cái ly kia vẫn còn thừa lại nhiều nước, cô liền trực tiếp ngửa đầu uống hết, đặt cái ly ở bên cạnh bàn.

Chu Đông quay đầu nhìn cái ly giấy trống trơn.

Cô uống... đúng vào nơi anh vừa rồi anh đã uống... Cách cái ly... Đôi môi đã chạm vào nhau...

"Tám giờ sáng ngày mai anh đến chỗ giáo sư Phương, mang theo USB đã lưu file hệ thống thông tin, có nhớ không?" Trần Tri Tri đứng cạnh anh nói. Chu Đông có chút mơ hồ trở nên thần thờ, anh nhìn miệng cái ly giấy, dưới ánh sáng của bóng đèn tiết kiệm năng lượng màu sắc trở nên óng ánh.

"Chu Đông?" Trần Tri Tri lại gọi anh lần nữa, cô khom người xuống, nhìn thẳng vào mắt anh, "Anh nghe rõ không?"

Gương mặt của cô, ánh mắt của cô...

Đột nhiên Chu Đông cảm thấy cảnh vật chung quanh cũng biến đổi, gương mặt của cô chính là nguồn sáng, là tiêu điểm, là ánh sao thần kỳ trong bầu trời đêm, là tinh linh trong sương mù, là ngày, tất nhiên, là tất cả... Men rượu đang lên lút chảy trong cơ thể anh quả thực đã làm cho tinh thần anh trở nên trụy lạc. Nó chạy dọc theo mạch máu với tốc độ ánh sáng bốc lên, từng chút, từng chút, từng chút...

Thích, thích, thích, thích... Theo nhịp tim

Giống như thiên thạch rơi xuống đất, vỡ tung ra thành vô số mảnh vụn, niềm khát khao dục vọng vẫn bị giấu kín ở nơi sâu nhất của lòng người lúc này đã bùng lên.

"Anh vẫn còn say sao?" Trần Tri Tri quơ quơ tay ở trước mặt anh, cảm thấy anh có cái gì đó là lạ.

Đột nhiên Chu Đông chuẩn xác bắt được tay của cô, làm cho Trần Tri Tri hoảng sợ, ánh mắt đồng thời dời đến chỗ tay của bọn họ đang giao nhau. Chu Đông kéo mạnh cô về phía trước một cái, vô tình cô đã nằm gọn ở trên người anh. Cùng lúc, anh tách hai chân của cô ra, để cô ngồi giạng chân ở trên người mình, trực tiếp đụng phải chỗ nối tiếp giữa thắt lưng và bắp đùi của anh... bọn họ đã kề sát bên nhau đến cực điểm.

Lúc này, hai tay Trần Tri Tri vịn chặt vào vai anh, trọng tâm vừa mới ổn định lại một chút, cô liền nhận ra mình đang ngồi ở chỗ nào. Cách ngồi này hiển nhiên là quá mức mập mờ.

Lưng Trần Tri Tri thoáng lui về phía sau muốn tách khoảng cách với anh ra xa một chút. Xa như vậy cô mới có thể thấy rõ trong tròng mắt của anh dường như toàn là sương mù dày đặc, tựa như toàn bộ số men rượu kia đều ngưng tụ lại ở trong mắt anh vậy.

"Chu Đông, anh say thật hay là giả vờ say đây?" Trần Tri Tri hỏi.

Chu Đông không trả lời, đột nhiên ôm cô đặt lên trên mặt bàn sách ở trước mặt, đồng thời đưa tay cời từng chiếc từng chiếc khuy đồng ở chiếc váy jean ngắn của cô ra.

Vốn dĩ Trần Tri Tri có thể phản kháng, nhưng lúc này cô cúi đầu nhìn anh, thấy mái tóc đen mềm mại của anh, thấy động tác gấp rút lẫn nhịp thở ngày càng dồn dập của anh, cô cũng không giơ tay ngăn cản nữa.

Chu Đông cời đôi tất màu đen và chiếc váy jean, kéo chân trái của cô ra. Anh đưa mắt nhìn cặp đùi trơn bóng và trắng nõn của cô một hồi, trên đùi cô còn mặc chiếc quần lót màu lam nhạt có chấm hoa li ti, sau đó anh nghiêng người ra trước, cách lớp quần lót, hôn cô.

Lúc đó Trần Tri Tri vẫn chưa biết làm như vậy cũng là một cách yêu khác. Nhưng cô cảm thấy thân thể mình đang bị anh thiêu đốt, từng đám từng đám lửa đang thiêu đốt cô. Hai tay cô chống ở trên bàn sách, cúi đầu nhìn, đôi môi của anh đang nhảy múa trên da thịt ở chỗ mẫn cảm của cô, ẩm ướt nóng rực.

Cô không kìm chế nổi, phát ra một tiếng rên khe khẽ, ngón tay lùa vào trong mái tóc của anh, khẽ gọi anh một tiếng: "Chu Đông."

Chu Đông dường như không nghe thấy, anh đưa tay gạt quần lót của cô ra để được áp sát cô gần hơn nữa.

Trần Tri Tri đã sắp không chịu nổi nữa rồi. Đây không chỉ là lần đầu tiên cô bị người khác nhìn thấy, hơn nữa, lúc này còn bị người ta hôn lên nơi thầm kín riêng tư của mình. Cảm giác xấu hổ trong lòng hòa lẫn cảm giác vừa ngỡ ngàng vừa vui sướng ở trên cơ thể đang mạnh mẽ trào dâng trong cô.

Trần Tri Tri không thể làm gì khác hơn đành ngẩng đầu nhìn bóng đèn trên tiết kiệm năng lượng trên đỉnh đầu. Trước mắt cô ánh đèn trở nên óng ánh rực rỡ.

Đột nhiên cô nghĩ đến Từ Trì, lúc này có thể cũng đang cùng cô gái kia lên giường rồi?

Cũng có thể như vậy... Cậu ta có hôn cô gái kia không nhỉ?

Trần Tri Tri vừa nghĩ tới những cảnh tượng có thể kia liền lắc lắc đầu, cúi xuống nhìn Chu Đông. Anh vẫn đang hôn cô dường như muốn chiếm đoạt lấy cô vậy.

Thật ra cô biết, anh uống say là bởi vì giận cô. Giận cô không chịu quan tâm đến anh, giận cô luôn thích tùy hứng, giận cô để ý rõ ràng đến Từ Trì như

vậy, giận cô trong lòng có chuyện nhưng vẫn luôn gạt anh.

Cô biết anh đang tức giận, nhưng có lúc thực sự cô không muốn nói cho anh biết – bởi cô cũng không biết nói chuyện đó như thế nào, tựa như nếu nói ra lại trở thành cô ý làm tổn thương anh vậy. Nhưng bây giờ, cô có cảm giác mình đã có chút hiểu ra rồi.

Thì ra là bản thân con người anh đang oán hận Từ Tri, tại bản thân con người anh là người đã từng thích cô trước nhưng lại không được cô quan tâm, cho nên anh mới càng muốn ngược đãi chính con người của mình, để cho chính con người của mình cũng phải chịu bức bối, bần khổ, mệt mỏi cùng với anh.

Cho nên lúc này cô mới có chút mềm lòng.

Đột nhiên Chu Đông dừng hôn cô. Trần Tri Tri nhìn lên mới phát hiện anh đang kéo khóa quần, cởi quần của mình ra, để lộ ra vật nam tính lúc này đã sớm cứng rắn.

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ phận của phái nam, dầy, thẳng, cứng, khác hoàn toàn với phái nữ.

Cô chưa từng nghĩ tới, trên người Chu Đông còn cất giấu thứ gì đó khó chịu đến thế.

Ngay sau đó hai tay Chu Đông đỡ lấy hông của cô, nâng lên khỏi mặt bàn. Trần Tri Tri đột nhiên sợ hãi, cô biết anh muốn làm cái gì rồi. Vừa rồi anh hôn chỗ đó chẳng qua chỉ là bước khởi đầu, cũng giống như sờ ngực là một kiểu tiếp xúc dần dần, anh không muốn cô phải cùng anh quá nhanh như thế...

Đột nhiên Trần Tri Tri bắt đầu phản kháng, "Chu Đông, không nên, không nên!"

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi, Chu Đông đã nhắm ngay vào nơi đó, hạ thấp người xuống, xuyên thẳng vào cô.

Trần Tri Tri đau đến mức không kêu nổi thành tiếng, cô rất đau rất đau, cảm thấy cả người mình giống như là bị bỏ ra vậy, không còn chút sức lực nào. Tất cả những suy nghĩ lộn xộn lúc trước đã biến mất không còn một chút gì nữa, lúc này cô chỉ thấy cảm giác đau đớn còn tươi nguyên, cơ thể cô như bị xé nát.

Trần Tri Tri chợt khóc òa lên.

Nhưng Chu Đông dường như đã bị ma nhập ma vào. Anh chỉ cảm nhận thấy như mình đang làm gì đó ở trong giấc mộng, rất muốn rất muốn giấc mộng này kéo dài mãi, bởi trong giấc mộng đó có anh và Trần Tri Tri.

Trong mộng chỉ có hai người bọn họ ở giữa trời đêm tối đen, đưa tay ra cũng không thể nhìn thấy được năm ngón tay. Anh không nghe thấy giọng của cô, anh chỉ có thể ôm chặt lấy thân thể của cô vào trong ngực mình, thân thể cô ấm nóng, run rẩy, mềm mại...

Nơi đó của cô thật chặt khít, kẹp chặt lấy của anh... anh rất khó chịu, nhưng có một dòng khoái cảm từ trong đáy lòng bắt đầu dâng cao, mạnh mẽ xông tới khắp ngõ ngách của cơ thể. Cả người anh không có chỗ nào không căng thẳng, không có chỗ không thấy sáng khoái. Lúc này thân thể trong ngực anh đã thoáng yên bình trở lại..., tiếp đó anh dùng tay nâng hông của cô lên, áp sát lên hai bắp đùi của cô bắt đầu chuyển động ra vào.

Ra vào, ra vào, ra vào...

Hơi thở căng thẳng như muốn ngừng lại, anh nhắm mắt, hàng lông mi chớp chớp run rẩy.

Anh sợ mình bị tỉnh mộng, khi ấy sẽ không còn được nhìn thấy thân thể này nữa, cũng sẽ không bao giờ được gặp lại giấc mộng kỳ diệu ấy nữa..

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Trần Tri Tri mệt mỏi.

Cô không biết mình dạng chân ở trên người anh bao lâu – sau khi anh bắn trọn vẹn vào thân thể của cô, cô không biết mình dạng chân đã bao lâu. Cô chỉ cảm thấy mình đã không còn sức để khóc nữa.

Chu Đông đã ngủ, nhịp thở của anh rất bình ổn, mặt mũi bình thản, mặc dù tay vẫn đè ở trên người cô nhưng không có lực. Trần Tri Tri dễ dàng thoát khỏi anh đứng dậy.

Rất nhanh, một dòng nước ấm chảy dọc xuống ở bên đùi, Trần Tri Tri cúi đầu kiểm tra xem xét mình một chút, rút khăn giấy trên bàn lau sạch sẽ. Trên khăn giấy ngoài chất dịch màu trắng còn lẫn một chút tơ máu.

Trần Tri Tri cắn môi, chăm chú nhìn kỹ nó một hồi rồi ném nó vào đáy thùng rác, mặc lại váy.

Cô không hề muốn lần đầu tiên của mình lại ở tại căn phòng này, dưới tình huống này. Anh cũng trong tình cảnh hoàn toàn không biết mình đang làm gì, không hề thương tiếc, không hề vuốt ve an ủi, chỉ có vật nam tính trần trụi đầy ham muốn.

Cô ngược mắt nhìn Chu Đông đã ngủ say, anh không bao giờ ... là một người điếm đạm nữa, không bao giờ ... là một người tốt đẹp nữa. Rất nhanh cô có cảm giác mình hận anh thấu xương.

Cô hận anh, cô hận anh, hận anh chết đi được!

Trần Tri Tri chỉnh đốn lại quần áo một chút, lau nước mắt, đóng cửa đi ra ngoài.

Khi đi qua lầu dưới, cô bị bác bảo vệ gọi lại, "Áy này này, cô gái nhỏ, thẻ sinh viên của cháu!"

Trần Tri Tri mới nhớ ra thẻ sinh viên của mình còn để ở đây, vì vậy cô quay lại mấy bước. Bác bảo vệ chỉ vào chỗ ký tên nói: "Ký tên ở chỗ này, mấy giờ mấy phút đi ra cũng phải ghi rõ nhé."

Trần Tri Tri nhìn thời gian ký lúc mình đi vào, chính là 22 giờ 28 phút. Hiện tại khi đi ra cũng chỉ mới 22 giờ 44 phút.

Mới mười sáu phút, nhưng cô giống như bị xe nghiền qua rồi ném vào không trung vậy, thật tức cười mà lại thật bị thương, có khoảnh khắc cô không thể tin được, chuyện này thật sự đã xảy ra rồi sao? Nhưng sự đau đớn trên thân thể lại đang xác nhận với cô rằng: Đúng vậy, chuyện ấy đã xảy ra.

Sau khi trở về, Trần Tri Tri đi tắm rửa sạch sẽ.

Khi cô trở về đã rất muộn, ký túc xá đúng 11 giờ đêm là tắt đèn, mà sau khi tắt đèn cũng sẽ không có nước nóng nữa. Nhưng Trần Tri Tri vẫn nhất định đi tắm, nhất định phải tắm. Cô một thân một mình tắm rửa trong bóng tối của nhà tắm nữ nghe tiếng nước chảy róc rách.

Chẳng ai hiểu rõ loại cảm giác mất mát này bằng sự tự cảm nhận của chính bản thân!

Cô cảm thấy mình quá ngu xuẩn, ngu xuẩn đến mức hoàn toàn, tựa như một kẻ quá dằn dặt, quá ngốc nghếch, quá ngu dốt. Tại sao khi đó cô lại phải nhớ đến Bạch Tề, nhớ đến Từ Tri, lại cho rằng mình có thể thử trải qua cuộc sống như bọn họ, cảm thấy đặc chí khi mình cũng theo chân bọn họ như thế?

Nhưng rõ ràng là cô cũng chưa hề chuẩn bị sẵn sàng, thậm chí cũng không biết chuyện kia thú vị như thế nào.

Cô cũng đã phản kháng, cũng đã sớm phản kháng.

Trần Tri Tri ngồi xổm xuống ôm lấy thân mình, cô thật quá ngu xuẩn.

Từ hơn bảy giờ sáng Trần Tri Tri đã bắt đầu nhận được rất nhiều cuộc điện thoại Chu Đông gọi đến. Anh cứ gọi, cứ gọi, cách mấy phút lại gọi một cuộc. Trần Tri Tri đã sớm tỉnh, nhưng cô không buồn để ý đến anh. Mới đầu cô lấy gối đè lên để khỏi nghe thấy tiếng chuông réo, tiếp đó chuyển chế độ yên tĩnh, cuối cùng cô tắt máy luôn.

Làm ỏ trên giường đến hơn mười một giờ trưa thì Trần Tri Tri thấy đói bụng.

Hôm nay vốn dĩ không giờ lên lớp, nhưng khi cô ngồi dậy cũng không thấy các bạn cùng phòng đâu, chỉ có ở phía giường đối diện, cũng có một người nằm trên giường giống như cô, lúc này vẫn còn đang ở trên giường chơi trò chơi trên điện thoại di động.

Trần Tri Tri tung chăn xuống giường, cầm theo ít tiền ngay cả điện thoại di động cũng không mang theo, định đi mua một ít đồ ăn.

Vừa xuống đến lầu dưới thì thấy Chu Đông đứng ở trên bậc thềm ngay cửa ký túc xá, nơi có bóng râm đang nhìn về phía bên này, đến khi cô muốn quay đầu lại thì đã không còn kịp nữa rồi. "Tri Tri." Chu Đông lập tức gọi cô lại, đuổi theo.

Hai người đứng ở một góc nơi cửa chính của ký túc xá, Trần Tri Tri quay nghiêng người, không hề nhìn anh, cũng không nói chuyện.

Chu Đông dừng trong chốc lát, đưa tay nắm lấy cánh tay cô: "Em giận anh phải không?"

Trần Tri Tri gạt tay ra khỏi tay của anh, vẫn không nói lời nào.

"Thật xin lỗi, tối hôm qua không phải anh có ý, anh cho rằng đó chỉ là anh đang nằm mơ, anh không hề có ý nghĩ muốn cưỡng bức em..."

Trần Tri Tri vẫn không đáp lại, ngay cả ánh mắt cũng không chịu nhìn về phía anh. Nếu là trước kia cô sẽ phải than thở với anh đến nửa ngày, nhưng hôm nay cô đặc biệt trầm mặc khiến anh đau lòng.

Môi của cô vẫn mím chặt, sắc mặt có vẻ hơi nhợt nhạt, quả thật cô đang rất khó chịu, khó chấp nhận.

Anh cúi đầu nhìn gương mặt của cô: "Anh đã làm cho em đau lắm phải không?" Anh cũng không muốn như vậy, vốn dĩ anh muốn cho cô một đêm tuyệt

vòi đầy lưu luyến và dịu dàng, chứ không phải giống như tối hôm qua...

Chu Đông nhìn Trần Tri Tri vẫn không muốn nói chuyện, bỗng chốc trái tim anh giống như bị khoét đi vậy!

Tại sao anh lại làm cho cô phải trải qua sự khó chịu như vậy chứ?

"Thật xin lỗi, Tri Tri, thật xin lỗi." Anh thành khẩn nói lời xin lỗi mà trong lòng áy náy không thôi, ôm cô vào trong ngực thật chặt: "Em hãy tin tưởng anh, anh sẽ chịu trách nhiệm đối với em, cả đời này anh cũng sẽ luôn đối xử thật tốt với em."

Chuyện không tới mức phải chia tay, nhưng cũng không đơn giản chỉ thoáng qua một cái là đã hòa thuận lại với nhau được.

Đối với Chu Đông, dù sao Trần Tri Tri vẫn có chương ngại tâm lý. Trước khi trải qua chuyện này, nhận thức của Trần Tri Tri về chuyện tình cảm trong cuộc sống hoặc là chuyện quan hệ nam nữ vẫn rất đơn thuần. Nhưng sau lần này cô mới hiểu được rằng, về bản chất, con người vẫn là một loại động vật, chỉ có hành vi giao phối thì mới là thực tế.

Có một khoảng thời gian rất lâu Trần Tri Tri không dám nhớ tới chuyện kia, cho dù chỉ là thỉnh thoảng trong đầu thoáng qua một chút ngán ngùi, cô cũng sẽ lập tức lắc lắc đầu gạt nó ra ngoài. Chuyện cũng đã qua, không nên cứ dùng nó để oán giận chính mình. Cô biết vậy, nhưng chuyện đó thực tế đã xảy ra rồi, cũng giống như thực tế cuộc sống, đối với nó, bất kể thế nào, cho dù cô muốn nhớ hoặc là muốn quên đi cũng không sao sửa đổi được.

Từ sau lần đó Chu Đông đối xử với cô tốt hơn gấp bội lần, mặc dù Trần Tri Tri không nói ra, nhưng trong lòng cô biết rất rõ.

... Quả thật, anh đã giữ đúng lời hứa của mình.

Khoảng thời gian này chung sống này, đột nhiên Trần Tri Tri cảm thấy mình đã ít nhiều hiểu được về Chu Đông. Cô biết rất rõ, cho dù biểu hiện của anh đối với cô có tốt đến bao nhiêu, dịu dàng đến bao nhiêu đi nữa, nhưng rõ ràng, anh là con người, không phải là thần, nội tâm và thân thể của anh cũng sẽ có ham muốn. Cho nên anh không thể dùng nguyện vọng chủ quan để duy trì đoạn tình cảm này, buộc nó phải luôn luôn phát triển theo ý muốn của mình được.

Cuộc sống đại học, trừ thỉnh thoảng có cuộc thi đáng ghét hoặc là quan hệ giao tiếp giữa con người, thì thật ra cũng chẳng có gì phải lo nghĩ.

Đã vào học kỳ đầu của đại học năm thứ hai. Trong khoảng thời gian này, mối quan hệ của Từ Tri và Bạch Tề luôn luôn được cư dân mạng bàn luận rất nhiệt tình. Kể từ khi có người post ảnh của Từ Tri cùng nữ sinh khác thuê phòng, mấy tháng nay những chuyện bên lề của hành vi đó vẫn xôn xao không dứt.

Suốt trong thời gian ấy Bạch Tề vẫn duy trì thái độ vô cùng yên tĩnh, giống như không hề có liên quan gì với mình. Mà đúng là cũng không liên quan đến cô thật. Thời gian thi chuyên ngành của cô được tổ chức trước cuộc thi thường xuyên của sinh viên đại học năm thứ hai. Từ một tháng trước, sau khi thi xong vòng sơ khảo, cô đã về thẳng nhà để chuẩn bị làm thị thực ra nước ngoài, đợi nhận giấy tờ, trừ phi phải tới trường học làm thủ tục, thì cô cũng sẽ không phải trở lại trường nữa.

Buổi biểu diễn cuối cùng của Từ Tri cũng bởi anh ta vắng mặt nên cũng không tổ chức nữa.

Kể từ khi Bạch Tề rời đi, hình như Từ Tri cũng biến mất theo, cũng không nghe thấy tin tức gì của anh ta nữa.

Đôi lúc nữ sinh trong trường học khi nói tới Từ Tri đều có cảm giác rất tiếc nuối. Quả thật anh ta rất tài hoa trong lĩnh vực âm nhạc, những ca khúc anh ta hát và sáng tác luôn có chủ đề về chuyện tình yêu, tình bạn, khiến người nghe rung động đến mức xương cốt tê dại, mềm nhũn không sao kèm chế được.

Mấy năm sau, Trần Tri Tri đi xem chương trình ca nhạc "Tôi là ca sĩ" của Lâm Chí Huyên, khi anh ta mặc bộ đồ đen đứng giữa sân khấu hát lĩnh xướng ca khúc "Yên Hoa dịch lãnh", bất giác cô liên tưởng đến Từ Tri thời trẻ tuổi. Ngày ấy giọng của Từ Tri khàn hơn, cũng chưa được luyện như giọng hát của Lâm Chí Huyên bây giờ. Màu tóc của Từ Tri nhuộm màu hạt dẻ sáng, một mình đứng ở giữa sân khấu, nhắm mắt lại, không cần một ai phụ họa, một mình đơn ca. Cả một sân trường rộng lớn như thế, trong đêm tối, dưới ánh đèn màu cam nhạt, tất cả mọi người đều lặng im, nín thở lắng nghe anh hát, thỉnh thoảng giữa các đoạn ngắt có thể nghe thấy tiếng anh thở dốc.

Có lẽ Trần Tri Tri hơi cường điệu hóa, chỉ là một cuộc biểu diễn ca nhạc của sinh viên trong trường học, hiệu quả làm sao so sánh được với buổi biểu diễn của một siêu sao ca nhạc đang trong thời kỳ rực rỡ kia. Nhưng với Trần Tri Tri thì hình ảnh đó của Từ Tri vẫn luôn khắc sâu trong tâm trí cô, mãi không quên.

Mấy năm sau, Từ Tri vào làm việc ở công ty Trần Tri Tri đang làm. Nhưng bây giờ nhìn anh rất điềm đạm và vui vẻ, có tác phong chín chắn, không còn một chút bộ dáng của ngày xưa.

Anh đã kết hôn, trên tay có đeo một chiếc nhẫn.

Cũng đã rất lâu rồi anh không còn sáng tác ca khúc nữa, hiện tại tất cả mọi sự quan tâm của anh đều dồn vào cô con gái bảo bối mới được bốn tuổi kia.

Đúng vậy, vào năm đại học thứ hai, mùa xuân năm ấy, Trần Tri Tri về nhà ăn tết. Nghe thấy mẹ nhắc đi nhắc lại chuyện Từ Tri đã làm cho một cô gái mang thai, bây giờ cha mẹ cô gái đó đã tìm tới cửa, làm cho chú di Từ bẽ đầu sứt trán, mà không biết làm sao bây giờ.

Ở trên bàn cơm mẹ cô nhắc đi nhắc lại rằng: "Không biết tại sao Từ Tri lại trở thành như vậy, từ một đứa trẻ ngoan ngoãn, từ hồi học cao trung cho tới nay như đã thay đổi thành một người khác vậy. Làm cho con nhà người ta mang thai, thật sự đã phá hủy con gái nhà người ta rồi!"

Sau đó mẹ lại còn dặn dò Trần Tri Tri, không cho phép cô được tùy tiện như vậy, cùng bạn trai ở chung một chỗ nhất định phải cẩn thận.

Trần Tri Tri cúi đầu ăn cơm, chỉ nhẹ nhàng lên tiếng đáp ứng. Cô không có nói cho mẹ biết, cô và Chu Đông cũng đã từng phát sinh quan hệ rồi, chẳng qua cũng chỉ có một lần đó, về sau cô cũng đã không còn để cho Chu Đông chạm vào mình nữa.

Nhưng cũng bởi vì chuyện này mà chút xíu quyền luyến cuối cùng còn sót lại trong đáy lòng của cô đối với Từ Tri đã tan thành mây khói.

Mùa đông năm ấy, đêm 30 tết, Trần Tri Tri một mình nằm nhoài ở bên cửa sổ nhìn bầu trời đêm tràn ngập pháo hoa. Đột nhiên cô cảm thấy, thời gian đúng là một thứ vũ khí sắc bén, đã mài mòn, rửa sạch tất cả mọi điều tức giận trong lòng cô.

Trần Tri Tri ngồi bó gối ở đầu giường, nhớ lại đoạn chuyện cũ này cảm thấy thật khó mà chịu nổi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bọn họ tốt nghiệp đại học một cái là tiến vào xã hội. Những sự việc trải qua trong ba năm khác xa rất nhiều so năm học thứ tư ở trường học. Hiện tại tất cả mọi người đều đã trở thành nam đất bắc. Sau khi tốt nghiệp, lão Vương, bạn học Lưu tặc tử, nguyên có tên gọi là Lưu Bàn, đi Thâm Quyển, Phương ca đi Thượng Hải, Bạch Tề sau khi về nước đến nơi này làm việc, sau đó cũng tại chỗ này Trần Tri Tri đụng phải Khâu Đình, bạn cùng học thời cao trung trước kia, bây giờ còn có thêm Từ Tri.

Còn có rất nhiều người khác đều là một năm, hai năm, cho dù là ba năm bốn năm cũng không chạm mặt nhau tới một lần.

"Ý em muốn nói là cho tới bây giờ em vẫn còn để ý đến chuyện kia sao?" Trước mặt Chu Đông đợi đã lâu, thấy cô vẫn không đáp lại, đột nhiên hỏi.

Trần Tri Tri ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái, không trả lời.

Chu Đông nhìn thấu ẩn ý bên trong cái nhìn đó, khẳng định, "Tại sao em không nói?" Anh cho là chuyện kia đã sớm qua đi. Lúc ấy thật sự việc làm của anh có chút quá đáng, đúng vậy. Nhưng ngày hôm sau anh đã nói với cô lời xin lỗi ngay lập tức, còn bảo đảm sau này sẽ đối xử tốt với cô tăng gấp bội lần.

Sau này, quan hệ của bọn họ cũng nhanh chóng phát triển, năm học đại học năm thứ ba ấy, Trần Tri Tri đã vui vẻ chấp nhận anh, chính thức phát sinh quan hệ với anh.

Anh vẫn nhớ như in đêm đầu tiên ấy của tiết trời tháng ba, tại một căn phòng trọ nhỏ phía sau trường học, hôm đó là sinh nhật của anh. Ngoài cửa sổ những bông tuyết bay là tã, bọn họ đang ở trong phòng khách, vành tai và tóc mai chạm vào nhau cả đêm.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Nghĩ tới đây, gương mặt anh bỗng biến sắc, trông mắt đen nhìn cô chăm chú: "Ý em muốn nói với anh là, anh có những điều khiến em không vừa lòng?"

Anh hiểu rồi, rốt cuộc anh đã hiểu rõ ràng rồi.

Nguyên nhân cô muốn chia tay không phải là vì anh đã kiểm soát không cho cô đi ra ngoài gặp gỡ với Từ Tri. Cũng không phải bởi vì anh tức giận đã từng khóa cửa nhốt cô ở trong phòng ba ngày, mà là vì những bất mãn đã được tích lũy từ trước.

... Bắt đầu từ ngày đó, cô đã có bất mãn đối với anh.

Chu Đông nghĩ đến điều suy đoán này, trong lòng giống như có sự đổ vỡ, anh hít sâu một hơi, cảm thấy trái tim mình như rơi vào cái động không đáy, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió lạnh thổi vù vù vang dội ở bên tai.

Đầu anh toàn những tiếng ong ong.

"Chuyện ngày đó chúng ta ở chung." Trần Tri Tri ôm chặt hai chân khẽ nói: "Lúc ấy em cũng không mong muốn."

Chu Đông nhìn cô, qua lời cô nói anh thấy hiện ra rõ ràng từng chuyện từng chuyện mà anh đã làm cô không vui. Từ giữa đôi môi mềm mại, sạch sẽ như quả anh đào kia vang lên ngữ điệu giọng nói còn lạnh lẽo hơn cả thời tiết bên ngoài cửa sổ, khiến cả người anh lạnh như băng.

Đúng thế, quả thực cô không hề muốn.

Sau kỳ học đại học năm 3 năm ấy, bọn họ phát sinh quan hệ. Chỉ sau, hai tháng dính lấy nhau đã thấy chán ngán. Sau đó bởi vì phải ra ngoài tìm việc làm, lại còn phải làm rất nhiều thủ tục tốt nghiệp, nên số lần bọn họ gặp nhau cũng không nhiều.

Sau đó Trần Tri Tri đã dự định đi Bắc Kinh để làm việc nên muốn nói với anh một chút. Chu Đông vốn là dự định làm việc ở trong thành phố này, vì dù sao nhà của anh và Trần Tri Tri đều ở đây. Nhưng bởi vì Trần Tri Tri muốn đi Bắc Kinh, nên anh cũng lập tức liền thu xếp gói ghém hành lý cùng đi với cô.

Lúc mới tới, căn nhà trọ mà Trần Tri Tri và Chu Đông thuê chính là nhà cho thuê giá rẻ dành cho những người đang tìm việc, giống như kiểu ký túc xá của trường học, nam nữ sống riêng, mỗi bên sống trong một căn phòng lớn, dùng chung nhà vệ sinh và phòng bếp. Nhưng bởi vì người quá đông nên mọi điều kiện đều không thuận tiện, có lúc phải chờ đến một hai giờ sau mới được tắm rửa

Trước khi đi Bắc Kinh, Chu Đông cũng đã viết mấy bản lý lịch sơ lược của mình gửi trước cho mấy công ty để so sánh. Anh học chuyên ngành về máy tính, cũng đã từng có một số sản phẩm đạt kết quả khá nổi trội. Rất nhanh anh đã được một công ty mới gây dựng sự nghiệp thiết kế phần mềm của điện thoại di động tuyển dụng. Còn Trần Tri Tri bởi vì không đúng với chuyên ngành học, cộng thêm tìm công việc chủ yếu dành cho nữ không cần nam, nên phải mất đến hơn một tháng sau mới tìm được công việc chính thức.

Thật ra thì trên người Chu Đông đã có một khoản tiền để dành không nhỏ. Đó là khoản tiền anh kiếm được từ việc thiết kế phần mềm, không đến nỗi phải ở dạng nhà trọ giá rẻ có nhiều người phức tạp như vậy. Nhưng nhà trọ là do Trần Tri Tri tìm, một chị cùng học khoá trước đã giới thiệu cho cô. Trước khi tìm được công việc, Trần Tri Tri không có ý định thuê phòng trước, dù sao địa điểm công việc của cô cũng chưa ổn định, giá phòng Bắc Kinh lại cao, ký lần đầu mà phải thế chấp cho cả ba tháng, số tiền thuê nhà phải trả không phải là nhỏ.

Cũng bởi vì Chu Đông lo lắng cho Trần Tri Tri, không muốn cô ở một mình trong nhà trọ đó, nên cũng đành phải vào sống trong nhà trọ của nam, ở lầu dưới phòng trọ nữ.

Biết Trần Tri Tri tìm được công việc, thật sự Chu Đông đã thở phào nhẹ nhõm. Anh đã chịu đủ rồi, hơn một tháng trời phải chờ nhà vệ sinh, chờ đến lượt được tắm. Trong phòng vĩnh viễn đầy chật tám người ở, hơn nữa còn không định giờ đi ngủ, hơn nữa đêm vẫn có người hút thuốc lá, uống rượu nói chuyện, gọi điện thoại tán gẫu.

Buổi tối hôm đó anh liền dứt khoát lên mạng tìm thuê nhà có địa điểm ở giữa nơi làm việc của hai người, ngày hôm sau vừa vặn là thứ bảy, anh dứt khoát đưa Trần Tri Tri đi xem phòng, vừa đứng gặp được một căn phòng hết sức hài lòng. Ngày hôm đó Chu Đông nhân tiện nộp luôn một năm tiền đặt cọc.

Kể ra mà nói, lúc ấy thái độ khi đi tìm phòng của Trần Tri Tri cũng xem như là tích cực, nhưng quả thật trong lòng cô vẫn còn có chút do dự. Hiện tại Chu Đông nghĩ lại, mới nhớ tới ngày hôm ấy bọn họ đã đi tìm phòng cho tới trưa, sau đó đến một quán nhỏ ăn cơm.

Trần Tri Tri hỏi: "... Phải chuyển đi nhanh như vậy sao?"

Lúc ấy anh ăn đang mì, không ngẩng đầu lên nói luôn: "Ừ, sớm chuyển đi sớm khoẻ, nếu không thì lại phải đợi đến Chủ nhật sau."

"Oh." Khi đó Trần Tri Tri chỉ nói lại một câu như vậy.

Ngày ấy anh lại nghĩ là cô nói không cần thiết phải tìm phòng, tìm được rồi cũng không cần phải chuyển đi gấp như vậy. Nhưng bây giờ nghĩ lại, ý cô muốn nói là: Không cần thiết phải ở cùng một chỗ nhanh như vậy.

Ở trong mắt Trần Tri Tri, ở chung là một chuyện rất trọng đại. Trong chuyện ấy xem ra cô là một người khá bảo thủ, ở chung là chuyện chỉ có thể có sau khi đã dự tính chuẩn bị chuyện kết hôn. Mặc dù nói rằng cũng không phải là cô không có ý định kết hôn với Chu Đông, nhưng vẫn còn chưa tốt nghiệp mà đã ở chung rồi thì hơi vượt quá giới hạn tâm lý của cô.

Lúc ấy cô đã do dự rất lâu.

Quả thật khu nhà trọ nữ ở bên kia rất phiền toái, chủ ý của cô là chỉ muốn hai người ở nhà riêng bên cạnh nhau mà thôi. Thật ra thì công ty cũng không phải là rất xa, họ vẫn có thể thường thường gặp nhau được. Nhưng ngày thứ bảy đó, Chu Đông lại dứt khoát lôi kéo cô đi xem phòng. Ở trong suy nghĩ của anh dường như đã sớm có dự định này, anh cho rằng chỉ cần Trần Tri Tri tìm được công việc bọn họ nên ở cùng một chỗ. Bởi ở cùng một chỗ có thể tiết kiệm được rất nhiều khoản chi tiêu gì đó, hơn nữa bọn họ cũng không phải là chưa từng phát sinh quan hệ với nhau...

Nhưng nói thế nào, cô vẫn có chút không tình nguyện, có thể là vì cô luôn luôn chỉ chấp nhận quan hệ nam nữ đứng đắn, hơn nữa lại thiên về khuynh hướng bảo thủ.

Sau đó đến xế chiều lại thấy Chu Đông tính chỉ tìm thuê một gian phòng lớn như thế, lại là một phòng mới hoàn toàn. Tiền đặt cọc một năm là năm vạn tệ, mỗi tháng hơn bốn ngàn tệ, thì Trần Tri Tri có chút không chịu nổi. Cô biết Chu Đông tìm phòng lớn là vì cô. Căn phòng lớn ấy có một phòng ngủ chính, phòng khách, phòng bếp, phòng tắm, ban công. Bên cạnh nhà thuê lại có đầy đủ mọi thứ: nơi ở rất gần với công ty cô làm việc, ga tàu điện ở ngay bên cạnh, đi mười phút là đến siêu thị Carrefour.

Cho nên cô không đành lòng từ chối, nhìn anh nộp nhiều tiền như vậy, lúc ấy cô không thể nào nói ra miệng.

Sau này muốn nói lại càng muộn hơn, sau đó Trần Tri Tri vẫn còn đi thăm dò tin tức cho thuê nhà ở trên mạng. Tính toán lương một tháng của cô mới được 3500 tệ, trong thời gian thử việc hưởng 80%, xem ra chưa trừ bảo hiểm xã hội bảo chi còn hai ngàn tám trăm tệ, khả năng thuê nhà riêng e rằng cũng chỉ có thể đến mức bảy tám trăm tệ, hoặc là vẫn ở lại nhà trọ nữ.

Cô cũng mệt mỏi lắm rồi, cảm nhận sâu sắc không thể xem nhẹ điều kiện sinh hoạt, cho nên cũng đành ngậm chấp nhận.

Hôm sau ngày chủ nhật, Chu Đông liền dứt khoát gọi một chiếc xe taxi đến vận chuyển hành lý của bọn họ, mặc dù chủ cho thuê nhà nói đồ dùng gia

đình chưa được đầy đủ, nhưng không sao vì Chu Đông rất thích gian phòng này, hoặc nói đúng hơn, anh rất thích có thể được tự do sống chung với Trần Tri Tri trong môi trường riêng tư, dù sao, bắt đầu từ ngày xa xưa đó, bọn họ đã xác định hình thái ở chung rồi.

Thật ra thì sau khi ở chung, so với tưởng tượng của Trần Tri Tri thì hiệu quả còn tốt hơn. Hai bên cũng không có gì khó chịu. Nhưng cảm giác đầu tiên của con người lại rất kỳ quái, có lúc thỉnh thoảng nó lại cảm thấy khó chịu, hoặc là trong lúc va chạm, đột nhiên nó lại nhảy ra nói cho bạn biết - ban đầu bạn vốn dĩ không muốn ở chung, chính ra anh ấy không nên có quyết định nhanh chóng như vậy, tất cả đều là lỗi của anh ấy.

"Còn gì nữa không?" Chu Đông hỏi.

Ngữ điệu của anh thật nặng nề, tim của anh cũng lạnh ngắt.

Trần Tri Tri ngẩng đầu lên nhìn Chu Đông, môi vẫn mím chặt, không biết mình có nên nói tiếp hay không. Chu Đông cứ lẳng lặng nhìn cô như vậy, trong tròng mắt gần như không còn một chút cảm xúc: "Không sao đâu, nếu như em còn có điều chưa vừa lòng, cứ nói ra."

Trần Tri Tri lắc đầu một cái.

Chu Đông nhìn cô lắc đầu, vốn định hé miệng nói chuyện, nhưng anh lại lộ ra một nụ cười khổ sở: "Anh thật không ngờ sự bất mãn của em đối với anh lại nhiều như vậy. Tại sao em lại không sớm nói cho anh biết chứ?"

Trần Tri Tri vẫn ngồi ôm hai chân không nói lời nào.

Bản tính của cô không phải như thế, bản tính của cô vốn rất hoạt bát cũng rất thẳng thắn, nhưng không biết tại sao khi đối mặt với Chu Đông, cô luôn luôn có cảm giác lực bất tòng tâm, chỉ sợ mình làm tổn thương đến anh.

Chu Đông cảm thấy trong người mình lạnh đến mức không còn nhận biết được nữa, con người đen sẫm như muốn nhìn thật sâu vào ánh mắt của cô, "Trần Tri Tri, em nói cho anh biết, em có yêu anh không? Nhiều năm qua, cho tới bây giờ em vẫn không hề nói với anh ba chữ "Em yêu anh" kia."

Im lặng.

Rất lâu sau, câu trả lời vẫn là im lặng.

Trần Tri Tri nghe thấy anh đã thay đổi cách xưng hô, từ "Tri Tri" đổi thành "Trần Tri Tri" rồi. Cô cũng biết anh đau lòng. Nhưng thật sự cô không thể nào trả lời được.

Nhưng kế tiếp cô nghe thấy Chu Đông cười một tiếng lạnh lẽo nhưng lại ẩn chứa sự mất mát, "Anh thật độc ác, phải không?" Anh đứng lên, "Bao nhiêu năm qua, anh vẫn luôn cho là em yêu thích anh, thật ra thì em không hề thích anh, dù chỉ là một chút xíu !"

Trần Tri Tri không ngờ anh đột nhiên lại nói lời như vậy, ngẩng đầu lên đầy vẻ ngạc nhiên.

"Cho nên em không thể chịu đựng được bất kỳ một chút khuyết điểm nào của anh, cho dù việc anh làm cũng chỉ vì muốn tốt cho em, em cũng không hài lòng, nhưng cho đến tận bây giờ em đều không nói. Chẳng qua là em đang đợi một thời cơ, để cho sự bất mãn của mình đối với anh đạt tới cực điểm, tạo một cái cớ tốt nhất cho mình để rời bỏ anh, anh nói đáp án như vậy có đúng không?"

Nhớ tới trước kia cô cũng từng đề cập với anh rằng cô muốn chia tay.

Anh cho rằng chẳng qua đây là cô nói đùa, cuối cùng anh ôm lấy cô, cắn vào đầu ngón tay của cô, cố ý trầm giọng nói: "Không cho." Anh làm sao chịu nổi sự chia tay với cô, anh yêu cô như thế, làm sao có thể chấp nhận chia tay với cô được chứ?

Chu Đông tựa như tức giận, lại vừa tựa như chẳng qua chỉ là khó chịu, khó chấp nhận.

Trần Tri Tri quay sang nhìn anh, cô cảm thấy ánh mắt của anh giống như một vùng nước xoáy tối đen, bên trong ẩn chứa sóng lớn sắp cuộn trào. Anh ngồi dậy nhìn về phía cô, đồng thời tay phải đột nhiên cầm cổ lấy tay của cô, "Chuyện với Từ Tri là em cố ý chọc giận anh, đúng không?"

Đúng thế!

Trần Tri Tri biết, thực ra là mình đang cố ý chọc giận anh. Khi đó Từ Tri cũng đã kết hôn, hơn nữa đối với Từ Tri, cô đã sớm không còn cảm giác nữa rồi. Nhưng cô vẫn cùng Từ Tri cùng nhau đi ăn cơm trưa, thỉnh thoảng còn cùng đồng nghiệp công ty đi KTV, một mặt chỉ để tán gẫu, mặt khác thật ra là muốn chọc tức anh, đặc biệt là cố ý không nhận điện thoại của anh, sau khi về nhà cũng chỉ nói hai ba câu đầy lạnh lùng với anh, anh hỏi cái gì cô cũng không chịu trả lời.

Đến cuối cùng, rốt cuộc cô đã chọc giận anh, bị anh giam lại ở trong phòng.

... Nghĩ như vậy anh đứng lên, tất cả những gì cô vừa mới nói đây chính là nguyên nhân sao? Nhưng cô chọc tức Chu Đông có phải là lý do thật sự hay không, Chu Đông khi đó... Cổ tay cô lại bị anh nắm chặt hơn một chút, Chu Đông tràn đầy tức giận hỏi lại câu nữa: "Có phải hay không? !"

Trần Tri Tri cúi đầu: "Vâng..."

Chu Đông nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô, hồi lâu sau, anh chán nản buông thõng cánh tay xuống.

Anh hiểu rồi, tới hôm nay rốt cục anh đã hiểu toàn bộ rồi.

Thì ra là tất cả đều chỉ vì... Cô không thích anh.

"Anh thật sự vô cùng ghê tởm, đúng không?" Trần Tri Tri cúi đầu, nhìn thân hình của anh ở đối diện, khoảng cách giữa anh và cô dường như đã rời xa hơn rất nhiều. Giọng nói trầm âm của anh nghe đầy vẻ trống rỗng bất cần, không giống như trước, tâm tình của anh lúc này đã làm giọng nói thay đổi.

"Nhiều năm qua, anh vẫn đương nhiên cho rằng em yêu thích anh. Nếu như không phải lúc đầu anh cứ quấn quýt chặt bên em, có lẽ em đã sớm được giải thoát." Trong giọng nói của anh ngập tràn âm điệu tự giễu, còn có nhiều điều nữa, nhưng Trần Tri Tri không thể nào nghe nổi.

Ánh mắt Trần Tri Tri chỉ có thể sững sờ đuổi theo bóng lưng của anh.

Anh đi ra ngoài cũng không hề quay đầu lại một cái.

Đi tới cửa anh dừng bước, tay gác lên khung cửa, chỉ hơi nghiêng mặt sang bên: "Em đi đi. Yên tâm, sau này anh sẽ không bao giờ còn quấn lấy em nữa."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Lúc Trần Tri Tri đi xuống lầu mới chợt nhớ ra mình không mang tiền, sờ sờ khắp người, trừ điện thoại di động ngoài ra không còn thứ gì khác. Vốn định xoay người trở lại, chân vừa bước lên bậc thang nhưng đột nhiên dừng lại ngay.

... Cô không biết mình phải đối mặt với Chu Đồng như thế nào, hoặc nói đúng hơn là lấy tư cách gì mà đối mặt với Chu Đồng.

Trần Tri Tri cúi người xuống, ngồi ở trên bậc thang.

Chung quanh vách tường một màu trắng như tuyết. Bầu trời từ từ sáng dần nên ánh sáng nên lộ ra ngập tràn vẻ thanh khiết mới mẻ. Hiện giờ đang là giờ làm việc của mọi người, trong thang lầu gần như không có tiếng động. Trần Tri Tri lặng lẽ ngồi ở đó cũng không biết qua bao lâu, giờ tay lên thoáng nhìn đồng hồ, đã 9 giờ 13 phút. Suy nghĩ một chút, cô gọi điện cho Tổng giám công ty xin nghỉ một ngày, sau đó gọi điện cho di chủ nhà cho thuê.

Có lẽ là hôm nay đi chủ nhà cho thuê không có việc gì, cho nên rất dễ nói chuyện, vừa nghe đã chủ động đồng ý đưa chìa khóa tới cho cô.

Trần Tri Tri nói một tiếng cảm ơn sau đó cúp điện thoại.

Cô vẫn ngồi ở chỗ đó, tro tro bất động.

Cô cũng không biết mình thế nào nữa. Rõ ràng là bình thường mong muốn chia tay, hơn nữa cũng hiểu lần chia tay này là thật sự. Nhưng sao trong lòng cô lại cũng không cảm thấy thoải mái. Không hề có, thậm chí ngay cả một mảy may nhẹ nhõm cũng không có, chỉ cảm thấy trái tim mình cực kỳ trống rỗng, giống như bị mất cái gì.

Nửa giờ sau, di chủ nhà cho thuê đã đến nơi.

Trần Tri Tri ở dưới lầu đợi bà, cùng bà đi lên lầu. Di chủ nhà cho thuê vẫn luôn cầu nhàu, đã già đi nhiều hơn hồi bọn họ gặp ba năm trước, mái tóc đã có thể đếm được những sợi tóc bạc, khi đó con trai của di chủ nhà vừa mới kết hôn, căn phòng bọn họ thuê kia chính là đã được dự định để làm phòng tân hôn.

Không biết về sau đã xảy ra chuyện gì mà con trai di chủ nhà cho thuê đột nhiên không ở nơi này nữa, mà lại đi sống chen chúc cùng với mọi người trong nhà. Do đó, nơi này mới cho bọn họ thuê lại.

"Tôi ngày hôm qua hai người ngủ ở nhà bạn à?"

Di chủ nhà cho thuê vừa mở cửa vừa hỏi.

Trần Tri Tri cũng hàm hồ đáp lại: "Vâng, cứ coi như thế đi."

Di chủ nhà cho thuê mở cửa, cùng Trần Tri Tri bước vào phòng, rút chìa khóa ra, nhìn dò xét bên trong phòng một vòng, thấy phòng khách không có thay đổi gì lớn, sau đó, quay đầu nói với Trần Tri Tri: "Đi đi xem phòng bếp và phòng vệ sinh một chút được không?"

Trần Tri Tri gật đầu một cái, "Đi cứ xem đi."

Trần Tri Tri ngồi ở trên ghế sa lon, ôm lấy chiếc gối. Di chủ nhà ít khi tới đây, một năm cũng chỉ gặp mặt một lần, chính là thời gian giao tiền, nhưng lại cực kỳ quý trọng đối với căn phòng này.

Di chủ nhà quay một vòng, thấy gian phòng rất sạch sẽ, vật dụng cũng gọn gàng ngăn nắp, không khỏi lộ ra nụ cười thỏa mãn: "Không ngờ hai vợ chồng son các cháu là người thích sạch sẽ làm cho di rất yên tâm. Sang năm còn tiếp tục thuê nữa không vậy?"

Trần Tri Tri ngẩn người, nhớ ra, còn có mấy tháng nữa là sẽ phải đóng tiền thuê nhà của năm sau rồi.

"Vẫn chưa xác định được đi à."

"Sao lại còn chưa xác định chứ? Tiểu Chu đâu, sao không thấy cậu ấy, đi làm rồi à?"

Trần Tri Tri im lặng, di chủ nhà nhìn một cái sắc lẹm ra cửa rồi nói luôn: "Lại cãi nhau với Tiểu Chu hả? Ôi trời, người trẻ tuổi cãi nhau ầm ĩ là chuyện bình thường. Tôi ngày hôm qua cậu ta không để cho di tới đây, di đã đoán ngay là có chuyện xảy ra mà. Cháu xem trước kia trong phòng này thiếu thứ gì, phải thay đổi cái gì cậu ấy đều gọi điện thoại nói với di, gần đây lại là cháu, hơn nữa hỏi cái gì cháu cũng không biết, thật làm cho người ta không thể yên tâm nổi."

Di chủ nhà đi đi xem xét phòng ở xong, đột nhiên như nhớ tới điều gì, đi tới phòng ngủ bật công tắc mở đèn, lại đi vào trong phòng tắm thử bình nước nóng một chút: "Đấy nhé, đèn phòng ngủ và máy nước nóng đều bị hỏng cả, cháu đã gọi người sửa chữa thay mới chưa?"

"Chưa ạ..." Tri Tri chỉ đáp lại một tiếng đơn giản, cũng không phải là cô không định thay sửa đèn và máy nước nóng. Nhưng tìm người có chuyên môn đến sửa, nhưng lại chỉ có một mình nên cô sợ không được an toàn, cho nên trước hết định gác lại.

"Cái này không thể được, hiện giờ tắm rửa đều phải dùng nước nóng, sao có thể vẫn không chịu sửa lại?" Di chủ nhà lấy điện thoại đi động ra: "Để di gọi điện thoại cho Tiểu Chu, nói với cậu ấy một chút."

Trần Tri Tri vội vàng ngăn cản: "Không cần đâu ạ."

"Người trẻ tuổi làm việc gì cũng không suôn sẻ. Việc sửa chữa đồ vốn dĩ là việc mà đàn ông nên làm, để di nói với cậu ta, bảo cậu ta đỡ dành cháu một chút, cãi nhau với phụ nữ thì có cái gì mà tức giận chứ!"

"Di Lý à, không cần đâu." Trần Tri Tri đứng dậy khuyên nhủ: "Sau này cháu sẽ nói với anh ấy. Ngài chớ phiền lòng."

Lúc này di chủ nhà đi mới bỏ điện thoại xuống: "Nhớ nói nhé, những chuyện này là phải để cậu ấy làm, cháu đừng tự mình làm loạn. Nói thật, di Lý này vẫn hi vọng vợ chồng son các cháu tiếp tục thuê nhà ở nữa đây."

"Vâng." Trần Tri Tri gật đầu một cái.

Lúc này cô phải đỡ dành di Lý thật khéo, để cho tự đi thuê xe đi về.

Sau khi di Lý rời đi, gian phòng đột nhiên trống rỗng vắng vẻ một hồi. Có lẽ do mở đầu một ngày mới quá mức nặng nề, vì vậy cô cảm thấy, mười mấy giờ còn lại không biết phải làm thế nào mới nhẹ nhàng vượt qua được.

Vẫn còn mãi ngẩn người ngồi ôm chiếc gối ở trên ghế sa lon, mãi đến khi bị mấy tiếng chuông cửa kêu cô mới sực tỉnh.

Bây giờ còn có ai tới tìm cô nhỉ?

Trần Tri Tri đi về phía cửa: "Ai vậy?"

"Anh đây." Từ phía đối diện truyền đến giọng nói quen thuộc, trong lúc nhất thời Trần Tri Tri tự nhiên cảm thấy mình tay chân có chút luống cuống. Mở cửa ra cô nhìn thấy Chu Đông đang đặt Trần Qua Qua xuống, Trần Qua Qua như một làn khói, bỏ chạy đến bên chân cô, tựa như là tìm được người thân cứ cọ cọ liên hồi.

"Hiện giờ anh phải đi làm, nên mang trả Trần Qua Qua lại cho em."

"Vâng." Trần Tri Tri thoáng nhìn Trần Qua Qua, rồi lại giương mắt nhìn anh.

"Đây là thức ăn cho chó mà anh đã mua cho Trần Qua Qua, còn có cả sữa tắm chuyên dùng cho chó nữa, em có thể tiếp tục dùng tắm cho nó." Chu Đông đưa túi cho cô, Trần Tri Tri nhận lấy túi, để ý thấy Chu Đông khi nói những lời này không có một chút cảm xúc, cũng không hề nhìn cô.

"Anh không nuôi nó nữa sao?"

"Ừ, không nuôi nữa." Anh nhàn nhạt đáp lại: "Anh đi đây."

Trần Tri Tri nhìn anh xoay người, há miệng, sau đó nói: "Đợi một chút."

Chu Đông dừng lại, Trần Tri Tri tiến lên một bước: "Áo choàng tắm còn ở bên nhà anh."

"Ừ." Anh cũng không buồn nhìn cô, xoay người, móc chìa khóa từ trong túi ra, mở cửa, "Em vào lấy đi."

Trần Tri Tri thấy không quen, lần đầu tiên thấy không quen khi Chu Đông lạnh nhạt đối với cô như thế. Cô đi theo sau lưng anh, cố gắng muốn tìm chút đề tài để nói, nhưng cảm thấy trong đầu mình trống tuếch đến cực điểm, một chữ cũng không thốt lên nổi.

Trần Qua Qua vẫn đi theo cô, cọt cọt ở bên chân cô. Trần Tri Tri ôm lấy cô nàng, ôm cái thân thể nhỏ nhắn mềm mại kia vào trong ngực, tựa như cô mới cảm thấy có chút an tâm. Chu Đông đi thẳng vào phòng giúp cô lấy áo choàng tắm và đôi giày ra, sau đó giao cho cô ở phòng khách.

Trần Tri Tri nhận lấy, "Bộ quần áo em mặc này hết bao nhiêu tiền?"

Chu Đông chỉ liếc mắt một cái vào bộ quần áo cô mặc trên người, ánh mắt gần như không nhìn cô từ phần cằm trở lên, "300 tệ."

"Để em lấy tiền trả anh." Trần Tri Tri ôm Trần Qua Qua chạy về nhà, lấy ví tiền, móc ra 400 tệ đưa cho anh "Còn tiền lần trước anh mua giúp em bình đầu nữa."

"Được." Chu Đông cũng không từ chối, nhận lấy.

Lần này lại thật sự không còn chuyện để nói nữa rồi.

Nhưng không hiểu sao, chân của Trần Tri Tri vẫn đứng bất động ở vị trí đó. Cô ngẩng đầu nhìn Chu Đông, nhưng ánh mắt Chu Đông trước sau đều không từng nhìn lại cô.

Cũng là lần đầu tiên, lần đầu tiên cô thấy tâm tình của anh sa sút đến mức độ này.

"Chu Đông..." Cô khẽ gọi một tiếng, tay phải buông thõng xuống, đầu ngón tay giật giật, tựa như muốn vươn ra trước nắm lấy anh, lại bỗng nhiên dừng lại, cuộn thành quả đấm, rụt trở về. Về mặt Chu Đông không hề thay đổi nhìn một chuỗi các động tác của cô.

Trước sau cô cũng không nói tiếp nữa.

"Anh phải đi làm." Giữa lúc yên tĩnh, Chu Đông lên tiếng trước.

"Vâng." Trần Tri Tri gật đầu một cái, gơ tay bên phải lên nâng Trần Qua Qua, ôm sát hơn chút nữa, ánh mắt buông xuống, "Vậy em đi về trước..."

Sau khi trở về, Trần Tri Tri vẫn ôm Trần Qua Qua ngồi ở trên ghế sa lon, cho đến khi nghe thấy tiếng Chu Đông đóng cửa đi ra ngoài.

Anh vẫn mặc chiếc áo choàng màu nâu xám, cầm cặp tài liệu màu đen. Kéo cửa đóng lại, vặn chìa khóa khóa lại, sau đó quay đầu đi xuống lầu, tiếng gót giày da từng tiếng từng tiếng gõ ở trên bậc thang, cho đến khi đi xa dần...

Trần Tri Tri biết, thật ra thì hiện tại trong lòng mình phải khó khăn lắm mới vượt qua nổi, dù sao tình cảm cũng đã qua nhiều năm như vậy. Nhưng con đường này là do cô chọn. Ban đầu cái quyết định chia tay này tưởng như đã được suy nghĩ cặn kẽ từ lâu, cảm thấy không thể nào tiếp tục chung sống được nữa, nhưng bây giờ cũng không thể hối hận được nữa.

Cô hít thở một hơi thật sâu, cảm thấy lúc này mình phải tự tìm cho mình công việc để làm.

Suy nghĩ một chút, công việc cấp bách nhất bây giờ có thể làm là mau chóng tắm cho Trần Qua Qua đang thối hoắc trong ngực cô. Do máy nước nóng hỏng, cô chỉ có thể dùng ấm để đun nước nóng, đổ thêm nước lạnh vào tắm cho Trần Qua Qua. Tắm rửa Trần Qua Qua sạch sẽ, dùng máy sấy sấy khô bộ lông cho nó xong xuôi, tinh thần cô đã tốt hơn nhiều, lập tức đi lấy thức ăn cho chó cho Trần Qua Qua ăn.

Trần Tri Tri sửa sang lại toàn bộ giường đệm trong nhà một lần nữa, tháo tất cả vỏ gối ra bỏ vào máy giặt quần áo để giặt.

Sau đó bắt đầu lau bàn ghế, dọn dẹp trong nhà.

Đến mười một giờ rưỡi trưa, bụng đã sớm kêu òng ọc, cô nghĩ thầm phải nấu cơm thôi. Cô chọn trong tủ lạnh lấy một chút đồ ăn, vào phòng bếp làm một bữa cơm đơn giản, không biết tại sao nấu xong cô rất không muốn ăn nữa, chỉ sơ sơ hai miếng đã thấy no rồi.

Buổi trưa cứ như vậy đã trôi qua.

Trần Tri Tri ngắm nhìn bốn phía, cả phòng đều sạch sẽ, bàn cũng đã lau nhiều lần, vỏ gối cũng đã phơi, bát đĩa đã rửa hết, tựa như không còn có việc gì có thể làm nữa.

Vì vậy Trần Tri Tri chuẩn bị ngủ trưa.

Đi vào phòng ngủ, cô nằm co tròn người ở trên giường, Trần Qua Qua cũng đi theo vào, vùi ở trong ngực cô.

Trần Tri Tri nằm ở trên giường đến mười phút, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cục chặn giấy bằng sứ mà cô vừa cầm từ bàn viết sang. Rõ ràng cô rất mệt, tối ngày hôm qua hầu như cô không ngủ được, hiện tại cũng giống như bữa cơm trưa hôm nay mắt cứ ráo hoảnh, không chút buồn ngủ. Rõ ràng trong đầu cô đã cố kìm chế không được nghĩ đến chuyện khác, nhưng lại cảm thấy cực kỳ nặng nề, cực kỳ áp lực.

Nhìn chăm chăm, nhìn chăm chăm, ánh sáng trong treo chiếu vào cục chặn giấy đồ sứ sáng bóng dần dần nhòa đi. Đôi mắt của cô như mặt nước xao động, có những giọt gì đó trong suốt nóng nóng, theo khóe mắt chảy xuống.

Trần Tri Tri mơ mơ màng màng trôi vào một giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Trong mộng, cô trở học kỳ hai của đại học năm 3. Hôm đó là sinh nhật Chu Đông, tháng ba, đã là cuối mùa đông.

Hôm sinh nhật Chu Đông quả thật cũng không được linh đình lắm. Ngày hôm đó, đột nhiên tất cả mọi người dường như đều rất bận rộn, tựa như tuổi trẻ chỉ cần vượt qua ngưỡng tuổi có số 1 đứng đầu, bước vào tuổi đứng đầu là số 2, đều phải suy nghĩ rất nhiều về một điều gì đó.

Trần Tri Tri cũng đã qua tuổi 20, khi đó cô cảm giác mình đã chín chắn hơn nhiều.

Sinh nhật Chu Đông vẫn tổ chức ở KTV, đây thật sự là một thánh địa hiện đại thiết yếu để sinh viên đại học tụ hội. Mọi người cùng nhau góp tiền thuê một phòng bao lớn, hát từ sáu giờ tối đến mười giờ đêm, giữa phòng là một bàn lớn đầy đồ ăn theo kiểu tự chọn (buffet)

Hôm đó người tới cũng không nhiều lắm, phòng của Chu Đông ba người, bạn cùng lớp ba người, phòng của Trần Tri Tri hai người, tổng cộng mười người.

Sáu giờ rưỡi bắt đầu xử lý bữa tiệc đứng. Do hát Karaoke nên cảm thấy tiêu hóa rất nhanh, khi hát đến khoảng hơn tám giờ tối, Trần Tri Tri mang bánh gato ra, đốt nến.

Rất nhanh lão Vương đã đổi ca khúc ở màn hình trước mặt thành bài: "Happy Birth day to you" – Chúc sinh nhật vui vẻ!

Sau đó mọi người cùng nhau hát: "Happy Birth day to you, Happy Birth day to you..."

Ngày hôm đó thần sắc Chu Đông rất tốt, cực kỳ phấn chấn, đèn trong phòng bao KTV tắt hết, gương mặt của anh được ánh sáng của 21 cây nến cảm đầy trên bánh gato chiếu rọi rực rỡ thành một vòng hào quang lấp lánh. Mọi người vui mừng hô lớn: "Thổi nến, thổi nến, ước nguyện, ước nguyện."

Chu Đông rất nhớ chuyện này, ước nguyện xong, anh thổi tắt nến, sau đó mọi người tặng quà của mình cho anh.

Trần Tri Tri quên mất chuyện mua quà tặng.

Cô cực kỳ lúng túng.

Cũng không phải là cô không nhớ sinh nhật Chu Đông, mà là do vẫn chưa nghĩ ra nên mua cái gì, gần như cảm thấy cũng không biết phải mua quà gì cho anh, cuối cùng mấy ngày trước cảm thấy bây giờ không còn cách nào đành phải đặt trên web mua cho anh bộ quần áo, ai ngờ đồ gửi đến lại bị nhầm hàng thứ phẩm, bây giờ còn đang đòi trả lại.

Vì vậy hôm nay mới không có quà.

Khi đó mọi người ồn ào nửa đùa nửa thật yêu cầu luân phiên mở quà lẫn nhau. Ai không có quà tặng, thí dụ như Phương ca, liền bị mọi người giục giã bắt nhảy múa bụng một hồi mới được mọi người bỏ qua cho.

Một bạn cùng phòng Trần Tri Tri cũng không có quà, vì vậy liền bị mọi người đẩy ra ngoài đứng ở màn hình trước mặt hát một ca khúc, bày cái thiệp chúc mừng để cho mọi người chụp ảnh.

Người đến lượt cuối cùng là Trần Tri Tri.

Tất cả mọi người đẩy cô lên: "Tri Tri, cậu mua quà gì cho bạn trai vậy, nhanh lên, mang ra cho mọi người xem một chút đi."

Trần Tri Tri không thể làm gì khác hơn là nhún vai, xoè tay sang hai bên.

Người khác cho là cô không chịu nói, đang có ý định ép cô lấy ra. Bỗng tỷ bạn cùng phòng Trần Tri Tri lớn tiếng nói: "Quà tặng của Tri Tri cho Chu Đông là phải bí mật, sao có thể cho người phạm tục như các cậu nhìn chứ. Nói không chừng lại là quần lót nhỏ tinh thủ đấy (loại quần lót tạo cảm hứng)!"

"Ha ha ha ha ha hắc."

Tất cả mọi người cười bỏ ra, Phương ca cúi đầu nói rất buồn rầu: "Sao không có ai mua tặng tôi quần lót nhỏ tình thú nhỉ, quần lót to của tôi cũng đã mặc rất nhiều năm rồi !"

"Dào ôi!" Câu nói làm cho đám nữ sinh khinh bỉ một hồi. Bổng tỷ nói: "Cậu có muốn sinh nhật tôi sẽ mua loại roi da chế tạo đặc biệt tặng cậu không, để cho lão Vương trong phòng cậu quất cậu chết thôi!" Nữ sinh trong phòng ngủ của Trần Tri Tri đã rất thân quen với nam sinh trong phòng ngủ Chu Đông, bọn họ cười đùa với nhau thoải mái, không cần phải giữ ý.

"Cái này không được, sức lực của anh không mạnh lắm, phải tìm người nào cường tráng một chút..." Lão Vương bày ra bộ mặt nghiêm chỉnh nói. Căn bản không nhận ra, kỳ thực bang hủ nữ lúc này đang nói đùa với anh, muốn âm thầm ghép anh và Phương ca hợp thành một đôi.

Mọi người cười đùa với nhau xong, liền chuyển sang đề tài khác. Trần Tri Tri thừa cơ kéo kéo bên cạnh ống tay áo Chu Đông, nét mặt lộ ra vẻ xin lỗi. Chuyện này cô đã sớm nói với Chu Đông, vốn định đi mua bổ sung vẫn kịp, nhưng Chu Đông lại bảo cô không cần bận tâm.

Chu Đông cười cười, ánh mắt ý bảo anh không ngại.

Mà cảnh này vừa vụt bị lão Vương nhìn thấy, nghĩ tới mình, đột nhiên lão Vương thấy chạnh lòng, đứng dậy: "Tôi đi ra ngoài hút thuốc."

Lão Vương dựa người vào chiếc cột nhà cửa phòng bao ngẩng đầu hút thuốc lá đến xuất thần, Trần Tri Tri từ nhà vệ sinh trở lại, nhìn về mặt anh dường như không được tốt lắm, chủ động hỏi: "Lão Vương, anh nghĩ gì thế?"

Lão Vương quay đầu lại nhìn cô cười, ném đầu thuốc lá vào trong thùng rác ở bên cạnh, "Không nghĩ gì hết."

"Có tâm sự sao?"

Lão Vương thở dài: "Chẳng qua là anh cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt cái mà chúng ta cũng đã sắp tốt nghiệp rồi."

"Sao đột nhiên anh lại trở nên đa sầu đa cảm vậy?" Trần Tri Tri cười, vừa mới rồi còn nói không có chuyện gì đó sao? Nhưng thấy thần sắc lão Vương như vậy, thật sự cô có chút đau lòng, Trần Tri Tri cũng liền an ủi: "Không sao, cho dù tốt nghiệp chúng ta vẫn là bạn tốt mà."

Lão Vương liền cười, "Tri Tri này." Anh lại châm thêm thuốc nữa, dùng đầu ngón tay cái cọ cọ vào phần xương chỏ lông mày: "Còn em và Chu Đông thế nào? Những năm vừa qua, mấy người bọn anh cứ tan rồi lại hợp, hợp rồi lại tan, rốt cuộc không còn lại một đôi nào."

Trần Tri Tri biết lão Vương và Lý Tinh chia tay năm lần rồi hòa hợp trở lại năm lần, cuối cùng vẫn chia tay hoàn toàn. Mà Phương ca... Trần Tri Tri cũng là vô ý nghe Chu Đông kể lại thì ra người trong lòng mà Phương ca thích kia lại là Bạch Tề, làm cô lúc ấy gần như là thất kinh.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Dù Chu Đông không cho phép cô được nói ra, thì cô cũng đã xác định không bao giờ đề cập tới chuyện này ở trước mặt Phương ca.

Mà bạn học Lưu tặc từ thì... Quên đi ... Anh hùng liên minh (tên một trò chơi điện tử) mới là cuộc sống của anh chàng.

Nhưng ngay cả những nữ sinh cùng phòng với cô, chuyện tình cảm hình như cũng không được lâu dài. . Bổng tỷ chia tay với mối tình đầu dài năm năm, người như lạc mất hồn phách vậy. Trác Vân cũng từng thay đổi ba bạn trai, gần đây nghe tin lại mới quen một người đáng đáp rất giống chàng nghiên cứu sinh Hồ ca, ngày nào cũng gọi điện thoại nói chuyện, nhưng cũng không biết như thế nào. Còn tiểu Cầm, vẫn còn tiếp tục hành trình yêu thầm của mình.

Thật ra nếu tính như vậy thì ngay cả các bạn trong khoa của cô cũng chẳng có ai được lâu dài.

Trong nháy mắt lão Vương lại hút hết một điếu thuốc nữa.

Lịch sử phong lưu của lão Vương cũng không ít, mặc dù anh không đẹp trai như Chu Đông, nhưng lại là người có tính tình rất tốt, biết làm đủ việc, nói chuyện bông đùa đầu óc xoay chuyển phản ứng cực nhanh, nữ sinh thích anh không phải ít. Anh cũng từng qua lại với khá nhiều bạn gái, nếu không thế thì tại sao nữ sinh trong trường lại có thể có ban cho anh danh hiệu "sát thủ" đây!!! Nhưng nghe Chu Đông nói, trong lòng lão Vương thích nhất vẫn chỉ là Lý Tinh, người yêu đầu tiên của anh.

Lão Vương dập tắt đầu thuốc lá ở trong cái hộp tro thuốc lá phía trên thùng rác, nói: "Chúng ta vào thôi."

Vừa vào đến cửa, vừa vụng đụng phải mọi người đi ra ngoài, Bổng tỷ kêu lên: "Lão Vương, Tri Tri, sắp đến mười giờ rồi, chúng ta nên về thôi."

"Được." Trần Tri Tri lập tức trở vào trong KTV cầm túi, cả nhóm chen chúc ra khỏi KTV.

Đi đường ban đêm thật mát mẻ sạch sẽ, trên đỉnh đầu là bầu trời đêm bát ngát mênh mông, phía xa là ánh đèn thành phố sáng rực. Nhóm bọn họ, toàn người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, cùng cười cười nói nói, xô xô đẩy đẩy, trong lúc nhất thời cảm thấy cuộc sống tràn đầy sôi động và tươi sáng.

"Này, Tri Tri, rốt cuộc cậu đã mua cái gì vậy? Sẽ không phải là quần lót tình thú thật chứ?" Băng tỷ đi sóng vai bên cạnh Trần Tri Tri, không nhịn được liền hỏi.

Trần Tri Tri cười nói: "Tớ mua cái kia làm gì chứ? Hôm trước tớ mua phải bộ quần áo hàng phế phẩm, lúc trả lại không phải cậu cũng biết đấy thôi?"

"Tớ lại cho là sau đó cậu lại mua đồ khác mà. Chu Đông người ta mỗi lần sinh nhật cậu đều tặng quà rõ to, cậu nói cậu thích Iphone 4s, a a a, hâm mộ quá, ghen tỵ quá đi!"

Trần Tri Tri bắt đầu kể, "Nào tớ có bảo anh ấy mua quà tặng đất tiền như vậy đâu."

"Nhưng đồ là biểu hiện thay cho lời trong lòng muốn nói hiểu chưa, bất kể như thế nào, anh ấy chịu tốn tiền vì cậu như thế, đây là chuyện tốt."

Trần Tri Tri làm động tác mình không còn gì để nói.

"Tri Tri, cho mượn điện thoại di động của cậu chụp mấy tấm hình một cái, điện thoại di động của tớ giống như đồ bỏ đi ấy." Trần Tri Tri lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra đưa cho Băng tỷ, Băng tỷ tiến lên vị trí mình đã lựa chọn, quay về phía bóng đêm giờ điện thoại di động lên tự chụp mình.

Trần Tri Tri nhìn về phía trước, Chu Đông đang nói chuyện với lão Vương.

Vóc người của anh rất cao ráo, mặc chiếc áo khoác màu đen càng làm cho thân hình thêm ưa nhìn, hai tay anh nhét vào trong túi áo khoác. Anh luôn luôn để tóc ngắn, khí chất sạch sẽ ôn hoà. Kỳ thực trong lúc không để ý, bọn họ đã trưởng thành rồi.

Trong lòng Trần Tri Tri chợt hạ một quyết định, cô đi tới bên cạnh Chu Đông, lặng lẽ kéo kéo tay áo của anh, sau đó hơi kiễng chân lên ghé vào tai anh nói nhỏ một câu.

Sau khi nói xong câu đó, Trần Tri Tri liền cúi đầu không có nhìn anh nữa, nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt của anh đang luôn luôn nhìn vào cô, trong lòng cũng không biết chuyện gì xảy ra, tim đập thình thịch dồn dập, máu tựa như muốn vọt một cái xông thẳng lên đầu, đốt cháy cả mặt cô.

Ngay sau đó, Chu Đông rút tay trong túi ra cầm lấy tay Trần Tri Tri, bàn tay thật ấm áp của anh nắm tay cô thật chặt, giống như không muốn rời khỏi tay cô, quay đầu nói với mọi người còn ở phía sau: "Lão Vương, tôi và Tri Tri còn muốn tiếp tục đi dạo chỗ khác nữa, nên không về cùng với mọi người được."

"Hả, hai người định đi đâu đấy?"

"Ở ngay khu trung tâm thương mại bên kia thôi."

"Được."

Bọn họ là tình nhân, sinh nhật là ngày rất quan trọng, tất nhiên là muốn được ở cùng một chỗ rồi.

Về chuyện này, tất cả mọi người hiểu, cho nên lần này mọi người không một ai nói đùa, hai bên chia tay đi theo hai đường khác nhau.

Trần Tri Tri cùng Chu Đông bước vào trong gian phòng. Vừa bước qua cửa, Chu Đông liền xoay người lại dựa cô vào vách tường, nâng gương mặt của cô lên đặt một nụ hôn mạnh mẽ. Trần Tri Tri giật mình, tay chân gần như luống cuống, không ngờ anh lại nóng lòng đến như vậy.

Thật ra thì vừa rồi, sau khi cô nói câu kia với anh xong, cô còn cảm thấy anh rất bình tĩnh, chỉ nói với cô: "Chúng ta đi siêu thị trước để mua ít đồ." Tiếp đó anh kéo cô đi siêu thị mua một hộp bao cao su, sau đó bước thật nhanh, kéo cô tới khách sạn trên con đường phía sau trường học, suốt dọc đường đi anh cũng không nói lời nào.

Nhưng mà hiện tại...

"Chu Đông..." Trần Tri Tri khẽ gọi tên anh, đẩy anh ra.

Tay Chu Đông bóp chặt lấy hông của cô, hiển nhiên là anh rất nóng ruột, ngay cả nhịp thở cũng không đều, hơi thở nóng rực phun ở trên mặt cô. Nghe thấy cô gọi tên mình, anh vẫn còn lưu luyến nơi cổ của cô mãi không thôi, cô hôn một cái nữa mới buông ra. Mặc dù mỗi anh có rời cô ra, nhưng tay lại không có một chút dấu hiệu muốn buông ra, chỉ cúi đầu nhìn cô, ánh mắt nồng đậm đến độ cô muốn tan chảy ra.

Trần Tri Tri biết Chu Đông thật sự đang rất khao khát, nhưng nói thật, cô thấy mình hơi căng thẳng.

Từ trước đến nay cô chưa bao giờ là người chủ động, đặc biệt là trong chuyện này.

Lúc này khi nói ra câu kia cũng đã đủ làm cho cô xấu hổ đến thấp thỏm, hiện tại anh lại đang kích động, nóng lòng như thế, càng làm cho cô thấy căng thẳng và sợ hãi, hơn nữa lần đầu tiên trước kia thật sự đã gây cho cô một ấn tượng không tốt, làm cô đến bây giờ trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, nếu

không, không thể nào cách hơn một năm rồi cô mới phát sinh quan hệ với anh lần thứ hai.

Mặc dù nói lần này cũng không phải là lần đầu tiên của cô, nhưng về mặt nào đó mà nói, trong lòng cô vẫn coi đây là lần đầu tiên.

Trần Tri Tri âm thầm hít thở một hơi thật sâu .

Lần này là cô cam tâm tình nguyện, nếu như cô muốn tiếp nhận Chu Đông hoàn toàn, cũng nên thả lỏng giao mình cho anh mới phải.

Chu Đông không nói gì, chỉ cố gắng nín thở, nhìn chăm chú vào đôi môi mềm mại của cô, chờ đợi cô thổ lộ câu tiếp theo.

.. nếu như hiện tại cô đổi ý mà nói, "Có lẽ" thì vẫn còn kịp.

Trần Tri Tri thoáng thu hồi bàn tay đang ngăn cản anh lại, buông hàng lông mi xuống: "... Anh... anh, chậm một chút."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Nghỉ ngơi khoảng chừng mười phút đồng hồ, Trần Tri Tri giống như vừa được tiếp máu tại chỗ, bắt đầu phục hồi lại trạng thái ngồi thẳng lưng, bung ly cà phê trước mặt lên uống một hớp, sau đó về mặt cô lộ ra rất khó uống, vội vàng đặt cái ly xuống, "Giờ ạ, cà phê sao mà đắng thế!"

"Tri Tri, mẹ của anh ấy có ý không thu xếp giúp chuyện của nhà cậu sao?" Lúc này Khâu Đình vẫn còn đang mãi suy nghĩ quanh câu chuyện với bao nhiêu uẩn khúc bên trong kia.

"Tớ không biết." Trần Tri Tri cười cười: "Có lẽ cũng không còn cách nào khác thật, cũng không cần phải nghĩ ngợi hao phí tâm tư đâu."

"Sao cậu không nói với Chu Đông hả?"

"Mẹ của anh ấy đã nói không giúp được, anh ấy liệu có thể làm được gì chứ? Huống chi tớ và Chu Đông lại chưa kết hôn, cho dù đã kết hôn rồi, cũng không thể yêu cầu mẹ Chu Đông nhất định phải giúp một tay." Ánh mắt Trần Tri Tri vẫn nhìn chăm chăm vào ly cà phê trước mặt.

Khâu Đình đặt ly nước trái cây xuống, hiện giờ cô cũng cảm thấy chuyện này có chút khó khăn: "Tớ vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc cho hai người, nếu như cậu có thể trao đổi nói chuyện với anh ấy nhiều hơn, có lẽ chuyện này sẽ không xảy ra như vậy."

"Thôi quên đi, chuyện phải tới cũng không ngăn được, cậu cũng đừng quá rối rắm về chuyện này."

Kế hoạch tìm phòng thuê chung vẫn tiếp tục thực hiện.

Chỉ có điều bởi sự giới hạn về những điều kiện đã dự tính, về giá cả, đường xá .v.v. muốn tìm được một căn phải mà tất cả mọi người đều hài lòng thật không dễ dàng. Tối thứ bảy Khâu Đình phải ở lại với Trần Tri Tri để sáng sớm ngày chủ nhật hôm nay họ cùng đi ra ngoài tìm phòng.

"Có cậu đến thật sự quá tốt, chuyện gì cũng cần có bạn bè, đi ngủ cũng không sợ." Trần Tri Tri vừa nghiên cứu bản đồ Bắc Kinh vừa nói đầy cảm kích: "Rốt cục cả máy nước nóng cũng đã sửa xong." Thậm chí Trần Tri Tri gần như phát khóc.

Khâu Đình chỉ khẽ cười, cô ra khỏi phòng, sau đó khóa cửa lại.

"Ừ... Địa điểm hôm nay chúng ta phải đi chính là nơi này, tiểu khu Hoa Lan." Trần Tri Tri chỉ vào một chấm ở trên bản đồ, "Cũng ngồi tuyến số 1, sau đó chuyển tuyến số mười."

"Ừ." Khâu Đình cúi đầu nhìn bản đồ đường tàu điện ngầm, gật đầu .

Kẹt một tiếng, cửa đối diện đột nhiên mở ra, Chu Đông cũng vừa vặn đi ra ngoài. Lúc này gặp nhau trực diện, nếu không chào hỏi sẽ rất lúng túng, Chu Đông mở miệng trước, "Trùng hợp như thế, hai người cũng ra ngoài à?" Thuận tay anh cũng khóa cửa phòng.

"Vâng, chúng em đi tìm phòng." Khâu Đình trả lời.

"Phải đi sao?" Chu Đông nhìn về phía Trần Tri Tri.

Bất kỳ người sáng mắt nào, bao gồm người trong cuộc cộng thêm cô, một người ngoài, cũng biết câu hỏi này có chủ ngữ là Trần Tri Tri, trả lời cũng chỉ có thể là Trần Tri Tri. Nhưng vào giờ phút này, từ sau khi Chu Đông ra ngoài đến giờ, Trần Tri Tri làm như mình là người tàng hình vậy, không nói lời nào không ngừng đầu lên. Khâu Đình không thể làm gì khác hơn đành trả lời thay cô: "Đúng thế, tụi em dự định thuê chung một phòng."

Ánh mắt Chu Đông nhìn cô hồi lâu mới dời đi, gật đầu một cái, không nói gì.

Lần này đến lượt Khâu Đình hỏi: "Anh cũng phải đi ra ngoài sao?" Cô biết mình câu mình hỏi thật rất vớ vẩn.

"Đúng thế, đi công ty làm thêm giờ."

"Vậy sao?" Khâu Đình cười khô khốc: "Thật khổ cực."

Hai bên trầm mặc một lúc, Chu Đông nói: "Anh phải đi rồi."

"Vâng!" Đáp lại vẫn chỉ có Khâu Đình.

Chu Đông đi về phía trước mấy bước, đột nhiên lại quay đầu lại nói: "Đúng rồi, thứ Tư tuần sau lão Vương tới Bắc Kinh công tác, anh ấy nói muốn mời mấy người chúng ta ở Bắc Kinh cùng ra ngoài tụ tập. Em thông báo cho Bạch Tề và Từ Tri một tiếng nhé."

Mặc dù anh không nói tên, nhưng vẫn biết lời này là nói với ai, hơn nữa lần này Khâu Đình cũng không có cách nào nói thay cho Trần Tri Tri.

Trần Tri Tri gật đầu một cái, vẫn không nhìn anh, chỉ nói một từ "Vâng".

Chu Đông nhìn cô một lát, xoay người xuống lầu.

Khâu Đình nhìn anh rồi đi liền thở phào nhẹ nhõm, bầu không khí giữa bọn họ thật sự quá không bình thường. Một Trần Tri Tri luôn sôi nổi như vậy thế mà khi đứng trước Chu Đông lại hoàn toàn giống như chuột thấy mèo vậy, không dám làm một cử động nhỏ nào.

"Hai người vẫn muốn giữ cái bộ dạng khó xử như vậy tiếp sao?"

Lần này may có cô, có mặt người ngoài nên không khí lúc đó mới gọi là tạm tạm một chút, nếu như cô không có ở đây, hai người bọn họ gặp nhau không biết lúc ấy sẽ ra làm sao nữa. Khâu Đình nhớ lại bộ dạng bọn họ nhìn nhau không nói, cảm thấy có gì đó là lạ.

"Không sao đâu, dù sao tớ cũng sắp chuyển đi rồi."

Nhìn Trần Tri Tri cầm tờ bản đồ đi ra ngoài trước, giọng nói cũng rất thản nhiên, tinh thần vẫn đang rất hăng hái lúc này tựa như bị xuống thấp hẳn. Khâu Đình hơi dừng lại ở sau lưng cô, chợt nghĩ: Chẳng lẽ nguyên nhân bạn của cô muốn chuyển đi, chính là vì điều này sao?

Hai người đi tìm phòng suốt một ngày vẫn không có kết quả. Ngày mai đi làm nên Khâu Đình phải trở về nhà ngủ. Hai người chia tay nhau luôn ở nơi cửa ga xe điện ngầm, một mình Trần Tri Tri ngồi tàu điện ngầm trở về nhà.

Trở lại nhà, Trần Tri Tri mệt đến mức nằm xoài ra trên ghế sofa, Trần Qua Qua nhảy lên ghế sofa bò tới trên người cô, Trần Tri Tri nằm ôm nó nghĩ miên man một lượt những gì đã qua...

Reng... Reng... Reng, từ trong túi xách tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Trần Tri Tri cầm lấy điện thoại di động nhìn thấy một dãy số xa lạ của Thượng Hải, "A lô?"

"A lô, Tri Tri, không nhận ra anh nữa sao?"

Giọng của lão Vương vẫn luôn lăm nhăm như vậy bản, Trần Tri Tri nghe một cái liền nhận ra ngay, ngồi dậy, mừng rỡ gọi: "Lão Vương!"

"Ái chà, cuối cùng cũng đã nhận ra người quen rồi. Thứ tư tuần sau anh tới Bắc Kinh, em có đến không?"

"Dĩ nhiên là đến chứ."

"Em và Chu Đông lại cãi nhau à, hôm qua anh gọi điện cho Chu Đông, bảo cậu ta đưa em theo cùng. Kết quả cậu ta lại nói hai người đã chia tay, còn cho anh số điện thoại để anh tự gọi cho em. Anh hỏi này, đang yên lành tốt đẹp, tại sao lại bắt đầu náo loạn lên vậy hả?"

Trần Tri Tri cười nghe anh nói đầu đầu.

"Áy này này, thôi quên đi, em không muốn nói coi như xong. Chờ khi anh đến nơi sẽ hòa giải cho hai người nhé. Rốt cuộc anh cảm thấy, chuyến công tác này anh tới Bắc Kinh là để giải quyết mâu thuẫn cho bọn em là chính! A phải rồi, em gọi luôn cả Bạch Tề và Từ Tri nhé!."

"Vâng."

"Chờ em đó, lần này em mà không đến, thật sự không còn xem anh là bạn bè nữa rồi."

"Yên tâm, nhất định em đến mà."

"Hắc hắc, Tri Tri, "Nhất xuất khẩu, tứ mã nan truy" – một lời nói ra khỏi miệng, bốn ngựa khó đuổi theo, anh chờ em!"

Phải đến hơn hai năm rồi Trần Tri Tri chưa từng gặp lão Vương. Hình ảnh lão Vương luôn luôn ba hoa đã ăn sâu mọc rễ ở trong đầu cô, tuyệt đối không

thể quên được. Nghĩ đến lão Vương, cô liền nghĩ đến Chu Đông, đến Phương ca, Lưu bản còn cả mấy cô bạn gái ở chung phòng ngủ với cô, suốt ngày không vui đùa nhốn nháo, không chọc ghẹo nhau thì không chịu được.

Ở trên QQ sau khi liên lạc với Từ Tri và Bạch Tề, xác định bọn họ cũng tới, cô bàn bạc với bọn họ một chút để chọn một địa điểm nằm trung tâm giữa mọi người. Dù sao lão Vương vừa tới Bắc Kinh, vẫn chưa quen với cuộc sống nơi đây, dĩ nhiên bọn họ lúc này là những chủ nhà sẽ phải chọn địa điểm mời khách.

Thời gian tụ tập là bảy giờ tối, địa điểm định chọn một trong ba KTV ở phía đông thành phố.

Nhưng Trần Tri Tri lại tới trễ.

"Ai dà, Tri Tri, cuối cùng em đã tới. Cũng chờ em sắp được nửa giờ rồi đó!" Lão Vương một thấy bọn họ đi vào liền kêu lên.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Trong KTV hơi mờ tối, dường như hơi nhiều người, Trần Tri Tri giơ tay điều bộ xin lỗi, cứ thế đi vào, đi theo phía sau là Từ Tri, "Trên đường bị kẹt xe, chờ rất lâu mới thông xe để đi."

Lão Vương nhìn thấy Từ Tri ngẩn người, "Em đi cùng Từ Tri à?"

"Đúng thế, cậu ấy làm ở một công ty cùng trong tòa nhà nơi em đang làm việc, cho nên thuận đường cậu ấy đưa em đi luôn tới đây."

"Mau tới đây ngồi, mau tới ngồi." Thoáng cái lão Vương liền chuyển đề tài, dứt khoát hoàn toàn coi mình tựa như chủ nhân của KTV này vậy. Cái mông chuyển qua một chút để cô ngồi, Trần Tri Tri đến gần mới nhìn thấy hóa ra ngồi bên cạnh anh lại là Chu Đông.

Chỉ có điều, giờ phút này Chu Đông đang cầm mic nhìn chăm chăm vào màn hình mà không hề nhìn cô.

Trần Tri Tri chần chờ một vòng, nhìn thấy bên cạnh Bạch Tề còn chỗ trống, cười nói: "Em muốn ngồi cùng với Bạch Tề."

Lão Vương cười cười, lại ngồi trở lại vị trí cũ, gọi Từ Tri, "Từ Tri, tới đây ngồi đi." Rút một điếu thuốc mời Từ Tri, "Từ Tri, bây giờ cậu làm ở đâu vậy?"

Từ Tri đẩy thuốc lá ra: "Xin lỗi, tôi không hút thuốc lá, hiện giờ tôi làm ở một tòa soạn tạp chí."

"Vậy sao? Hình như đến bây giờ cậu vẫn rất thích những loại thuốc về văn hóa văn nghệ gì đó."

Từ Tri cười cười: "Cứ coi như vậy đi."

"Này, cậu đã kết hôn rồi sao?" Khi lão Vương đẩy lại điếu thuốc lá vào trong bao chọt nhìn thấy chiếc nhẫn đeo trên ngón tay của Từ Tri.

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

"Đúng vậy."

Lúc này cái từ "Đúng vậy." kia đã làm cho Chu Đông đang ngồi ở bên cạnh lão Vương cũng không nhận được, thoáng nhìn sang, quả thật trên ngón tay đeo nhẫn bàn tay trái có một chiếc nhẫn màu bạc.

"Sao tôi lại không biết nhỉ, cô dâu là ai vậy?"

"Là bạn học cùng lớp đại học, thật ra thì tôi đã kết hôn từ rất lâu rồi, cũng khoảng chừng độ bốn, năm năm rồi"

"Lúc học đại học cậu đã kết hôn rồi?"

"Đúng thế, vì con nên cưới vợ." Từ Tri nói câu này vẻ cực kỳ thần nhiên.

"Cậu đã có con rồi ư?"

"Ừ, đã bốn tuổi rồi."

Lão Vương chất lưỡi hít hà: "Tôi lại cho rằng cậu vẫn còn độc thân cơ đấy! Bây giờ ở trong tòa soạn tạp chí này, nếu cậu còn độc thân, không biết còn bao nhiêu cô gái nhỏ nữa bị cậu làm cho mê hoặc điên đảo?" Anh thuận tay vỗ vỗ vào vai Chu Đông.

Trần Tri Tri và Bạch Tề ngồi ở trong góc.

Thấy trên bàn thủy tinh giữa phòng có nước trái cây, cô cầm lên một ly uống một ngụm, ánh mắt do dự, trong phòng này có rất nhiều người cô quen mặt, chắc bọn họ là bạn học cùng khoa máy tính với lão Vương.

"Nào, mọi người nhanh chọn bài để hát thôi!" Lão Vương đứng dậy chuyển micro cho mọi người, nghiêm nhiên thành chủ nhân ở trong phòng bao này, "Tri Tri, em vừa tới, hát một bài đi." Lão Vương cố ý đưa micro cho Trần Tri Tri.

Trần Tri Tri cười nhận lấy, "Em hát bài gì đây."

"Chọn bài mà em thích hát ấy, anh nhớ ngày trước em rất thích hát những ca khúc của Lương Tĩnh Như mà, để anh chọn cho em một bài."

Lão Vương chạy đến trước bục tìm chọn bài, không bao lâu, trên màn hình xuất hiện bốn chữ to: "Chia tay vui vẻ".

Trần Tri Tri trừng mắt nhìn lão Vương một cái, khẳng định đây là anh cố ý, lão Vương nhún vai cười cười.

Rất nhanh, trên màn hình xuất hiện phụ đề:

"Tôi không thể nào dự đoán giúp em phía sau những khúc quanh ấy có tốt đẹp hay không, nhưng tôi đau lòng biết bao khi thấy người mình yêu lại phải đau khổ như vậy. Có thể không ai hỏi đau khổ vì yêu là đúng hay sai, nhưng ít nhất tôi cũng thấy vui sướng cảm động nếu như người ấy sẵn sàng giương ô che cho em ở trong mưa, chứ không phải là che cho bản thân mình..."

Hát được mấy câu, Trần Tri Tri cảm giác mình không sao hát nổi nữa. đưa micro cho Bạch Tề: "Bạch Tề, cậu hát đi."

Cô chạy đến chiếc bục chọn bài, tự chọn cho mình mấy bài hát.

Nhưng hình như hôm nay lão Vương muốn thực hiện lời đã nói trong điện thoại hai ngày trước, nhất định phải hoà giải cho bọn họ. Anh lại cầm một chiếc micro để không đưa cho Chu Đông: "Chu Đông, cậu hát bài gì tôi chọn cho cậu một bài."

"Bài "Trái cây giữa hè" đi."

Chu Đông nhàn nhạt đáp lại, làm cho Trần Tri Tri không khỏi liếc mắt sang. Kể từ sau khi cô tới, từ lúc này đến giờ anh vẫn luôn nhìn lên màn hình, rất ít nói chuyện. Lại còn dứt khoát chọn bài hát này - trước kia anh rất ít khi hát những bài hát của Mạc Văn Úy.

Rất nhanh màn hình lớn hiện lên duy nhất gương mặt Mạc Văn Úy bị chia thành hai màu trắng đen, nhạc dạo đầy bi thương. Lão Vương lại đưa một chiếc micro khác cho Trần Tri Tri, "Song ca, song ca."

Phụ đề xuất hiện, Chu Đông bắt đầu chậm rãi hát:

"Có lẽ buông tay thì anh mới có thể đến gần em

Không gặp anh nữa thì em mới có thể nhớ tới anh

Thời gian đọng lại ở trái cây giữa hè

Hương thơm lặng lẽ toả lan trong hồi ức

Anh muốn thử rời khỏi em, không muốn nghĩ tới em nữa

Cho dù đó không phải là chủ ý của anh..."

...

Đây vốn là lời ca dành cho giọng nữ hát, khi giọng nam hát lại nghe có cảm giác rất khác lạ.

Cả phòng bao rộng lớn rất yên tĩnh, tất cả mọi người đều đang nhìn lên màn hình. Trần Tri Tri cũng đang nhìn Chu Đông, anh cầm micro, bộ dạng hát cực kỳ nghiêm túc, ánh sáng bạc của màn hình khi mờ khi tỏ, thỉnh thoảng ánh lên rực rỡ, làm cho thoạt nhìn con người màu đen của anh cũng dường như đang tỏa sáng vậy.

Trần Tri Tri biết Chu Đông luôn luôn không thích hát những kiểu ca khúc loại này, hơn nữa nếu như tiết tấu của ca khúc quá chậm, anh dứt khoát sẽ bỏ luôn. Nhưng lần này không biết tại sao, cô cảm thấy anh lại hát cực kỳ chuẩn xác, gần như cứ hát xong một chữ lại hạ micro xuống một lần, mỗi một lần hạ micro lại một lần giống như tiếng chuông gõ vọng lại vào trong lòng Trần Tri Tri, vang lên ong ong.

Cô quay đầu lên nhìn màn hình, trên màn hình mỗi một lời ca dường như đang chuyển động, xông vào trong mắt của cô giương nanh múa vuốt.

"Đừng lấy trăm mặ để đi che giấu điều gì

Khi kết quả đã trần trụi như vậy rồi

Cho rằng em sẽ nói điều gì đó rồi mới sẽ rời khỏi anh

Nhưng em chỉ quay đầu đi mà không nhìn anh

Phải chăng ý em muốn nói em còn yêu anh..."

Chu Đông hát được hơn một nửa ca khúc này, sau đó đột nhiên không hát nữa, giống như bị cái gì đó làm cho tắc nghẽn. Sau đó anh chỉ lặng lẽ nhìn màn hình, mặc cho màu sắc phụ đề từ từ lần dần vào bức hình đen trắng, cuộn tròn lại từng dòng từng dòng.

Căn phòng cứ tĩnh lặng như vậy một lúc lâu, âm nhạc vẫn đang tiếp tục, cuối cùng lão Vương phá vỡ sự trầm mặc: "Tri Tri, hát tiếp đi."

Trần Tri Tri cầm lấy micro đưa đến khóe miệng, há miệng ra, nhưng cô chợt nhận ra nhìn những hàng chữ quen thuộc kia, không hiểu sao mình không thể hát thành lời được.

"Em cho rằng không để lộ ra dấu vết, nhưng hoài niệm lại cứ dâng tràn

Phải chăng điều này chính là nỗi lòng của em..."

Cô không hát nổi nữa.

Đột nhiên cô cảm thấy rất buồn bực, cảm giác như trong khoảnh khắc, cả gian phòng bao này tựa như bị dời đến cao nguyên, khiến cô cảm thấy thiếu đường khí, vành mắt cô dường như bị những dòng chữ phụ đề lấp lánh tràn đầy tình cảm kia chọc vào bóng râm, cô sắp không thở nổi nữa rồi.

"Em đi đến nhà vệ sinh một lát." Cô đặt thật nhanh micro xuống mặt bàn, "Đông", một tiếng tạp âm vang lên, cô đứng bật dậy đi ra ngoài.

Khi Trần Tri Tri từ trong nhà vệ sinh ra ngoài, Chu Đông đang đợi cô ở trong hành lang.

Khi ánh mắt hai người nhìn chạm vào nhau, cả bước chân lẫn ánh mắt của Trần Tri Tri ngay lập tức lùi lại không dám tiến lên nữa.

Hành lang của KTV mới được sửa chữa lại nguy nga lộng lẫy giống như hoàng cung thời cổ đại. Bóng người được phản xạ lại rất rõ nét trên vách tường lưu ly màu đen. Tiếng hát từ trong các phòng hát vọng ra và đập vào tường dội ngược trở lại.

Mọi người xung quanh đó có ai đi qua cũng đều làm như không thấy, cũng không biết đôi tình nhân này vừa mới chia tay.

Chu Đông cầm tay vào trong túi áo choàng, đứng lại ở trước mặt cô. Có lẽ là cô sợ nhìn anh, nên vẫn luôn cúi đầu. Chu Đông chỉ có thể nhìn thấy những sợi tóc đen quăn quanh cổ trắng nõn của cô. Phía dưới cổ áo cô lộ ra một đoạn lưng, còn mái tóc đen đã được cô quăn lên.

Có lẽ do khoảng thời gian qua, đã rất lâu rồi họ không nói chuyện với nhau, cho nên giữa bọn họ có dường như ẩn chứa cảm giác xa lạ và đè nén.

"Em có biết Từ Tri đã kết hôn rồi không?"

Không ngờ anh vừa mở miệng lại nói về chính điều này, Trần Tri Tri gật đầu một cái, "Biết."

"Biết, vậy mà em vẫn còn cùng với hắn ..." Chu Đông cau mày một cái không vui, trong túi áo, quả đấm nắm chặt lại nói lỏng. Anh biết hiện tại mình đã hoàn toàn không có tư cách đề ý tới chuyện của cô. Nhưng mà...

"Hắn có từng nói qua sẽ chịu trách nhiệm với em không?"

Lúc này Trần Tri Tri mới hơi hiểu ra ý tứ trong những lời nói này của anh, ngẩng đầu lên ngạc nhiên: "Anh cho rằng em cùng với Từ Tri sao?"

"Chẳng lẽ không đúng như vậy? Chẳng phải từ hồi còn học sơ trung cho đến tận bây giờ em vẫn luôn thích hắn hay sao?" Giọng Chu Đông nhàn nhạt.

"Sao anh biết?"

"Bạch Tề nói."

Trần Tri Tri cúi đầu nhìn chăm chăm vào mũi giày của mình. Chu Đông cho rằng cô thừa chấp nhận, lập tức giọng trở nên nóng nảy, chân mày khóa thành chữ "Xuyên", "Vì sao em cứ phải cùng với hắn mới được? Hắn là người có gia đình rồi, hắn sẽ không mang lại được cho em điều gì hết."

Trần Tri Tri vẫn không trả lời.

"Tri Tri, em có nghe thấy anh nói gì hay không hả?" Anh vươn tay ra kéo cổ tay của cô, giống như hồi trước, "Nếu như hắn thực sự không cho em một lời hứa chắc chắn, anh khuyên em hãy sớm buông tay với hắn đi."

Sao anh thuyết giáo gì mà lâu thế? Trước kia nghe đã cảm thấy phiền lòng chết được rồi, tại sao bây giờ nghe thấy mà lòng lại chưa xót như vậy? Trần Tri Tri ngẩng đầu lên, gương mặt nở nụ cười: "Chu Đông, thật là, anh thật sự cho rằng em cũng sẽ bắt chước người khác làm tiểu tam hay sao? Em và Từ

Tri đã không có chuyện gì từ lâu lắm rồi."

Chu Đông nhìn vào mắt cô rất lâu: "Không có chuyện gì từ lâu lắm rồi sao?"

"Đúng thế, từ lâu lắm rồi."

Lần này, đến lượt Chu Đông không nói lời nào.

Từ lâu đã không có gì? Tại sao cô lại không nói gì với anh, tại sao không nói với anh sớm một chút vậy?

Nhưng là anh biết hiện tại mình không còn tư cách gì để chất vấn cô, chỉ có thể đứng thẳng đây, nhẹ nhàng nói một câu: "Vây thì tốt."

Trần Tri Tri nhìn anh cười cười, "Cảm ơn anh đã quan tâm đến em."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Một hồi lâu Chu Đông không đáp lại, sau đó, anh mới nhớ ra mình vẫn đang nắm cổ tay của cô, cảm giác này thật quen thuộc. Vây mà anh đành phải từng chút từng chút buông ra, lần nữa lại nhét tay vào trong túi áo: "Nếu không có việc gì, anh đi trước đây."

"Vâng." Trần Tri Tri nhìn anh gật đầu một cái, chợt cô buông mắt xuống nói: "Chu Đông, anh thật tốt."

Sắp xoay người, chợt nghe thấy cô nhỏ giọng nói câu này, Chu Đông cảm thấy câu nói đó mang về giễu cợt đến cực điểm: Anh tốt thật không? Anh tốt thật không? Nếu như anh thật tốt như cô đã nói, tại sao cô lại muốn tránh né anh như vậy? Tại sao cô vẫn có thể... Không thích anh?

Lão Vương đứng tựa ở ngoài cửa phòng bao, nhìn cảnh tượng kia kết thúc, châm một điếu thuốc mới, từ từ phun ra một ngụm khói: "Thật là một đôi nam nữ tình si." Phía sau Bạch Tề cũng đang khoanh tay nhìn mà rằng: "Tôi thật sự không thể hiểu nổi nữa."

"Cô thuộc loại phụ nữ mạnh mẽ sắt đá, sao có thể hiểu được trong tình yêu nam nữ người ta có trăm mối lo, có lúc chuyện tình cảm lại không thể dùng lý lẽ mà nói được." Anh quay đầu lại nhìn Bạch Tề, thấy phía sau cô có một bóng người đang từ từ đi tới, thở ra một luồng khói trắng, hỏi luôn: "Đứng không, Từ Tri?"

Bạch Tề quay đầu lại, vừa đúng lúc đối diện với Từ Tri, cô nghe thấy anh chỉ đáp lại một chữ đơn giản: "Đứng!"

Bởi vì rất nhiều người muốn đi tàu điện ngầm trở về, nên đến khoảng mười giờ tối, mọi người gần như cùng giải tán một lúc. Trần Tri Tri và Bạch Tề cùng đường, Bạch Tề có xe, vừa vặn đưa Trần Tri Tri trở về.

Trần Tri Tri và Bạch Tề cùng đi ra, khi mở cửa lên xe, liếc nhìn ra bên ngoài thấy lão Vương đang cùng Chu Đông và mấy người bạn nam khác đi qua công chính, cùng đi ra ngoài.

Lúc này trong phòng bao KTV cô nghe thấy lão Vương nói với Chu Đông, bảo Chu Đông dẫn anh đi dạo một chút tới mấy quán rượu trong vòng ba dặm quanh Bắc Kinh này, nói không chừng còn có thể tìm được 419 (tính một đêm), thuận tiện cũng muốn cho Chu Đông giải sầu.

Nghe thấy tiếng khởi động xe, lúc này tinh thần Trần Tri Tri mới hồi phục lại. Cô đóng cửa xe, thắt dây an toàn.

Bạch Tề xoay tay lái, lái xe đi ra ngoài.

Liếc mắt nhìn qua gương chiếu hậu cô thấy bọn họ đã chạy ngày càng xa.

Sau khi xe chạy vào đại lộ, Trần Tri Tri lặng lẽ chậm rãi ngắm nhìn bầu trời Bắc Kinh về đêm. Bầu trời Bắc Kinh vĩnh viễn ngập tràn khí thải màu vàng sẫm hòa với ánh đèn rực rỡ đến tầm thường, làm cho người ta cảm thấy sự phồn hoa cổ kính đã bị sa sút đến bản thủ.

Nhớ lại ngày đó, vì sao cô tới Bắc Kinh nhỉ?

"Tri Tri, nghĩ gì thế?" Bạch Tề phá vỡ sự yên lặng.

Dòng xe chạy tốc độ cao ở làn đường bên cạnh lướt qua rất nhanh, ánh đèn xe rọi thẳng sáng chói, Trần Tri Tri lắc đầu một cái, "Không nghĩ gì."

"À mà này, hôm nay cậu có biết Chu Đông nói với tớ điều gì không?" Bạch Tề nghĩ đến một chuyện mà thấy buồn cười: "Bởi vì cậu vẫn không nói ra nguyên nhân chia tay, nên tớ mới hỏi Chu Đông, rốt cuộc tại sao hai người lại chia tay. Kết quả hẳn nói bởi vì cậu không thích hẳn nữa. Cậu thấy buồn cười không? Với cá tính thích rõ ràng của cậu như thế, cậu có thể cùng sống chung với một người mà mình không thích đến mười năm hay sao? Khi gió

thật."

Một lúc lâu vẫn không thấy bạn đáp lại, Bạch Tề liếc mắt nhìn về phía bên cạnh: "Tri Tri?"

Trần Tri Tri vẫn chỉ nhìn về dòng xe chạy phía trước, Hai người đang đi qua đường ngầm dưới đất, đột nhiên trở nên tối sầm, tiếp sau đó lại một đoạn rất dài rồi lại một đoạn ngắn ngời tối đen. Ánh mắt của cô tựa như không chịu nổi những biến đổi lớn của ánh sáng, đột nhiên trở nên ươn ướt, nóng nóng, cay cay, "Đúng vậy. Nếu như tớ không thích anh ấy, làm sao lại sống cùng với anh ấy lâu đến như vậy chứ?"

Từ đường ngầm dưới đất đi ra ngoài, Bạch Tề mới nhìn thấy đôi mắt của Trần Tri Tri đã ướt đầm.

Thật ra thì lúc này ở trong KTV, khi Chu Đông hát bài hát kia, cô đã nhận ra tâm tình của mình không được tốt lắm rồi.

"Thôi mà, đừng khóc." Bạch Tề rút một tờ giấy khăn đưa cho bạn, "Đang yên đang lành, cậu lại gây ra cái trò gì vậy? Nếu muốn hòa hợp trở lại chẳng phải là vẫn có khả năng đó sao, cũng không phải Chu Đông không còn nhớ cậu, mà bây giờ cũng không phải là cậu không nhớ người ta. Người ta còn chưa khóc, cậu khóc cái nỗi gì?"

Trần Tri Tri cầm lấy chiếc khăn giấy thì nước mắt cũng đã chảy ra, cô cầm khăn giấy lau: "Đúng thế, tớ khóc vì cái gì chứ nhỉ?"

Vậy mà nước mắt cô lại vẫn không sao ngừng được.

Bạch Tề thở dài một hơi nặng nề: "Cậu bây giờ à, chết vì sĩ diện, chỉ khổ bản thân mình."

Vài phút sau, khi chạy qua cầu vượt, cảm xúc của Trần Tri Tri dần dần chuyển biến tốt hơn.

Bạch Tề suy nghĩ một chút, vẫn nên kể lại câu chuyện trước kia cho bạn mình biết: "Tri Tri, có chuyện này, tớ nghĩ cần phải nói với cậu lời xin lỗi."

"Chuyện gì vậy?"

"Chuyện của Từ Tri." Bạch Tề nắm tay lái nhìn về phía trước, nói sơ qua: "Trước kia tớ theo đuổi Từ Tri hoàn toàn là do tính tranh giành háo thắng của mình. Bởi vì lúc ấy tớ nhận ra cậu thích Từ Tri, cho nên mới nghĩ ra tay trước thì sẽ chiếm được lợi thế."

Trần Tri Tri kinh ngạc nhìn về phía cô bạn.

Bạch Tề vẫn không quay đầu lại, nói tiếp: "Thật sự, tớ chỉ đùa bốn tình cảm của Từ Tri. Đầu tiên chỉ là ý nghĩ nhất thời muốn theo đuổi cậu ta, sau đó lại cảm thấy tính tình cậu ấy chậm chạp, rất không thích hợp với tớ, nên muốn nói lời chia tay. Khi đó vừa đúng lúc nhà tớ chuyển đi, tớ cố ý không nhận điện thoại của cậu ấy, cũng cắt đứt liên lạc với cậu ấy luôn. Tớ cho rằng nếu không tìm được tớ cậu ấy sẽ chết tâm. Kết quả, không ngờ cậu ấy lại không chết tâm, còn chạy đến tận trường học để tìm tớ." Bạch Tề cười cười, "Dù sao chuyện lúc trước tớ cũng không muốn nói nhiều, trong chuyện này tớ thật không phải."

Trần Tri Tri chờ người ra một hồi mới hỏi lại: "Từ Tri có biết không?"

"Biết, lúc ở trong KTV tớ đã giải thích với cậu ấy."

"Vậy cậu ấy nói sao?"

"Cậu ấy lập tức tha thứ cho tớ luôn."

Trần Tri Tri mím chặt môi: "Tại sao?"

"Còn tại sao cái gì nữa, bởi vì tất cả mọi người đều đã trưởng thành, cũng biết đã chuyện đã xảy ra không thể nào thay đổi được nữa. Tha thứ cho người khác chính là tha thứ cho chính mình."

Trần Tri Tri trầm mặc rất lâu. Thực ra ngày hôm nay, ngay từ đầu trong lòng Bạch Tề đã không được dễ chịu lắm.

"Tri Tri, tớ với cậu không giống nhau, tớ chưa bao giờ biết quý trọng một phần tình cảm. Bởi vì tớ học tài chính, đã sớm có thói quen tính toán trong quan hệ giao tiếp rồi. Ở trong mắt tớ, tình cảm chính là anh tới tôi đi, chuyện tặng quà nhau thì anh đưa tôi một thước, tôi trả lại anh một thước. Chính là như vậy đấy. Hôm nay mở lòng nói hết được với Từ Tri, trong lòng tớ thấy vui vẻ hơn rất nhiều. Nhưng có một khoảnh khắc nào đó, đột nhiên tớ lại thấy hối hận, thấy cậu ấy dễ dàng tha thứ cho tớ như vậy, tớ liền suy nghĩ, nếu như lúc ấy tớ cùng với cậu ấy sẽ như thế nào?"

"Cậu thích Từ Tri sao?"

Bạch Tề lắc đầu một cái, "Không biết nữa. Nếu như trước kia, nhất định tớ sẽ nói không thích, nhưng hiện tại, tớ nghĩ rằng, trước kia nhất định tớ đã từng có những giây phút động lòng với cậu ấy. Chẳng qua là tớ đã tính toán so đo lợi ích quá chặt chẽ - tính cách của Từ Tri và tính cách của tớ không phù hợp, sau này chung sống sẽ xảy ra vấn đề; tình cảm của cậu ấy khi còn ít tuổi sau này khi trưởng thành sẽ không phù hợp với tớ, sau này nhất định sẽ xảy ra vấn đề; ham mê của Từ Tri và ham mê của tớ không phù hợp, cần phải xác định đã; mọi việc là như thế... Thật ra bây giờ ngẫm nghĩ lại mới thấy, yêu thích nhau chỉ cần cảm nhận trong một giây phút mà thôi, không có gì đặc biệt. Cậu không thể nào xác định nổi cuộc đời mình sau này sẽ không còn thích cậu ấy nữa, cũng không có thể nào xác định được nhất định cuộc đời mình sau này sẽ tiếp tục thích cậu ấy, có đúng không?"

"Bạch Tề, tớ cảm thấy cậu rất cực đoan." Có lúc tỉnh táo đến cực đoan, có lúc lại cảm tính đến cực đoan.

"Có lẽ là như vậy." Bạch Tề cười cười, đột nhiên đạp chân ga, khiến xe BMW màu trắng lao vút đi như điên trên đường dưới bầu trời đêm, làm cho Trần Tri Tri vốn đang ngồi tựa vào trên ghế lái phụ cũng vội thẳng người, kéo lại dây nịt an toàn.

"Cuộc sống phải biết hưởng lạc hiểu không! Quan trọng nhất là trong giờ phút này này, Tri Tri. Cậu có tin hay không, hiện giờ nếu có một chiếc xe buýt từ lỗi đi bộ kia phóng ngang qua đây thôi, chúng ta đều sẽ chết hết. Trước khi chết, cậu có lời gì muốn nói không, Tri Tri?"

"Tớ hận chết cậu, Bạch Tề! A ..." Ở trên đường đêm Trần Tri Tri hét lên.

Vút qua khúc cua như một con cuồng phong, Bạch Tề đạp đôi giày cao gót lên chân ga đến mức cực điểm, cảnh vật chung quanh đã hoàn toàn không thể nhìn rõ được, chỉ còn là những vệt sáng lao vun vút. Tiếng cười của Bạch Tề giòn tan, tựa như tiếng chuông bạc bay theo gió trái dài trên đường đêm thừa thốt ánh trăng. "Cậu cũng nên hận tớ, Tri Tri, nếu như không phải do tớ, chắc có lẽ bây giờ cậu và Từ Tri đã là một đôi rồi. Nhưng nếu như không phải do tớ, có lẽ cậu cũng sẽ không gặp được Chu Đông đâu nhỉ?"

Chu Đông, Chu Đông, Chu Đông...

Chu Đông, Chu Đông, Chu Đông...

Chu Đông, Chu Đông, Chu Đông...

Gió xuyên qua cửa sổ xe mở một nửa, thổi phất qua mặt Trần Tri Tri, lạnh như băng, từng trận từng trận đau rất. Thế nhưng dạng không khí lạnh này khi hít vào trong phổi lại có thể quét sạch đi những chuyện vụn vặt thường ngày tựa như bụi bặm vẫn luôn quần quanh con người. Hiện giờ trong lòng Trần Tri Tri chỉ có hai chữ đang qua lại, đi tới đi lui.

Chu Đông, Chu Đông, Chu Đông...

Chu Đông, Chu Đông, Chu Đông...

Chu Đông, Chu Đông, Chu Đông...

Khiến cho tim gan phổi thận chạm phải thành "thất linh bát lạc", đựng phải nước mắt của cô làm cho nước mắt dâng trào lăn ra bên ngoài.

"Hết thật to đi, Tri Tri!" Bạch Tề đạp chân ga giống như đang vui chơi thả ga trong câu lạc bộ. Trần Tri Tri cũng không khá hơn chút nào.

Nhưng vào giờ phút này cô cảm thấy, chưa bao giờ mình có một sự thoải mái như thế, giống như toàn bộ mọi ưu phiền tích tụ đã bị cơn gió lạnh kia cuốn bay đi. Cả người cô trống không, không còn một chút ưu phiền. Vào giờ phút này, vào giờ phút này, cô mới dám thừa nhận.

Cô thật sự rất yêu thích Chu Đông, rất thích rất thích, trong lòng tràn ngập niềm yêu thích, toàn tâm toàn ý yêu thích anh, cả đầu, cả trái tim cô, tất cả con người cô đều rất yêu thích Chu Đông...

Trần Tri Tri đặt hai tay lên khóa miệng, hướng về phía bầu trời hung hăng hét to: "A a a a..."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Trần Tri Tri say rượu rồi.

Cả cô và Bạch Tề, hai người đến khúc sau thì như đã hoàn toàn phát điên rồi, cảm giác mạnh khi đưa xe cũng hưng phấn giống như uống rượu vậy. Trần Tri Tri cũng chưa bao giờ điên cuồng như thế. Từ phía sau, chiếc xe chạy gần đến bên cạnh đang luôn luôn ăn còi, Trần Tri Tri và Bạch Tề lại coi nó như âm thanh của một bản nhạc trong bầu trời đêm, thiếu chút nữa thì mở mui xe mà khiêu vũ. Sau đó, do chạy quá tốc độ nên hai người liền bị cảnh sát giao thông gọi bắt dừng xe.

Bạch Tề nộp một khoản tiền phạt không ít, xem chừng trải qua lần này hai người đã an phận rồi.

Cười cười nói nói, dừng xe ở ven đường, tìm một quán còn bán hàng ngồi xuống uống rượu.

Hình như hai người đã bàn luận với nhau rất nhiều chuyện, Trần Tri Tri cũng không nhớ rõ, mặc dù gần như chỉ có mình cô nói, còn Bạch Tề luôn luôn lắng nghe, cuối cùng dường như cô say quá nên Bạch Tề đã đưa cô về nhà.

Thật ra thì cô cũng biết, Bạch Tề đang muốn khuyên nhủ nên cố ý ở bên cạnh đã thông tư tưởng cho cô.

Nhưng hậu quả của việc say rượu là Trần Tri Tri ngủ thối một mạch qua trưa, đến hơn hai giờ chiều mới tỉnh, lại phát hiện ra trên điện thoại di động của mình có tới năm cuộc gọi nhỡ, đều là của quản lý và Khâu Đình gọi tới.

... cô lại nghỉ làm không xin phép rồi.

Trần Tri Tri vội vàng gọi lại, liên tục nói xin lỗi. Cũng may quản lý là người tốt cũng không so đo gì nhiều, chỉ trừ tiền lương của cô ngày hôm đó.

"Tiền lương a.a.." Trần Tri Tri rời giường thờ dãi đánh sụt một cái. Thứ hai tuần trước không đi làm, thứ năm tuần này lại cũng không đi, toàn bộ sự chuyên cần của cô đã sớm thành trò đùa. Mất luôn toàn bộ khoản chuyên cần mà cô vẫn luôn giữ gìn một năm nay! !

Cô nắm tóc, định nằm xuống ngủ tiếp.

Leng keng leng keng, chuông cửa vang lên.

Trần Tri Tri cảnh giác, chạy đến bên cửa, "Ai vậy?"

"Tri Tri?" Là giọng của lão Vương.

Trần Tri Tri vội vàng mở cửa: "Lão Vương, sao anh lại tới đây?"

Vừa nhìn thấy Trần Tri Tri vẫn còn mặc áo ngủ trên người, liền nói: "Em còn chưa dậy cơ à? Anh đã tới đây lâu rồi, tối hôm qua ngủ ở nhà Chu Đông, vẫn cho rằng nhà em không có người, vừa mới rồi nghe thấy tiếng động liền thử một chút, không ngờ em ở nhà thật."

Lão Vương đi tới, "Cho anh chén nước uống, sắp chết khát rồi. Nhà của Chu Đông giống như cái nhà hoang vậy, gần như không có cái gì cả." Trần Tri Tri xoay người đi rót nước, thử hỏi thăm dò: "Không đến nỗi như vậy chứ?"

"Làm sao lại không chứ?" Lão Vương ngồi ở trên ghế sa lon, nhận cốc nước: "Nhà cậu ta hoàn toàn như không có người ở vậy, anh cảm thấy có khi anh ra ở ngoài khách sạn còn hơn. Đúng rồi, sao em không đi làm?"

"À, em ngủ dậy muộn không muốn đi làm nữa." Trần Tri Tri gãi gãi đầu, ngồi xuống sofa đối diện với anh: "Thế tại sao anh không đi ra ngoài?"

"Em đừng hỏi nữa. Ngày hôm qua đi đến thôn Tam Lý, đụng phải một nhóm muốn ăn thịt khách. Bọn chúng ngăn đường nói không nộp tiền thì sẽ không cho đi, thiếu chút nữa bọn anh động thủ. Cuối cùng khi quản lý của bọn chúng tới, hoà giải với bọn anh mới giải quyết được. Sau đó bọn anh chọn quán ở bên cạnh vừa ăn thịt nướng vừa uống rượu, giống như ở đây phố nhỏ sau trường đại học ngày trước kia ấy. Một nhóm người say như chết, phải đến hơn hai giờ đêm hôm qua anh và Chu Đông mới trở về, em không nghe thấy à?"

Trần Tri Tri lắc đầu một cái, ngay cả mình trở về nhà lúc nào cô cũng không biết.

Lão Vương uống sạch cốc nước, sau khi nhìn quanh một vòng, mới nói: "Không ngờ bố cục ở bên này cũng hơi giống bên Chu Đông đấy nhì. Nhưng bên Chu Đông bây giờ quá vắng lạnh, cũng sắp đến mùa đông mà ngay cả chăn bông cậu ta cũng không mua, làm hại anh tối hôm qua chỉ đắp có mỗi một cái mền, ngủ sắp chết rét luôn. Quá muộn nên ngại không muốn tới gõ cửa nhà em. À, mà này, Tri Tri, em có cái gì ăn không? Anh sắp chết đói rồi đây, cả một ngày trời chưa ăn một cái gì."

Trần Tri Tri cười, vừa mới ở bên nhà Chu Đông có một đêm, lão Vương đã giống như chạy nạn vậy: "Anh chờ một chút." Trần Tri Tri lấy từ trong tủ lạnh ra một chút bánh bích quy chocolate, mang thêm bánh bao và đồ ăn vặt đặt lên bàn, lão Vương cầm lấy bánh bao lập tức gặm lấy gặm để.

"Sao anh cả một ngày trời mà cũng không ăn cái gì thế?"

"Tối hôm qua say quá, vừa rồi anh cũng mới tỉnh lại."

"À..." Trần Tri Tri gạt đầu một cái. Leng keng leng keng, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, là của lão Vương.

Lão Vương bắt máy điện thoại, "A lô, Chu Đông, cậu tan việc rồi hả. Ồ, tôi đang ở nhà Tri Tri đây, cậu cũng tới đi. Hôm nay cô ấy không đi làm. Đúng rồi, lúc cậu về nhớ mang chút đồ ăn nhé, tôi và Tri Tri cũng chưa ăn cơm đâu. Cứ như vậy, cúp máy nhé!"

Lão Vương nói chuyện điện thoại xong, đặt điện thoại xuống đó, ngẩng đầu nhìn Trần Tri Tri, "Anh bảo Chu Đông tới đây, em không ngại chứ?"

Trần Tri Tri lắc đầu nói: "Không sao đâu."

Lão Vương cười: "Em nói xem, hai người bọn em, rõ ràng là tình nhân lại còn ở cửa đối diện nhau, tốn tiền quá!"

Trần Tri Tri không trả lời, lão Vương lại nói: "Chúng ta lâu lắm rồi không tụ tập, thừa dịp anh còn ở Bắc Kinh ba ngày, chúng ta hãy đi ăn một bữa thật ngon đi."

"Mọi người phải mời anh mới phải."

"Cái này không cần quan tâm, được mọi người hoan nghênh mới là điều quan trọng nhất."

Lão Vương lại vui đầu ăn bánh bao, ăn được một lát, anh lắc đầu đặt bánh bao xuống: "Không được, bây giờ mà ăn no, chút nữa lại không ăn được."

Trần Tri Tri cười: "Lão Vương, hình như anh đã mập ra nhiều rồi."

"Vây sao?" Lão Vương vừa sợ vừa nghi ngờ, "Biết làm sao được, mấy năm qua, hàng ngày toàn chạy đi làm những công việc ở bên ngoài, muốn không mập cũng khó."

Nói qua nói lại hàn huyên quanh chuyện công việc của lão Vương khoảng chừng được hơn bốn mươi phút, thì có tiếng gõ cửa.

"Chắc là Chu Đông tới." Lão Vương đứng dậy mở cửa, quả nhiên là Chu Đông. Anh xách theo một túi lớn đồ ăn, tay còn xách theo mấy lon bia, "Mua đồ gì mà nhiều thế, vất vả, vất vả quá." Lão Vương vội vàng chào đón.

"Không có gì, vốn định hôm nay tan ca sớm mời anh đi ăn bữa tiệc lớn, đổi lại thể này cũng không tồi." Trần Tri Tri đứng dậy, "Để em đi lấy bát đũa."

Chu Đông chọn món ăn rất phong phú, có dưa chua cá, gà hầm, cà nhồi thịt, ngó sen om tương, thịt kho, còn có một đĩa nộm cải bó xôi trộn lạc.

Lão Vương bụng trống rỗng suốt một ngày hôm nay, lập tức hưng phấn thưởng thức luôn. Trần Tri Tri cũng giống vậy, cô đã sớm đói bụng.

"Tri Tri, chẳng phải em thích ăn cá nhất hay sao? Ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút." Lão Vương gấp thức ăn cho Trần Tri Tri, anh còn giống chủ nhà hơn cả Trần Tri Tri.

Trần Tri Tri cười nhận lấy. Lão Vương lại bảo Chu Đông: "Cậu nữa cũng ăn nhiều một chút đi."

Lúc này quả thực giống hệt như hồi còn cùng học đại học ngày xưa. Bọn họ thường cùng lão Vương đi ra ngoài, lão Vương nói nhiều, đi ra ngoài với anh cũng không xấu hổ. Khi sắp tốt nghiệp, cả ngày hôm ấy ba người cùng đi dạo ở bên ngoài, lão Vương giống như người anh cả dắt cô và Chu Đông đi chơi vậy.

Lão Vương ăn cơm rất nhanh, không đầy mấy phút đã no, vuốt vuốt cái bụng tròn vo, thở ra một hơi dài đầy thỏa mãn: "Cuối cùng đã thoải mái rồi. À này, Tri Tri, em có chán hông không vậy, cho anh mượn một cái, anh thật sự không muốn chết rét nữa."

"Có, để em lấy mạng cho anh luôn."

"A, thật tốt quá!"

Lão Vương liếc mắt nhìn Chu Đông, lại liếc nhìn Trần Tri Tri. Sau khi Chu Đông đi vào nhà, bọn họ gần như không từng nhìn nhau, ngay cả nói cũng không nói một câu. Từ khi biết bọn họ tới nay, thật sự đây là lần đầu tiên.

Lão Vương móc túi lấy ra bao thuốc lá, rút ra một điếu.

Vốn đã sắp ngậm vào trong miệng, nửa chừng chợt nhớ ra: "Tri Tri, anh hút điếu thuốc em không ngại chứ?"

Trần Tri Tri lắc đầu một cái: "Anh hút đi."

Lão Vương châm lửa rít một hơi: "Cả ngày ở nhà một mình, muốn làm cái gì thì làm cái đó, thiếu chút nữa quên mất cảm nhận của người khác."

Trần Tri Tri biết sau khi lão Vương đi Thượng Hải, do bận rộn công việc nên cũng không nói chuyện yêu đương gì nữa. Trần Tri Tri cũng không tiện hỏi nhiều về chuyện này, chỉ nhìn anh nói: "Anh cũng đừng hút thuốc nhiều như vậy, dù sao hút thuốc lá cũng không tốt cho sức khỏe."

"Đúng vậy" lão Vương gạt đầu một cái: "Nhưng trong lòng phiền muộn, áp lực công việc lại lớn, có những lúc vắng lặng đến mệt mỏi, bên cạnh lại không có một ai. Anh bây giờ cũng đã 28 tuổi rồi, trong nhà vẫn luôn luôn thúc giục." Lão Vương phun ra một luồng khói thuốc, chậm rãi thở dài: "Cho nên trước khi anh tới Bắc Kinh, thật sự rất hâm mộ hai người. Học cùng nhau từ sơ trung cho đến đại học, rồi lại từ đại học đến khi tốt nghiệp, sau đó cùng đi Bắc Kinh, ở cùng với nhau, chuyện gì cũng có bàn bạc qua lại. Anh còn tưởng rằng không đến mấy năm là có thể được uống rượu mừng của hai người nữa kia." Lão Vương gạt gạt tàn thuốc lá, về mặt không muốn nhìn bọn họ.

Động tác ăn cơm của Trần Tri Tri dần dần chậm lại. Cô biết chuyện phải tới sẽ tới, rốt cuộc lão Vương cũng đã nói với cô chuyện này.

Lão Vương nói tiếp: "Rốt cuộc nguyên nhân là gì vậy, đang yên lành làm sao lại chia tay, làm một chuyện lớn đến như vậy, ngay cả nói cũng không nói ra. Chu Đông, có phải là cậu đã chọc tức Tri Tri hay không hả?"

Trần Tri Tri đã sớm quen với cách nói chụm mũi của lão Vương. Mỗi lần khuyên giải đều mắng bên nữ trước rồi mắng bên nam. Mắng xong bên nam sau đó quay đầu, lại lấy lòng bên nữ, sau đó lại thuyết phục bên nam, gần như chưa bao giờ sai.

Hồi còn học năm thứ tư đại học, Trần Tri Tri đã từng xem lão Vương hoà giải nam nữ chia tay, sau đó khi hoà hợp lại họ đều phải thừa nhận anh xứng đáng với danh hiệu "Huy chương vàng cho người hoà giải", chỉ có điều cô không ngờ rằng, lần này lại đến lượt bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41

Nhưng người đầu tiên không nể tình lại là Chu Đông. "Lão Vương, anh đừng tham gia vào chuyện này. Khó khăn lắm mới anh ở đây được ba ngày, chúng ta nên ra ngoài chơi nhiều hơn một chút."

Câu nói của Chu Đông dường như đã nằm trong dự liệu của lão Vương. Anh bốp trán: "Đúng thật là, mấy hôm trước anh đã từng vặn hỏi Chu Đông rất lâu về nguyên nhân hai người chia tay, cậu ta cũng không chịu nói. Lần này chuyện xảy ra là thật sao?"

Sau đó anh nhìn Trần Tri Tri, cách nói thoáng cái đã thay đổi: "Tri Tri, không phải là anh chê em đâu, nhưng thực sự em cần sửa lại tính cách của mình một chút, em quá kiêu ngạo. Bất cứ một chuyện gì Chu Đông cũng phải dỗi dành, nhường nhịn em mới được. Anh kết nghĩa anh em với Chu Đông đã lâu, thật sự thấy cậu ấy rất quan tâm đối với em, có lúc anh cũng không nghĩ ra cậu ấy đã làm gì mà lại có thể chọc giận em?"

"Đúng ă!." Trần Tri Tri bưng chén, đối với lời nói kia chỉ gật đầu một cái về rất đương nhiên.

Khiến Chu Đông phải ngẩng đầu nhìn cô một cái, ngay cả lão Vương cũng cảm thấy kỳ lạ: "Chuyện gì đã xảy ra vậy? Anh nhìn mà cũng không hiểu ra làm sao nữa!" Anh và Chu Đông, Trần Tri Tri chung sống cũng đã nhiều năm, mỗi lần bọn họ giận đối cũng chỉ có một mình Chu Đông vô cùng lo lắng nóng ruột, chỉ sợ cô phải chịu uất ức, không ngờ lần này Chu Đông không vội, mà đột nhiên Trần Tri Tri lại thản nhiên như vậy.

"Tri Tri nói đi, có phải đã có chuyện gì xảy ra với em hay không?"

Trần Tri Tri đặt chén xuống, nói rất thành khẩn: "Lão Vương, em cảm thấy anh nói rất đúng. Thực sự Chu Đông rất tốt."

Lão Vương cười một tiếng, "Vậy thì tốt rồi. Tất cả đều vui vẻ. Không cần phải khuyên nhủ gì nữa rồi."

Chu Đông vừa nghe thấy lời này cũng không khỏi xúc động, trong lòng bùng lên niềm vui sướng, thiếu chút nữa trực tiếp đưa tay ra nắm tay cô. Ai ngờ Trần Tri Tri nói tiếp: "Là em không xứng với anh ấy."

Lúc này lão Vương đã bị làm cho hỗn loạn rồi: "Không xứng với cậu ấy là có ý gì? Tri Tri, từ đầu năm nay cũng không còn phát hành tạp chí Người tốt nữa đâu."

"Điều em nói là sự thật, em cảm thấy mình không phù hợp với Chu Đông, Chu Đông xứng đáng có một cô gái khác tốt hơn em."

Tim Chu Đông dần dần lạnh xuống.

Hiện tại lão Vương cảm thấy mình thực sự không thể hiểu nổi đầu óc của phụ nữ nữa rồi. Rõ ràng đã là phụ nữ, làm gì có ai không muốn người đàn ông đối xử với tốt với mình, dỗi dành, nhường nhịn, yêu thương mình chứ? Trước sau đều rất hay buồn bực oán trách đàn ông không biết lắng mạn, hoặc oán trách đàn ông quá bận rộn công việc mà không chịu quan tâm đến mình. . Còn có một số khác tương đối thực tế hơn, ý nghĩ đầu tiên là nghĩ về gia thế của đối phương hay công việc thế nào ... toàn những yếu tố thực tế.

Hiện tại Chu Đông là người hoàn toàn phù hợp, vậy thì Trần Tri Tri còn có gì muốn oán trách gì đây?

"Tri Tri, anh thật không hiểu ý em muốn nói gì, em có gì không tốt nào? Em nhìn lại em xem, vừa trẻ tuổi lại xinh đẹp, tính tình lại tốt, nếu không Chu Đông sẽ không thích em như thế. Nhiều năm qua, hai người cũng đã từng chung sống với nhau, còn có điều gì không xứng với nhau đây?"

Trần Tri Tri ôm đầu gối ngồi ở trên ghế sa lon, không trả lời.

Kỳ thực lão Vương đã có chút tức giận, anh có ý tốt tới khuyên giải, cô lại còn tỏ ra không chút máy may động lòng. "Tri Tri, em có thể giải thích rõ ràng cho anh được không? Đang yên lành tốt đẹp tự nhiên lại vứt bỏ Chu Đông, ngay một lời giải thích cũng không có, việc này thật là quá đáng. Em có biết rằng, em đã làm tổn thương người anh em của anh đến mức nào không? Nhiều năm qua, chưa từng bao giờ anh nhìn thấy cậu ấy quá khó chịu đến vậy!"

"Thôi được rồi, lão Vương!" Chu Đông lên tiếng ngăn lại, "Chuyện này thôi đừng nói nữa."

"Không được, nhất định cô ấy phải có lời giải thích với cậu. Làm người không thể như vậy, Tri Tri, sao em chỉ biết nghĩ đến bản thân mình, em có từng nghĩ đến cảm xúc của Chu Đông không? Cậu ấy điểm nào không đúng với em? Bao nhiêu năm qua, cho tới bây giờ anh vẫn chưa hề nhìn thấy cậu ấy có chút cáu giận nào với em! Người đàn ông như vậy em còn muốn đi tìm ở đâu nữa? Đến tận cùng, trong đầu óc em đang suy nghĩ cái gì vậy?"

"Lão Vương." Chu Đông kéo lão Vương, anh biết mặc dù lão Vương thoát nhìn lúc bình thường thì cứ hi hi ha ha, nhưng khi đã nổi cáu thực sự thì đặc biệt đáng sợ, "Anh hãy bình tĩnh lại, để em sẽ nói với Tri Tri."

"Cô ấy sẽ để ý cậu sao? Cậu nhìn xem, đến nửa ngày ngay một câu nói cô ấy cũng không buồn nói ra! Chính cậu đã quá nhân nhượng với cô ấy, nhượng bộ cô ấy quá mức, cho nên bây giờ cô ấy mới chà đạp cậu như vậy đấy! Trước kia tôi đã cảm thấy cậu không nên để mọi chuyện đều theo ý cô ấy, khiến giờ cô ấy cười lên trên đầu cậu rồi đó. Hôm nay bất kể thế nào tôi cũng phải mắng cho cô ấy tỉnh ra. Nếu như cô ấy không phải là bạn gái của cậu,

tôi đã quật cô ấy từ lâu rồi!"

Trần Tri Tri không nói một lời, đứng lên đi vào phòng trong, đóng cửa lại.

"Cậu nhìn xem, cô ấy có thái độ ấy là muốn gì đây?!"

Một hồi rất lâu, nhưng trong phòng cũng không hề có động tĩnh gì. Tiếp đó đột nhiên lão Vương cũng không mắng mỗ gì nữa. Chậm rãi rút trong túi ra bao thuốc lá, rút một điếu châm lửa rít một hơi, trên mặt khôi phục lại vẻ ôn hòa, nặng nề thờ dãi, "Lâu lắm rồi không đóng giả người có bộ mặt đen (nhân vật đóng vai ác), thật quá không quen chuyện này."

Lúc này Chu Đông mới biết, lão Vương giả vờ, thật dờ khóc dờ cười.

Lão Vương vỗ vỗ vai anh: "Người anh em, chuyện phía sau để lại cho cậu, tôi đi đây." Lão Vương đi ra ngoài, còn thuận tay giúp khép cửa phòng lại.

Chu Đông nhìn về cửa phòng ngủ của Trần Tri Tri, đứng lại trong chốc lát, sau đó nhấc chân đi tới. Gõ vào cửa phòng một cái. Không thấy tiếng đáp lại, anh nắm vào tay cầm, nhận ra cửa phòng không khóa.

Anh bước vào, Trần Tri Tri đang ngồi ôm đầu gối ở đầu giường.

Nhìn thấy anh, cô ngẩng đầu lên.

Chu Đông đi tới ngồi ở mép giường, "Em đừng nóng giận, không phải lão Vương cố ý đâu."

Trần Tri Tri vẫn không muốn nói chuyện.

Chu Đông vỗ vỗ vai của cô: "Em đừng tức giận nữa."

Trần Tri Tri ngồi yên một lát, rồi ngẩng đầu nhìn anh: "Có phải ở trong mắt mọi người, em thực sự là một người làm người ta chán ghét hay không? Em chưa bao giờ biết thông cảm hay quan tâm đến anh, làm chuyện gì cũng phải dựa vào anh! Nếu như không có lời nói của anh, ngay cả làm bạn bè thôi, bọn họ cũng không muốn kết bạn với em, đúng không?!"

Lúc này Chu Đông mới nhìn thấy cô khóc, từng giọt, từng giọt nước mắt to tròn từ trong mắt cô lăn xuống. Cô khịt khịt mũi, lấy tay lau mãi mà không ngừng được.

"Không phải vậy đâu, chẳng qua lão Vương chỉ nói như vậy mà thôi, em đừng để trong lòng."

"Không chỉ một mình anh ấy nói, kể từ ngày em nói chia tay với anh, tất cả mọi người đều nói như vậy. Tất cả đều là lỗi của em, đều do em, là em đã không biết quý trọng, em đã làm tổn thương anh, làm trong lòng anh rất khổ sở. Nhưng Chu Đông à, bình tĩnh xem xét một chút, khi mình chung sống với nhau anh cũng chưa từng có lỗi sao?"

Chu Đông lặng lẽ nhìn cô.

Ngày đó cô cũng khóc thế này, nước mắt cứ lặng lẽ chảy xuống. Đột nhiên cô đẩy anh ra lao vào nhà vệ sinh, sau đó anh cũng chỉ có thể nghe thấy trong tiếng nước chảy róc rách, mơ hồ có lẫn tiếng khóc của cô.

Thế nhưng anh lại chỉ có thể đứng ở cửa phòng tắm, nghe tiếng cô khóc ở trong đó vọng ra. Không thể đẩy cửa được, anh đành gõ cửa: "Đừng khóc, Tri Tri, đừng khóc." Giọng nói của anh rất yếu ớt vô cùng yếu ớt. Lần đầu tiên anh nhìn thấy cô thương tâm khổ sở như vậy mà mình lại không có một mảy may biện pháp giải quyết.

Anh biết tất cả đều là lỗi của mình.

Dần dần, rốt cục tiếng khóc của cô cũng ngừng lại. Sau đó cô mở khóa cửa bước ra, sắc mặt cô tái nhợt còn mang theo dấu vết nước mắt mờ mờ, nhưng trong khoảnh khắc giọng nói của cô trở nên cực kỳ bình tĩnh, hơi khàn khàn một chút, cô nói: "Chu Đông, chúng ta chia tay đi."

"Anh đã làm em quá sợ hãi đến mức như vậy sao?" Chu Đông nói. Anh thật không ngờ, lần ấy anh cực kỳ tức giận, chỉ vì chuyện giữa cô và Từ Tri, anh đã giam cô ba ngày liền không cho cô đi ra ngoài. Cuối cùng đêm hôm đó cô đã đối xử với anh đầy lạnh lùng, chán chường mệt mỏi, cũng không có tâm trạng nào để nói chuyện với anh nữa, lúc ngủ cô cũng quay lưng về phía anh, vì vậy anh mới có chút nóng giận ...

Rồi... cho dù không được sự đồng ý của cô, anh vẫn lật cô lại...

Nửa chừng, vừa nhìn thấy cô khóc, anh liền hối hận.

Cô nói: "Không phải anh đã đồng ý với em là sẽ không đối xử với em như vậy nữa hay sao?"

Đúng vậy, lần đầu tiên của cô đã trải qua trong một tình huống không được tốt đẹp, anh đã từng bảo đảm với cô sau này sẽ không còn có chuyện như vậy nữa, cả đời này anh sẽ luôn đối xử tốt với cô.

Vậy mà anh lại vẫn... anh lại vẫn...

Sau đó, anh rất hối hận, rất hối hận, Trần Tri Tri nói muốn chia tay, đến một câu anh cũng không nói ra nổi. Đêm hôm đó anh ngồi ở trong phòng khách, suốt một đêm cũng không ngủ, ngày hôm sau thấy cô một mình dọn dẹp hành lý ở phòng khách, anh nói với cô: Em đừng đi, để anh đi. Sau đó anh dứt khoát thu thập hành lý dọn ra ngoài ở. Anh ở ngay cửa đối diện với cô, muốn qua một khoảng thời gian dài dài một chút, cô lại sẽ tha thứ cho anh.

Nhưng có lẽ, chuyện kia cũng như lần đầu tiên của cô, đã hoàn toàn khắc sâu vào trong lòng cô, cũng không thể nào đền bù được nữa.

"Thật xin lỗi, Tri Tri, thật xin lỗi."

Chu Đông có thể nói chỉ có những từ này, nhưng anh cũng biết, cho dù mình có nói bao nhiêu câu thật xin lỗi cũng không làm nên chuyện gì.

Anh đứng dậy, rời phòng.

Trần Tri Tri vẫn không nhìn được, đưa mắt nhìn theo bóng lưng của anh. Giờ phút này bóng lưng của anh mới cô độc và vắng lặng làm sao.

Trần Tri Tri biết, mình đã làm cho anh khó chịu, khó chấp nhận.

Anh đau lòng, trong lòng cô cũng đau.

Nhìn bóng lưng của anh hoàn toàn biến mất ở cửa, Trần Tri Tri xoay đầu lại, ôm chặt lấy mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Nghỉ Tết âm lịch, Chu Đông cũng ngồi xe lửa về nhà.

Mặc dù công việc của mẹ Chu rất bận rộn, nhưng dĩ nhiên con trai về nhà phải là việc quan trọng nhất, vì vậy bà đã sớm dặn dò người giúp việc đi chợ mua đồ về sớm một chút để nấu cơm.

Đến một giờ chiều Chu Đông mới về, nhưng cả nhà cũng vẫn chờ anh đến một giờ chiều.

Rốt cục đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ở nơi cửa chính.

Mẹ Chu nhìn thấy trước nhất, bà vui mừng vội vàng tiến ra đón, nhưng đã có người còn nhanh hơn bà, chính là Chu Tuyết em gái Chu Đông, cô lập tức nhào tới ôm lấy anh: "Anh trai, anh về rồi!"

Chu Đông vỗ vỗ vai em gái, đặt hành lý ở ngay cửa ra vào, người giúp việc đi tới xách giúp anh đi lên lầu. Chu Đông nói: "Cảm ơn." Sau đó đi tới cất tiếng chào mẹ Chu: "Mẹ. Ba đâu rồi?"

"Ba con đi ra ngoài gặp bạn rồi. Đi máy bay có bị đói bụng không? Mau, mau đi ăn cơm thôi."

Chu Đông nhìn trên bàn ăn toàn những món mà anh thích nhất: canh củ cải hầm sườn lợn, ngó sen thái miếng sao ròn, thịt bò thái nhỏ hầm tiêu, cá kho, tất cả còn nguyên hoàn toàn chưa hề động đũa.

Mẹ Chu lại giục người giúp việc: "Mang nồi cháo gà lên đây, nhanh nhanh một chút."

Chu Đông kéo ghế ra: "Mọi người không cần phải đặc biệt chờ con đâu."

"Một năm con mới về nhà một chuyến, cả nhà chờ con một chút có sao đâu." Mẹ Chu đứng dậy tự mình cầm đũa đưa cho Chu Đông.

Chu Đông nhận lấy: "Cảm ơn mẹ."

Người giúp việc bung cháo gà đã hầm đến hơn một giờ ra, mẹ Chu vội vàng bảo: "Chu Đông, mau ăn cháo gà này."

Chu Đông nghe lời, múc một chén cháo gà đưa lên húp.

"Ngon không con?"

"Ngon ạ." Chu Đông gật đầu một cái.

"Con cũng ăn." Chu Tuyết hào hứng chạy tới múc thêm cháo gà, mẹ Chu vội nói: "Đừng múc hết cháo gà, chừa lại một chút cho anh chứ con."

Chu Tuyết bấu môi một cái, đẩy lại vung nồi, "Mẹ, mẹ thật thiên vị."

Ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, cầm chén cháo gà của mình húp soàn soạt.

"Mẹ, mẹ cũng ăn một chút đi." Chu Đông nói.

"Mẹ không ăn cháo." Mẹ Chu xới thêm một chén cơm "Chu Đông, công việc thế nào rồi?"

"Tạm được ạ."

"Chuyện thăng chức thế nào?"

"Chuyện này không thể nói chính xác được."

Mẹ Chu nhìn anh một lát, "Chu Đông, con có từng nghĩ sẽ trở về nơi này để phát triển không? Mặc dù Bắc Kinh là thành phố lớn, nhưng ở nơi này đâu có kém. Hơn nữa họ hàng bạn bè của chúng ta đều ở đây, sau này con muốn làm gì cũng thể giúp đỡ cho con được một chút, chẳng hơn là đi làm công cho người khác à?"

"Mẹ, con vẫn chưa có ý định này. Hiện tại làm ở công ty này, con cũng phát triển rất khá, vẫn chưa muốn trở lại."

Trên mặt mẹ Chu thoáng hiện vẻ không vui, đặt mạnh cái bát xuống: "Vẫn là vì con bé Trần Tri Tri đó phải không? Chẳng phải hai đứa đã chia tay rồi sao?"

"Anh, anh chia tay với chị Tri Tri rồi sao?" Chu Tuyết kinh ngạc nói chen vào.

"Mẹ, đây là quyết định của con, không liên quan gì đến Tri Tri." Chu Đông cũng nhanh chóng đặt bát xuống, nghiêm túc nói.

"Không có liên quan gì tới cô ta sao? Vậy tại sao lúc trước con lại đi Bắc Kinh?! Bây giờ con hãy nhanh chóng từ chức trở lại đây cho mẹ, mẹ sẽ sắp xếp cho con vào làm ở Cục Công thương, vào Cục Công thương rồi, sau này con muốn làm cái gì cũng tùy ở con." Mẹ Chu tận tình khuyên bảo. Đây chính là kiểu "từ phụ nghiêm mẫu" (cha hiền từ, mẹ nghiêm khắc). Ngay từ nhỏ Chu Đông được mẹ Chu yêu thương nhất, đồng thời cũng gửi gắm hi vọng vào Chu Đông nhiều nhất, cho nên bà đã dạy dỗ Chu Đông cực kỳ cẩn thận. Cách đối nhân xử thế làm sao, cách nói năng với mọi người thế nào, tất cả đều một tay bà dạy dỗ. Đứa con trai này từ nhỏ đến lớn, cũng chưa bao giờ làm cho bà phải quá thất vọng.

Chỉ có điều, bây giờ tuy con trai đã trưởng thành, nhưng suy nghĩ vẫn còn kém xa người thế hệ trước. Bọn trẻ bây giờ được nuông chiều quá sinh hư, ít tuổi nhưng lúc nào cũng tự cho mình là đúng, thật không biết trời cao đất rộng là gì nữa.

"Con còn muốn ở Bắc Kinh hỗn độn ấy làm gì, làm đến暮 người năm năm mười năm, nhiều nhất cũng chỉ là một người quản lý, lương tháng hai ba vạn tệ, ngay cả ba mét đất nhà vệ sinh ở khu phía đông Bắc Kinh cũng mua không nổi, còn nói gì đến chuyện khác? Không bằng con đăng hoàng về đây, mẹ chỉ muốn cho con một cơ hội ổn định để phát triển, chứ đâu phải là muốn ngăn cản tiền đồ của con!"

"Mẹ, con có suy nghĩ của con, ngài đừng có can thiệp vào chuyện này."

"Không được, con nhất định phải về đây. Con cũng đã chia tay với cô ta, còn đợi ở đó làm gì?!"

Chu Đông cảm thấy cái đề tài này có nói nữa cũng không đi đến đâu. Anh đẩy cái ghế ra, đứng dậy: "Con mệt mỏi rồi, con về phòng trước để nghỉ ngơi."

Chu Đông trở về phòng chưa được bao lâu, Chu Tuyết đã len lén vào theo.

"Anh, anh vừa trở lại đã to tiếng với mẹ rồi, trước kia tính khí của anh đâu có ngang bướng như vậy, tâm trạng không tốt sao? Hiện tại mẹ giận đến độ sắc mặt cũng đã tái nhợt đi rồi đấy. Nhưng mà mẹ cũng thật là, không phải bảo anh vào làm ở trong cục của mẹ, thì cũng là bảo em thi vào làm công chức ở đó, cứ như không đi làm quan thì sẽ không có một chút tiền đồ nào không bằng." Chu Tuyết bấu môi một cái, vừa nói vừa ngồi xuống ở bên cạnh hoàng thượng Chu Đông.

Chu Đông không đáp lại, chỉ nhìn vào máy vi tính trước mặt nhấn nút mở máy (power button).

Đột nhiên Chu Tuyết nghiêng đầu qua hỏi: "Anh, anh đã chia tay với chị Tri Tri thật sao?"

Chu Đông vẫn không lên tiếng, cầm con chuột chờ máy khởi động xong.

Chu Tuyết rất hiếu kỳ: "Tại sao lại chia tay chứ? Chẳng phải hai người đang sống chung với nhau vô cùng tốt đẹp đó sao? À, không phải anh còn nói năm nay sẽ đưa chị ấy về đây, dự định kết hôn sao?"

Máy vi tính này thuộc loại máy đời cũ từ nhiều năm trước, khởi động hết sức chậm chạp. Hình biểu tượng window7 xuất hiện khá lâu, ở phía dưới mới có vòng sáng chuyển động.

"Anh." Chu Tuyết quơ quơ tay ở trước mặt anh, "Tại sao suốt từ nãy đến giờ anh không nói gì vậy?"

"Tiểu Tuyết, em đừng làm phiền anh nữa, trở về phòng của em đi." Chu Đông không có tâm trạng nào mà nói chuyện. Chu Tuyết chú ý tới điều này: "Anh, anh không được vui phải không? Chuyện chia tay với chị Tri Tri làm anh khó chịu lắm hả?"

Máy tính đã khởi động xong, màn hình xanh xuất hiện rất lâu, từng biểu tượng mới phục hồi lại.

Chu Đông mở IE.

"Anh."

Chu Tuyết gọi một tiếng, Chu Đông đã hoàn toàn coi em gái thành không khí. Chu Tuyết có chút oán giận, nhưng cô cũng biết nếu một khi Chu Đông đã không muốn nói chuyện với người khác, thì cô có làm phiền anh thế nào đi nữa, anh cũng sẽ không để ý đến cô.

Chu Tuyết hậm hực đánh mở cửa ra ngoài.

Trở lại phòng của mình nhưng dường như cô cũng không có việc gì để làm.

Chu Tuyết cũng mở máy vi tính ra lên mạng. Vừa hay nhìn thấy trong bảng danh sách bạn bè, người thân trên QQ hiện lên dòng chữ "chị Tri Tri", tay Chu Tuyết rời đi con chuột đến đó, bắt đầu gõ bàn phím.

"Chị Tri Tri, chị ở đây à, về nhà rồi sao?"

"Ừ, chị về nhà rồi."

"Chị đã chia tay với anh trai em rồi à?" Cách nói chuyện của Chu Tuyết cho tới bây giờ vẫn hay nói thẳng.

"Đúng thế." Bên kia cũng rất nhanh gửi tới một câu trả lời.

"Tại sao vậy?"

"Tình tình không hợp."

Chu Tuyết đảo mắt suy nghĩ một chút, vẫn chưa hiểu rõ lắm, vì vậy cô cũng gõ hỏi lại rất thực lòng: "Em không hiểu lắm."

"Chuyện bên trong rất phức tạp, tóm lại là không thể nào tiếp tục sống chung được nữa."

"Oh." Chu Tuyết vẫn không hiểu, chẳng qua cô bé còn ít tuổi quá, sự tập trung rất dễ bị phân tán, đặc biệt là khi Trần Tri Tri hỏi cô: "Lần trước chị giới thiệu cho em một số bộ tiểu thuyết đó, em đã xem xong rồi chứ?"

"Đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy, Tân Di Ổ toàn tập em cũng đã xem xong." ngón tay Chu Tuyết gõ lên thật nhanh.

"Bộ ấy em thích nhất phải không?"

"Không thích lắm, em thích Minh Hiểu Khê và A Không Không hơn..."

Cùng lúc đó, Chu Đông đang ngồi ở trong phòng.

Anh mở máy lướt mạng nhưng không biết làm cái gì, đành đi tìm chút tin tức để đọc. Ngón tay vô tình nhấn liên tiếp vào ngay cạnh đường kẻ phân tìm kiếm lưu trữ của Google.

Nhìn thấy một trang màu xanh biếc mà Chu Đông đã rất quen thuộc, trang web này có tên gọi là Tấn Giang, tục gọi là JJ (tiểu đệ đệ), Trần Tri Tri thường lên trang này xem tiểu thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Ngón tay theo quán tính chuyển động cuộn bánh xe con chuột xuống bên dưới, Chu Đông nhìn thấy phần giới thiệu truyện.

Tô Vận Cẩm: Thật ra những năm gần đây tôi cũng không còn thường xuyên nhớ tới anh ấy nữa. Thành phố này cũng không quá rộng lớn, vậy mà cũng chưa từng có một lần nào tôi gặp lại anh ấy. Nếu có một ngày chúng tôi gặp lại, tôi chỉ có một tâm nguyện duy nhất là ... tôi hi vọng anh ấy không hạnh phúc.

Trình Tranh: Từ trước đến nay, điều mà anh hối hận nhất là đã chia tay với em. Nhưng, cho dù có đi xa đến đâu, anh vẫn tin rằng, cuối cùng nhất định sẽ có một ngày anh tìm lại được em.

Trong lòng Chu Đông giật giật, nhìn xuống mới biết bộ tiểu thuyết này có tên là: “Hóa ra anh vẫn ở đây” của Tân Di Ổ.

Anh cũng không biết Tiểu Tuyết đã dùng máy vi tính của anh vào trang web này để đọc tiểu thuyết từ bao giờ.

Chu Đông dừng ở trang này một lát, cứ nhìn chăm chú vào cái tên đó.

Sau đó, tiếp tục trượt con chuột xuống, thấy phần lớn các chương của bộ truyện này đã khóa lại, nhưng bình luận lại rất nhiều.

Trượt xuống thêm chút nữa.

Bạn đọc số 3: Thỏ nhỏ mập mạp bình luận: Bộ truyện “Hóa ra anh vẫn ở đây”: chấm điểm: 2. Thời gian đăng: 01:11:35 2013-02-07. Chương bình luận: 1

Đây là tên trên QQ của Trần Tri Tri, cũng là tên cô thường dùng trên mạng., Ánh mắt Chu Đông dời sang bên phải, thấy thời gian đăng là đêm hôm trước rạng sáng hôm sau.

“Đã lâu rồi không vào Tân Giang đọc sách.

Kể từ ngày chia tay với bạn trai, mình có tâm trạng gần như không muốn làm bất cứ chuyện gì. Ngày mai sẽ phải về nhà ăn Tết đón năm mới, vậy mà buổi tối nay làm thế nào mình cũng không ngủ được, lại lên mạng đọc lại bộ truyện “Hóa ra anh vẫn ở đây” một lần nữa, đọc đến nửa đêm, cứ khóc thút thít mãi, không làm sao ngừng được, lúc này không nhịn nổi nữa liền viết bình luận đăng lên. Thật ra trong tất cả các bộ tiểu thuyết của Tân Di Ổ mình thích nhất bộ này, bởi vì cảm thấy nội dung truyện rất chân thật cũng rất tốt đẹp, một người ở lại nơi đó chờ đợi, còn người kia đã đi xa rồi, nhưng trái tim vẫn bị người ở lại khóa chặt.

Mình không biết chia tay là đúng hay sai, nhưng cuối cùng đã khóa chặt một người hoặc cả hai người lại, phải đợi rất lâu sau mới có thể từ từ thoát ra được.

Tô Vận Cẩm nói cô ấy hi vọng Trình Tranh không hạnh phúc. Thật ra mình cho rằng cô ấy nghĩ Trình Tranh sẽ không hạnh phúc nếu sống với người phụ nữ khác, mà chỉ khi nào trở lại tìm cô ấy thì anh mới có thể được hạnh phúc.

Đây chính là ham muốn chiếm giữ của phụ nữ đối với tình yêu.

Cũng có lúc mình đã nghĩ thế này, nếu như bạn trai của mình thật sự tìm được một cô gái tốt hơn, xinh đẹp hơn, xứng đôi với anh ấy hơn mình, thì mình sẽ như thế nào? Kết quả là mình không sao nghĩ ra nổi, hoặc nói đúng hơn là mình không dám nghĩ tới.

Mình không dám nghĩ tới hình ảnh hai người bọn họ ở chung một chỗ, thật vui vẻ may mắn hạnh phúc, mà mình vẫn là người cô đơn bóng chiếc. . .

Mình rất sợ, thật sự rất sợ.

Nhưng mình cũng nghĩ, nếu hai người đã chia tay, hơn nữa lại là mình nói trước, vậy thì mình không nên kéo anh ấy lại nữa, anh ấy tốt như vậy, thật sự cũng nên tìm người tốt hơn mình.

Mình muốn hàng ngày anh ấy đều được vui vẻ một chút, có thêm nhiều niềm vui hơn một chút, không muốn anh ấy vì mình mà phải trải qua những ngày khó chịu nữa.

Xem ra, vô tình mình đã viết bình luận dài như thế này, cười. . .

Chu Đông đọc lời bình luận của cô từng chữ từng chữ một, rõ ràng cô viết nhiều như vậy, thế nhưng anh vẫn còn cảm thấy chưa đủ. Nhanh chóng đi động con chuột, lục lọi một chút vào tên người sử dụng của cô, muốn tìm được nhiều hơn nữa những dòng cảm xúc của cô.

Nhưng không có, trong chuyên mục đọc giả bình luận, những bình luận của cô lưu lại đều là từ hơn hai tháng trước, phần lớn chỉ là "Tung hoa" "Cố gắng lên" linh tinh.

Chu Đông quay về đọc lại đoạn bình luận kia.

Con chuột ở ngay bên cạnh, nhưng tay của anh dần dần buông ra. Bình luận của cô đang nằm ở giữa màn hình, sẽ không phải di chuyển gì nữa, từng chữ từng lời rõ ràng nằm ở nơi đó.

Anh thấy cảm xúc của cô: Mình rất sợ, thật sự rất sợ.

Anh thấy cô suy nghĩ: Mình muốn hàng ngày anh ấy đều được vui vẻ một chút, có thêm nhiều niềm vui hơn một chút, không muốn anh ấy vì mình mà phải trải qua những ngày khó chịu nữa.

Cuối cùng anh thấy cô “cười”: Xem ra, vô tình mình đã viết bình luận dài thế này, cười...

Chữ "Cười" của cô lại khiến anh nghĩ ra từ trái nghĩa với nó. Chu Đông đưa tay ra, vuốt ve những dòng chữ này qua màn hình, giống như đang vuốt ve lên gương mặt của cô vậy.

Tri Tri. . .

Trong lòng anh khẽ gọi tên cô.

Mùa xuân cứ như thế trôi qua.

Khi làm việc lại luôn mong chờ mùa xuân đến. Nhưng khi nó đến thật sự, lại đột nhiên cảm thấy thời gian sao trôi nhanh như vậy, vừa đảo mắt một cái đã sang năm khác rồi, lại lớn thêm một tuổi.

Trần Tri Tri trở về Bắc Kinh, việc cấp bách của cô bây giờ là phải cùng với Khâu Đình đi tìm phòng.

Phòng của cô đang ở chỉ còn có một tháng nữa là hết hạn thuê. Mấy Chủ nhật liền, cô và Khâu Đình ngựa không ngừng vó để đi tìm phòng. Sang năm mới nghe chừng tình hình giá cho thuê phòng lại tăng lên, Trần Tri Tri và Khâu Đình thật vất vả mới tìm được một căn phòng tạm coi như hải lòng, gồm hai phòng ngủ và một phòng khách, giá tiền thuê phòng đối với việc thuê chung thì cũng có thể chấp nhận được.

Mặc dù khoảng đất này hơi bị méo, lại còn ở cách xa công ty cô làm hơn chỗ cũ một chút, nhưng Trần Tri Tri cảm thấy thế là tốt lắm rồi.

Do phòng của Khâu Đình thuê đến tháng hai là hết hạn, nên Trần Tri Tri và Khâu Đình dự định cùng gọi điện thoại nói trước với bà chủ nhà đã rồi mới chuyển đi. Di chủ nhà cho thuê cứ luôn miệng nói đáng tiếc, nhưng thấy Trần Tri Tri nói đã tìm được phòng ở mới rồi, nên di chủ nhà cũng không khuyên nhiều nữa.

Vào ngày của cuối tháng đó, Trần Tri Tri chính thức chuyển nhà.

Đồ của cô hơi nhiều nên phải gọi một chiếc xe. Buổi sáng lúc Khâu Đình vừa đến nhìn thấy cô xách hành lý, liền kêu lên một tiếng: "Trời ạ, cậu định mang tất cả đồ đạc đi hay sao vậy?"

Trần Tri Tri cười cười về ngượng ngùng: "Xin lỗi, mặc dù toàn là đồ cũ thôi, nhưng có muốn bỏ cũng không thể vứt bỏ được."

Không bỏ được, không bỏ được! Những thứ vứt bỏ nhưng lại không bỏ được thật sự quá nhiều.

Nơi này tràn ngập toàn bộ những kỷ niệm của cô và Chu Đông. Giấy dán tường hình các nhân vật trong phim hoạt hình ở phía sau bộ ghế sa lon kia là do cô dán, những ghi chép trên tủ lạnh kia là do cô viết, mấy con rối trên bàn trà trước máy thu hình, tất cả từng thứ từng thứ đó là cô đã mua.

Thật sự, nếu như có thể, Trần Tri Tri dứt khoát muốn mang tất cả quá khứ trong căn phòng này đi theo mình.

Trần Tri Tri cũng biết, nếu đã chia tay, có một số thứ cũng không nên giữ lại nữa. Chẳng qua lúc đó cô lại nghĩ, cũng chỉ là một chút đồ vật cũ mà thôi, nếu đã không được ở chung một chỗ với người, thì giữ lại chút đồ làm kỷ niệm, thiết tưởng cũng không vấn đề gì.

Chỉ là thoáng nghĩ thế thôi, vậy mà tay cô cũng vẫn không chịu buông, trong lúc thu dọn đồ đạc cô đã nhặt nhanh cho hết vào trong một chiếc túi to.

Nhưng Trần Tri Tri lại không muốn làm phiền Khâu Đình quá mức. Vì thế khi mang vác đồ đi, cô cố gắng chạy nhanh hơn một chút, chạy qua chạy lại mấy lần, cố mang hết đồ. Chỉ tiếc sức khỏe của cô quá kém, cho dù không đi thang bộ, cũng chỉ kéo cái hòm đồ ra thang máy đi lên đi xuống, sau vài chuyến cũng lập tức thở hồng hộc.

Sau sáu chuyến tay chân nhanh nhẹn mang vác đồ, rốt cục Trần Tri Tri cảm thấy không chịu nổi, ôm bụng tựa vào phía sau xe thờ.

Có lẽ do vừa rồi chạy hơi nhanh nên bụng cô đau lâm râm.

Trần Tri Tri chỉ trì hoãn trong chốc lát, khi đang chuẩn bị đi lên...

Sau lưng có người gọi cô, "Tri Tri."

Là Chu Đông, sáng sớm hôm nay cô biết anh đi ra ngoài, nhưng không ngờ anh lại trở về nhanh như vậy.

Trần Tri Tri đứng sững tại chỗ, Chu Đông đi tới, liếc mắt nhìn chiếc xe chở đồ dọn nhà đồ ở bên cạnh, "Em phải đi rồi sao?"

"Vâng! Đúng vậy."

Không biết tại sao tự nhiên Trần Tri Tri cảm thấy có chút lúng túng. Chuyện cô muốn chuyển nhà cho tới nay cô vẫn chưa từng nói với Chu Đông. Cho dù nói thế nào, căn phòng này cũng có thể coi như là "tài sản chung" của bọn họ, thậm chí có thể nói tất cả là một tay Chu Đông đặt mua, cô muốn chuyển đi dù thế nào cũng nên nói qua một lời trước với anh.

"Đồ có nhiều không? Để anh giúp em." Chu Đông cũng không có vẻ gì là rất kinh ngạc, nhưng cũng không giống như đã dự liệu trước.

"Không cần đâu ạ." Trần Tri Tri từ chối. Bọn họ cũng đã chia tay, cô không thể đón nhận thêm ý tốt của anh được, "Khâu Đình tới giúp em rồi."

Chỉ là trời cao không nề tình, vừa vặn Khâu Đình mang một cái hòm lớn từ cửa tiểu khu ra ngoài, "Tri Tri, đồ của cậu thật là nhiều, thế này phải đi bao nhiêu chuyến mới có thể mang hết đây?" Sau đó cô xoay người, lúc này mới bắt ngờ nhìn thấy, ". . . Chu Đông?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Chu Đông đi tới đưa tay đỡ lấy hòm đồ để lên trên xe nói, "Đồ còn rất nhiều vậy để anh tới giúp một tay. Đồ vẫn để ở trên lầu sao?"

"Vâng." Khâu Đình gật đầu một cái.

Nhìn thấy Chu Đông đi lên rồi, Khâu Đình hỏi Trần Tri Tri: "Cậu gọi Chu Đông tới à?"

Trần Tri Tri lắc đầu một cái: "Không phải."

Có nam giới trợ giúp, quá trình dọn nhà của bọn họ nhẹ nhàng nhanh chóng hơn hẳn. Chu Đông chuyên chọn mang những hòm to nặng và túi lớn, Trần Tri Tri và Khâu Đình chuyên mang những thứ đồ nhỏ, nhẹ mà thôi.

Đi lên đi xuống vài lần thì đồ cũng đã chuyển xong hết.

Chỉ còn lại ba người bọn họ ở trong căn phòng trống rỗng, Trần Tri Tri nhìn đồng hồ trên điện thoại di động, 10 giờ 44 phút trưa.

"Bà chủ nhà nói 11 giờ tới để nhận lại phòng sao?" Khâu Đình hỏi.

"Ừ." Trần Tri Tri gật đầu.

"Gâu, gâu, gâu." Trần Qua Qua đang gọi, vì lúc nãy ra vào khuôn đồ sợ Trần Qua Qua chạy mất, nên Trần Tri Tri đã xích cô nàng ở bên chân bàn. Lúc này mang xong đồ rồi mới nhớ tới nó, cô vội vàng chạy tới tháo xích ra ôm cô bé cún vào trong ngực.

Ngoại trừ tiếng kêu của Trần Qua Qua, lúc này trong phòng rất yên tĩnh.

"Hai người hàn huyên trước với nhau một chút, tớ đi xuống mua một ít đồ ăn." Khâu Đình không chịu nổi bầu không khí khó xử, liền rời đi trước.

Trong phòng thoáng cái chỉ còn lại Chu Đông và Trần Tri Tri.

"Không còn sót lại thứ gì chứ?" . Chu Đông hỏi.

"Không còn." Trần Tri Tri nói: "Em đã nói với bà chủ nhà rồi, nói đi ấy chuyển tên người đặt cọc tiền nhà sang tên anh..."

"Được."

Một lúc sau, Trần Tri Tri lại nói: "Cảm ơn anh hôm nay đã giúp em dọn nhà."

"Không cần khách khí như thế đâu."

Mặc dù chia tay, giữa bọn họ cũng không cần thiết phải khách khí như vậy.

"Đúng rồi, lần trước nghe Tiểu Tuyết nói, mẹ anh muốn anh về quê nhà phát triển sự nghiệp phải không?" Trần Tri Tri cố gắng khơi mào đề tài.

"Đúng thế."

"Tại sao anh không trở về vậy?"

"Em muốn anh trở về sao?" Anh nhìn về phía cô. Ánh mắt Trần Tri Tri lập tức sụp lại, né tránh. Chu Đông cũng không muốn làm khó cô, "Bây giờ vẫn chưa cần thiết, ở Bắc Kinh anh phát triển cũng rất tốt."

"Vâng." Trần Tri Tri gật đầu một cái, cô chỉ nhớ, trước kia anh cũng không thích Bắc Kinh, nói nhiều người, không khí không tốt, áp lực lớn, nhưng vì cô, anh mới đến. . .

Trong lúc Trần Tri Tri còn đang mải suy tư, Chu Đông yên lặng nhìn cô. Giữa bọn họ thật sự đã trở nên xa lạ, ngay cả lúc này, khi nói chuyện cũng trở nên gượng gạo, Chu Đông không muốn như vậy.

"Tri Tri." Chu Đông gọi cô, đợi cô ngẩng đầu lên anh nói: "Chúng ta bắt tay nhau một cái đi. Chia tay mình cũng vẫn có thể là bạn bè."

Trần Tri Tri ngẩng đầu nhìn anh, khuôn mặt của anh bình tĩnh ôn hòa, cô cũng sờ nói: "Anh không trách em sao?"

Chu Đông khẽ cười cười, "Làm sao anh lại trách em được chứ? Chia tay là do em nói ra, tất nhiên cũng bởi vì anh có những chỗ chưa tốt. Có lẽ chúng ta thật sự "hữu duyên vô phận", nhưng anh tôn trọng quyết định của em."

Trần Tri Tri nhìn anh hồi lâu, đột nhiên trong lòng trào lên một nỗi chua xót, xông thẳng lên mắt cô, gần như muốn đốt cháy vành mắt.

... tại sao anh vẫn có thể bao dung với cô như vậy?

Cô chậm rãi đưa tay ra.

Bọn họ đã rất lâu rồi không có sự "thân thiết" như vậy. Khi bọn họ mới yêu nhau thì động tác thân mật đầu tiên chính là cầm tay nhau, anh chủ động cầm tay của cô, lập tức làm cho cô đỏ mặt, nghe thấy được tiếng trái tim mình đập xao động trong lồng ngực. Rõ ràng chỉ là động tác rất đơn giản, nhưng giữa bàn tay nam nữ có sự khác nhau về tỷ lệ to nhỏ, mức độ thô ráp, đã tạo nên cho bọn họ cảm giác hấp dẫn giữa bộ phận thân thể của hai người khác giới trong buổi ban đầu.

Cô vẫn nhớ, bàn tay của anh rất ấm áp rất bao dung. Mùa hạ, họ tản bộ ở dưới bóng cây trong trường vườn, khi mùa đông tới, anh nắm tay tay cô đầy kiều ngạo, đi dạo trên đường cái, một tay cầm tay cô, tay kia cầm một ly trà sữa nóng.

Thế nhưng cũng là một cái bắt tay, lại là lời nói thay cho bọn họ, sau này hai người chỉ là "bạn bè".

Trần Tri Tri chợt cảm thấy mình trở nên mềm yếu. Để đi đến ngày hôm nay, trước kia cô đã phải lựa chọn rất lâu mới có được quyết định ấy... Đột nhiên cô cảm thấy không biết sau này liệu mình có thể chịu nổi không?

Rời khỏi anh, cô trở thành "bạn bè bình thường" với anh, thỉnh thoảng gặp thì nói chuyện phiếm, chào hỏi nhau vài câu, cô sẽ không còn có bất kỳ tiếp xúc thân mật nào với anh nữa, cô cũng không thể kể khổ với anh hoặc là oán trách anh nữa, cô không thể được nghe anh vỗ về mình, dịu dàng gọi tên mình nữa... đột nhiên Trần Tri Tri rút tay trở lại.

Không biết tại sao, giờ khắc này cô không thể nào làm cho mình trở lại hoàn toàn bình tĩnh được. Đột nhiên cô nhớ tới trước kia đã từng đọc trong một cuốn tiểu thuyết nào đó một câu: đau thương được miêu tả như thế nào... Đau thương tựa như cái chết, khi bạn nghe được tin người khác người chết, trong lòng đang bình tĩnh chợt như rơi bộp xuống một cái, nhưng phải qua một thời gian rất lâu sau đó, khi rất cần đến người đó, hoặc là đến sống tại nơi mà người kia đã sống mới có thể hoàn toàn cảm nhận được: A, hóa ra người đó đã không còn ở đây nữa.

Cũng không bao giờ ... còn tồn tại ở trên đời này nữa, bạn sẽ không còn được gặp người đó, bạn cũng không thể nào còn được nói chuyện với người đó được nữa. Phải trải qua mấy lần như thế, thì đến giây phút đó bạn mới có thể cảm nhận được, đó là đau thương.

Cái cảm giác đó giống như màu đen của mực nước nhuộm dần nhuộm dần màu trắng của giấy tuyên (một loại giấy dùng để viết tranh chữ), giống như nhìn thấy hoàng hôn đầy rực rỡ huy hoàng trước khi chìm vào bóng đêm đen đặc mà lại không thể nào giữ lại được.

Trần Tri Tri cúi đầu, muốn giải thích nhưng cuối cùng cô lại không sao nói ra được một chữ. Chu Đông khẽ cười: "Không sao đâu."

"Áy này này, Tri Tri, cháu đã mang hết đồ đi rồi sao. Di đã tới chậm rồi!" Bà chủ nhà vừa vào cửa liền kêu lên đầy kinh ngạc. Chu Đông quay đầu về phía bà, "Vâng, chúng tôi đã chuyển đi xong rồi."

Trần Tri Tri cũng đã chỉnh đốn lại tâm trạng của mình: "Đúng rồi, di chủ nhà, di nhìn xem có thiếu cái gì hay không !"

Đầy đèn đường hai bên đường cái nhanh chóng vụt qua.

Trần Tri Tri ngồi trong xe nhìn ra cửa sổ xe đến xuất thần.

... rốt cục cô đã chuyển đi, rời khỏi gian phòng ấy. Nhưng tại sao trong lòng cô không một chút nhẹ nhõm, tâm trạng cũng không hề thấy thoải mái, trong đầu cô chỉ tràn đầy hình ảnh Chu Đông khi anh nói chuyện với cô.

Cô cho rằng sau khi mình rời khỏi căn phòng mà khắp nơi đều tràn ngập bóng dáng của anh thì tâm trạng sẽ được thư thái hơn một chút, tự nhiên hơn một chút; cho rằng sau khi ít gặp anh hơn, bản thân cô cũng có thể từ từ quên được anh, nhưng kết quả lại hoàn toàn không như vậy.

Khi cô chính thức vạch rõ giới hạn với anh, rốt cục anh cũng lựa chọn chia tay trong hòa bình. Nhưng sau đó cô cảm thấy trái tim mình tràn đầy sự mất mát, tựa như đã đánh mất một vật gì đó rất tuyệt vời, dường như lúc này một phần trái tim cô đã bị anh mang đi, không sao tìm về được nữa.

Từng nghe người ta nói, yêu một người có cảm giác thế nào? Nó na ná kiểu như bạn đột nhiên vừa có xương sườn mềm, lại vừa có lớp áo giáp bọc bên ngoài.

Hiện giờ cô cảm thấy toàn bộ lớp áo giáp bọc bên ngoài của cô đã không còn, mà tất cả chỉ còn là xương sườn mềm.

Cuộc sống hàng ngày với Khâu Đình thật ra thì cũng rất thoải mái, hai cô gái ở cùng một chỗ, cùng nhau cười cười nói nói, cảm giác cũng rất tốt. Chỉ là, có rất nhiều thói quen mới cần phải thích ứng, rất nhiều thứ cũng phải được phân chia rõ ràng, quy định cũng phải nói rõ ràng.

Trần Tri Tri không quan tâm đến những thứ này, cô cố gắng cưỡng ép bản thân mình để thích ứng với cuộc sống mới.

Cô nhả tâm xóa hết tất cả mọi cuộc trò chuyện, mọi ghi chép lẫn tin nhắn của bọn họ, nhất định không ngo ngoài gì đến hình đại diện với chữ ký của anh, không gian của anh, Blogging của anh, tất cả những gì của anh... Cô ngăn cách anh ở bên ngoài thế giới của mình, cố gắng để không còn qua lại với nhau dù chỉ là chút ít, để không còn quấy nhiễu thế giới của nhau nữa.

Sự thật đã chứng minh, cô làm như vậy quả thật đã có hiệu quả.

Khoảng gần một tháng sau đó, cô đã bình tĩnh trở lại rất nhiều, cảm giác đau lòng của lần chia tay ngày trước cũng dần dần nhạt đi, lúc cô lên QQ nhìn thấy anh cũng login, cô chỉ quét nhìn qua một vòng, rồi nhanh chóng bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Trần Tri Tri khôi phục cuộc sống độc thân, thoáng cái dường như trở nên vô cùng nhàn hạ, ngày thứ bảy chủ nhật cuối tuần chẳng có việc gì làm, cũng không biết làm thế nào để trôi qua cho nhanh.

Trước kia khi cô và Chu Đông vừa tới Bắc Kinh cũng có tinh thần hăng hái đi tham quan những di tích cổ, ngày cuối tuần nào cũng ra ngoài, sau đó phát ngán, thực lòng cũng nhận thấy cuộc sống ngày thường trôi qua tạm ổn. Không ngờ sau khi chia tay với Chu Đông, lại đột nhiên cảm thấy Bắc Kinh còn có rất nhiều nơi vui chơi, vừa vặn Khâu Đình cũng độc thân, làm việc gì cũng có bạn.

Chẳng hạn lần thì đi đến khu nghệ thuật gốm sứ chơi, hay có lần thì rủ nhau đi nhảy Bungee (trò chơi nhảy bung người lên cao), đi thăm trang trại nấu rượu, hoặc có khi tham dự một tiết học vẽ phác thảo, tất cả đều làm cho cô cực kỳ hứng thú.

Thứ bảy tuần này hai người rủ nhau đến khu công viên bên cạnh nhà chơi. Mới sáng sớm đã nghe thấy tiếng nhạc ở bên kia vang vọng lại, dường như đang có một hoạt động gì đó rất lớn, vừa đúng Trần Tri Tri và Khâu Đình chưa có kế hoạch định đi đâu, liền quyết định sẽ tới đó đi dạo.

Công viên náo nhiệt khác thường, hoa tươi được kết thành vòm trên cổng chính, trên đỉnh buộc rất nhiều bóng bay ngũ sắc, trông cực kỳ hoành tráng. Phía dưới cổng toàn là trẻ con đang chạy tới chạy lui, lại thêm có rất nhiều người lớn đến đây đi dạo, tạo nên một không khí thật sôi nổi.

Hôm nay bầu trời cũng cực kỳ trong sáng, ánh nắng ấm áp, trên cao vài đám mây trắng bay lững lờ trên nền trời xanh thẳm. Nhìn cảnh vật ngập tràn màu sắc tươi vui, lại thêm tiếng cười nói vui vẻ rộn ràng bên tai khiến lòng người thoáng cái thấy trở nên khoan khoái dễ chịu.

Trần Tri Tri và Khâu Đình mua vé xong liền đi vào, trông thấy một vòng đu quay cực kỳ lớn, phía dưới có rất nhiều người mặc quần áo các nhân vật trong phim hoạt hình ngộ nghĩnh đang đi đi lại lại, phát những tờ rơi cho người đang đi vào, giới thiệu chương trình biểu diễn trong công viên.

Vẫn chưa phải là ban đêm, nhưng có rất nhiều người đi qua đã đeo những chiếc mặt nạ hình con mèo nhìn rất đẹp mắt, đèn báo nhấp nháy ở trên mũ. Nhìn vọng vào bên trong công viên, có rất nhiều các quầy bán đồ ăn vặt với nhiều sắc thái riêng biệt như bắp rang bơ, kẹo xiên Hồ Lô, kẹo đường, thịt nướng, lẩu cay...

Thoáng cái Trần Tri Tri và Khâu Đình trở nên rất hưng phấn.

Trần Tri Tri cảm thấy vô cùng hứng thú với những nhân vật trong phim hoạt hình, lập tức chạy tới một quầy hàng bán quần áo những nhân vật phim hoạt hình để xem. Tình cờ quầy hàng này lại dựng hai hình nộm nhân vật trong phim hoạt hình ở hai bên cửa, bên trái là cô bé Chi-bi Maruko, bên phải là cậu bé bút chì Shinchan. Hai hình nộm đứng ở hai bên cửa, nam cao ngầu trái ngược hoàn toàn với nữ thấp bé, nhìn vào vừa đáng yêu lại vừa thấy tức cười.

Chủ quán nhìn thấy có người đi tới, tay vội vàng cầm hai chiếc mũ trùm đầu con thỏ bằng vải lông nhung đưa ra chào hàng, "Vào đây, đội thử chiếc mũ này lên xem nào, nhìn rất đẹp đấy."

Hai người nghe theo đội lên đầu, quay mặt nhìn nhau. Trần Tri Tri cọ cọ đôi tai thỏ của mình vào đôi tai thỏ của Khâu Đình, có ý kêu lên "Hò".

Khâu Đình cười, nói lại: "Thỏ không kêu như vậy đâu."

"Vậy thì kêu như thế nào?"

"Tớ cũng không biết." Khâu Đình cười cười, tháo chiếc mũ trùm đầu hình thỏ xuống, chọn cái khác.

Trần Tri Tri rất thích thỏ lông xù này, không muốn đổi. Cô và Khâu Đình đứng đối diện nhau, Khâu Đình quay lưng về phía cổng chính, còn cô lại đứng đối diện. Khi Khâu Đình quay đầu chọn hàng, Trần Tri Tri vẫn luôn đội cái mũ con thỏ đó đồng thời nhìn lung tung xung quanh, vô tình ánh mắt thoáng nhìn về phía cửa chính, liền trông thấy một bóng dáng quen thuộc.

Là Chu Đông.

Mà bên cạnh Chu Đông lại có một cô gái. Nhìn từ xa Trần Tri Tri không thấy rõ mặt của cô gái kia, chỉ có thể nhìn thấy cô gái có một mái tóc thật dài uốn thành lọn đến eo, vóc người rất đẹp, lại còn khá cao ráo. Cô đứng cạnh Chu Đông chỉ đến bả vai anh, còn cô gái kia cao gần đến cằm của anh rồi.

Tựa như hai người cũng bị sự náo nhiệt của công viên hấp dẫn, họ đứng lặng một lát ở cửa, rồi sau đó cô gái kia quay đầu nhìn về Chu Đông nói gì đó. Khi cô gái quay đầu lại Trần Tri Tri nhìn thấy cô gái đó đang cười, nụ cười có cái vẻ gì đó như hơi nũng nịu. Còn Chu Đông cũng đáp lại, gật gật đầu tựa như đồng ý, xoay người đi đến cửa chính mua hai vé vào cửa.

Sau đó, anh cùng cô gái kia đi vào.

Bọn họ đi vai kề vai, Chu Đông và cô gái kia theo đường ven hồ đi vào trong công viên, vừa vặn đi qua phía trước cô. Mặc dù Trần Tri Tri biết mình đội chiếc mũ trùm đầu, Chu Đông tuyệt đối không thể nhận ra cô, nhưng theo bản năng khi hai người bọn họ đi qua bên cạnh, cô liền cúi đầu, co người lại giả bộ không nhìn thấy.

Khi hai người bọn họ đi qua, cô chỉ nghe loáng thoáng tiếng cô gái kia nói: "... Thật thú vị.."

Không biết tại sao, Trần Tri Tri chợt thấy mình không đủ dũng khí quay đầu lại nhìn theo họ.

Tay cô nắm thật chặt, ánh mắt sụp xuống nhìn trên mặt đất. Thật ra có một số chuyện có thể dự đoán được, nhưng không biết tại sao trong giờ khắc này đột nhiên lại cảm thấy khó chịu đến thế... tựa như có thứ gì đó khoan vào trong tim của mình vậy.

"Tri Tri, thế nào? Nhìn đẹp không?" Khâu Đình chọn một chiếc mũ trùm đầu hình con mèo, lắc lắc ở trước mặt cô. Trần Tri Tri nhẹ nhàng gật đầu, "Ừ, nhìn rất đẹp."

Cô từ từ tháo chiếc mũ khăn trùm đầu hình con thỏ ra, cũng không còn tâm trạng nào mà vui chơi nữa.

Mà lúc này cô cũng không muốn che giấu mình nữa. Vào giờ phút này, cô mới hiểu rõ một điều, hoá ra khi thấy bên cạnh Chu Đông thật sự đã có một người con gái khác, cô thấy rất không vui, rất không vui, rất khó chịu, rất khó chịu, mà cảm xúc không vui lần khó chịu ấy thậm chí đã vượt quá cả sức tưởng tượng của cô.

"Tri Tri, cậu làm sao vậy?"

"Không sao đâu, tớ thấy có chút không thoải mái, tớ muốn về nhà."

Khâu Đình sững sờ nhìn cô: "... Oh."

Không, có lẽ là cô chỉ quá kinh ngạc mà thôi.

Bọn họ đã chia tay được một tháng, không, chia tay đã hơn ba tháng, nhưng cô thực sự mới rời xa khỏi anh được một tháng, không ngờ nhanh như vậy, anh đã tìm được bạn gái mới.

Mà bốn ngày sau, thứ tư, ngày 20 tháng 3 năm 2013, tiết Xuân Phân.

Từ giữa trưa khi bắt đầu xé tờ lịch ngày hôm trước, cô đã ý thức được hôm nay là sinh nhật Chu Đông. Buổi chiều khi làm việc thì Trần Tri Tri có chút không yên lòng. Nhưng kỳ thực cô chỉ đang rối rắm có một việc - có nên gọi điện thoại hoặc là gửi tin nhắn cho anh hay không.

Trước kia, sinh nhật Chu Đông bao giờ bọn họ cũng ở bên nhau. Trần Tri Tri đầy hưng phấn chuẩn bị cho anh một chương trình và sự vui mừng, ngày đó cũng sẽ là ngày Chu Đông có...quyền lực nhất, anh có thể yêu cầu Trần Tri Tri làm bất cứ chuyện gì, còn Trần Tri Tri nhất định sẽ phải làm theo.

Nhớ tới sinh nhật năm ngoái, Trần Tri Tri và Chu Đông liền thử để mấy thứ đồ ngọt trên thân thể để thưởng thức, chỉ tiếc sau đó do Trần Tri Tri cứ cười thành tràng dài, nên cuối cùng cũng không giải quyết được gì. Nhưng đêm hôm đó Chu Đông lại thấy rất vui vẻ, ôm cô nói chuyện cả đêm, nói mãi cho đến khi cô ngủ thiếp đi.

Vì vậy suốt một buổi chiều Trần Tri Tri cứ ở đó mà nhìn điện thoại di động, lưỡng lự hồi lâu rốt cục quyết định sẽ gửi cho anh một tin nhắn chúc mừng giống như những người bạn bình thường khác. Cô cầm điện thoại di động lên – do tên Chu Đông bắt đầu bằng chữ Z, nằm ở phía dưới trong danh bạ điện thoại di động. Còn tin nhắn hoặc các cuộc trò chuyện ghi âm lại cũng đã bị xóa hết. Cho nên lúc này muốn tìm được lại không phải là loại liếc thấy lấy được ngay, mà phải trượt đến tận cuối danh bạ.

Rốt cuộc đã tìm được chữ cái "Z" trong danh bạ, thấy tên của anh.

Trong lòng cô lại bắt đầu lưỡng lự, tại sao cô lại phải gửi tin nhắn cho anh nhỉ? Dù sao đi nữa bọn họ cũng đã chia tay, cứ làm bộ như không nhớ ra có phải là tốt hơn không?

Qua một hồi suy nghĩ, Trần Tri Tri nhìn máy tính đột nhiên lại thấy không có vấn đề gì, bọn họ cũng đã từng nói sẽ làm bạn bè, mà giữa bạn bè với nhau gửi tin nhắn không phải là chuyện rất bình thường hay sao? Hơn nữa cũng không phải là cô không nhớ, mà còn biết rất rõ ràng, nếu không gửi tin nhắn thì thật sự rất áy náy. Hơn nữa chỉ là một cái tin nhắn mà thôi, viết câu "Sinh nhật vui vẻ, chúc anh hàng ngày đều vui vẻ!" Chắc cũng không đến nỗi dài dòng lắm.

Trần Tri Tri lại cầm điện thoại di động lên.

Lại trượt đến tên của anh, đang chuẩn bị gửi tin nhắn đi thì trong đầu chợt hiện ra hình ảnh cái ngày anh cùng cô gái kia ở chung một chỗ... Rõ ràng giờ anh đã có bạn gái mới, chắc cũng không cần lời chúc mừng của cô đâu nhỉ?

Trong chớp nhoáng, Trần Tri Tri cảm thấy rất mất mát, loại mất mát này vượt qua cả sự lường lự của bản thân có nên gửi tin nhắn hay không. Cô hiểu, vấn đề cũng không phải ở chuyện cô có nên gửi tin nhắn hay không nên gửi tin nhắn, cho dù cô có gửi tin nhắn hay không thì thực chất cũng không thay đổi được mối quan hệ giữa bọn họ nữa rồi.

Chỉ là cô chợt ý thức được một điều, từ nay về sau, cô không có tư cách gì để chúc mừng anh nữa rồi.

Trần Tri Tri lại thả điện thoại xuống.

Trần Tri Tri tắm xong, từ trong phòng tắm bước ra ngoài, lau tóc.

Nhìn điện thoại di động: ngày 20 tháng 03 năm 2013 - 22:04PM.

Ngày hôm nay cũng sắp sửa trôi qua, bất kể thế nào, cho dù chỉ là bạn bè bình thường hay là bạn gái, việc gửi lời chúc mừng sinh nhật vẫn là trách nhiệm của cô. Trần Tri Tri cầm điện thoại di động lên, viết tin nhắn để gửi cho anh: "Hôm nay là sinh nhật anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ, sự nghiệp thành công, vạn sự như ý, mỗi ngày đều thật vui vẻ!"

Suy nghĩ hồi lâu, có nên ghi thêm tên của mình nữa hay không, cuối cùng cô vẫn quyết định không ghi thêm nữa, nhấn gửi đi luôn.

Sau đó, điện thoại di động vẫn im lặng, không có bất cứ động tĩnh gì.

Trần Tri Tri dùng khăn lông lau tóc của mình, tự cười mình vậy mà vẫn không buông tay nổi, ngờ đâu đột nhiên điện thoại rung một cái mạnh mẽ làm cô giật mình, mở ra, là tin nhắn Chu Đông đáp lại: Cảm ơn.

Chỉ có hai chữ: Cảm ơn.

Trần Tri Tri nhìn chòng chọc vào dòng tin nhắn hồi lâu.

Bao quanh tin nhắn là đường viền hình quả táo màu xám nhạt.

Bên phải có màu trắng, là tin nhắn của cô: "Hôm nay là sinh nhật anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ, sự nghiệp thành công, vạn sự như ý, mỗi ngày đều thật vui vẻ!"

Bên trái có màu xanh lá cây, là tin nhắn lại của anh: "Cảm ơn".

Cô không biết mình đang nhìn cái gì nữa, liền để điện thoại sang một bên.

Cô không thể nào đoán ra nỗi cảm xúc của anh khi viết hai chữ này.

Thật ra thì, cô càng không sao phỏng đoán nỗi cảm xúc lần này của bản thân mình, khi nói ra lời chúc mừng sinh nhật rất tầm thường và sáo rỗng kia.

"Chu Đông, sao anh vẫn chưa đi?" Điền Ni xách chiếc túi, quay người lại nhìn anh. Chu Đông đứng tại chỗ nhìn chằm chằm vào điện thoại di động - kể từ khi anh gửi lại câu cảm ơn kia, sau đó cô vẫn không hề nhấn lại nữa.

Cuối cùng, sau khi xác định rằng cô sẽ không nhấn tin lại nữa, anh bỏ điện thoại vào trong túi, nhưng bàn tay vẫn không rời khỏi điện thoại di động.

Hai người sống vai cùng đi, ánh trăng rắc đầy con đường nhỏ trong Học viện khoa tiếng Trung. Chung quanh có một đám học sinh đang xếp thành vòng, còn có một số nam sinh khác mặc quần áo chơi bóng đang chạy tới chạy lui. Điền Ni cười: "Thật ra thì hàng ngày ở trường học em cũng không có việc gì phải làm, hàng ngày chỉ có nhiệm vụ giúp giáo viên làm thí nghiệm, có lúc rất sớm có lúc rất khuya."

"Thế à."

"Còn anh?" Điền Ni cười quay đầu nhìn anh.

"Cũng chỉ có mỗi việc hàng ngày đi làm rồi tan ca."

"Đâu có, em thấy anh hàng ngày hình như đều rất bận bịu. Hôm nay dì Vương (mẹ Chu Đông) gọi điện thoại cho em từ sáng sớm, bảo hôm nay là sinh nhật của anh, lúc đầu em định nói với anh lời chúc mừng, nhưng suốt buổi sáng em gọi điện thoại cho anh mà không thấy anh nhận."

"Xin lỗi, khi đó anh đang đi họp."

"Được rồi, anh giải thích như vậy thì em cho qua. Nếu như không phải vừa vận buổi chiều em cũng có việc, thì phải rất khuya em mới có thể ra khỏi phòng thí nghiệm được. Vốn dĩ chúng ta có thể đi dạo nhiều hơn một chút, làm hại anh ngay cả bánh sinh nhật cũng không được ăn." Điền Ni cười nói.

"Không vấn đề gì."

Thật ra thì nhìn Chu Đông từ góc độ này, thật sự cô cảm thấy anh rất tốt. Mặc dù bọn họ chỉ tiếp xúc với nhau có mấy lần, nhưng cô cảm nhận được anh là người rất tốt. Người đàn ông có vóc người cao có thể xứng với cô không nhiều lắm, còn anh không chỉ có vóc người cao, cân xứng, mặt mũi cũng rất được, rất biết chăm sóc người khác, gia thế lại càng không cần phải nói nhiều.

"Ừ." Điền Ni gật đầu một cái, cũng cười: "Vây hẹn lần sau vậy nhé."

"Đã đến ký túc xá của em rồi." Cô nhìn thấy tòa nhà ký túc xá xoay người nói: "Vây em đi trước, anh đi trên đường cẩn thận một chút."

"Được rồi, em đi vào trước đi."

Điền Ni gật đầu một cái, đi mấy bước, xoay người lại vẫn thấy Chu Đông còn đứng ở nơi đó, trong lòng cô thật ảm áp, vẫy vẫy tay về phía anh, cười cười, sau đó xoay người chạy về ký túc xá. Chu Đông nhìn cô đi vào cửa ký túc xá, vừa định xoay người lại, điện thoại di động trong túi đột nhiên rung chuông.

Chu Đông lấy điện thoại di động ra, người gọi tới chính là lão Vương.

Vừa qua năm mới, lão Vương đã chính thức được điều đến Bắc Kinh. Sau khi Trần Tri Tri chuyển đi, Chu Đông đã vào ở trong gian phòng của cô, còn lão Vương thì chuyển vào phòng đối diện, cũng chính là căn phòng trước kia Chu Đông ở.

Anh nhận điện thoại, cái giọng điệu trước sau luôn cột nhà của lão Vương truyền đến.

"Này người anh em, vẫn ở bên bạn gái à?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

"Cô ấy vẫn chưa phải là bạn gái của tôi." Chu Đông vừa đi trở về vừa nói.

"Tôi lại cho rằng sẽ rất nhanh thôi. Bao giờ cậu trở lại?"

"Hiện giờ đang trở về đây."

"Hay lắm, tôi mua mấy chai bia, tới đây hai ta cùng uống."

Chu Đông đáp lại rất nhanh: "Được."

"Trở lại tôi sẽ nói kỹ hơn." Lão Vương cúp điện thoại. Chu Đông cất điện thoại di động, trong lúc vô tình lại nhìn thấy tin nhắn của Trần Tri Tri gửi tới, chỉ có một hàng chữ ngắn ngủn, thời gian nhận là 22 h 08', lúc này đã qua mười hai phút rồi.

Cô cũng không gọi tin nhắn tới nữa.

Khi đến nhà lão Vương đồng hồ chỉ 23 h 18'. Lão Vương đã bày sẵn một bàn đầy rượu và đồ nhắm, nhìn thấy Chu Đông vội vàng gọi lớn: "Đến đây, Chu Đông, anh em ta cùng uống vài chén."

Chu Đông đi vào, ngồi xếp bằng xuống: "Hôm nay có chuyện gì không?"

"Sinh nhật của cậu mà, cậu không nhớ sao?" Lão Vương cười nói lăm nhăm, rót một chén cho anh, "Nào, làm ly rượu trước cho ấm người đã."

Chu Đông nhấp một ngụm, hỏi: "Anh lại có chuyện gì phải không?"

"Đúng là không có chuyện gì giấu được cậu." Lão Vương cũng rót một chén nữa cho mình, sau đó đặt bình rượu xuống bên cạnh, nặng nề gật đầu một cái, "Đúng thế." Rồi sau đó ngửa đầu uống cạn, quệt quệt mồm nói: "Trong nhà đang bắt tôi phải đi xem mắt, phiền chết đi được!"

"Cũng vậy thôi." Chu Đông cũng cười.

"Đúng thế, cậu nói xem, cậu và Tri Tri chia tay mới được bao lâu mà mẹ cậu đã giới thiệu con gái của bạn học cho cậu rồi, lại còn là thạc sĩ viện nghiên cứu khoa học Trung Quốc nữa chứ, người vừa lại cao lại xinh đẹp, điều kiện đúng là rất tốt. Tên cô ấy là Điền Ni hả?"

"Ừ." Chu Đông gật đầu.

"Cảm thấy thế nào?" Lão Vương hỏi tiến tới.

"Cũng được." Chu Đông cầm đĩa lên dùng bữa.

"Xem ra bây giờ cậu đã kết thúc với Tri Tri thật rồi."

Chu Đông không đáp lại.

Một lát sau, lão Vương nói tiếp: "Tri Tri có cô bạn tên là Khâu Đình, cậu có biết không?"

"Biết."

"... Cô ấy có bạn trai chưa?"

Chu Đông nhìn về phía lão Vương, ánh mắt nhìn về không nói cũng biết. Lão Vương cười hắc hắc, ghé sát vào nói, "Ồ, chính là lần trước đến thăm nhà mới của Tri Tri đó, tôi gặp cô ấy một lần, gặp mặt rồi cảm giác cũng không tệ lắm. Mấy năm nay tôi cũng đã gặp rất nhiều người, vừa nhìn cũng biết nhất định cô ấy là một người có tính tình rất tốt, là người làm việc gì cũng rất chu đáo, rất thích hợp làm vợ, hơn nữa hiện tại tất cả mọi người đều đang ở Bắc Kinh, lại càng dễ dàng phát triển tình cảm."

"Anh nói nghiêm túc chứ?"

"Dĩ nhiên." Lão Vương đáp lại rất nghiêm túc: "Tôi cũng không còn trẻ trung gì nữa, cũng đã qua cái tuổi chơi đùa rồi, thay vì bị người trong nhà bắt đi xem mắt để kết hôn, còn không bằng tự mình tìm thấy người vừa ý, qua lại quen biết một thời gian, biết đâu có khi lại thuận lợi để kết hôn ấy chứ."

Chu Đông biết, lão Vương dùng giọng nói về mặt này để nói chuyện, biểu lộ là anh đang nói chuyện rất nghiêm túc.

Anh để đĩa xuống, "Chuyện như vậy anh không thể hỏi tôi được, phải đi hỏi người ta chứ."

"Dĩ nhiên là tôi biết không thể hỏi cậu rồi, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, để cậu tạo cho chúng tôi một cơ hội, mọi người chính thức gặp mặt, tiếp tục hiểu được nhau hơn. Có nhìn vừa mắt hay không thì nói sau. Dù sao cậu cũng biết cả tôi và cô ấy, tình yêu không có thì có tình bạn, mấy người bạn gái trước của tôi không có một người nào nói tôi không tốt."

Chu Đông nghe được câu này bật cười, rất muốn hỏi: Vậy tại sao các cô ấy lại vẫn chia tay với anh chứ? Nhưng Chu Đông lại nghĩ đến mình: Tri Tri cũng nói anh rất tốt, nhưng cô cũng vẫn chia tay với anh đó thôi.

"Được, tôi sẽ hỏi giúp anh một chút, nhưng tốt nhất anh hãy hỏi Tri Tri thì sẽ tốt hơn nhiều, cô ấy cũng tương đối hiểu rõ Khâu Đình."

Lão Vương vỗ vỗ vai Chu Đông, "Cậu cũng biết mà, từ sau lần tôi nhắc Tri Tri dạo ấy, hai người các cậu vẫn không hòa hợp lại, sau đó khi chỉ có hai chúng tôi gặp mặt nhau thì có chút khó xử. Huống chi vốn dĩ tôi cũng quen thuộc với cậu hơn một chút, Tri Tri chỉ là tiện thể thôi. Nếu như tôi chỉ quen cậu sơ sơ mà thân thuộc với Tri Tri hơn, thì chuyện kia khỏi phải bàn rồi!"

Chu Đông cười, làm anh em với lão Vương này thật không còn gì để nói thêm nữa.

Kể từ khi lão Vương nói ra chuyện này với anh, Chu Đông cũng đã từng hơn một lần rắp tâm tìm cơ hội, luôn suy nghĩ xem lúc nào thì có thể nói với Khâu Đình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Chu Đông lái xe đi làm. Hôm nay là thứ hai, giao thông của Bắc Kinh cực kỳ đáng buồn, trong màn sương mù dày đặc mờ mịt chỉ có thể nhìn thấy lớp lớp chuỗi đèn đỏ ở đuôi xe chạy dài tít tắp về phương xa.

Đội khoảng hơn hai mươi phút, mới thấy từng chiếc xe một ở phía trước bắt đầu chuyển bánh.

Chu Đông xoay tay lái, bám theo dòng xe chạy, lúc ánh mắt xẹt qua một trạm xe buýt, anh thấy một bóng người màu trắng đứng bên cạnh tấm bảng giờ xe buýt, là Trần Tri Tri. Cô đang nhìn về nơi xa, hình như rất nóng lòng mong chờ xe buýt đến nhanh.

Chu Đông dừng xe ở trước mặt cô, kéo cửa sổ xe xuống thò đầu ra gọi một tiếng: "Tri Tri."

Trần Tri Tri nghe thấy tiếng gọi quay đầu lại, nhìn thấy anh cô ngẩn người, sau đó mới đi tới, đứng ở trước cửa sổ xe. Chu Đông mở cửa xe, "Em lên đi, anh đưa em đi làm."

Trần Tri Tri do dự trong chốc lát, quay đầu nhìn chiếc xe buýt mà mình khổ sở chờ đợi rất lâu rồi, vậy mà vẫn không thấy dấu hiệu sắp tới. Đồng hồ trên

điện thoại di động đã chỉ giờ: 8:45, Trần Tri Tri đành ngoan ngoãn ngồi lên xe, đóng cửa xe lại, nói: "Cảm ơn."

"Không cần khách khí đâu." Chu Đông kéo cần khởi động, giọng nói trước sau như một, vẫn rất ôn hòa.

Trần Tri Tri chà xát hai bàn tay đỏ rực vì lạnh cóng. Hôm nay cô thức dậy hơi trễ, lúc đi ra lại quên mang bao tay, "Hắt xì!" Hai tay Trần Tri Tri che mũi hắt hơi một cái.

"Em lạnh sao?" Chu Đông hỏi cô, đưa tay điều chỉnh nhiệt độ bên trong xe cao hơn.

"Cũng không lạnh lắm." Trần Tri Tri quay đầu lấy khăn giấy từ trong túi xách ra.

Hai người im lặng một lúc, mặc dù nói là chia tay trong hòa bình, nhưng trước kia đã yêu nhau, giờ gặp lại bao giờ cũng có chút lúng túng. Trần Tri Tri nhìn chung quanh, "Anh mới mua xe này hả?"

"Ừ." Chu Đông gật đầu một cái, "Mua hồi cuối năm."

"Xe nhìn rất đẹp."

Nói xong Trần Tri Tri ho khan vài tiếng, hít mũi một cái.

"Em bị cảm phải không?" Chu Đông nhìn cô qua gương chiếu hậu, gương mặt của cô chìm trong chiếc áo len mũ lông nhung màu trắng, khiến cả gương mặt cô trở nên trắng toát.

"Không phải đâu, do buổi tối ngủ không ngon." Trần Tri Tri lại ho khan một tiếng.

"Cảm lạnh rồi." Chu Đông biết cô luôn mặc quần áo theo mùa rất dễ bị cảm lạnh: "Sức đề kháng của em quá kém."

Trần Tri Tri cười cười, gật đầu.

Trước mặt lại bị tắc đường. Chu Đông dừng xe, nhìn chăm chăm vào màn sương mù mờ mịt phía trước. Cũng không lâu lắm, Trần Tri Tri đột nhiên hỏi: "Chu Đông, anh mới kết giao với bạn gái à?"

Chu Đông quay đầu nhìn cô, "Em nghe ai nói?"

"Lần trước em đã nhìn thấy." Trần Tri Tri vẫn luôn cúi đầu dùng giấy lau mũi, "Rất xinh đẹp."

Chu Đông không trả lời.

Trần Tri Tri lại hỏi: "Là đồng nghiệp của anh sao?"

"Không phải, là con gái bạn học của mẹ anh."

Trần Tri Tri gật đầu một cái, "Thì ra vậy, chắc chắn là điều kiện của cô ấy cực kỳ tốt."

Cô không nói nữa. Có một giây, Chu Đông đưa mắt nhìn gương mặt của cô ở trong gương chiếu hậu, anh muốn biết vừa rồi cô nói chuyện anh mới kết giao bạn gái mà giống như nói chuyện phiếm, liệu trong lòng cô có chút xao động nào không, nhưng cô vẫn cúi đầu, anh không thể thấy được.

Xe lại bắt đầu chuyển động.

Chu Đông nhớ ra chuyện Khâu Đình: "À này, Tri Tri, Khâu Đình đã có bạn trai chưa?"

"Hả, anh hỏi cái này làm gì?"

"Lão Vương muốn nhờ anh giới thiệu cho anh ấy."

"Lão Vương và Khâu Đình?" Trần Tri Tri kinh ngạc thoáng kêu lên, sau đó bật cười: "Có vẻ không tồi đâu, vậy hôm nào bố trí gọi bọn họ cùng đi ăn bữa cơm với nhau nhé."

"Cuối tuần này em có rảnh không?"

"Để làm gì?"

"Thì để bố trí luôn cuối tuần này luôn, để cho lão Vương và Khâu Đình ra ngoài gặp mặt nhau."

"Được, để em về hỏi Khâu Đình xem thế nào."

Cuối cùng đã tới cửa công ty của Trần Tri Tri, xe dừng lại ở khúc quanh ven đường, Trần Tri Tri vốn định đẩy cửa xe ra đi xuống, nhưng cô lại xoay người quay đầu lại, nhìn anh: "Cảm ơn anh hôm nay đã đưa em đi làm."

Kỳ thực lúc cô cười lộ lên nhìn rất đẹp, ánh mắt cong cong, lỗ mũi héch lên, bên cạnh khoe miệng hai lúm đồng tiền sâu như xoáy nước, cực kỳ giống con chuột nhỏ sống trong nhà kho. Khi đó anh như mê mẩn với gương mặt của cô, không ngờ chung sống với nhau nhiều năm như thế, vậy mà khi chia tay, anh vẫn dễ dàng thất thần với cô.

Chu Đồng không trả lời, Trần Tri Tri cũng đã đi xuống. Bên ngoài cửa sổ xe băng đã đông kết lại, khiến gương mặt của cô trở nên mơ hồ. Cô vẫy vẫy tay chào anh ở ngoài xe rồi xoay người quàng khăn kín lại bước đi.

Chu Đồng đưa mắt nhìn theo bóng lưng cô rồi đi.

Khi thấy bóng cô hoàn toàn mờ nhạt hẳn, tiếp đó anh thoáng nhìn qua đồng hồ bên trong xe, đồng hồ chỉ: 09 giờ 16 phút .

Nửa giờ.

Chỉ có nửa giờ.

Chu Đồng xoay tay lái rồi đi – sau khi cô chuyển nhà đi được hơn một tháng, hôm nay thời gian hai người bọn họ ở cùng nhau chỉ có nửa giờ.

Buổi tối trở về nhà, Trần Tri Tri hỏi qua Khâu Đình một chút. Đối với chuyện này Khâu Đình cũng không phải là rất bài xích, thật ra ấn tượng của cô đối với lão Vương cũng không tệ lắm, hơn nữa, cũng chỉ là mọi người cùng nhau ra ngoài ăn một bữa cơm, thật sự cũng không có gì quá khó khăn .

Khi Trần Tri Tri hỏi lão Vương, anh xác định sẽ vào buổi trưa thứ bảy, lão Vương phụ trách mua đồ, anh sẽ toàn quyền mời khách.

Nhưng do mấy ngày trước Trần Tri Tri bị cảm lạnh, hiện tại không may lại đúng vào những ngày khó chịu nhất của đợt cảm này. Suốt mấy ngày nay nước mũi chảy liên tục, đầu nóng rực, cả người như không còn chút sức lực nào. Nhưng đã hẹn rồi, vốn tưởng rằng có thể cố gắng được, nhưng sáng hôm ấy vừa tỉnh lại, thoáng cái mà cả người mệt mỏi đến rã rời, ngay cả muốn rời giường cũng không đứng lên nổi, Trần Tri Tri cho rằng có lẽ là cô đã bị sốt rồi .

Khâu Đình vừa nghe thấy cô nói không đi, bản thân liền cũng không muốn đi nữa, cứ ngồi ở mép giường của cô.

Trần Tri Tri hít hít mũi khuyên: "Cậu cứ đi đi, mấy khi mọi người gặp gỡ nhau một lần. Hơn nữa bọn họ cũng đã lên đường rồi, cứ yên tâm, có Chu Đồng ở đó, sẽ không thấy lúng túng đâu."

"Vậy còn cậu thì sao?"

"Chỉ là bị cảm thôi mà, một năm bốn mùa tớ cũng phải bị cảm một lần chứ." Trần Tri Tri đã có ý phản đối, tiếp tục kéo giấy ở đầu giường ra lau mũi, "Tớ cảm thấy mình ở nhà ngủ sẽ tốt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Có lẽ là do tối hôm qua khi đi ngủ cô không đóng cửa sổ cẩn thận, đang bị cảm lại tiếp tục bị nhiễm lạnh, nên càng ngủ Trần Tri Tri cảm thấy đầu càng nặng trĩu, cả lỗ mũi cũng như bị bịt kín, không sao hít thở nổi, đầu óc quay cuồng. Cũng không biết qua bao lâu, nơi cửa chính vọng đến tiếng chìa khóa đang xoay mở cửa.

Sau đó có rất nhiều tiếng bước chân người đi tới.

"Khâu Đình à?" Trần Tri Tri nghiêng người, hướng phía cửa nói vọng qua tường.

"Ừ." Khâu Đình đáp lại, giọng nói đã ở ngay cửa phòng. Trần Tri Tri quay đầu qua, mới thấy cả lão Vương và Chu Đồng cũng tới. Khâu Đình ngồi ở mép giường hỏi, "Tri Tri, cậu khá hơn chút nào không?"

Trần Tri Tri gắng gượng ngồi dậy, "Sao mọi người cũng tới vậy?"

"Mọi người lo lắng cậu bị ốm lại ở nhà một mình, cho nên mới cùng nhau trở về ăn ở nhà. Cậu đã ăn cái gì chưa?"

Trần Tri Tri lắc đầu một cái.

"Vậy thì thật là tốt." Khâu Đình cười: "Tớ đã mua rất nhiều đồ ăn, để tớ đi hầm cho cậu bát canh xương." Khâu Đình đứng dậy đi vào phòng bếp, lão Vương nhìn Tri Tri cười hắc hắc, chỉ chỉ sau lưng, "Anh đi giúp cô ấy."

Thoáng cái bên trong phòng chỉ còn lại mình Chu Đông.

Trần Tri Tri thoáng nhìn mép giường của mình, ngón ngang toàn đồ chơi nhồi bông, quần áo, lại còn cả khăn giấy, có chút ngưng ngưng liền thu dọn lại đồ vật một chút, sau đó nói: "Anh ngồi đi."

Chu Đông ngồi ở mép giường, đưa tay thăm dò lên trán cô: "Em sốt hả?"

Trần Tri Tri lắc đầu một cái: "Em không biết." Lại ho khan vài tiếng.

"Em nằm vào trong chăn đi." Chu Đông nói.

"Không sao đâu." Trần Tri Tri vẫn cố ngồi dậy, dùng gối đầu làm đệm dựa vào tường, kéo chăn đến cổ mình, "Lão Vương và Khâu Đình thế nào rồi?"

"Tạm được. Quen biết nhau được một chút, suốt dọc đường về đây đều nói chuyện phiếm với nhau."

"Tốt rồi." Trần Tri Tri gật đầu một cái.

"Em uống thuốc cảm chưa?" Chu Đông nhìn chằm chằm nhìn gương mặt đỏ rực vì sốt của cô. Có lẽ do sáng sớm hôm nay cô vẫn chưa chải đầu nên đầu tóc hơi bị bù xù, người lộ rõ vẻ yếu ớt.

"Em uống rồi, nhưng hình như không có hiệu quả gì." Trần Tri Tri lại rút tờ khăn giấy ở bên cạnh lau nước mũi. Mặc dù cô đã sống cùng Chu Đông nhiều năm, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa, thế nhưng lúc này khi những động tác có phần không đẹp mắt của cô bị ánh mắt chăm chú của anh nhìn vào, cô vẫn cảm thấy có chút lúng túng. Vốn dĩ cô định bảo anh ra ngồi chơi ở trong phòng khách, nhưng hiện giờ Khâu Đình đang nấu cơm, lão Vương đang giúp đỡ cơ ấy, để một mình anh ngồi ở trong phòng khách chẳng phải sẽ càng có vẻ thiếu tôn trọng anh hơn sao?

Trần Tri Tri cứ xoay chuyển suy nghĩ ấy trong đầu mãi, cuối cùng cô thấy vẫn không nên bảo anh ra phòng khách nữa.

"Em uống thuốc lúc nào?"

"Buổi sáng."

Chu Đông móc trong túi ra một hộp thuốc: "Trên đường đi, nhân tiện anh mua một hộp thuốc trị cảm cúm rất hiệu quả đấy. Như thế này, buổi trưa cơm nước xong, em nhớ uống một gói nhé." Chu Đông đặt thuốc ở trên bàn phía đầu giường cô, Trần Tri Tri liếc nhìn hộp thuốc, gật đầu "Vâng" một tiếng.

Chu Đông đưa mắt nhìn cô một hồi, đột nhiên đưa tay về phía cô, dọa Trần Tri Tri sợ đến mức rụt đầu lại. Chu Đông cười cười, thu tay về nói: "Tóc em hơi bị rối."

"Vậy sao?" Trần Tri Tri lập tức luống cuống, lấy tay cào qua mái tóc, sau đó đưa mắt về phía bàn đọc sách ở đối diện: "Anh có thể lấy giúp em cái gương ở bên kia mang sang đây được không?"

Chu Đông cầm cái gương nhỏ, thấy trên bàn sách trừ sách và máy vi tính, còn lại tràn ngập những vật phẩm nhỏ nhỏ cô mua hồi trước, mấy quyển sách xếp chồng lên nhau, trên có một chiếc khung ảnh nhỏ bằng trúc ghép lại, màu sắc rực rỡ, bên trong khung là những tờ giấy đã viết những ghi chép để nhớ.

Đây là những tờ ghi chép mà cô đã bóc đi từ chỗ ở của bọn họ trước kia, rất nhiều tờ đều là chữ viết của cô.

Thí dụ như: "Bạn học Chu Đông Đông, sau khi họp hội nghị gia đình quyết định:

- Một tuần rửa bát bốn lần + một lần lau nhà = một lần hoạt động OOX,
- Rửa bát sáu lần + ba lần lau nhà = cả tuần Trần Tri Tri phải phục vụ hoạt động OOX,
- Rửa bát mười hai lần trở lên hoặc lau nhà năm lần trở lên, sẽ được quà tặng lớn: tùy ý nhào nặn Trần Tri Tri vô hạn! Cơ hội không được để vuột mất, mất rồi sẽ không trở lại, đề nghị phải tuân thủ quy định này, nếu ai vi phạm, sẽ dùng gia pháp xử lý!"

Đây chính là quy tắc mà cô đã đưa ra khi bọn họ mới dọn đến ở chung, cũng không biết cô đã học ở quyển tiểu thuyết nào, nhưng hoàn toàn không có tác dụng. Bởi vì quy tắc định ra, ngay ngày thứ nhất, cô cũng đã bị anh lấn qua lấn lại đến độ cầu xin tha thứ. Ngay buổi tối hôm đó cô bỏ dậy viết đăng trước các tất cả các đăng thức trên thêm một thập tự : chữ thập (số 10). Đáng tiếc, bởi vì hoàn toàn không chịu nổi sự trêu đùa của anh, do đó quy tắc này những ngày tiếp đó cũng không hề có tác dụng.

Chu Đông nhớ tới những điều này cảm thấy buồn cười khi nhớ lại những chuyện từ ba năm trước đây. Nhưng thật sự từ khi đó, vô hình trung mọi chuyện trong nhà đều do anh chịu trách nhiệm. Khi đó cũng không phải anh dần dần đến mức không biết tất cả những quy định kia đều có lợi với Trần Tri Tri, anh làm việc nhà là cô được lợi, ngay cả chuyện OOX, thật ra cũng coi như cô cũng vẫn được hưởng lợi.

Chu Đông quay người lại đưa chiếc gương nhỏ cho Trần Tri Tri. Trần Tri Tri còn đang ngơ ngẩn nhìn anh một cái, không biết vì sao đột nhiên lại thấy khóe miệng anh hơi cong lên một chút. Nhưng khi Trần Tri Tri nhìn thấy mình ở trong gương liền tròn tròn mắt, quả nhiên đầu tóc cô bù xù như bóm ngựa.

Chu Đông thấy cô mãi soi gương, chần bị rớt xuống, người lại ho khan kịch liệt, lập tức nói: "Đừng để ý tới đầu tóc nữa, em nằm xuống đi." Anh để lại chiếc gối đầu cho cô, Trần Tri Tri gạt đầu một cái, cô cũng cảm thấy đầu mình đang kêu ong ong, lúc này cũng không còn chút sức lực nào nữa.

Cô nằm xuống, ho đến mức giọng nói đã hơi khàn khàn: "Anh đi uống ngụm nước hoặc là mở máy vi tính mà chơi đi, đừng ở đây với em nữa."

"Ừ." Chu Đông đáp một tiếng, nhưng thân hình không hề động đậy.

Trần Tri Tri cũng không để ý đến anh nữa, cô nằm vui ở trong chăn, nhắm mắt lại.

Chu Đông đưa mắt nhìn cô hồi lâu, rất muốn đưa tay sờ sờ mặt gương mặt trái xoan kia lần nữa, hoặc là vuốt lên mái tóc của cô, nhưng anh vươn tay ra lại không dùng khi làm tiếp nữa, liền thu tay về bắt đầu quan sát bốn phía.

Lúc mới vào đây anh cảm thấy căn phòng này quá nhỏ, thật ra nếu nói về mặt bằng một phòng đơn thì không có gì, vấn đề là đồ của cô quá nhiều, đủ các loại màu sắc, ngổn ngang, hình như cả bốn góc phòng cũng bị cô chất đầy, trong phòng chỉ còn mỗi chỗ trống ở trên giường.

Nhưng khi đứng lên nhìn bao quanh hết bốn phía, anh không khỏi cảm thấy rất quen thuộc.

Quả thật cô đã mang tất cả đồ đạc qua đây, tất cả mọi thứ, cô không hề vứt đi bất cứ thứ gì. Cho dù cả chiếc chuông gió ngày trước, khi bọn họ đi nghỉ ở Nam Hai mang về, cô cũng treo ở bên cửa sổ.

Thời gian càng lâu, anh càng thêm nghi ngờ.

Lúc ban đầu, khi "bị chia tay" anh vô cùng tức giận và đau lòng. Nhưng khi tỉnh táo lại, liền nhận ra tình yêu của bọn họ đã có chuyện gì đó xảy ra. Mặc dù cô chưa từng thừa nhận, nhưng trong lòng anh, ngay cả lúc này cũng có cảm giác như thế.

... nhất định trong lòng cô cũng vẫn nhớ tới anh.

Chu Đông lặng lẽ khom lưng, nhặt con gấu Pooh bằng bông rơi ở bên cạnh chân giường lên, đặt xuống cạnh con khủng long đang để ở cuối giường, quét gom tất cả những mẫu giấy vứt bừa bãi ở trên tấm thảm cạnh giường cô lại, lấy một chiếc túi đồ vào trong đó, dọn dẹp sạch sẽ.

Anh quét dọn rất nhẹ nhàng, hoàn toàn không làm kinh động đến cô. Anh nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô, đều đều mà êm ái, cô đã ngủ thiếp đi.

Quét dọn xong xuôi, tiếp đó Chu Đông lại ngồi ở bên mép giường của cô, khi cô đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ say, anh mới đưa tay vuốt ve gương mặt của cô, đưa mắt nhìn gương mặt cô.

Đôi môi mềm mại, nhịp thở lặng lẽ, hàng mi dài phủ kín đôi mắt.

Chu Đông không nhận được nữa, anh từ từ cúi đầu xuống khẽ chạm môi vào khoé môi của cô.

Anh ngửi mùi hương của cô, thật lâu, không muốn rời đi... Thật ra thì từ góc độ này, anh chỉ có thể hơi chạm được vào môi cô, thế nhưng anh lại còn muốn phải tiếp xúc sâu hơn chút nữa. Muốn ôm lấy đầu của cô mà hôn thật sâu, đè ép lên đôi môi của cô, cuốn lấy đầu lưỡi cô để cho răng môi quần quít.

Có tiếng động từ ngoài cửa sổ truyền đến, Chu Đông đứng dậy. Là Khâu Đình bùng một chén củ cải hầm xương vừa vận đi tới cửa, nhìn thấy hỏi: "Tri Tri đã ngủ thiếp đi rồi sao?"

"Ừ." Chu Đông gạt đầu một cái, đi ra bên ngoài, gờ tay đóng cửa lại, "cứ để cho cô ấy ngủ một lúc."

Đến hơn hai giờ chiều, Trần Tri Tri mới tỉnh lại. Ngủ được một giấc cảm thấy người đã khoẻ ra nhiều, lại cảm thấy bụng rất đói. Nghe thấy tiếng nói chuyện từ bên ngoài vọng vào, cô biết Chu Đông và lão Vương vẫn chưa về.

Trần Tri Tri khoác chiếc áo khoác lên người, mở cửa đi ra ngoài. Lão Vương, Chu Đông, Khâu Đình, tất cả mọi người đang ngồi đó cùng xem ti vi. Khâu Đình thấy Trần Tri Tri đi ra ngoài, hỏi: "Tri Tri, cậu đã tỉnh hả, là tại mọi người nói chuyện to quá nên đã làm cậu tỉnh giấc sao?"

"Không phải đâu." Trần Tri Tri lắc đầu, sờ sờ bụng, "Tớ đói quá nên tỉnh dậy thôi."

Khâu Đình cười: "Vừa vận tớ đã ủ cơm lại cho cậu, để tớ lấy cho cậu ăn nhé!" Trần Tri Tri cùng đi vào, Khâu Đình xới cơm cho cô trước, sau đó múc thêm nửa bát canh củ cải hầm xương. Trần Tri Tri vừa đỡ lấy vừa ngửi: "Thơm quá." Khâu Đình cười đắc ý, hai người cùng đi phòng khách.

Đến phòng khách, dĩ nhiên là Khâu Đình và Trần Tri Tri cùng ngồi ở trên ghế sofa dài, Chu Đông và lão Vương chia ra ngồi ở trên hai ghế đơn. Trên ti vi đang phát chương trình văn nghệ tổng hợp, phát lại chương trình biểu diễn cuối năm, đang trong tiết mục của Triệu Bản Sơn.

Trần Tri Tri rất thích xem Triệu Bản Sơn và Tống Đan Đan phối hợp biểu diễn, lần nào xem bọn họ biểu diễn tiểu phẩm Đất đen mây trắng cô cũng vô cùng hứng thú. Tống Đan Đan luôn có kiểu múa kiếm rất khoa trương hò hét: "Gà trống đẻ trứng, trong máy bay chiến đấu cũng có gà trống, hay không này! Tiếp tục xem ở buổi sau nhé..."

Tay Trần Tri Tri cầm chén cơm, ngồi xem ti vi, cười không thể ngừng.

Chu Đông đảo mắt sang nhìn cô, cô mặc chiếc áo ngủ bằng vải bông màu hồng ngồi ở trên ghế sa lon, mái tóc dài buông xoã, nhìn chăm chăm lên TV, khóe miệng nhếch lên đến quên cả ăn cơm, lúm đồng tiền khum khum nhìn giống như xoáy nước nhỏ nhìn rất đáng yêu, đôi mắt rục sáng cứ nhìn chăm chăm vào màn ảnh, trong con ngươi đen nhánh in lại hình ảnh chiều.

Đây là hình ảnh quen thuộc trước kia của cô, vừa thân thiết vừa đáng yêu.

Cho tới khi tiểu phẩm diễn xong thì Trần Tri Tri cũng đã ăn xong cơm rồi. Chén thả lại trong phòng bếp, lúc đi ra trên ti vi đã không còn tiết mục gì hay, dùng điều khiển TV đổi mấy kênh cũng cảm thấy nhàm chán, lão Vương liền đưa ra đề nghị: "Tri Tri, em đỡ nhiều chưa? Nếu không có ý định tiếp tục ngủ, chúng ta cùng trò chơi, sao được không?"

"Trò chơi gì vậy?" Trần Tri Tri hỏi.

Lão Vương lấy điện thoại di động ra, "Nói lời thật lòng, cực kỳ mạo hiểm."

Vốn là định chơi bài, nhưng tiếc là trong nhà Trần Tri Tri và Khâu Đình chẳng có thứ đồ gì để chơi, không thể làm gì khác hơn là mang điện thoại ra để chơi cho đủ với số người. Trên điện thoại di động của lão Vương có một ứng dụng trò chơi "Nói lời thật lòng, cực kỳ mạo hiểm", trước kia khi liên hoan cùng đồng nghiệp trong công ty anh thường hay chơi.

Lại nói đến chuyện bốn người, bọn họ liền bỏ dép ngồi đối diện nhau. Khâu Đình lấy ra một tấm thảm nhỏ, lão Vương cầm điện thoại đặt chính giữa nhất, bắt đầu nhấn khóa, trên màn hình chai bia xoay tròn, lần thứ nhất liền chỉ vào lão Vương.

Trên điện thoại di động hiện ra khung lựa chọn: "Lời thật lòng" hay là "cực kỳ mạo hiểm".

Lão Vương chọn lời thật lòng.

Phía dưới có một khoanh tròn, "Có muốn chọn thêm chút dự đoán nữa hay không."

Dưới sự yêu cầu nhất trí của mọi người, lão Vương vạch chọn thêm, câu hỏi hiện ra là: "Đã từng phát sinh quan hệ với bao nhiêu người khác giới?"

"Lần đầu tiên phải trả lời một câu quan trọng thế cơ chứ!"

Tất cả mọi người cùng cười, giục giã lão Vương. Lão Vương cúi đầu im lặng nửa ngày, mới dứt khoát kiên quyết ngẩng đầu lên: "Chuyện như vậy tôi vẫn không muốn nói ra, tôi chịu phạt." Lập tức đứng dậy cho mọi người nhảy múa kiểu như người cười ngựa, chọc cho mọi người cười ha hả.

Vòng thứ hai bắt đầu, chai rượu chuyển động, tự nhiên chỉ về phía Trần Tri Tri, người ngồi đối diện với lão Vương.

Lão Vương gian trá cười một tiếng, nhấn xuống điện thoại di động, câu hỏi của "Lời nói thật lòng" đưa ra câu hỏi: "Địa điểm đêm đầu tiên."

Trần Tri Tri nhìn câu hỏi nửa ngày không lên tiếng, lão Vương nói "uy hiếp": "Tri Tri, không nói thật lòng chính là cực kỳ mạo hiểm đấy, dám cực kỳ mạo hiểm nhảy múa điệu cười ngựa cùng anh không, thế nào?."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Trần Tri Tri cúi đầu một lúc lâu rồi mới ngẩng lên, đáp: "206."

Nghe cô nói một chuỗi con số, thoát tiên mọi người thoáng sững sốt, sau đó trong đầu lão Vương thỉnh thoảng lóe lên, "Đó chẳng phải số phòng ngủ của chúng ta sao?" Anh nhìn Trần Tri Tri một chút, rồi lại quay sang nhìn Chu Đông một chút, lúc sau mới hiểu được toàn bộ: "Chu Đông, cậu...", anh vỗ đùi, không ngờ lại ở trong phòng ngủ của bọn họ, vậy mà anh lại không hề hay biết!

Rất nhanh lại đến vòng kế tiếp, không ngờ cái chai rượu kia quay quay thế nào lại vẫn chỉ đến chỗ Trần Tri Tri.

Trần Tri Tri cũng cảm thấy không biết nói năng làm sao, lão Vương cầm lên điện thoại di động nhấn xuống phần "nói lời thật lòng", thờ dài một tiếng: "Tri Tri, đây là Ông Trời không giúp em."

Câu hỏi là: "Trên người bạn nơi nào nhạy cảm nhất?"

Trần Tri Tri cắn cắn môi nói: "Bây giờ có thể chọn thêm câu khác được không, câu này quá nhạy cảm!"

Lão Vương cười hắc hắc: "Chuyện này không phải em muốn là được đâu. Nói hay là không?"

Trần Tri Tri trầm ngâm hồi lâu, ngẩng đầu lên hỏi: "Trùng phạt là cái gì? Vẫn là múa cười ngựa sao?"

"Lần này cũng không phải là múa cười ngựa, mà là múa cột. Em phải trả lời, không nói được, múa cột vòng quanh cái bàn cho mọi người xem."

Trần Tri Tri nặng nề hít một hơi, mới từ từ nói: "Ngược."

Giọng nói gần như nhỏ hơn cả tiếng muỗi bay, nhưng ba người ngồi ngay bên cạnh nên đều nghe rất rõ. Khóe miệng Chu Đông không khỏi thoáng hiện ý cười, lão Vương liếc thấy, cố ý trêu chọc Tri Tri, "Đáp án này thật giả thế nào chúng ta cũng không cần hỏi, dù sao người biết điều đó cũng đang ngồi ở đây. Tiếp tục đi, một câu hỏi nữa nào."

Câu tiếp theo, rốt cục miệng chai đã không nhắm vào Trần Tri Tri nữa, cô thờ phào nhẹ nhõm, nhìn thấy xui xẻo quay về Khâu Đình, câu hỏi của cô là: "Những người khác phải đang ngồi ở đây, người nào bạn thấy thích nhất?" Trần Tri Tri cảm thấy cũng không tồi, người khác phải ở đây chỉ có hai người.

Khâu Đình giương mắt thoáng nhìn Chu Đông ngồi ở đối diện, lại nhìn sang lão Vương ngồi ở đối diện, đáp: "Trước mặt em thì thuộc dạng hoa đã có chủ rồi, em chưa bao giờ dám vọng tưởng, cho nên chọn người bên cạnh đi." Câu nói này làm lão Vương rất thích thú, gật đầu không ngừng, khen: "Em thật tinh mắt." Anh cũng không trêu chọc Khâu Đình, bắm câu hỏi tiếp theo.

Nhưng Trần Tri Tri đã nhìn ra, lão Vương rất quá đáng, những câu hỏi của Khâu Đình và Chu Đông đều tốt, duy chỉ có đối với cô, anh dứt khoát theo đuổi đến cùng, không chịu buông tha cho cô bất kỳ một cơ hội nào.

"Câu hỏi tiếp theo, "Trong giấc mộng, đối tượng bạn thích quan hệ là ai?" Lão Vương kéo dài âm điệu: "Chu Đông.."

Chu Đông liếc mắt nhìn xuống câu hỏi, thản nhiên nói: "Bạn gái trước."

Lão Vương cũng hạ ngữ điệu xuống, dài giọng rên rỉ: "Ồi, bạn gái trước đây..." rồi chậm rãi liếc mắt về phía Trần Tri Tri. Trần Tri Tri cuống đến mức tai đỏ mặt nóng, lưng túng cũng không biết phải làm thế nào để ứng phó. Trong lúc tình thế đang cấp bách, một trận ho khan chợt nổi lên, rất lâu, mãi không dứt.

Chờ đến khi cô khá hơn một chút liền nghe thấy Chu Đông hỏi: "Em lại bị lạnh sao?" Tay của anh đang đỡ cánh tay của cô, dáng vẻ nghiêm nhiên đầy quan tâm lo lắng, đến lúc ánh mắt của Trần Tri Tri chạm đến, anh vội buông tay ra, đứng lên nói: "Đề anh rót cho em chén nước nóng."

"Chỉ biết có Tri Tri, chúng tôi không có sao?" Lão Vương ngẩng đầu lên.

Khâu Đình đứng lên nói: "Hai người là khách, việc này nên để em làm."

Khâu Đình và lão Vương mỗi người rót hai chén nước mang trở lại, đặt ở trên mặt bàn. Chu Đông đi vào trong phòng Trần Tri Tri lấy hộp thuốc và áo khoác mang ra cho cô, để hai viên thuốc vào trên tay Trần Tri Tri, "Vừa vặn em ăn cơm trưa rồi, đã có thể uống thuốc. Loại thuốc này uống một ngày ba lần, dùng trong mấy ngày bị cảm thế này rất tốt."

"Cảm ơn anh." Trần Tri Tri nuốt thuốc, ngửa đầu uống nước.

"Mặc vào cho ấm bụng." Chu Đông đưa chiếc áo cho cô.

Trần Tri Tri đón lấy, nghe lời anh mặc vào. Quay đầu lại cô thấy lão Vương và Khâu Đình cũng đang nhìn bọn họ, đặc biệt là ánh mắt của lão Vương, rất mập mờ khiến người ta không sao đoán ra được. Trần Tri Tri buông mắt xuống, gương mặt lúc này vừa đỏ đỏ bây giờ lại thấy nóng rang lên. Nhưng lão Vương quan sát rất nhanh, lập tức lấy điện thoại để ra giữa, miệng lưỡi sắc bén, lớn tiếng nói: "Nào, câu tiếp theo đây."

Câu hỏi tiếp theo vẫn là Trần Tri Tri, Trần Tri Tri cũng cảm thấy hôm nay Ông Trời đúng là muốn có ý muốn đối nghịch với cô.

"Nếu như bạn đang hẹn hò với người bạn thích, gặp phải bạn trai (bạn gái) cũ, bạn sẽ có biểu hiện gì?"

Đây là trời cao cố ý muốn gây tổn hại cho cô sao?

"Nói đi, Tri Tri." Lão Vương thúc giục, tất cả ba người chung quanh đều nhìn cô. Trần Tri Tri bò dậy, giống như đành chịu chết, nói: "Em vẫn nên biểu diễn thì hơn."

"Tri Tri, lần này bị phạt cũng không phải là khiêu vũ nữa rồi. Là hôn người khác phải gần bên cạnh em nhất 3 giây."

Trần Tri Tri tròn to hai mắt: "Tại sao, lại có kiểu phạt như vậy chứ?"

Lão Vương nhún nhún vai: "Là do điện thoại đi động yêu cầu như vậy."

Mặc dù Chu Đông và Khâu Đình cũng thấy lão Vương bắt nạt Trần Tri Tri trong cuộc này, đã len lén nhún nhún mấy cái về hình thức phạt, nhưng bọn họ cũng không dự định nhiều lời. Trần Tri Tri đứng tại chỗ hồi lâu, "Nhảy không được sao?"

Lão Vương lắc đầu một cái: "Tuân thủ đúng quy tắc."

Trần Tri Tri liếc mắt nhìn Chu Đông, rồi lảng tránh ngay lập tức, ngồi phịch xuống, ừ ừ trả lời: "Em sẽ giả bộ như không nhìn thấy."

"Thôi được, thôi được, câu tiếp theo nào." Lão Vương thấy Trần Tri Tri đã bị những câu hỏi kia làm cho vẻ mặt như đưa đám, vội vàng đổi ngay sang một câu khác. Đang tiếc vòng sau lại đưa ra một câu hỏi sấm sét, đập trúng Khâu Đình đáng yêu của anh: "Hôm nay mặc quần lót màu gì?"

"Á, á, á, á." Lão Vương đầy hưng phấn.

Rốt cục Khâu Đình đã có thể hiểu được sự bất đắc dĩ của Trần Tri Tri, "Đổi câu hỏi khác được không?"

"Không được." Lão Vương nói như chém đinh chặt sắt: "Tuân thủ đúng quy tắc."

Dù sao Khâu Đình vẫn là người hướng nội, câu hỏi loại này quá mức riêng tư, lúc này cô khó mà nói ra miệng, vì vậy hỏi: "Hình thức phạt là gì?" Lão Vương nhìn điện thoại di động một chút thì thầm: "Kéo vạt áo ra, lặc người hình chữ S ba lần."

Khâu Đình liền lập tức đứng lên làm luôn.

Khiến cho lão Vương than vãn xót xa liên tục, Trần Tri Tri càng cảm thấy trời cao thật bất công với mình.

Nhưng rất nhanh, nỗi ai oán của cô lập tức được đáp lại, ở câu hỏi tiếp theo, "người bị hại" chính là lão Vương, người rất vui mừng khi mình luôn thoát, câu hỏi là: "Khi bạn đang tắm, có một người khác phái vô cùng xấu xí vọt vào, bạn sẽ làm thế nào?"

Lão Vương đảo con ngươi một lát, trả lời: "Tôi sẽ đá cô ta ra tiếp tục tắm. Được rồi, câu tiếp theo."

Câu tiếp theo vẫn là anh.

"Chuyện xấu xa nhất mà bạn đã làm."

Lão Vương suy nghĩ một hồi: "Chuyện này không thể nói." Cứ thế nhấn hình thức phạt, là lớn tiếng kêu ba tiếng: "Tôi là heo!" Lão Vương lập tức liền làm theo, sáng khoái vô cùng. Trần Tri Tri không khỏi bĩu môi, cảm thấy cho mức phạt cho câu hỏi của anh cũng rất đơn giản.

Tiếp theo, rốt cục đến phiên Chu Đông trả lời câu hỏi: "Người bạn yêu thích nhất là ai."

"Phạm vi yêu thích này là thế nào?"

Lão Vương đáp: "Cái yêu thích này dĩ nhiên là chỉ tình yêu, không phải là muốn nói về tình cảm của cậu với ba mẹ ông ba thú cưng kia đâu." Đã nhiều lần chơi loại trò chơi này, dĩ nhiên lão Vương biết rõ cách thoái thác thế nào.

Chu Đông lại trầm mặc một phút, liếc mắt nhìn Trần Tri Tri, hỏi lão Vương: "Hình thức trừng phạt thế nào?"

Lão Vương bấm một cái: "Đứng ở trên ghế băng làm dáng vẻ bị tảo bón."

Chu Đông cười cười: "Chuyện này tôi không làm được." Ngay sau đó trả lời rất đơn giản: "Trần Tri Tri."

Anh cũng không nói là bạn gái trước, mà là gọi thẳng tên của cô luôn, gần như kiểu trịnh trọng tuyên thệ vậy. Nghe thấy vậy trong lòng Trần Tri Tri giật nảy lên một cái, gần như tất cả máu trong tim cô đều vọt lên tận đỉnh đầu, có lẽ cô cũng loáng thoáng biết đáp án này, nhưng có lẽ cô lại cảm thấy không nên là đáp án này, dù sao lúc này cô cảm thấy trong lòng mình đang ngổn ngang trăm mối, cô không sao phân biệt rõ được.

"Câu tiếp theo." Rất nhanh Lão Vương lại chuyển sang câu hỏi khác, nhấn nút cho chai rượu xoay tròn. Trần Tri Tri nhìn chăm chăm vào sự chuyển động của chai rượu, trong đầu lại phảng phất như có tiếng ong ong, ánh mắt liếc nhìn sang Chu Đông ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Thật ra thì cũng không phải Chu Đông chưa từng nói anh yêu cô, anh đã nói rất nhiều lần.

Thường vào ban đêm, có khi đang nằm trên người cô, anh thì thầm lời nói đó bên ở tai, cũng có khi anh nâng gương mặt của cô lên, mặt đối mặt nhìn chăm chú vào mắt cô nói.

"Tri Tri, anh yêu em."

"Anh yêu em."

Chu Đông là người hướng nội, có rất nhiều chuyện anh thả làm xong rồi mới nói, chứ không thích kiểu nói suông. Có những chuyện làm anh vui mừng đến nỗi dùng hành động để biểu lộ sự yêu thích của mình với một người nào đó. Những lúc cảm xúc lên cao độ, anh cũng sẽ nói những lời tương tự kiểu như thật tuyệt vời. Sống chung với anh lâu như vậy, cho tới bây giờ số lần anh nói những lời yêu kia gần như chỉ có hai người ở trên giường.

Hôm nay trong căn phòng này, lời nói kia đã bị bao nhiêu người nghe thấy, nhất thời Trần Tri Tri cảm thấy trong đầu nổ ầm ầm, đồng thời lại cảm thấy trái tim mình đập mạnh, hai tai nóng rực, sau đó lại cảm thấy dòng máu nóng lan khắp người làm cô nóng bừng.

Cô không hiểu tại sao mình lại có triệu chứng dữ dội như vậy, có lẽ là tất cả những lời nói kia đều chỉ là ảo giác. Cô cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng lại vẫn cảm thấy có chút vui mừng lẫn chua xót.

Trước sau anh vẫn không quên cô, mặc dù đã kết giao bạn gái mới.

Trước sau anh vẫn còn yêu cô, vẫn che chở bảo vệ cô.

Nhưng tại sao nghĩ đến đây, trong lòng cô lại càng cảm thấy sự chua xót còn lớn hơn cả niềm vui sướng, lớn hơn cả sự thỏa mãn, lớn hơn tất cả bất kỳ cảm xúc nào, không hiểu tại sao cô cảm thấy trong lòng tràn ngập đau xót, nỗi bi thương không thể nói cùng ai.

Cô buông tay Chu Đông. Có đáng giá không? Thật sự đáng giá sao?

"Tri Tri." Khâu Đình đột nhiên gọi cô một tiếng khiến cô hồi phục tinh thần, hoá ra đã quay xong hai đợt rồi, mà lúc này miệng chai lại đang chỉ về phía cô, vậy mà cô cũng không hề nhận ra.

"Lần nào bạn khóc thương tâm nhất? Tại sao?" Lão Vương đọc câu hỏi.

Câu hỏi kia làm cho Trần Tri Tri sửng sốt, "Lần khóc thương tâm nhất." Cô nhớ lại, miệng lẩm bẩm, không ngờ lại buột miệng nói ra: "Đó là vào tháng tám, khi nói chia tay Chu Đông."

Nói xong Trần Tri Tri lặng người đi một chút, trong đầu rối tung loạn xạ, cô cũng không hiểu tại sao mình lại nói ra đáp án này.

Đó là khi cô nói chia tay với Chu Đông sao?

Đúng vậy, nhớ lại lần đó cô đã khóc đến mức trái tim đau quặn. Nhưng tại sao cô lại bật thốt ra lúc này, ở đây? Gần như không hề suy nghĩ hoặc do dự, chỉ cần nhắc tới thôi đã đau lòng hoặc khổ sở rồi, thế nào mà cuối cùng hình ảnh lần đó lại từ trong đầu cô nhảy ra chứ?

Chẳng lẽ là chính cô trước sau không thể quên anh được?

Chu Đông nhàn nhạt lên tiếng: "Câu tiếp theo đi."

Trần Tri Tri xoay qua nhìn anh, ánh mắt của anh rất vắng lặng, không nhận ra được cảm xúc thế nào. Cô quay đầu lại, dồn sức nhìn chăm chăm lên mặt bàn. Chu Đông, lão Vương, Khâu Đình đều ở đây, đều là những người bạn bè thân thiết đến mức không thể thân thiết hơn được nữa, đang yên lành tại sao lại đề cập đến vấn đề bọn họ chia tay làm gì, đầu cô thật sự đã bị hỏng rồi.

"Câu tiếp theo. Đã tiến hành đến bước kia với bạn trai (gái) chưa? Chu Đông, vấn đề đưa ra cũng thú vị đấy chứ hả?" Lão Vương nhìn chăm chăm Chu Đông, cười híp mắt hỏi: "Đã tiến hành đến bước kia với Điền Ni chưa hả?"

Lúc này Trần Tri Tri mới biết bạn gái mới của Chu Đông tên là Điền Ni.

Sau một lát Chu Đông mới đáp: "Cầm tay."

"Câu tiếp triển cũng quá chậm." Lão Vương vỗ vỗ vai Chu Đông.

Trần Tri Tri rũ ánh mắt xuống, không biết tại sao đột nhiên cô thấy không hứng thú đối với cái trò chơi này nữa. Trên điện thoại di động, lúc này chai rượu lại đang quay vòng vòng, hoặc là lão Vương hoặc là Khâu Đình hoặc là Chu Đông, nhưng không quay tới cô nữa.

Dần dần cô cảm thấy mệt mỏi, thêm nữa thuốc cảm đã bắt đầu phát huy tác dụng, cô có chút mệt mỏi rồi.

Vì vậy chậm rãi nói: "Nếu không dừng lại ở đây thôi, em hơi mệt rồi."

"Vậy cũng được." Khâu Đình đáp lại, thật ra thì cô cũng đã không muốn chơi nữa rồi.

Cuộc chơi của mọi người đã kết thúc lặng lẽ như vậy. Nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ chiều, cũng đã đến lúc lão Vương và Chu Đông phải rời đi, lão Vương muốn tìm cơ hội lại phải dựa vào người tạo lập, vì vậy hỏi: "Nếu không ngày mai chúng ta lại họp gấp nhé?"

Khâu Đình hơi do dự, Trần Tri Tri cũng trầm mặc.

Tiếp tục gặp nhau, tuy nói là muốn tạo cơ hội cho lão Vương và Khâu Đình, nhưng cô và Chu Đông cũng không tránh khỏi phải cùng xuất hiện. Lão Vương thấy hai cô gái không đáp, liền quay đầu hỏi Chu Đông: "Chu Đông, ngày mai cậu có thì giờ rảnh không?"

Chu Đông gật đầu một cái.

Lão Vương liền nói: "Vậy cứ định như thế nhé, mọi người đều là đồng hương, cũng phải liên lạc với nhau nhiều hơn một chút. Tri Tri, em nghỉ ngơi cho khỏe đi nhé, bọn anh định khoảng buổi tối ngày mai đi ra ngoài một chút, được không?"

Lão Vương cũng đã nói như vậy, Trần Tri Tri không thể làm gì khác hơn đành gật đầu một cái, Khâu Đình cũng coi như ngầm cho phép.

Lão Vương ra khỏi cửa, miệng huyết sáo vui vẻ không thôi, nghĩ đến ngày mai lại có thể nhìn thấy Khâu Đình, trong lòng rất sung sướng. Thấy Chu Đông vẫn đi ở phía trước, thuận miệng hỏi: "Cậu và Điền Ni thật sự mới cầm tay thôi sao, hai người chung sống gần một tháng rồi cơ mà? Vẫn chưa hôn nhau sao?"

"Chúng tôi chỉ mới biết nhau được một tháng."

"Vậy thì có cái gì khác nhau chứ. Người lớn của hai nhà chẳng phải đã có ý để cho hai người gặp gỡ xem mắt đó sao? Nếu đã xem mắt thì nhanh mà kết hôn đi, tiến độ trong chuyện này không được coi là nhanh đâu."

Chu Đông im lặng không đáp lại. Lão Vương nghĩ đến cái gì đó cười hắc hắc, "Chu Đông, vừa rồi tại sao ở trước mặt Tri Tri lại thừa nhận cậu và Điền Ni bạn bè trai gái, không phải cậu vẫn luôn cảm thấy, Điền Ni vẫn không phải là bạn gái chính thức của mình đó sao?"

Do Tri Tri lúc trước đã nhận định anh có bạn gái mới, lúc này dưới tình huống đó dù có phí sức giải thích thì cũng có ý nghĩa gì đâu? Mặc dù cô biết anh và Điền Ni vẫn chưa tới giai đoạn kia, cô cũng sẽ không biểu lộ bất kỳ điều gì, không bằng thuận theo nước chảy mà trả lời sơ qua.

Những điều này, Chu Đông không nói với lão Vương.

Lão Vương cũng không ép hỏi, chỉ thờ dãi nói xa xôi: "Tôi nhìn là biết ngay, chắc chắn cậu vẫn còn vương vấn với Tri Tri, tình cảm bao nhiêu năm qua, giờ ngoái đầu nhìn lại con đường đã đi, làm sao nói buông là có thể buông ngay được? Yên tâm, là anh em với nhau, chuyện này tôi nhất định sẽ giúp cậu. Sau này nhất định tôi sẽ tìm cơ hội lôi kéo Tri Tri giúp cậu, bốn người chúng ta sẽ thành hai đôi tuyệt vời."

Trần Tri Tri nằm ở trên giường lăn qua lộn lại mãi mà vẫn không sao ngủ được, cô vốn ngủ rất tốt. Nhưng có lẽ do buổi trưa đã ngủ một giấc rồi, nên hiện tại đầu óc cô rất tỉnh táo.

Nghĩ lan man quanh đi quẩn lại thế nào cô lại nghĩ đến Chu Đông.

Nghĩ đến những vấn đề mà anh đã trả lời kia.

Người trong mộng của anh là cô.

Người anh thích nhất là cô.

Nhưng người anh cầm tay lại là một người khác.

Tự nhiên thoáng cái, trong đầu cô liền hiện ra cảnh tượng ngày đó ở công viên, tượng tượng ra hình ảnh bọn họ cầm tay nhau, Chu Đông cười cười nói nói vô cùng thân mật với cô gái kia, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cô.

Trong thực tế, có khi những chuyện bọn họ làm không chỉ có chừng này. Ở một nơi nào đó cô không nhìn thấy, bọn họ không chỉ cầm tay nhau, còn thì thầm, ôm ấp, trêu chọc nhau, hôn hít, vuốt ve nhau...

Tượng tượng bộ dạng Chu Đông mặt mày dịu dàng, đầy vẻ cung chiều...

Trần Tri Tri lắc lắc đầu, ngăn chặn những tượng tượng lúc này đang liên tục hiện lên trong óc.

Cô lật người, đầy phiền muộn. Kỳ thật trong lòng cô vẫn biết, lộ trình của những cặp tình nhân cuồng nhiệt đều trải qua như nhau. Giữa Chu Đông và cô cũng đã từng trải qua mọi điều lãng mạn sung sướng đến rung động lòng người, nhưng giờ đây anh đã mau chóng quên đi. Tất cả vui vẻ đó chỉ có thể phát sinh ở trên người một cô gái khác.

Trần Tri Tri gổi tay lên đầu, mắt mở to.

Chu Đông nói: Người anh thích nhất là cô.

Điều đó chủ yếu là do anh chưa từng yêu lần thứ hai, bọn họ đều là mối tình đầu của nhau. Mối tình đầu bao giờ cũng đẹp nhất, hoàn mỹ nhất. Nói không chừng khi anh và cô gái kia ở chung một chỗ, không lâu sau, anh cũng sẽ trả lời, người mà anh thích nhất chính là cô ta.

Có lẽ mọi người nói đúng, rời khỏi Chu Đông cô sẽ chẳng là gì nữa. Từ trước đến nay cô vẫn không phải là người có sức hấp dẫn cách xa vạn trượng, càng không phải là cô gái khuyên quốc khuyên thành, cô chỉ là một cô gái bình thường, giữa bao cô gái rất bình thường. Đời này, có khả năng sẽ không bao giờ cô tìm được một người nào khác đối xử với cô tốt hơn Chu Đông nữa.

Trần Tri Tri kéo chăn xoay người lại, tay nắm lại thật chặt quyền để thẳng bên người.

Trái tim giống như rơi xuống đáy hang sâu, trống trơn đầy gió lạnh.

Cô cũng không thể nào tìm được một người khác như Chu Đông nữa rồi.

Buổi tối lão Vương chat video để bàn bạc chuyện ngày mai đi đâu chơi. Chat video tốt hơn dùng QQ là do có thể nói chuyện được với nhau, tránh được phải đánh nhiều chữ đến phát mệt. Dĩ nhiên, hiện giờ trên QQ cũng đã có thể đàm thoại với nhau, nhưng mọi người vẫn quen dùng chat video hơn.

Trần Tri Tri nằm ở trên giường, nghe lão Vương và Khâu Đình anh một câu, em một câu, thảo luận với nhau.

Cô và Chu Đông cũng chưa bao giờ nói với nhau nhiều như thế.

Suốt từ nãy đến giờ nằm nghe giọng nói từ tốn nhỏ giọt phát nhảm chán, Trần Tri Tri đành lục lại những tin nhắn ảnh ghi lại trạng thái của mọi người trong điện thoại. Trước tiên là xem lão Vương, ảnh mà lão Vương chụp là một đồng lớn toàn vỏ chai rượu, viết: "Sinh nhật người anh em, mua say." Chính là vào ngày sinh nhật Chu Đông hôm đó. Tin nhắn ảnh này gửi đến lúc ấy Trần Tri Tri đã thấy, bây giờ cô chỉ im lặng nhìn trong chốc lát. Cô chuyển qua xem Khâu Đình, cập nhật của cô vẫn dừng lại ở ngày Tết năm mới, ném một nắm tuyết lên trên cửa nhà mình vỡ tung thành mảnh vụn, nói một câu cảm thán: "Về nhà mình thật tốt."

Chỉ còn lại người cuối cùng, Trần Tri Tri đắn lại, rồi lại kiên quyết bấm vào xem, dù sao cái này không giống như trong không gian QQ sẽ lưu ghi chép. Thật ra thì trong lòng Trần Tri Tri vẫn đang suy nghĩ, liệu Chu Đông có thể viết một chút gì đó về chuyện của anh và người bạn gái mới của mình hay không, trong lòng cô vẫn không khỏi có một chút thấp thỏm, kết quả mờ ra, phong cách của anh trước sau như một, trống trơn không có gì hết. Còn gần đây nhất là vào ngày 16 tháng 6 năm ngoái, là ngày sinh nhật Trần Tri Tri.

Buổi tối, trong nhà thấp đầy nến, trên trán và chóp mũi của hai người đều thoa lớp bánh gato, anh bị cô cứng rắn ép phải cảm điện thoại di động của mình chụp kiểu hai người ghé đầu vào nhau. Hình được cô lồng vào khung ảnh sáng màu đỏ sậm, có phong cảnh đặc biệt tươi đẹp.

Lại nói, Chu Đông không phải là người thích chụp hình lắm, ở trên QQ, trên thanh công cụ ghi thông tin của mọi người, anh cũng không thích viết quá nhiều thứ, không giống như cô, thỉnh thoảng lại nổi cơn hứng tự sướng một hồi.

Trần Tri Tri thấy Chu Đông viết lên đó: "Happy Birthday, Tri Tri." Phía sau cái bánh gato có hình ngọn nến nhỏ, cô còn thấy mình là người đầu tiên gửi tin nhắn trả lời, dùng vẻ mặt tức giận nói: "Một câu nói như vậy là xong hả? Không được!" Phía dưới là một loạt các tin nhắn gửi đáp lại của lão Vương, Phương ca, Lưu tặc tử.

Trần Tri Tri cười, chỉ cần căn cứ vào giọng nói cũng đã biết mình lúc ấy ngang ngược vô lý đến mức nào.

Trần Tri Tri nhìn chằm chằm vào tin nhắn này rất lâu, rồi tiếp tục trượt xuống dưới. Trong phần bạn bè của anh trừ một số những việc lớn, thí dụ như ảnh hội nghị thường niên của công ty năm ngoái, còn có một số ảnh chụp phong cảnh, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Cô nhìn thấy có một tấm hình cô chụp nghiêng khi đang nấu cơm.

Thời gian là ngày 08 tháng tư, lúc 7h 22 phút, thoát nhìn thấy ngay đây là một buổi sáng đầy ánh nắng chan hòa, cô cũng không nhớ rõ ngày hôm ấy có phải là một ngày đặc biệt hay không, trong trí nhớ cô thấy hình như mình cũng chưa từng xem qua tấm hình này.

Nhưng anh lấy khoảng cách không gần không xa, hình như anh đã chụp ở ngay bên cạnh, trong tấm hình gương mặt nhìn nghiêng của cô trong nắng sớm còn thấy cánh tay cô gấp lại bàn tay đang vén sợi tóc vào bên tai, cô đang cười, nhưng lại ngược sáng, khiến hàng lông mi của cô hiện ra rất rõ, cô không ngờ mình lại có bộ dạng đẹp như vậy.

Phía trên chỉ có một câu Anh văn: "If equal affection cannot be, let the more loving be me. honey."

Nếu như không có tình yêu bình đẳng, vậy thì hãy để anh yêu em nhiều hơn một chút. Bé cưng à!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Trần Tri Tri nhìn chằm chằm vào những tin nhắn ảnh kia rất lâu, cho đến khi nghe thấy tiếng "tinh", âm báo có tin nhắn thoại vang lên cô mới trở lại bình thường, nhưng cô cũng không quan tâm, tiếp tục trượt xuống dưới, xem đến mười mấy tin nhắn phúc đáp, trong danh sách bạn bè của cô ngoại trừ tin nhắn đáp lại của lão Vương còn những tin nhắn của những người không quen biết khác đều bị chặn lại.

Tin nhắn lại của lão Vương: "Ồi, sáng sớm, đủ thấy tình sâu nghĩa đậm."

Trần Tri Tri thấy những tin nhắn đáp lại phần lớn là tên của nữ giới. Cô biết ở công ty Chu Đông được rất nhiều người chào đón, nhưng anh rất ít khi mang chuyện của công ty về nhà, mà cô cũng chưa bao giờ hỏi, bởi cô rất tin anh.

Chỉ thỉnh thoảng có buổi vô cùng tối rảnh rồi nhàm chán, có thể lúc ấy cô mới cầm điện thoại di động của anh ngồi ở đầu giường xem tin nhắn, nói như tuyên bố: "Để em kiểm tra xem xét một chút, xem có đồng nghiệp nữ nào quyến rũ anh không."

Khi đó chung quy anh chỉ cười, đi tới ôm cô, bắt đầu cùng cô "xem xét".

Dường như chuyện này cũng đã rất lâu rồi, nếu như lúc ấy cô mà nhìn thấy cái tin nhắn ảnh này, nhất định trong lòng sẽ rất cao hứng, nhất định sẽ chọn thời cơ cướp điện thoại di động của anh để đọc những tin nhắn đáp lại của mọi người trong công ty, thỏa mãn một chút lòng hư vinh nho nhỏ của mình.

Nhưng hiện giờ cô đã không thể nữa rồi.

Trần Tri Tri để điện thoại di động xuống ngo ngoảnh nhìn về phía trước.

Điện thoại di động lại đang vang lên mấy tiếng "tinh tinh" liên tiếp. Lúc này Trần Tri Tri mới cầm điện thoại di động lên trượt trở lại trang chủ, mở từng tin nhắn thoại một để nghe, mới biết bọn họ đang bàn bạc với nhau đi Hậu Hải Bắc Kinh, những người khác đều nhất trí sẽ chờ ý kiến của cô. Ba người bọn họ đều đã đến Hậu Hải, nhưng lão Vương vừa mới tới, đi đến đó với anh cũng là việc nên làm.

Trần Tri Tri vừa định trả lời có thể, lại nghe thấy giọng của lão Vương tiếp tục truyền đến: "Chỉ có bốn chúng ta đi thôi quả thật là hơi ít người, suốt một tuần liên Chu Đông đã luôn giúp đỡ chúng ta, cậu ấy định đưa bạn gái đi cùng để cho mọi người biết nhau một chút. Tri Tri, em có để ý không?"

Bởi vì tin nhắn thoại này truyền tới, ước chừng cách đây hai phút, nhưng khi đó cô không có ở đây, nên không có người trả lời.

Cuối cùng giọng của Chu Đông vang lên: "Không cần đâu, cuối tuần này Điền Ni có việc bận rồi."

"Vậy sao?" Lão Vương nói lướt qua.

Tiếp đó không còn ai nói chuyện nữa.

Trần Tri Tri cũng không hiểu lão Vương đang có mưu tính gì, cô chỉ trả lời vào điện thoại di động một câu, "Vậy thì cứ quyết định đi Hậu Hải thôi."

Mười giờ sáng chủ nhật, nhóm người bọn họ tập trung ở Hậu Hải.

Hậu Hải là một danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở Bắc Kinh, bất kể lúc nào cũng có người đi lại tấp nập, suốt dọc đường đi hầu như đều bị chen vai thích cánh nhau.

Trần Tri Tri và Khâu Đình khoác tay nhau đi ở phía trước, lão Vương và Chu Đông đi ở phía sau, đây là cách đi chuẩn mực khi mỗi quan hệ nam nữ vẫn chưa được hoàn toàn xác lập ... mọi người sẽ tụ tập theo giới tính.

Quang cảnh dọc theo đường đi nếu nói là thì là rất đẹp, còn nói bình thường thì cũng bình thường, chủ yếu là tuy hàng quán nhiều như rừng, nhưng lại có những phong cách rất riêng. Lựa chọn một ngày trời trong nắng ấm thế này để đi dạo có thể giết thời gian rồi tốt. Chỉ là Trần Tri Tri đã tới đây không chỉ một lần, Hậu Hải nổi tiếng như vậy, cho nên mỗi lần gặp bạn bè thân thiết, bọn họ đều phải cùng đi dạo một vòng với mọi người.

"Tôi cảm thấy hình như nơi này cũng không khác với Đường hầm chiêm trống phía Nam lắm." Lão Vương nói, lần trước anh tới Bắc Kinh có ba ngày, bởi vì thời gian gấp gáp, nên chỉ đi Cổ cung, thôn Tam Lý và Đường hầm chiêm trống phía Nam.

Trần Tri Tri gật đầu một cái: "Đúng vậy, không khác nhau nhiều lắm."

"Tôi cảm thấy cũng chẳng có gì ngoài việc đi dạo." Vừa vặn phía trước mặt, ngay bên hồ có dựng một chiếc lều cỏ lại có ghế sa lon để ngồi, lão Vương đề nghị: "Hay là ta đến chỗ kia ngồi một chút, gọi chút đồ uống rồi ngồi nói chuyện với nhau được không?."

"Được đấy." Trần Tri Tri gật đầu một cái, đối với cô mà nói, đã tới đây rất nhiều lần rồi, việc đi dạo hoặc không đi dạo cũng không có gì khác nhau. Khâu Đình và Chu Đông tựa như cũng chung một suy nghĩ, lão Vương vừa tới Bắc Kinh, bọn họ là người tiếp khách, còn anh quyết định.

Đoàn người cứ thế tiến lên phía trước, Chu Đông nhìn quanh một chút rồi nói: "Đừng ngồi nơi này. Nơi này gió lớn lắm."

Hôm nay tiết trời tốt, lại có ánh nắng, trừ bên ngoài có gió lớn một chút, quả thực có khi đến mấy tháng rồi, hiếm khi có được một ngày đẹp trời như hôm nay.

Trần Tri Tri thích quang cảnh nơi này, cô nhớ lần đầu tiên khi mình tới đây khoảng độ tháng năm. Đứng vào ngày có bông liễu bay đầy trời. Cô và Chu Đông cũng ngồi ở chỗ này, nhìn những sợi bông liễu màu trắng bị gió thổi bay chao liệng trước mặt, giống như những bông tuyết, rơi rơi vào mặt hồ, rơi trên mặt đất, rơi trên cái bàn tròn ở trước mặt bọn họ, đẹp vô cùng.

"Không sao đâu."

"Em bị cảm còn chưa được khỏe."

Trần Tri Tri ngẩn người, nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào nữa. Lão Vương ngắt lời, nói: "Vậy thì cũng không nên ngồi ở chỗ này, người đến người đi cũng nhộn nhạo lắm, chúng ta vào bên trong ngồi đi."

Đoàn người đi vào bên trong, người ở bên trong quán cũng không nhiều. Vừa vặn có bốn chỗ ngồi trống dàn hàng với nhau, mấy người bọn họ liền theo thứ tự ngồi xuống. Trần Tri Tri ngồi ở đầu bên phải, bên trái là Khâu Đình, bên cạnh Khâu Đình là lão Vương, tiếp đó là Chu Đông.

Bởi vì ngồi ở phía ngoài cùng, nên Trần Tri Tri nghe bọn họ nói chuyện cũng không được rõ ràng lắm. Sau khi gọi một ly rượu anh đào, Trần Tri Tri lại tập trung nghe nhạc ở trên sân khấu ngay bên cạnh cô.

Trên sân khấu có một người nước ngoài mắt xanh tóc vàng, đang ôm đàn ghi-ta hướng vào Micro để hát.

Hiding from the rain and snow

Trying to forget but I won' t let go

Looking at a crowded street

Listening to my own heart beat

So many people all a tightnd the world

Tell me where do I find someone like you girl

...

Một ca khúc thuộc thể loại Rock đang thịnh hành: "Take me to your heart" của Michael Learns.

Trần Tri Tri nghe nhưng dần dần bị cuốn hút vào, mãi đến khi bên cạnh mơ hồ truyền tới mấy từ mới làm cô tỉnh lại,

"Chu Đông, thật sự Điền Ni không thể tới sao? Nghiên cứu sinh thì thứ bảy chủ nhật cũng nên nghỉ chứ."

"Tôi đã gọi cô ấy rồi, cô ấy nói nếu có thời gian sẽ tới."

Tại sao phải gọi "cô ấy" đến? Rất nhanh cô lại lắc đầu tự nhắc nhở mình, người ta là bạn gái Chu Đông, Chu Đông muốn gọi cô ấy tới đây cũng không có chuyện gì.

"Tôi đi ra ngoài nhận điện thoại." Cô thấy Chu Đông nói chuyện cũng không lâu lắm, anh đi vào nói với lão Vương: "Điền Ni nói cô ấy tới đây ngay lập tức, vừa mới xuống xe buýt. Tôi đi đón cô ấy một chút."

"Được." Lão Vương gật đầu.

Chu Đông đi, Khâu Đình tò mò hỏi: "Điền Ni? Là bạn gái mới của Chu Đông sao?"

"Ừ."

"Nhanh như vậy sao, Chu Đông có bạn gái mới từ bao giờ vậy?"

"Không cũng không thể gọi là nhanh lắm. Chia tay nhau từ hồi tháng tám, cũng đã hơn nửa năm rồi." Lão Vương lại hạ giọng xuống nói tiếp: "Điền Ni là do mẹ Chu Đông giới thiệu, hôm Tết năm mới vừa rồi đã dẫn đến cho hai người bọn họ gặp mặt."

"Vậy à." Khâu Đình gật đầu một cái, vốn định còn muốn hỏi thêm nữa, nhưng liếc thấy Trần Tri Tri ở bên cạnh không nói một lời, tức thì ngừng lại, uống đồ uống.

Lão Vương liếc mắt qua Khâu Đình nhìn về phía Trần Tri Tri một cái: "Tri Tri, em không ngại chứ?"

Trần Tri Tri lắc đầu một cái, cô nghĩ thậm chí sao cũng sẽ phải đối mặt. Lúc này lão Vương nói bọn họ chia tay từ tháng tám, cô còn sững sốt một chút, không ngờ thời gian đã trôi qua được hơn nửa năm, vậy mà cô cũng không chút may mắn nhận ra, tựa như cô mới chia tay với anh vào ngày hôm qua.

Cũng không lâu lắm, Chu Đông đã đưa Điền Ni tới.

"Hi, xin chào mọi người!" Điền Ni vừa vào cửa liền nhìn bọn họ gật đầu chào hỏi. Trần Tri Tri quay đầu trở lại. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cô gái này ở khoảng cách gần như vậy. Cô trang điểm rất thanh nhã, mái tóc dài quấn tới thắt lưng buông xõa trên vai, đầu đội một chiếc mũ len màu trắng rất dễ thương, một chiếc dây lưng thắt ngang qua chiếc áo khoác lông màu đỏ. Ngày hôm nay lạnh như vậy mà cô chỉ mặc chiếc quần tất màu đen để giữ ấm cho đôi chân, nhưng thoát nhìn cũng thấy chân cô vừa mịn lại vừa dài.

Nhưng có lẽ là cô cũng hơi bị lạnh, nên giấu tay ở trong túi chiếc áo lông ý vị giậm chân.

Chu Đông gọi cô: "Mau đến đây ngồi đi."

"Vâng." Cô gật đầu một cái, ngồi ở giữa Chu Đông và lão Vương, cười nói: "Em chưa bao giờ nghĩ rằng anh lại có thể gọi điện thoại hẹn em ra ngoài,

khiến em cực kỳ kinh ngạc. Hôm nay anh cùng bạn học tới đây chơi sao?"

"Đúng thế." Lão Vương lại trả lời: "Hôm nay bạn học cũ bọn anh tụ tập là vì anh, cái người vừa ở nơi khác tới đất Bắc Kinh này... Đúng rồi, anh tên là Vương Đông, là bạn học thời đại học kiêm bạn cùng phòng với Chu Đông."

"Em chào anh."

"Đây là Khâu Đình, bạn học của Chu Đông thời sơ trung, đây là Tri Tri." Dừng một chút, nói tiếp: "Là bạn học thời đại học của anh và Chu Đông."

"Xin chào mọi người."

Trần Tri Tri gật đầu một cái, cô nhìn thấy Điền Ni ngồi ở giữa Chu Đông và lão Vương, còn mình lại ngồi ở bên cạnh ngoài cùng, cho đến giờ phút này, cô mới chính thức hơi hiểu được cảm giác chia tay là thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

... đó là, sẽ có một người khác thay vào vị trí cô ở bên cạnh anh ở tất cả mọi nơi, kể cả khi anh ở bên người thân hay bên bạn bè của mình.

Lão Vương nói rất nhiều. Từ lúc Điền Ni đi vào là bọn họ bắt đầu tán chuyện phiếm. Trần Tri Tri và Khâu Đình cùng yên lặng. Không lâu sau đã đến mười một giờ rưỡi, mọi người cùng đi ăn cơm, vừa ra khỏi cửa mới nhận ra thời tiết đã trở nên lạnh hơn, buổi sáng ánh nắng còn rực rỡ là thế, vậy mà hiện tại đã chìm vào trong mây đen, gió cũng mạnh lên rất nhiều.

Điền Ni mặc cực ít, vừa ra tới cửa liền ôm cánh tay.

"Lạnh không?" Chu Đông hỏi cô.

Điền Ni cười một tiếng: "Sáng sớm hôm nay anh gọi điện thoại cho em, em có chút vội vã, đánh giá sai về thời tiết nên mới mặc thế này đi ra ngoài."

Chu Đông nghe vậy lập tức cởi áo khoác trên người ra, khoác lên trên người cô.

Điền Ni từ chối: "Không cần đâu, anh còn phải mặc chứ."

"Không sao đâu, anh không lạnh."

Điền Ni cười, khép chặt áo khoác của anh, cảm thấy hình như đặc biệt ấm lòng. Do lúc trước lão Vương mời mọi người uống nước, phải đi thanh toán tiền nên ra ngoài hơi trễ, thấy này cảnh tượng này liền cười. Lắc đầu một cái, trong lòng nghĩ thầm: Chu Đông, làm rất khá!

Nhớ lại buổi sáng sớm hôm nay, khi đến địa điểm gặp nhau ở Hậu Hải, vì Trần Tri Tri và Khâu Đình còn chưa tới, nên lão Vương cùng Chu Đông cùng đứng đợi người ở nơi này. Lão Vương rảnh rỗi hút thuốc lá hơi, "Ngày hôm qua cậu trả lời nhanh như vậy, chủ yếu có phải là chưa hỏi Điền Ni không?"

Chu Đông không trả lời thẳng: "Không cần thiết phải đưa cô ấy tới."

"Cậu sợ Tri Tri đề ý?"

"Không phải vậy."

Lão Vương gầy gầy tàn thuốc lá cười: "Không phải là nguyên nhân này thì còn vì nguyên nhân nào nữa? Tận sâu trong lòng cậu vẫn còn lo lắng cho cô ấy, sợ cô ấy khó chịu. Nhưng nói thật nhé, hai người đã thật sự chia tay rồi, chung quy sau này cậu cũng sẽ kết giao với bạn gái mới, liệu cậu có thể cả đời vẫn lo lắng cô ấy đau lòng khổ sở được không?"

"Tôi không muốn hiện tại bị lâm vào cảnh khó xử như vậy."

"Thế mới nói, tận đáy lòng cậu vẫn nhớ đến Tri Tri, cho nên hiện tại Điền Ni có điều kiện tốt như vậy, cậu cũng không có ý định tiếp tục phát triển. Tôi hỏi cậu, có phải bây giờ cậu đang đợi cô ấy hồi tâm chuyển ý để tái hợp lại với cậu không?"

Chu Đông trầm mặc hồi lâu, lắc đầu một cái.

Thực ra, anh không biết, anh không biết có phải là mình đang đợi cô hồi tâm chuyển ý hay là chẳng qua anh cảm thấy mình cần phải có một khoảng thời gian nghỉ ngơi, để cho bản thân mình từ từ quên dần chuyện này đi.

Nói thật, sống đến cái tuổi này, thế nhưng anh vẫn chưa từng cảm nhận được cảm giác trống trải trong lòng thế nào .

Lão Vương nhìn thần sắc của anh, thờ dài nói: "Tình hình này của cậu giống hệt tôi năm đó. Khi ấy tôi và Lý Tinh đã chia tay rồi hòa hợp nhau được sáu lần, lần nào cũng chết đi sống lại như vậy, khi đó cũng không thể nghĩ ra là mình đã sai ở chỗ nào, chỉ cảm thấy khi cô ấy nói muốn chia tay, tôi tưởng chừng như sét đánh giữa trời quang vậy. Nhưng tôi lại sĩ diện, nếu cô ấy đã muốn chia tay, thì tôi cũng sẽ tùy theo ý cô ấy là được, tôi cũng không phải là không tìm được bạn gái mới. Nhưng trong lòng vẫn rất đau, cực kỳ khổ sở, tìm bạn gái mới để bỏ khuyết cũng không thể giải quyết được. Sau đó tôi được biết đề có thể quên được một tình yêu đang dở, cách tốt nhất là bắt đầu một cuộc tình mới. Nhưng tất cả chỉ là lời nói suông, nếu đã thích thì mình phải theo đuổi, mặc kệ có nói chia tay hay không, cứ phải quấn chặt lấy cô ấy bằng được mới thôi."

Lão Vương dúi tắt mẩu thuốc lá ném vào trong thùng rác bên cạnh.

"Cho đến bây giờ tôi thật sự đã từng hối hận rất nhiều lần. Lúc ấy không chịu giữ Lý Tinh lại, sau này thấy cô ấy sống chết cũng phải lập gia đình, mặc dù nói cái gì linh tính em hạnh phúc thì cũng như anh được hạnh phúc. Nhưng trong lòng tôi thật sự không chút hạnh phúc, tôi đã cảm thấy rất khó chịu, nghĩ thầm, một cô gái tốt như vậy, tôi thích cô ấy như vậy, cũng sắp kết hôn rồi tại sao mình lại để mất. Sau này khi nhìn thấy Tri Tri tôi liền nhớ đến chuyện của Lý Tinh. Ngày hôm qua cô ấy nói, nếu như thấy bạn trai cũ ở chung một chỗ với cô gái khác, phản ứng đầu tiên của cô ấy là sẽ giả bộ như không nhìn thấy. Thật sự lúc ấy trong lòng tôi đã thờ dài."

"Đó là vì cô ấy không gặp phải mà thôi. Sau này, tôi đã gặp lại Lý Tinh tại Thượng Hải, thấy Lý Tinh và chồng cô ấy ở bên nhau, ngay cả muốn tránh đi tôi cũng không tránh nổi, ngay cả nói cũng không sao nói nổi nữa. Cậu thấy tôi là người cả ngày cứ hi hi ha ha như vậy, lại có những lúc uất ức như vậy hay sao? Thật sự là có đấy. Nhưng Lý Tinh thì lại rất bình tĩnh, cô ấy hỏi tôi về công việc, hỏi chuyện bạn gái của tôi, còn cười ý vị với tôi, tôi chỉ gật đầu mà nghe, ngay cả mắt cũng không dám ngước lên nhìn cô ấy nữa. Khi đó tôi có cảm giác đời này mình cũng không còn dám ngẩng mặt lên nhìn cô ấy nữa."

Lão Vương ngừng đầu nhìn trời, lại châm một điếu thuốc khác, "Thật ra thì, đã chung sống nhiều năm lý do người con gái đòi chia tay không ngoài hai nguyên nhân này: hoặc là đau đầu tìm đối với người đàn ông này, hoặc là thật sự cảm thấy hai bên không thích hợp. Như Lý Tinh, cô ấy thuộc về nguyên nhân đầu, mấy lần trước bọn tôi chia tay gặp có gặp lại cô ấy cũng không thêm đề ý đến tôi, chỉ có lần này lại chủ động tới chào hỏi, cười cười nói nói, cô ấy đã thật sự buông tay rồi. Nhưng còn Tri Tri, tôi cảm thấy hình như cô ấy đang trốn tránh một điều gì đó."

"Nghe tôi đi, hôm nay cậu hãy gọi Điền Ni tới, thử phản ứng của cô ấy một chút. Tôi cảm thấy chắc chắn cô ấy cũng không chịu nổi khi thấy cậu với một cô gái khác ở chung một chỗ, nếu như cô ấy thật sự chịu được, vậy thì không cần phải nói nữa! Thật ra khi nói chia tay, tôi cho rằng nhất định phải có một đáp án khiến mình phải tâm phục khẩu phục thì mới được. Nếu không cho dù có đã có bạn gái mới thì trong đầu cũng sẽ vẫn cộm cấn." Lão Vương chọc chọc vào ngực mình: "Giống như tôi đây, qua năm năm mười năm sau nữa, cũng không chắc có buông xuống nổi không."

Đoàn người đi thẳng sang tiệm cơm ở bên cạnh để ăn cơm.

Vào buổi trưa, tiệm cơm hơi đông đúc, năm người bọn họ ngồi quanh cái một cái bàn hình chữ nhật vừa phải, Chu Đông và Điền Ni ngồi một bên, lão Vương Khâu Đình và Trần Tri Tri ngồi một bên.

Mọi người thay phiên nhau chọn một món ăn, sau đó liền bắt đầu ngồi tán gẫu. Người nói nhiều nhất vẫn là lão Vương, anh có cách chọc cười rất ý vị, chọc cho Điền Ni cười ha ha. Trần Tri Tri ngược lại không một chút hứng thú nghe anh kể chuyện cười. Người phục vụ nhanh chóng đặt lên bàn chõng bát đĩa, tiếp đó Trần Tri Tri bóc lớp màng bọc bên ngoài lấy ra cái ly định rót nước uống, nhưng tay vừa chạm vào đến lớp sứ trắng liền rút ngay lại, nóng quá.

"Không sao chứ?" Chu Đông hỏi cô.

Trần Tri Tri thổi thổi đầu ngón tay một chút: "Không sao."

"Để đây cho anh." Chu Đông đứng dậy cầm bình nước lên, rót cho Trần Tri Tri một chén. Trần Tri Tri vừa định nói: "Cảm ơn" thì Điền Ni ở bên cạnh cũng đưa cái ly ra: "Em cũng muốn uống, em cũng muốn uống." Chu Đông lại rót thêm cho cô một chén, sau hỏi Khâu Đình và lão Vương: "Hai người có muốn uống nước không?"

Lão Vương và Khâu Đình lắc đầu một cái.

Chu Đông để bình nước xuống ngồi xuống ghế, nhìn thấy Trần Tri Tri cúi đầu, môi mím lại.

Đã sống với nhau nhiều năm nên anh biết, ... đây là dấu hiệu cô không mấy vui vẻ.

Rất nhanh, những món ăn đã được mang lên, từng món từng món một, màu sắc hương vị của món ăn làm cho người thấy thèm thuồng. Lão Vương đã sớm đói bụng, vừa nhìn thấy món ăn lập tức cầm đũa lên, "Mọi người đừng khách khí, ăn đi thôi."

Đương nhiên tất cả mọi người đều không hề khách khí.

Cũng không lâu lắm, đang cúi đầu ăn cơm Trần Tri Tri nghe thấy Điền Ni nói: "Chu Đông, giúp em gỡ viên thịt này ra với." Trần Tri Tri ngẩng đầu lên, đôi đũa của Điền Ni đang định gắp một viên thịt trong bát thịt ra, nhưng mấy viên thịt kia lại dính vào nhau rất chặt.

Chu Đông đưa đũa tới gỡ giúp cô.

"Được rồi, cảm ơn anh."

Diễn Ni bỏ viên thịt vào trong chén, ăn "rất ngon lành".

Có lẽ ba chữ "rất ngon lành" kia chỉ là tưởng tượng của Trần Tri Tri, cô ăn đồ ăn trong chén cơm của mình nhưng có cảm giác tựa như mình đã bị lãng quên hoàn toàn rồi. Trước kia cô không ngừng gọi: "Chu Đông, Chu Đông, giúp em cái này, giúp em cái nọ." Đó là đặc quyền chỉ của riêng cô, chỉ có cô mới có thể nói như vậy. Những người khác nghe thấy mà phát ghen, nhưng còn bây giờ...

"If equal affection cannot be, let the more loving be me. honey."

Những lời này anh cũng sẽ nói với người khác sao? Cũng sẽ có một ngày trong không gian tin nhắn thoại của anh trong điện thoại di động, anh cũng sẽ lầm bầm câu này, nhưng là tên và hình ảnh của người khác chăng? Hay là vào mấy năm sau, khi bọn họ gặp lại nhau, mỗi người đều có gia đình riêng của mình, lúc ấy họ sẽ vẫy tay chào hỏi nhau hay chỉ cười nói qua quýt rồi đi luôn?

Trước mặt cô là món ăn cá om dưa, Chu Đông chọn.

Chu Đông vẫn nhớ cô thích ăn cá. Cá hầm nhừ hay cá om đều là món ăn mà cô thích nhất. Cô ghét nhất là cá mực, cho nên khi cô và anh cùng ăn cơm chưa bao giờ chọn món cá mực.

Cô sợ lạnh. Mùa đông đến, chung quy cô ăn mặc giống như cái bánh chưng, buổi tối rất thích ụ tay chân vào người anh. Cô cũng sợ những con chó to, trước kia có một đi làm ở phòng ăn của trường học nuôi một con chó Thổ rất to. Mỗi lần giờ tự học tan muộn, khi trở về sẽ không dám đi ngang qua phòng ăn, nhất định phải gọi điện thoại để Chu Đông tới đón cô. Cô còn sợ chuột hơn, có một lần cô nghỉ hè ở nhà dì, buổi tối khi đang mơ mơ màng màng, nhìn thấy con chuột bò qua đầu giường của mình, cô nhất thời liền bị dọa đến ngồi bật dậy, không dám động dậy để bật đèn lên, lại không muốn làm kinh động đến dì, nên mới hơn ba giờ sáng cô liền gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho Chu Đông, gọi liên tục cho tới sáng ngày hôm sau...

...

Tất cả toàn bộ những chuyện này, sẽ chỉ còn lại trong hồi ức hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

"Đúng rồi, Diễn Ni, sao cô lại biết Chu Đông vậy?" Khâu Đình tò mò hỏi.

"Còn có thể cái gì, đi xem mắt thôi." Diễn Ni cười trả lời.

"Đi xem mắt? Cô bao nhiêu tuổi rồi, còn trẻ thế này mà đã phải đi xem mắt sao?"

"Cũng không còn trẻ lắm đâu, năm nay tôi đã 24 tuổi rồi. Mẹ tôi và mẹ Chu Đông là bạn học, cho nên hôm Tết năm mới vừa rồi đã giới thiệu để hai chúng tôi quen nhau."

"Vậy cô là người cùng quê với chúng tôi hả ?"

"Đúng thế!" Diễn Ni gật đầu một cái, "Tôi ở Bắc Kinh đã lâu, cho nên giọng nói nghe có chút hơi khác, nhưng khi về nhà sẽ lại nói giọng vùng quê mình." Nói xong cô dùng giọng quê nhà nói huyền thuyên mấy câu, làm cho tất cả mọi người cười ầm lên.

Lão Vương lại hỏi: "Nhưng những cô gái ở lứa tuổi như em bình thường chẳng phải luôn rất phản đối chuyện xem mắt đó sao? Từ sau khi tốt nghiệp anh cũng bị mẹ anh lãng nhăng mãi chuyện xem mắt, bây giờ nghe thấy hai chữ này cũng thấy nhức đầu."

"Không phải vậy đâu, em lại rất tin vào chuyện xem mắt. Chủ yếu vì mắt nhìn người của mẹ em rất tốt. Nếu người nào đó mà bà thấy chưa tung mắt sẽ không bao giờ giới thiệu cho em. Ba em cũng là do mẹ em nhìn trúng. Thời đó như thế có thể gọi là theo đuôi ngược đuôi, mẹ em cũng thật có dũng khí. Khi học Cao trung, hai người đã lén lén lút lút ở chung một chỗ, sau khi tốt nghiệp đại học thuận lợi kết hôn luôn. Đến bây giờ ba em vẫn đối xử với mẹ em rất tốt, cho nên em rất tin tưởng vào ánh mắt của mẹ em"

"Vậy sao? Mẹ em thật sự rất lợi hại đấy!" Lão Vương cười to.

"Đúng thế, em cũng cảm thấy mẹ em rất lợi hại, ba em bị mẹ em quản đến mức mọi việc đều nhất nhất tuân theo. Em đặc biệt rất hâm mộ chuyện của hai người bọn họ. Ngay từ khi học Cao trung đã ở chung một chỗ, từ thăm mền đến bắt đầu qua lại rồi chính thức yêu nhau cũng vẫn chỉ với một người, trải qua thời đại học lãng mạn rồi sau đó là những ngày tháng khắc nghiệt của xã hội, hai người vẫn có thể bên nhau, cưới nhau rồi, đến già vẫn làm bạn với nhau." Mặc dù Diễn Ni có dáng dấp của một người đã trưởng thành, nhưng vẫn còn đi học, nên cách nói chuyện vẫn mang tác phong của sinh viên, nhưng vẫn làm cho người nghe cảm thấy dễ chịu. Cô cảm đôi đứa đắm đắm vào đáy bát, lại nói tiếp: "Nhưng đáng tiếc là em vẫn chưa tìm được người kia."

Lão Vương cười xòa: "Chẳng phải là có Chu Đông đó sao! Tin anh đi, Chu Đông thật sự là một người đàn ông tốt đấy. Với tư cách là bạn học kiêm bạn cùng phòng ngủ với Chu Đông suốt bốn năm đại học, anh bảo đảm với em chuyện này."

Điền Ni cười, lông mày và đôi mắt cùng cong lên, nhìn đặc biệt dễ thương.

Bữa cơm đau khổ này rốt cục cũng đã kết thúc.

Vừa đi ra khỏi cửa tiệm cơm, Điền Ni liền bị điện thoại của giáo sư gọi đến thúc giục hết sức khẩn cấp. Sau khi cúp điện thoại Điền Ni mặt ửng mầu chau nói: "Xin lỗi mọi người, em có việc phải đi trước."

"Không sao, không sao, em bận việc cứ đi đi." Lão Vương vội vàng nói đỡ.

Điền Ni cười nhìn anh: "Rất hân hạnh được quen biết mọi người." Cô nhìn tất cả mọi người gật đầu một cái, lại quay đầu nhìn về Chu Đông, để ngón tay đặt ở bên tai như động tác gọi điện thoại cho cô.

Chu Đông không đáp lại, lão Vương nói: "Có cần đưa em về không?"

Điền Ni nói: "Không cần đâu ạ, em tự lái xe tới đây mà."

Điền Ni dần dần đi xa, cuối cùng vẫn chỉ còn lại bốn người bọn họ. Lão Vương nhìn theo bóng lưng của cô, liếc Chu Đông nói một câu cảm thán: "Cô gái Điền Ni này tính tình cũng không tệ. Kể tiếp chúng ta đi đâu đây?"

"Em muốn về nhà, trời cũng không còn sớm, ngày mai em còn phải đi làm."

Cả ba người kia đều quay đầu nhìn Trần Tri Tri một lúc, cô vẫn thản nhiên, không rõ tâm tư.

"Ừ, vậy thì chúng ta hãy cùng nhau trở về thôi, để Chu Đông lái xe đưa hai người về luôn."

"Không cần đâu, em và Khâu Đình ngồi xe buýt trở về là được."

Trong lúc nhất thời không ai nói năng gì. Mọi người cũng nhìn ra được tâm trạng của Trần Tri Tri rất không tốt. Thật ra thì cô cũng rất muốn giấu đi, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, theo chân bọn họ cùng đi chơi, nhưng cô không chịu nổi nữa.

Tại sao cô lại phải ở chỗ này để làm nền, phải chịu sự đè nén chứ? Mặc dù bọn họ chia tay, nhưng mọi người cũng nên để ý một chút tới cảm xúc của cô mới phải! Điền Ni rất xinh đẹp, tính tình và gia thế đều rất tốt, vậy cô là cái gì? Một người bạn gái trước đã bị bạn gái hiện tại đánh bại hoàn toàn sao? Một đối tượng khiến người ta có thể hoàn toàn coi thường đúng không? Bọn họ đang muốn nói cho cô biết, cô bỏ qua Chu Đông đáng tiếc thế nào, ngu xuẩn đến mức nào, đúng không? Muốn nói thấy chưa, rất nhanh, Chu Đông đã tìm thấy ngay được một người hoàn toàn hơn cô gấp trăm lần nghìn lần, đúng không?

Cô biết hiện tại tâm trạng của mình cực kỳ khó coi, làm cho người ta thấy mà rất chán ghét. Cô cũng biết rất rõ, nếu so sánh cô với một người luôn hoạt bát vui tươi như Điền Ni, rất có thể sau này ở trong lòng bọn họ cô sẽ biến thành một người hẹp hòi khiến người ta không thích, nhưng thật sự cô không thể nào nhịn nổi nữa rồi.

"Vậy em và Tri Tri đi trước nhé." Khâu Đình nói một câu phá vỡ bầu không khí khó xử, khoác tay Trần Tri Tri: "Chúng em đi tản bộ trước một lúc, sau đó sẽ ngồi xe buýt trở về. Hẹn gặp lại!"

Suốt dọc đường đi Khâu Đình cũng không dám nói chuyện với cô. Trần Tri Tri cũng không muốn mình biến thành một bà La Sát ở trước mặt người khác, cho nên cô nỗ lực điều hòa lại tâm trạng, làm bộ như không có chuyện gì, giống như thường ngày, cùng Khâu Đình mua đồ ăn về nấu cơm.

Mãi đến hơn tám giờ tối, tắm rửa xong, cô từ trong phòng tắm ra ngoài, Cho đến khi cô ôm con khủng long nhồi bông ngồi ngắm người ở trên giường, thì lúc này cô mới có thể mặc cho tâm trạng của mình sụp đổ hoàn toàn.

Không lâu sau, cô nghe thấy tiếng điện thoại di động của mình vang lên, màn hình hiện rõ: Chu Đông.

Trần Tri Tri nhìn điện thoại kêu lên thật lâu, mới chịu mở khóa nhận. Cô cũng không muốn ở trong mắt người khác, đặc biệt là ở trong mắt Chu Đông cô lại biến thành một người hẹp hòi. Người nói chia tay chính là cô, chuyện Chu Đông tìm bạn gái mới đáng gì đến cô chứ? Cô lấy lý do gì để có thể tức giận được đây?

"A lô."

"Tri Tri." Bên kia truyền đến tiếng của Chu Đông. "Em có khỏe không?"

Trần Tri Tri ngừng lại một chút mới nói tiếp: "Vâng, tạm được ạ. Chuyện xế chiều hôm nay em rất xin lỗi, thật sự là em hơi mệt một chút, cho nên mới nói muốn về nhà trước."

Rất lâu sau cô mới nghe thấy anh trả lời: "Không sao đâu."

Đột nhiên, cả hai người cũng không ai nói nữa. Trần Tri Tri nghe vọng lại từ bên kia tiếng hít thở nhẹ nhẹ, nghĩ thầm anh đang làm gì, đang tức giận cô sao? Chu Đông vẫn có thể gọi điện thoại tới hỏi cô, nghĩa là trong lòng anh vẫn còn lo lắng cho cô. Nhưng anh đã có bạn gái mới, so sánh với bạn gái trước, khẳng định bạn gái hiện tại quan trọng hơn, anh thế này là đã tận tình với cô lắm rồi.

Vì vậy cô mềm giọng nói, "Em thật sự không sao đâu, có lẽ do lúc nãy gặp lại anh và cô ấy... Em có chút chưa được thích ứng lắm, nhưng dần dần sẽ quen thôi." Trần Tri Tri ôm chặt con khủng long bông ở trong ngực.

Rất lâu phía bên kia vẫn không có tiếng đáp lại.

Cuối cùng mới có một tiếng "Ừ, vậy anh cúp máy đây."

"Vâng." Trần Tri Tri cũng đáp lại.

Nhưng một hồi lâu sau mà bọn họ vẫn không ai cúp máy, qua sóng của điện thoại di động, tựa như hai người đều đang đợi đối phương nói điều gì đó. Nhưng đến cuối cùng, cả hai người bọn họ vẫn không ai nói gì, cũng không ai cúp máy... Mãi cho đến khi Trần Tri Tri nghe thấy ở phía bên kia có tiếng gõ cửa xa xa: "Chu Đông, mở cửa." Là tiếng của lão Vương, Trần Tri Tri mới bỏ điện thoại ở bên tai xuống, nhấn nút "Kết thúc trò chuyện".

Tóc vẫn còn ướt, nhưng cô cũng không muốn nghĩ tới bất cứ chuyện gì nữa, cô nằm ở trên giường cuộn tròn người lại, ôm thật chặt con khủng long bông ở trong tay.

Tại sao cô lại thấy mình khổ sở thế này, tại sao cô lại cứ phải sống khổ sở như thế chứ? Rõ ràng đây là kết quả nằm trong dự đoán của cô, dù có quay đầu lại cô cũng không chịu nổi. Trước kia nếu người khác muốn Chu Đông của cô chia cho họ một chén canh, cô sẽ tặng lại cho người đó hai chữ "Mơ hồ!", nhưng hiện tại cô lại trở nên nể sợ anh cho người khác.

Khoảng thời gian này của Trần Tri Tri rất phiền muộn, ngược lại, cô bạn cùng phòng Khâu Đình thì lại như hoa đào nở.

Theo ý lão Vương, dường như hai người cảm thấy đã đến mức tự hai người có thể ra ngoài một mình với nhau, cũng không cần kéo theo cô và Chu Đông đi cùng nữa. Gần đây Khâu Đình luôn luôn có hẹn, cả buổi tối không nhìn thấy người. Trần Tri Tri đành tan tằm, một mình mua thức ăn về nấu cơm.

Đã là trung tuần tháng tư, từ lần đó đến giờ đã gần ba tuần cô và Chu Đông không gặp nhau rồi.

Thời gian cứ như vậy, từng giây từng phút lặng lẽ trôi qua.

Trần Tri Tri nhìn Khâu Đình mỗi lúc trời khuya mới trở lại vui vẻ nhắc tới "Lão Vương", "Lão Vương", kể bọn họ đã đi đâu, đi đâu, rồi đi ăn cơm. Chủ nhật sẽ đi chơi ở đâu, cô muốn cả Chu Đông và Điền Ni cùng đi nữa. Cứ tưởng tượng hai người bọn họ cũng như Khâu Đình và lão Vương, yêu đến cuồng nhiệt, hận không được mỗi ngày ở chung một chỗ, lên kế hoạch buổi tối đi ăn cái gì, Chủ nhật đi đâu chơi, từng bước từng bước phát triển...

Trần Tri Tri càng thấy buồn bực, cô cũng biết loại buồn bực này lại không thể oán trách ai được, có câu nói tự làm tự chịu.

Vào thứ Năm của tuần cuối tháng Tư, có sinh nhật của một đồng nghiệp, mọi người đều được mời đi ăn mừng. Tan việc, tiếp đó đoàn người đến KTV uống rượu mừng sinh nhật. Trần Tri Tri vốn luôn luôn đi đâu cũng dính chung một chỗ với Khâu Đình, nhưng Khâu Đình có hẹn nên hôm nay không đi, cô đành đi một mình. Người ngồi bên cạnh cô vừa đúng là chị Lưu, đồng nghiệp cùng phòng, người được mang danh hiệu rất chán ghét là bà mối.

Chị Lưu theo lý lịch là một công nhân viên kỳ cựu trong công ty, nghe nói hình như còn có quan hệ người nhà thân thích thế nào đó với Tổng giám sát. Chị là người quản lý giá cả mua bán vật tư vật liệu trong công ty. Chị cũng chưa lớn tuổi lắm, nhưng chị giống như được người kiếp trước làm nghề mai mối đầu thai vào vậy, cả ngày tán chuyện quan hệ nam nữ, bắc cầu đất mối. Nam nữ độc thân trong phòng làm việc không có ai không bị chị điểm mặt nhớ tên đề giới thiệu mai mối.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Vì vậy, khi chị Lưu ngồi xuống bên cạnh Trần Tri Tri, Trần Tri Tri liền cảm thấy nhức đầu.

Quả không sai, chị Lưu lại nói chuyện đó với cô.

"Tri Tri à, nghe nói mấy tháng trước em đã chia tay với bạn trai rồi phải không?"

"Vâng." Trần Tri Tri chỉ đáp một tiếng đơn giản, cầm ly nước trái cây trước mặt lên uống.

"Ài, chia tay cũng không sao hết! Bây giờ những người trẻ tuổi hợp tan là chuyện bình thường ấy mà, lúc còn trẻ cứ việc yêu không phải tính toán gì hết.

Bà chị Lưu này giới thiệu cho em một người nhé, được không? Em thấy Tiểu Vương trợ lý của Tổng giám sát thế nào? Tiểu Vương lớn hơn em bốn tuổi nhưng là người rất tốt. Vừa hiền lành lại vừa chịu khó, lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn chưa có bạn gái, gia đình ở Bắc Kinh, có xe có nhà riêng. Chị cho rằng các cô gái trẻ muốn tìm bạn trai vẫn nên chọn người ..."

Trần Tri Tri không có tâm trạng nào để tiếp tục nghe chị Lưu kể lể nữa, cô đặt ly nước trái cây xuống, "Em đi ra ngoài đi nhà vệ sinh."

Trong KTV rất nóng, rất lộn xộn, tạp âm đập vào vách tường bật trở lại, khắp nơi đều nghe thấy tiếng gào hét đến khàn đặc, ánh sáng đèn hòa cùng màu rượu, mùi thuốc lá hòa lẫn mùi thơm của nước hoa, Trần Tri Tri cảm thấy khó chịu đến mức đầu đau như muốn nứt ra.

Cô đi thẳng ra cửa, hít thở luồng không khí lạnh lẽo.

Bầu trời đêm xa thẳm không một ánh sao, chỉ thỉnh thoảng có ánh đèn hiệu của chiếc máy bay nào đó bay ngang qua sáng lấp lánh trong bầu trời đêm. Ở nơi này hình như buổi tối có vẻ lạnh hơn trong thành phố sầm uất kia. Trần Tri Tri đứng một mình ở cửa KTV, nhìn ra phía trước mặt, từng hàng từng hàng những chiếc xe màu đen đang đỗ ở đó, thỉnh thoảng mới có vài ba người qua lại trên đường, đột nhiên cô cảm thấy bên ngoài rất hui quạnh.

Cô nhớ KTV ở trên con phố nhỏ phía sau trường đại học, cô nhớ cái quán ăn nhỏ nằm ở phía sau trường đại học, nhớ con đường nhỏ trong trường học, nơi cô có thể luôn gặp được những người quen, nhớ những mối quan hệ đầy tình người đã qua không cần phải miễn cưỡng hay ứng phó, nhớ ba mẹ, nhớ bạn bè, nhớ Chu Đông.

Nhớ Chu Đông, nhớ Chu Đông.

Cô nhớ Chu Đông.

Trần Tri Tri ôm cánh tay mình ngồi xuống bậc thềm.

Đêm khuya vắng vẻ, sẽ không còn có người nào đó, chỉ vì một cú điện thoại của cô liền chạy tới đón cô, không sẽ có người ở nào đó nhà đợi cô trở về, gọi điện thoại hỏi cô, sao vẫn còn chưa về nhà? Chia tay đã lâu như vậy, lâu lắm rồi, lâu đến mức cô cho rằng mình đã có thể quên được rồi. Nhưng vẫn có một lúc nào đấy, thỉnh thoảng cô xúc động dâng trào, sẽ lại nhớ anh dữ dội, giống như nước trong bình, một khi đã sôi trào, chỉ cần thoáng ngọn lửa, cũng sẽ trào ra mãi không sao ngăn nổi.

Có lẽ sau này sẽ có một người khác xuất hiện trong cuộc sống của cô, nhưng vào giờ phút này, người cô có thể nghĩ đến chỉ có Chu Đông.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên bên tai cô truyền đến một tiếng gọi nhẹ nhàng: "Tri Tri."

Trần Tri Tri giật mình ngẩng đầu lên, Chu Đông vừa nhìn thấy quả đúng là cô, đang hơi khom người, anh đổi thành ngồi xổm xuống, "Sao em lại ở đây một mình thế này?" Anh thấy ánh mắt của cô sưng sỏ, ánh đèn ở cửa hắt vào khiến đôi mắt của cô trở nên cực kỳ trong sáng, nhưng hai bên gò má hình như bị nóng nên thấy đỏ hơn bình thường.

"Em lại sốt à?" Anh tự đưa tay thăm dò trán của cô.

Trần Tri Tri lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt nhìn hồi lâu dường như không có tiêu cự. Cô vẫn nghĩ rằng lúc này anh phải đang ở bên cạnh một người khác mới phải chứ, chẳng lẽ cô xuất hiện ảo giác chăng? Nhưng nhiệt độ của anh, giọng nói của anh, hơi thở của anh, sự quan tâm của anh đối với cô, sao quen thuộc đến thế, chân thật đến thế!

Phía xa chỉ có ánh đèn lập lờ lấp lư trong gió, nhưng chút ánh sáng mờ mờ ấy chiếu vào vẫn có thể nhìn thấy được gương mặt anh một cách khá quát, trong đôi mắt đen sâu thẳm chứa đầy sự lo lắng của anh dường như lại chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Cô nhớ lại vì sao ngày trước mình lại tới Bắc Kinh. Bắc Kinh là thành phố lớn, sầm uất, người bên ngoài nhập cư đến, xấu tốt sống lẫn lộn, nhưng cô thích hơi thở nhân văn của thành phố này, có đêm cũng không hết rạp chiếu phim, phòng triển lãm, lễ hội âm nhạc, chợ tập trung đồ cũ, tựa như có thể sống tùy theo ý thích của mình, tự do tự tại. Nhưng cho đến bây giờ cô mới nhận ra, cái làm cho cô được sống tự do tự tại không chút gò bó, không bị trói buộc ở chỗ này, không phải là thành phố này, mà là Chu Đông.

Là Chu Đông đã cho cô cảm giác ấm áp, có nơi để dựa vào, tất cả mọi thứ đều không cần phải lo lắng.

Thoáng một cái, nước mắt cô đã chảy xuống gương mặt. Cô nhìn về phía anh, giọng khàn khàn ngắc ngứ nói: "Chu Đông, em hối hận, em hối hận vì đã chia tay với anh."

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi." Thấy Chu Đông lộ rõ vẻ sùng sốt, thoáng cái, Trần Tri Tri giống như bị một xô nước đá dội thẳng từ đầu xuống chân. Cô đứng dậy liên tiếp nói xin lỗi, che mặt lại: "Thật xin lỗi, em đã uống quá nhiều, bị văng đầu rồi."

Trần Tri Tri nghiêng người định bỏ đi, Chu Đông liền kéo cô lại.

Hai người đứng nguyên tại chỗ hồi lâu, Chu Đông kéo Trần Tri Tri: "Em đi theo anh."

Chu Đông kéo Trần Tri Tri lên xe, lái về nhà mình. Suốt dọc đường đi hai người cùng im lặng, Trần Tri Tri hoàn toàn không biết nói gì nữa, thậm chí cô cũng không dám nhìn vào sắc mặt của Chu Đông. Cô cũng hoài nghi bản thân tại sao lại buột miệng nói ra câu nói kia cơ chứ!

Chu Đông kéo cô một mạch vào đến tận bên trong cửa nhà mình, thậm chí Trần Tri Tri cũng không còn kịp nhìn xem, căn phòng nơi mình đã ở ngày

trước lâu như thế bây giờ trong nhà có gì thay đổi hay không nữa, đã bị anh hung hăng ném vào trên giường. Không bật đèn trong phòng, anh lấy thân mình đè lên cô, nhìn chăm chú vào trong mắt của cô: "Lúc này em đã nói một câu, câu nói đó có đúng như vậy thật không?"

Trần Tri Tri nhìn anh có chút ngây ngốc.

Nhưng Chu Đông cứ đè ở trên người cô, hoàn toàn không có ý định thối lui. Đường như anh cực kỳ kích động, lại dường như rất... Trần Tri Tri không muốn nghĩ ngợi phân biệt gì nữa, hai tay ôm lên cổ anh, chủ động hôn anh.

Cô hôn anh một hồi, nhưng Chu Đông vẫn không động đậy. Trần Tri Tri tách ra, nhìn ánh mắt của anh sáng trong đêm đen. Sau đó cô lại tiếp tục hôn anh, lần này, cô đã hoàn toàn đốt cháy Chu Đông. Ngay lập tức, anh còn hôn trả lại cô còn nhiệt tình hơn cô nữa, anh đè đầu của cô ở trên chiếc gối đầu.

Có lẽ là do đã lâu lắm rồi bọn họ không qua lại với nhau, nên hai người đều cảm thấy có chút gì đó mới lạ. Thế nhưng cảm giác mới lạ này lại tăng sự hứng thú đến mức không giải thích được, tựa như còn làm cho hai người thấy trong lòng còn rung động hơn hồi trước khi cô chuyển đi.

Trong đêm tối bọn họ tự sờ soạng cởi quần áo của mình ra. Phía dưới cửa sổ gian phòng thỉnh thoảng vọng lên tiếng xe, tiếng người, nhưng bọn họ đã không còn nghe được bất cứ tiếng động gì nữa, chỉ có thể phát ra tiếng thở dốc đầy nhiệt tình mà gấp rút.

Bởi vì thời tiết vẫn còn hơi lạnh, nên hai người đều mặc quần áo hơi nhiều. Chu Đông đã cởi ra hoàn toàn, Trần Tri Tri vẫn còn phải mất chút thời gian, cho nên anh không muốn lãng phí quá nhiều thời gian trước khi hành động nữa. Anh không kịp đợi, dứt khoát nâng đôi chân trần trắng nõn của Trần Tri Tri lên gác vào hai bên hông của mình, chậm rãi đẩy vào.

Trần Tri Tri cũng trần ngập khoái cảm phát ra tiếng rên khe khẽ.

Sau đó Chu Đông dùng sức đẩy mạnh mấy cái, Trần Tri Tri thốt lên một tiếng nức nhen. Bọn họ đã quá quen thuộc nhau, thân thể đã quen lệ thuộc vào nhau, trống vắng quá lâu, cộng với lúc này tình cảm lại đang vô cùng nồng đậm, từ chia tay đến giờ hòa hợp lại, loại cảm giác mơ mơ hồ hồ này càng thêm kích động trong lòng. Mà bọn họ, ngược lại càng muốn buông thả bản thân mình, chìm đắm trong cảm giác tuyệt vời ấy.

Giường bị va chạm kêu cọt két vang dội, thoáng cái Trần Tri Tri bị một lực lớn đẩy mạnh lên, đầu cũng bị đụng mấy cái vào đầu giường. Chu Đông nghe tiếng động hơi kéo cô xuống một chút, lại tiếp tục.

Anh có chút nóng ruột, Trần Tri Tri cũng rất nôn nóng, vào giờ phút này, cô hận không được anh vẫn thường xuyên va chạm mình như vậy, vẫn ôm cô như vậy, anh ôm cô rồi hôn cô, hôn cô xong lại vuốt ve cô, thân thể hai người tựa như hòa vào nhau làm một.

"Ừm... Chu Đông... Ừm... Chu Đông..."

"Chu Đông..."

Trần Tri Tri nhắm mắt lại làm bầm, gọi tên của anh, cuộn hai chân lên kẹp chặt vào anh, thúc giục anh: "... Sâu một chút, sâu hơn chút nữa." Chu Đông thờ hào hển, cầm cái gối đầu ở bên cạnh cô lên đệm ở dưới hông của cô, mãnh liệt ra vào, va chạm đến nơi sâu nhất khiến Trần Tri Tri gần như sắp bật khóc lên.

Anh va chạm quá mạnh, khiến linh hồn cô gần như cùng trong một khắc kia bị lay động đến bay vọt ra ngoài cơ thể. Nhưng thân thể cô mềm yếu như vậy, khiến cô sắp sửa không cầm giữ nổi được nữa, từng hồi từng hồi co rút lại.

Chu Đông thấy cô đạt đến đỉnh, hung hăng va chạm mấy cái nữa, sau đó tự mình bắn vọt ra ở trong cô.

Sau đó anh phục ở trên người cô, miệng há to thở hổn hển.

Lâu lắm rồi bọn họ chưa từng trải qua như vậy. Hồi mới vào đây ở, hai người còn đang trong thời kỳ tìm hiểu sự mới mẻ về thân thể của nhau, cho nên đã tìm tòi, bày ra rất nhiều kiểu chơi đùa, hàng ngày đều thường xuyên thực hiện đến khi kiệt sức mới thôi, cảm giác vô cùng vui sướng. Nhưng không biết từ lúc nào hai người bước vào thời kỳ thừa dãn, mặc dù niềm vui thú vẫn còn nguyên, nhưng cảm giác không còn rạo rực như hồi đầu nữa.

Lần này thật là hiếm có, hai người đều giống như hai đứa trẻ lần đầu tiên nếm thử trái cấm vậy...

Sau một lúc nghỉ ngơi Chu Đông ngẩng lên nhìn Trần Tri Tri, hai gò má cô vẫn ửng đỏ, mắt vẫn nhắm lại, tay vòng ở trên cổ anh, chỉ là lúc này con sóng tình trong cô chưa kịp hồi phục lại. Chu Đông cười cười, ôm lấy cô xoay người lại, để cho cô cuộn tròn lại ở trong ngực của mình, kéo chiếc chăn ở bên cạnh lên đắp cho hai người, đắp kín đến cổ Trần Tri Tri, sau đó hai người ôm nhau ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Buổi sáng hôm sau hơn mười giờ Trần Tri Tri mới tỉnh, cô không ngờ mình lại ngủ lâu như vậy. Vừa ngồi dậy, cô cảm thấy thân thể của mình đau lâm râm, quay đầu nhìn sang bên cạnh, Chu Đông vẫn chưa tỉnh giấc.

Cô vội vàng xuống giường cầm lấy quần áo ở trên giường, chạy đến nhà vệ sinh rửa sang lại cho mình một chút.

Đi ra ngoài, cô thấy Chu Đông vẫn đang ngủ. , Hôm nay ánh mặt trời thật rực rỡ, ánh sáng trong veo chiếu rọi khắp phòng, quần áo của Chu Đông vương vãi dưới sàn nhà, cánh tay trần của anh để ở bên ngoài, vẻ mặt anh trong giấc ngủ thật an tĩnh.

... tối hôm qua bọn họ thật sự rất điên cuồng.

Trần Tri Tri nhìn hồi lâu, sau đó từng cái quần áo của Chu Đông lên, nhẹ nhàng đặt ở cuối giường. Cuối cùng, cô đưa mắt nhìn anh một hồi, xoay người rời đi.

Nhưng vừa đi tới nắm vào tay cầm của cửa phòng, cô chợt suy nghĩ, mình cứ thế bỏ đi mà không nói với anh một tiếng hay sao?

Cô quay đầu nhìn lại, mọi thứ bày biện trơ trọi căn phòng không chút thay đổi, hoàn toàn giống như hồi cô còn ở đây, trong lòng anh vẫn nhớ tới cô chăng? Đang lúc Trần Tri Tri còn do dự, từ cửa phòng ngủ vọng đến tiếng gọi còn ngái ngủ của Chu Đông: "Tri Tri?"

Theo phản xạ, Trần Tri Tri lập tức xoay mạnh tay cầm, mở cửa, chạy ra ngoài. Cho đến khi thang máy chạy xuống lầu dưới, bị cơn gió lạnh thổi một luồng khí lạnh buốt vào mặt, cô mới bừng mặt bừng tỉnh ra: Tại sao mình lại phải chạy nhỉ?

Trần Tri Tri đi lên xe buýt, trong xe nhiều người nên không còn chỗ ngồi. Cô bám lấy chiếc vòng treo lưng la lung lay, suốt trên đường đi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu nổi từ hôm qua cho tới hôm nay đã xảy ra chuyện gì. Điện thoại di động trong túi vang lên, Trần Tri Tri móc ra, là Chu Đông gọi.

Cô cố dẫn mình, nhưng cuối cùng đành phải nhận cuộc gọi.

"Em đang ở đâu?" Điện thoại vừa thông Chu Đông đã hỏi cô luôn, trong giọng nói của anh chứa đầy tức giận.

"Trên xe buýt."

"Rõ ràng em đã thấy anh tỉnh giấc sao còn chạy đi? !"

Trần Tri Tri cúi đầu không nói gì, Chu Đông tiếp tục chất vấn: "Bây giờ ngay cả việc chào hỏi với anh, em cũng không muốn nữa phải không? Em cho rằng chuyện của đêm hôm qua chưa từng xảy ra hay sao? !"

Anh tức giận thật rồi, Trần Tri Tri mấp máy môi, mãi lâu sau nói: "Thật xin lỗi." Sau một lát, cô lại nói thật nhỏ: "Nhưng anh đã có bạn gái, em cảm thấy chúng ta làm như vậy không được hay lắm." Huống chi đây đâu phải là chuyện tốt, hiện giờ nghĩ lại, một người bạn gái cũ sau khi bạn trai cũ đã có bạn gái mới không chịu nổi cô đơn, lại lên giường cùng bạn trai cũ, quả thật làm cho người ta phải chán ghét.

"Chúng ta không nên tiếp tục như vậy.... "

"Bây giờ em đi đâu? Về nhà sao?" Bên kia hỏi, cơn giận dường như đã dịu đi một chút.

"Vâng, về nhà."

"Em chờ đó, anh đến tìm em. Không được chạy nữa." Chu Đông nghiêm nghị dặn dò sau đó cúp điện thoại.

Trần Tri Tri nhìn chăm chăm vào điện thoại di động: Cho dù bọn họ có gặp nhau, nhưng có thể nói gì đây?

Trần Tri Tri về đến nhà không quá năm phút đồng hồ, Chu Đông đã tới rồi. Khâu Đình vốn còn đang muốn hỏi Trần Tri Tri tại sao tối hôm qua không về nhà, nhưng nhìn thấy Trần Tri Tri tâm tình hình như không được tốt lắm, vừa vào đến cửa đã đi thẳng vào phòng luôn.

Nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, Khâu Đình đi ra mở cửa, thấy Chu Đông đang đứng sừng sững ở đó.

"Anh tới tìm Tri Tri, muốn nói chuyện với cô ấy một chút."

"Vâng." Khâu Đình ngần ngừ gật đầu, đưa anh đi vào.

Chứng kiến anh đi thẳng vào trong phòng Trần Tri Tri, Khâu Đình thấy vẻ mặt hai người có điểm gì đó là lạ.

Chu Đông vào trong phòng, Trần Tri Tri biết anh tới, vẫn chỉ ngồi ở trên giường cúi đầu. Chu Đông đứng ở cửa nhìn cô hồi lâu, cơn giận cũng không còn chỗ để phát tác, sau cùng anh mới nói một câu: "Nếu như bởi vì chuyện với Điền Nị, em không cần phải lo lắng, anh và cô ấy không có gì hết."

Trần Tri Tri vẫn trầm mặc.

Chu Đông đi tới ngồi ở bên cạnh cô: "Có chuyện gì mà không thể nói với anh? Rốt cuộc em đang sợ cái gì?" Rất hiếm khi cô có bộ dạng lặng lẽ đầy vẻ yếu đuối ở trước mặt anh như vậy, "Chuyện gì khiến em phải lưu tâm như thế?"

"Chu Đông " Trần Tri Tri chậm rãi lên tiếng, "Anh thật sự cho rằng giữa chúng ta... em muốn nói là hoàn cảnh giữa hai gia đình chúng ta liệu có phù hợp với nhau không?"

Chu Đông nhìn cô một hồi, "Em vẫn còn tức giận chuyện lần đó sao?"

"Không phải là em tức giận, chỉ là em đang nghĩ, chúng ta có thật sự phù hợp với nhau không? Mẹ anh nói đúng, tính tình của em khờ khạo, nói năng cứng nhắc, không hiểu biết gì về giao tiếp xã hội, hoàn toàn không thể giúp được anh cái gì hết. Nhà anh là lãnh đạo, trong nhà có rất nhiều mối giao tiếp xã hội, em rất sợ đến lúc đó em sẽ không biết một cái gì hết."

"Tại sao em phải lo lắng những chuyện này?"

"Em không thể không lo lắng, hôn nhân là phải thực tế, là sự đồng điệu giữa hai gia đình, chỉ có tình yêu không thì chưa đủ. Từ ngày mẹ anh tới Bắc Kinh, em đã hiểu rằng, ở nhà anh em không là cái gì hết. Nhà của chúng ta, trước mắt mẹ anh cũng không phải là của em. Mẹ anh coi thường em, cũng coi thường ba mẹ em. Em không muốn cả đời bị va chạm sứt đầu mẻ trán với người nhà của anh."

"Trong lòng em có chuyện, tại sao ngày trước em không nói với anh?"

"VẬY theo anh thì em phải nói thế nào đây, anh cũng không thể thay đổi được gì hết. Bà ấy là mẹ anh, mối liên hệ máu mủ sẽ không thể thay đổi chỉ vì em được." Hơn nữa lần đó rõ ràng anh đã bảo vệ mẹ của mình.

"Cho nên em mới nói chia tay với anh phải không? Bởi vì em cho rằng, cho dù sau này có kết hôn với anh, em cũng sẽ được không hạnh phúc." Chu Đông đứng dậy, "Trần Tri Tri, em có từng thích anh không? Đối với một chuyện bây giờ vẫn còn chưa xảy ra, mà em chỉ muốn chia tay, tại sao cho tới bây giờ em vẫn không chịu nghĩ rằng, hai chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết? Em có thật lòng coi anh là người em muốn chung sống trong tương lai, sẽ cùng em sống đến hết cuộc đời này không?"

Trần Tri Tri sững sờ, cô chưa từng nghĩ Chu Đông lại phản ứng kịch liệt như vậy.

Chu Đông đột nhiên xoay người rời đi. Trần Tri Tri hoàn toàn không biết làm thế nào cho phải. Ngày trước anh làm tưởng cô chia tay với anh vì cô thích Từ Trì, phản ứng của anh lúc đó cũng rất mạnh mẽ, nhưng không kịch liệt như hiện tại.

Trong một tích tắc, khi Trần Tri Tri nghe thấy tiếng anh đóng cửa, gần như trong đầu cô vụt lóe lên thông suốt, cũng không kịp đắn đo suy nghĩ, như theo phản xạ đôi chân đã đuổi theo anh.

Cô mở cửa ra, Chu Đông chỉ đứng ở cửa phòng, chưa bỏ đi. Thoáng cái, Trần Tri Tri cảm thấy trái tim mình như sắp bị vọt ra bên ngoài rơi xuống đất... Hóa ra cô sợ bị mất anh còn hơn là phải chịu chút uất ức kia.

Anh liếc nhìn cô một cái, nói: "Anh muốn được yên tĩnh một chút."

Trần Tri Tri yên lặng đứng trong chốc lát, từ từ tiến lên vài bước, đứng ở bên cạnh anh, nắm lấy vạt áo của anh, khẽ giật giật mấy cái, dùng ngữ điệu cầu xin nói với anh: "Chu Đông, anh đừng đi, anh đừng đi, được không?"

Chu Đông xoay người ôm lấy cô, ôm cô thật chặt vào trong ngực.

"Thật xin lỗi, đây là lỗi của anh." Anh hôn lên mái tóc của cô, trầm giọng nói. Ra ngoài tỉnh táo suy nghĩ lại, anh đã hiểu rõ ràng mạch lạc đầu đuôi sự việc rồi. Từ lần chơi trò chơi "Lời thật lòng cực kỳ mạo hiểm" kia, khi cô nói chuyện đau lòng nhất mà cô đã trải qua chính là lần cô nói chia tay với anh, lẽ ra anh phải đoán ra rồi mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Cô không thể còn thích Từ Trì, mà là cô thất vọng đối với anh.

Thật ra chuyện kia có một khởi đầu đặc biệt tốt đẹp, đó là vào tháng sáu sinh nhật của Trần Tri Tri. Lần sinh nhật đó quả thật bọn họ cảm thấy vui vẻ khác thường, trong đầu anh chợt nảy sinh ý nghĩ muốn kết hôn, do đó khi gọi điện thoại về nhà anh đã nói loáng thoáng về chuyện này.

Ban đầu anh cũng chỉ nói ý tưởng như vậy, nghĩ khi đến kỳ nghỉ Tết năm mới trở về nhà thì mới chính thức nói chuyện. . Ai ngờ sau buổi sinh nhật Trần Tri Tri cũng không lâu lắm, trong nhà đã xảy ra chuyện.

Gia đình Trần Tri Tri chuyên sản xuất đồ dùng cho trẻ em và trẻ sơ sinh. Không biết thế nào mà sau khi Cục công thương kiểm tra lại có thông báo có một sản phẩm do xưởng sản xuất đã vi phạm bản quyền nhãn hiệu sản phẩm, phải nộp tiền phạt hơn mười vạn tệ. Mẹ Trần thoáng cái luống cuống đến độ không biết phải giải quyết thế nào cho phải, đã mấy lần bà đến Cục công thương nhưng cũng không có kết quả gì. Bà nghĩ tới Chu Đông, liền gọi điện

thoại cho Trần Tri Tri bảo cô tìm mẹ Chu Đông nhờ giúp một tay.

Trần Tri Tri đã nói chuyện này với Chu Đông, bởi vì cô và mẹ Chu Đông chưa gặp nhau lần nào, nếu nói trực tiếp với bà thì cũng không được hay lắm. Buổi tối hôm đó Chu Đông gọi điện thoại nói chuyện này với mẹ của mình. Không lâu sau, mẹ Chu nói phải tới Bắc Kinh để họp, nhân tiện cũng ghé qua thăm Chu Đông một chút. Dĩ nhiên mục đích chính của bà là muốn xem xét đánh giá Trần Tri Tri, những chuyện này trong lòng mọi người đều hiểu rất rõ.

Trần Tri Tri nghe tin mẹ Chu tới thì rất căng thẳng, trước kia Chu Đông đã từng đưa cô về nhà mình ăn cơm, nhưng khi đối mặt với mẹ Chu cô rất căng thẳng, hoàn toàn không biết phải nói năng thế nào, ăn cơm xong cô cũng đi luôn. Lần này mẹ Chu muốn ở lại khoảng một tuần, cho nên Trần Tri Tri cũng có ý định chuẩn bị sẵn mọi thứ, đệm giường, chăn, mua bàn chải đánh răng mới, kem đánh răng, Chu Đông cũng cười bảo cô không cần thiết phải trịnh trọng như thế.

Nhưng ngay ngày đầu tiên mẹ Chu tới đã có chút va chạm với Trần Tri Tri.

Nguyên nhân gây ra là do Trần Tri Tri buổi tối khi trải giường chiếu lại vẩy chút nước hoa trong phòng, nhưng mẹ Chu lại rất nhạy cảm với nước hoa, vừa vào trong phòng đã bị hắt hơi, hỏi: "Đây là mùi gì?"

"Mùi hương cỏ Lavender ạ." Thật ra cô chỉ vẩy rất ít, nhưng không ngờ mẹ Chu ngay cả chuyện này cũng hỏi cho bằng được. Cô cho rằng hương cỏ Lavender sẽ làm tinh thần thư giãn, có thể giúp cho mẹ Chu ngủ một đêm ngon lành sau chuyến bay dài.

Mẹ Chu lập tức nhũn mày nói: "Đang yên đang lành thì vẩy nước hoa làm cái gì?" Bà lập tức đi tới cạnh giường mở toang cửa sổ hóng mát.

Trần Tri Tri không biết mẹ Chu lại ghét mùi thơm nước hoa như thế, Chu Đông cũng không nói gì với cô. Vì vậy cô có chút sững sờ, mẹ Chu nhìn cô một cái, nói: "Tôi dị ứng với mùi nước hoa quá đậm."

"Dạ." Trần Tri Tri gật đầu một cái, cũng không biết phải nói gì hơn. Mẹ Chu nhìn cô hình như có chút không vui: "Thôi được rồi, tôi muốn nghỉ ngơi một lúc, cô đi ra ngoài trước đi."

Khi Trần Tri Tri đi ra cửa phòng cô đã loáng thoáng cảm thấy mẹ Chu không hề thích cô.

Cách hai ngày, Trần Tri Tri lại nhận được điện thoại mẹ, bảo cô thừa dịp mẹ Chu đang ở Bắc Kinh, hỏi hộ chuyện kia của nhà mình một chút. Hôm đó đúng vào thứ bảy, Chu Đông đi mua đồ ăn, mà mẹ Chu cũng không phải đi họp, nên bà đeo kính ngồi ở trong phòng khách xem báo.

Trần Tri Tri suy nghĩ một lát rồi ngồi ở trước mặt bà hỏi: "Di Chu, cháu muốn hỏi di một chút, về chuyện sản phẩm đồ chơi trong xưởng nhà cháu ấy ạ. Ngài nghĩ có hi vọng gì không ạ?" Trần Tri Tri cho rằng mình đã lựa chọn từ ngữ rất uyển chuyển, không ngờ mẹ Chu chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, cũng không ngừng đầu, nói "Nhà cô rất nóng ruột à?"

Trần Tri Tri nghĩ thầm: Dĩ nhiên là sốt ruột chứ, đây là chuyện mười mấy vạn tệ cơ mà.

"Vâng, sớm giải quyết được thì sẽ tốt hơn ạ."

"Chờ tôi đi họp về rồi sẽ hỏi."

Trần Tri Tri ngẩn người, "Di, ý của ngài là, đến bây giờ ngài vẫn chưa hỏi giúp cho nhà cháu?" Từ lúc Chu Đông gọi điện thoại cho bà, đến khi bà tới Bắc Kinh, khoảng thời gian này cũng đã bốn ngày. Bà ở đây cũng đã ba bốn ngày, mặc dù ở đây cách xa Cục Công thương, nhưng gọi điện thoại để hỏi thăm một chút cũng vẫn có thể được, hơn nữa kỳ hạn nộp tiền phạt ở Cục Công thương cũng có thời hạn, quy định trong thời gian chưa phải nộp tiền phạt, cũng cho phép có thể tiến hành kiểm tra vật chứng bị niêm phong của nhà cô.

"Có chuyện gì không?" Mẹ Chu đã nhận ra trong giọng nói của cô có gì đó không thoải mái, tháo kính ra khẹp lại tờ báo, bộ dạng tư thế nghiêm nhiên như bị buộc phải nghe xem cô nói cái gì.

Trần Tri Tri nhìn bà hồi lâu, buông ánh mắt xuống, nói: "Không, không có chuyện gì đâu ạ."

Mẹ Chu lại đeo kính, cầm tờ báo lên.

Trần Tri Tri nghĩ: Bây giờ nhà cô là người đi "cầu xin", tất nhiên sẽ phải chịu đựng mọi chuyện, nhưng cũng có mấy lời vẫn không thể không nói: "Ý cháu muốn nói với di, không phải là cháu thúc giục ngài, cháu cũng biết rõ cháu và Chu Đông vẫn chưa kết hôn, ngài đang bận rộn mà lại nhờ giúp một chuyện lớn như vậy cũng không tiện. Cháu chỉ muốn nói nhờ ngài nếu có thể hỏi được thì hỏi giúp một chút, nếu như bây giờ không có cách nào, vậy thì cũng không sao."

"Ừ." Cô chỉ được đáp lại bằng một tiếng gần như là được phát từ trong khoang mũi, sau đó bà hắt hắt cái cằm về phía cái ly ở trên mặt bàn, "Giúp tôi rót chén nước."

Thái độ hoàn toàn tỏ ra vẻ cao cao tại thượng, Trần Tri Tri không biết có phải người làm quan là phải như thế này hay không, có chút không được tự nhiên đứng dậy cho rót nước cho bà. Khi cầm chén nước đột nhiên mẹ Chu ngừng đầu lên hỏi cô, "Cô có biết làm cà nhồi thịt không?"

Trần Tri Tri lắc đầu một cái: "Không biết ạ."

"Sau này nên học nhiều một chút đi, món ăn này Chu Đông thích ăn nhất đấy. Còn cả món thịt kho tàu nữa, tốt nhất cũng nên học đi."

Trần Tri Tri im lặng một lát, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng nói: "Dì ạ, cháu không phải là người biết là làm nhiều món ăn."

"Thì học đi. Cô ăn của Chu Đông, ở nhờ Chu Đông lâu như vậy, chẳng lẽ làm bữa cơm cho nó ăn cũng không được sao?" Mẹ Chu đề từ báo xuống, lại tháo kính xuống lần nữa, nhìn nằng, "Đừng tưởng rằng được Chu Đông cưng chiều, thì cô có thể cô không cần phải làm mọi việc đâu."

Hóa ra mẹ Chu bực bội là vì chuyện này, bà chê cô biết làm quá ít việc nhà.

Cô thừa nhận thực sự công việc nội trợ bản thân không được giỏi giang lắm, sống cùng Chu Đông trong một tuần, cũng chia ra anh làm năm ngày, cô làm hai ngày. Nhưng như vậy không có nghĩa là cô không chăm chút cho căn nhà này. Hơn nữa càng không phải cô ăn nhờ Chu Đông, ở nhờ Chu Đông như mẹ Chu đã nói. Ngày trước, khi cô vừa tới Bắc Kinh lương tháng chỉ có hơn ba ngàn, tiền thuê phòng của năm đầu tiên thực sự cô không trả tiền thật, nhưng kể từ khi cô được tăng tiền lương, cô vẫn trả một nửa tiền thuê phòng cho Chu Đông rất sòng phẳng.

"Không phải là tất cả mọi việc cháu đều không làm."

"Vậy cô nói xem cô đã làm được cái gì? Hôn nhân không phải là chỉ có thể non hên biển, còn là củi gạo dầu muối. Tôi không muốn Chu Đông cười cô rồi, hàng ngày không những vẫn phải đi làm, làm việc xong về nhà lại còn phải phục vụ cô."

"Chúng cháu là cam tâm tình nguyện, cháu chưa từng ép buộc anh ấy phải làm chuyện nhà. Nếu như anh ấy không muốn làm, cứ nói với cháu, tự cháu sẽ làm. Chúng cháu vẫn đối xử với nhau rất tốt."

"Hai người vẫn đối xử với nhau rất tốt sao?" Mẹ Chu cười khẩy: "Vì sao hai người vẫn đối xử với nhau rất tốt được, đó là bởi vì cuộc sống của cô bây giờ vẫn còn quá đơn giản. Chuyện kết hôn cho dù không coi trọng việc môn đăng hộ đối, thì cũng phải quan tâm đến điều kiện hỗ trợ lẫn nhau, cô không có khả năng hỗ trợ được gì cho Chu Đông cả, nói đơn giản một chút, cô không xứng với Chu Đông nhà chúng tôi."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Trần Tri Tri nhìn bà hồi lâu, đột nhiên quay đầu bước đi. Đúng lúc này từ ngoài cửa truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa, ngay sau đó cửa bị đẩy ra, là Chu Đông mua thức ăn trở lại, vừa nhìn thấy cảnh đó liền hỏi: "Hai người sao vậy?"

Mẹ Chu lại đeo kính lên mắt tiếp tục xem báo nói: "Các cô gái bây giờ mới nói có mấy câu đã không chịu được rồi."

Chu Đông đề đồ ăn xuống, đi tới bên cạnh Trần Tri Tri, "Tri Tri, em làm sao vậy?"

Trần Tri Tri quay mặt đi, không trả lời.

"Mẹ, đang yên lành mẹ nói cô ấy làm gì?" Chu Đông nhìn về phía mẹ Chu.

"Ý của con là mẹ không được nói gì với cô ấy sao? Chu Đông, lần này mẹ tới đây thật sự muốn thử sống cùng người con định lấy làm vợ. Nhưng cô gái này làm cho mẹ quá thất vọng. Con thấy đây, cô ấy đứng đó nửa ngày có thêm quay đầu lại nói với mẹ một chữ không?"

Chu Đông liếc mắt nhìn Trần Tri Tri, mặt cô vẫn lạnh lùng, anh biết tính của Trần Tri Tri, khi đã thật sự phát cáu cho dù có mang tới mười đầu bò cũng không kéo cô lại được, nhưng mà mẹ của anh cho tới bây giờ vẫn luôn thích mềm không thích cứng.

"Tri Tri, em nói xin lỗi mẹ đi."

Trần Tri Tri vẫn quay đầu sang chỗ khác, Chu Đông kéo tay của cô: "Tri Tri, nói xin lỗi đi."

Trần Tri Tri rốt cục mở miệng: "Em không xin lỗi." Tại sao cô phải nói xin lỗi chứ?

"Tri Tri, nói xin lỗi!" Chu Đông siết chặt cổ tay của cô. Anh bóp quá chặt giống như muốn cưỡng ép cô vậy. Trần Tri Tri nghĩ thầm: Chẳng lẽ ở trong mắt anh, em thực sự là một người cố tình gây sự như vậy hay sao? Anh cũng không đi hỏi mẹ anh xem vừa rồi bà ấy đã nói với em cái gì? Rốt cuộc bà ấy đã coi thường em đến mức nào?

"Thôi đi, mẹ cũng không cần thiết phải so đo với một cô gái trẻ như vậy. Chu Đông, chuyện kết hôn, mẹ khuyên con hãy suy nghĩ cho kỹ đi."

Tối hôm đó, sau khi Trần Tri Tri tắm rửa qua quýt, liền vội người vào trong chăn. Chu Đông từ phòng tắm ra ngoài, nhìn thấy cô vẫn giữ bộ dáng đầy tức giận như vậy, ngồi ở mép giường nói: "Tri Tri, hôm nay em đã quá nóng giận rồi, mẹ anh tới ở đây có vài ngày thôi, có cái gì mà không thể nhẫn nhịn đi?"

Cho nên đây đều là lỗi của cô sao? Mẹ con họ đúng là một lòng? !

"Tri Tri." Chu Đông thờ dài, vịn vào bả vai của cô nói: "Mẹ anh nói, nếu như chúng ta kết hôn, nhất định phải thôi việc ở đây, trở về nhà sống với ba mẹ, phát triển ở quê mình. Em thấy thế nào?"

"Em không muốn trở về."

"Chẳng phải em đã nói, chỉ ở Bắc Kinh vài năm sẽ trở về đó sao?"

"Hiện giờ em không muốn."

Chu Đông biết Trần Tri Tri lại tức giận, đành thờ dài. Anh đang ở thế kẹt giữa cô và mẹ của mình, thật sự cả hai đầu đều rất khó khăn. Kỳ thực mấy ngày trước mẹ anh cũng đã tìm anh nói chuyện riêng, bà nói nhìn anh và Trần Tri Tri không được xứng đôi.

Chu Đông tắt chiếc đèn ở đầu giường nằm xuống, suy nghĩ lại lời mẹ đã nói: Mẹ anh cảm thấy Trần Tri Tri tính cách rất thẳng thắn, tính khí có chút hơi trẻ con, hoàn toàn không hề thích hợp với kiểu sống của nhà bọn họ, vì nhà họ thường hay có rất nhiều người lui tới.

Vốn dĩ anh cho rằng nếu như hai người cư xử với nhau tương đối một chút, những thứ mà ở trong mắt mẹ Chu bị coi là khuyết điểm gì đó rất lớn, cũng có thể được từ từ mài bằng, không ngờ hai người đã có mâu thuẫn nhanh như vậy.

Giữa trưa ngày thứ hai, Trần Tri Tri lại nhận được điện thoại của mẹ Trần thúc giục phải nhanh chóng, cô mới chợt nhớ ra nhà mình đang còn có một sự kiện lớn như vậy vẫn chưa giải quyết được, nhưng do lần trước đã gây chiến tranh lạnh với mẹ Chu rồi, hiện tại ngay cả việc nói chuyện cũng rất ít, mà cô lại chưa xin lỗi mẹ Chu.

Trần Tri Tri vốn định đẩy Chu Đông đi hỏi hộ mình một chút, không ngờ buổi tối khi Chu Đông về nhà đã nói với cô: "Tri Tri, anh cảm thấy em vẫn nên nói với mẹ một lời xin lỗi đi. Ngày mai mẹ anh phải đi rồi, vướng mắc giữa hai người hiện tại mà không giải quyết được, sợ rằng, cuộc sau này sống chung sau này lại càng vướng mắc hơn."

Trần Tri Tri cúi đầu: "Tại sao em nhất định phải đi nói xin lỗi?"

Chu Đông vuốt ve đầu của cô: "Tri Tri, em là phận con cái, mẹ anh là bề trên, đây là sự lễ độ tối thiểu."

Trần Tri Tri do dự mấy lần mới gõ cửa phòng.

"Vào đi."

Mẹ Chu đang đắp mặt nạ.

Trần Tri Tri có chút e dè, đứng ở cửa nhìn vọng vào, cho đến khi mẹ Chu quay đầu lại nhìn, hỏi từ xa: "Chuyện gì vậy?"

"Cháu xin lỗi dì. Chuyện ngày hôm qua cháu hờn dỗi như thế là rất xấu." Trần Tri Tri siết chặt tay, thấp giọng nói.

"Vậy sao?" Mẹ Chu có vẻ như không chút hứng thú, "Không sao hết." Bà thấm một chút dịch trong suốt trên lớp mặt nạ quệt nhẹ vào khóe mắt, "Mấy cô gái trong cục lúc mới đầu cũng thường như vậy, cũng chỉ qua mấy năm đã bị tôi rèn giữa đến mức không còn dám quậy nữa."

Trần Tri Tri cười cười, vốn đã định xoay người rời đi, nhưng đột nhiên nhớ ra: "Dì Chu, dì đã hỏi chuyện kia giúp nhà cháu chưa ạ..."

Trần Tri Tri nghe thấy một tiếng cười khẩy đầy lạnh lùng từ xa vọng lại. Mặc dù mặt bà đã bị che bởi lớp mặt nạ, nhưng khóe mắt đuôi lông mày, kể cả ý cười nơi khóe miệng, cô cũng nhìn thấy rất rõ.

"Hóa ra cô nói xin lỗi tôi chính là vì chuyện này hả. Yên tâm đi, khi trở về thì tôi sẽ hỏi cho."

Trần Tri Tri đi ra khỏi cửa phòng, đột nhiên cô cảm thấy toàn bộ lòng tự trọng của mình đã bị đập xuống mặt đất, vỡ vụn thành mảnh nhỏ. Đúng thế, quả thật mẹ Chu nói không hề sai, bà là người làm quan, lại có có quyền thế trong nhà. Còn nhà cô chẳng qua chỉ là lập xưởng sản xuất, hàng ngày ba mẹ cô đều đi sớm về tối, làm việc vất vả cũng không kiếm được bao nhiêu tiền. Cô nhìn thấy thứ mặt nạ dưỡng da mà mẹ Chu dùng là nhãn hiệu Lan Khẩu, giá bán phải đến hai ngàn tệ có khi còn hơn ba ngàn tệ. Nhưng mẹ của cô thì sao, đến bây giờ vẫn chỉ dám dùng nhãn hiệu Đại Bảo, chưa bao giờ chịu mua cho mình sản phẩm bảo dưỡng cao cấp một chút, chứ đừng nói đến mỹ phẩm.

Trần Tri Tri trở về phòng, Chu Đông hỏi cô: "Em nói xin lỗi mẹ rồi chứ?"

"Ừ." Trần Tri Tri chỉ gạt đầu một cái, đi tới mép giường kéo chăn lên nằm nghiêng người ngủ. Chu Đông cũng chuẩn bị đi ngủ, suy nghĩ một chút lại nói với cô: "Tri Tri, sau này em cũng đừng quá cầu kinh với mẹ anh, bà là người chỉ thích mềm không thích cứng. Em ương ngạnh với mẹ cũng không có lợi."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Trần Tri Tri không lên tiếng, Chu Đông cho rằng cô đã nghe lời, xoay người tắt đèn ngủ.

Trần Tri Tri hơi cuộn người lại, cô nhìn chăm chăm ra cửa sổ cách đó không xa, lúc này rèm cửa sổ đã được kéo lên nên trên khung cửa đang tràn ngập ánh trăng.

Trần Tri Tri mở to hai mắt, ánh trăng bạc cũng bắt đầu chiếu vào đôi mắt trong suốt của cô ánh lên gọn sóng lay động.

Hôm sau, mẹ Chu liền ra về. Một hôm sau, khi trời đã nhá nhem tối, cô đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan tầm thì Chu Đông gọi điện thoại tới, nói: "Tri Tri, chuyện kia mẹ anh nói là không giúp được. Số tiền quá lớn, mẹ anh không có cách nào điều đình được."

"Ồ!" Cô cảm thấy giọng nói của mình đột nhiên trở nên trống rỗng, cô từ từ ngồi phịch xuống.

"Em có cần gì thì hãy nói với anh." Chu Đông nói.

"Được, em biết rồi. Em còn có việc, cúp máy trước nhé." Trần Tri Tri nhanh chóng bấm phím kết thúc trò chuyện. Cô vẫn ngồi nguyên ở đó, những người ở bên cạnh cũng đã lục tục ra về.

Không biết tại sao, đột nhiên cô cảm thấy trong lòng mình trở nên mờ mịt. Nếu như biết rằng chỉ được một kết quả như vậy, cô có cần thiết phải đến xin lỗi mẹ anh, để rồi phải chịu đựng sự giễu cợt của bà hay không? Nhưng rồi cô lại nghĩ, vốn dĩ mẹ anh không có nghĩa vụ phải giúp nhà mình, dựa vào đâu mà cô đòi được bà giúp đỡ chứ?

Đúng thế, cô dựa vào đâu chứ, chỉ bằng việc Chu Đông thích cô sao? Loại yêu thích này khi đối diện với thực tế cuộc sống đã chẳng đáng giá để nhắc tới rồi. Bà là mẹ đẻ của Chu Đông, ngay từ lúc chào đời cho đến tận bây giờ, dòng máu ấy vẫn đang chảy không ngừng trong cơ thể anh. Dựa vào đâu mà cô yêu cầu Chu Đông phải chọn cô, chứ không phải là chọn mẹ của mình chứ? Cô xứng đáng với anh sao?

Đồng nghiệp làm việc trong phòng đã tan tầm từ lâu, Trần Tri Tri co hai chân lên, ngồi bó gối trên ghế. Trên mặt bàn chuông điện thoại di động lại vang lên, là mẹ cô gọi đến. Trần Tri Tri cầm điện thoại di động lên nhận cuộc gọi, cố gắng giữ âm điệu bình thường: "A lô, mẹ à."

"Tri Tri, chuyện kia thế nào rồi?"

Mấy ngày gần đây, mỗi lần mẹ của cô gọi điện thoại đến cũng đều chỉ hỏi về chuyện này.

Trần Tri Tri im lặng một lúc rồi nói: "Xem ra không được đâu mẹ à!"

Ai ngờ bên kia cũng chỉ vọng lại một tiếng thở dài nhẹ nhàng, cũng không ngạc nhiên: "Mẹ cũng đoán là như vậy. Ngày hôm qua mẹ mang một hộp rượu đến nhà tìm mẹ Chu Đông, bà ấy cũng không nói năng gì, chỉ nói mẹ mang rượu về đi."

"Vậy sao?" Trần Tri Tri hỏi lại ngữ điệu hồ hững.

Mẹ Trần chột ho khan vài tiếng.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy, mẹ bị cảm à?"

"Không phải, nhân dịp này phải đẩy nhanh tốc độ sản xuất, sợ đến lúc phải nộp tiền phạt lại không gom đủ tiền."

Cô biết ba mẹ mình đều làm thợ ở trong xưởng mặc dù thoát nhìn bên ngoài họ là ông bà chủ, nhưng kỳ thật họ cũng vắt hết sức lực ra để làm như một công nhân lao động trong cái xưởng sản xuất bé nhỏ ấy mà thôi. "Nhà mình đã có tiền đóng chưa?"

"Hiện tại đang thu tiền hàng đấy, nếu như có thể thu hết được tiền hàng, nộp phạt xong cũng có thể để dành lại được một chút. Ai, không biết làm sao lại gặp phải chuyện này." Bà Trần than thở một lúc, tựa như đã già đi mười tuổi.

"Mẹ, đừng quá lo lắng, mọi chuyện rốt cuộc cũng sẽ qua thôi."

"Ừ." Bà Trần đáp lại, như nhớ ra điều gì đó: "Này, ngân vạ lần con cũng không được vay tiền của Chu Đông đâu nhé. Hai đứa sắp kết hôn rồi, làm như vậy không hay đâu, dễ làm cho gia đình người ta coi thường mình."

Trần Tri Tri gật đầu một cái, "Mẹ yên tâm đi, con sẽ không làm vậy đâu." Làm sao cô lại có thể mượn tiền của Chu Đông được chứ, cô đã có ý không muốn gả cho anh, bây giờ lại còn đi vay tiền của anh, hoặc là đi vay tiền của gia đình nhà anh, thì chính cô đã tự đập mình xuống đất.

"Ai." Bà Trần lại thở dài một hơi nặng nề.

Trần Tri Tri biết trong lòng mẹ mình đang phiền muộn, nếu còn nói cái câu kiểu như "Mẹ đừng lo lắng, sẽ ổn thôi" sẽ làm cho tất cả mọi người càng thấy rõ hơn sự dối trá của mình. Giọng của Trần Tri Tri hơi khàn đi: "Mẹ, chúng ta có thể từ từ rồi hẳn nộp phạt có được không? Cho dù có mượn tiền thì vẫn còn có con đây. Con có công việc sợ gì, dựa vào ông trời cũng không bằng dựa vào chính mình."

Trần Tri Tri cúp điện thoại, tiếp đó mở máy vi tính ra, nhanh chóng nhập mật khẩu xem tài khoản của mình trên trang web ngân hàng: 27.663 tệ.

Tới Bắc Kinh sắp được ba năm, tiền gửi cô gửi ngân hàng mới chỉ có được ngần này.

Trần Tri Tri buông thông tay xuống, cánh tay như không còn chút sức lực nào: Đúng vậy, suy nghĩ một chút là rõ ngay, hiện giờ giá thuê phòng ở Bắc Kinh đang tăng cao, đóng xong tiền nhà đã sắp hết nửa tháng tiền lương, còn phải trừ chi phí ăn uống sinh hoạt nữa, thử hỏi cô còn dư lại được bao nhiêu đây?

Mãi đến mười giờ rưỡi đêm, người cuối cùng trong phòng phải ở lại làm thêm giờ cũng muốn tắt đèn đi về. Cô hỏi Trần Tri Tri có muốn về cùng hay không, Trần Tri Tri gật đầu một cái.

Nhưng khi đi ra cửa, cô lại không biết mình có thể đi về đâu?

Cô không muốn trở về nhà, cô không muốn đối mặt với Chu Đông. Thật ra cô biết Chu Đông không hề có lỗi, mà ngược lại người có lỗi có lẽ là chính mình.

Cô một thân một mình đi trên con đường trong công ty dưới bầu trời đêm. Trong lòng rất phiền muộn, từ khi trưởng thành đến giờ, cô chưa từng gặp phải tình huống thế này bao giờ. Trước kia nhìn thấy cha mẹ làm việc khổ cực, cô gắng sức đi học, muốn được học ở trong trường đại học tốt nhất, sau này kiếm tiền để cho ba mẹ được nở mày nở mặt. Nhưng sau khi tốt nghiệp đại học cô đã làm gì chứ? Cô vội vàng yêu đương, dần dần ý định kia cũng đã phai nhạt dần.

Nhưng bây giờ, vào giờ phút này, nghe trong giọng nói của cha mẹ chứa đầy đau thương, cô mới nhận ra rằng, mẹ mình đã già rồi, bây giờ cũng không thể làm được nhiều việc nữa rồi. Nhưng còn bản thân cô thì sao, cô đã làm những gì để cho cha mẹ mình được rạng rỡ mặt mày hoặc là hoàn toàn không cần phải lo lắng về tiền bạc nữa chưa? Không, ngược lại cô lại để cho cha mẹ phải chịu áp bức và lãng nhục.

Trần Tri Tri ngồi ở trên chiếc ghế đá dài bên lề đường, tiết trời tháng Bảy về đêm vẫn hơi lạnh lạnh, ngồi trên ghế đá, cái lạnh giá lại càng thêm thấu xương. Nhưng cũng không còn sự lựa chọn nào khác, cô chỉ muốn có một chỗ nào đó để được ngồi một mình. Cô ngồi bó gối, lủi đi bộ không người qua lại, đêm khuya vắng vẻ, tiếng côn trùng kêu vang trong đám cỏ, ánh đèn đường mờ nhạt, cả thế giới này phẳng phất như chỉ còn một mình cô.

Cô nhớ đến lời nói của mẹ: "Ngày hôm qua mẹ mang một hộp rượu đến nhà tìm mẹ Chu Đông, bà ấy cũng không nói năng gì, chỉ nói mẹ mang rượu về đi." Cô liền cười, cũng có thể tưởng tượng ra về mặt mẹ Chu Đông lên mặt dạy đời như thế nào.

Nhưng nụ cười kia dần dần biến dạng, chứa đầy cay đắng không sao chịu nổi! Cô đã hiểu, quả thật mẹ của anh đã nói đúng, cô không xứng với Chu Đông.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Mãi mười một giờ đêm Trần Tri Tri mới về đến nhà. Chu Đông vẫn luôn ngồi ở phòng khách đợi cô, anh đã gọi điện thoại cho cô không biết bao nhiêu lần. Vừa thấy cô vào cửa, anh lập tức đứng dậy hỏi: "Tại sao đến bây giờ em mới trở về, tại sao không chịu nhận điện thoại của anh?"

Trần Tri Tri dường như đã rất mệt mỏi, không còn chút sức lực nào để nói chuyện nữa: "Hôm nay phải làm thêm giờ, điện thoại di động em chuyển sang chế độ im lặng nên không biết anh gọi."

"Làm thêm giờ mà muộn đến thế này sao?" Chu Đông nhíu mày một cái, trước kia chưa từng bao giờ cô phải làm thêm giờ.

"Ừ." Trần Tri Tri đáp một tiếng như có như không, cũng không nhìn anh, ném cái túi ở trên ghế sa lon: "Em đi tắm đây."

Khoảng chừng mười một giờ rưỡi, Trần Tri Tri mới từ phòng tắm ra ngoài, lên thẳng giường, vén chăn chui vào ngủ, cô nằm quay lưng về phía anh. Chu Đông dựa nửa người vào đầu giường, hỏi: "Tri Tri, em đã nói chuyện kia với gia đình em chưa?"

"Ừm..." Trần Tri Tri nhắm mắt lại.

"Cần anh phải nói thêm chuyện gì thì em nhớ báo anh đấy. Còn nữa..." Chu Đông đặt chiếc Laptop trong tay xuống bên cạnh, "... nghỉ lễ Quốc Khánh chúng ta về quê một chuyến để cho người lớn hai nhà chính thức gặp mặt."

"... Chuyện ấy rồi hãy nói, em mệt lắm chỉ muốn ngủ thôi." Trần Tri Tri nằm quay mặt vào bên trong nói, tựa như cô quá mức mệt mỏi rồi. Chu Đông cũng không muốn âm ỉ với cô, tắt đèn ngủ.

Sau khi đèn tắt, Trần Tri Tri mới mở mắt ra, nhìn về phía trước.

Liên tục mấy ngày sau, Trần Tri Tri đều ở lại làm thêm giờ, không có tối nào cô trở về nhà trước mười rưỡi đêm. Sau khi trở về cô luôn tỏ ra rất mệt mỏi, tắm rửa rồi đi ngủ luôn, chỉ nói với anh được mấy câu.

Chu Đông loáng thoáng cảm thấy cô có điểm gì đó khác lạ, nhưng lại không thể nói là khác lạ ở chỗ nào. Cho đến một ngày, buổi tối hôm đó Chu Đông gọi điện thoại cho Khâu Đình. Thật ra anh định bụng muốn gọi cho Trần Tri Tri, định hỏi xem buổi tối cô có về nhà ăn cơm hay không, nhưng rốt cuộc cô vẫn không nghe điện thoại.

... thật ra thời gian gần đây, cô vẫn luôn như vậy, không gọi được điện thoại cho cô, hoặc có gọi được cô cũng nói đang bận, có lúc cô chỉ gửi một tin nhắn về cho anh, nói: "Buổi tối không về ăn cơm."

Sực nhớ tới Khâu Đình và Trần Tri Tri làm cùng một công ty, chức vị cũng giống nhau, lại còn làm cùng một nơi.

Rất nhanh anh liền bấm điện thoại.

"A lô, Chu Đông." Bên kia truyền đến giọng của Khâu Đình.

"Khâu Đình, em tìm Tri Tri hộ anh với."

"Tri Tri hả?" Khâu Đình sững sốt một chút, "Tại sao lại bảo em tìm Tri Tri thế?"

"Em không ở công ty sao?"

"Không, hiện giờ cũng đã hơn tám giờ tối, em tan tầm lâu rồi."

"Thế à, vậy giờ này Tri Tri đang ở đâu nhỉ? Gần đây bọn em hay phải làm thêm giờ lắm hả?"

"Làm thêm giờ? Đâu có, bọn em làm thêm giờ khi nào vậy?" Nói qua nói lại đột nhiên Khâu Đình thoáng nhận ra điều gì đó, "Hừm, có lẽ là Tri Tri làm thêm giờ mà em cũng không biết. Gần đây lúc em tan tầm cũng vẫn thấy cô ấy ở đó, có lẽ là có việc thật đấy."

Bên kia trầm mặc một lúc, sau đó đáp lại ba chữ: "Ừ, cảm ơn." Rồi cúp điện thoại.

Trần Tri Tri nhìn chiếc điện thoại để trên bàn máy vi tính, Chu Đông lại gọi điện tới.

Anh đã gọi bốn năm cuộc rồi, mỗi lần cô đều để yên ở đó nhìn điện thoại rung nhưng không nhận, cứ nhìn ánh sáng màn hình chọt sáng rồi lại chọt tắt đi.

Trên màn hình máy vi tính trước mặt cô trang chủ Baidu vẫn trống trơn, di con trỏ vào đó, nhưng cô không biết mình tìm cái gì. Kim đồng hồ trước mặt cô vẫn vang lên tích tắc, cô liếc nhìn, đã mười giờ tối.

Trong phòng làm việc không có một bóng người.

Trần Tri Tri với tay cầm con chuột, hay là tìm vở kịch truyền hình xem để giết thời gian nhỉ? Nhưng tìm tới tìm lui cũng chẳng có gì hay, hoặc nói đúng hơn là cô không có tâm trạng nào để mà xem.

Rất nhanh cô liền bỏ qua cách giết thời gian này. Cô nằm xoài trên ghế, lấy tay che mặt ... rốt cuộc cô đang làm gì đây, trốn tránh sao? Tại sao cô không dám đối mặt với Chu Đông, thậm chí cũng không muốn nói chuyện với anh nữa.

Mấy ngày nay Chu Đông vẫn luôn ở nói với cô chuyện kết hôn. Dường như anh đã sắp xếp kế hoạch đâu vào đấy rồi. Nghi lễ Quốc Khánh sẽ trở về quê để hai gia đình gặp mặt, sau đó bàn bạc chuyện kết hôn của hai người, khi qua Tết âm lịch sẽ xin thôi việc ở đây về quê tổ chức lễ cưới.

Nhưng gần đây cô vẫn đang suy nghĩ ... bọn họ có nên kết hôn không?

Sau khi mẹ Chu tới đây, đột nhiên cô cảm thấy việc kết hôn của bọn họ có cái gì đó không được thích hợp. Ngoại trừ mẹ Chu muốn một người có thể chăm sóc được cho Chu Đông, bà còn muốn cô phải nhanh nhẹn trong giao tiếp có thể khéo léo làm những việc giúp cho sự phát triển của Chu Đông. Dù sao nhà Chu Đông có người làm quan, việc đón tiếp và xã giao thực sự rất nhiều.

Mà đây lại là những việc mà cô ghét nhất, nói cô non nớt cũng được, nói tính khí cô như trẻ con cũng được, nói cô ngu xuẩn cũng được, cô không thích mấy chuyện phải luôn ứng phó trong việc đối nhân xử thế, mà cô cũng cảm thấy mình không thể làm được việc này.

Và lại nếu nói chuyện kết hôn, rõ ràng mẹ Chu cũng là một vấn đề lớn. Chu Đông nói ý mẹ anh muốn bảo bọn họ về quê tổ chức, sau khi kết hôn cũng ở luôn trong nhà anh. Căn nhà của gia đình lớn như vậy, toàn bộ diện tích lầu hai có thể dành làm phòng hạnh phúc của bọn họ. Còn nói, nếu như Trần Tri Tri trở về mà không tìm được công việc đặc biệt tốt, mẹ Chu sẽ sắp xếp cho cô vào làm ở trong cục... Dĩ nhiên, đây là ý tốt của mẹ Chu.

Nhưng Trần Tri Tri nghĩ đến lời mẹ Chu nói: "Mấy cô gái ở trong cục, chỉ sau một vài năm được tôi rèn giũa, chẳng còn cô nào dám quậy nữa." Đây là chưa kể đến những điều kiện mà mẹ Chu đã nói, bà luôn áp đặt những ý nguyện của mình lên người khác mà không cho phép cân nhắc hay thảo luận gì hết. Nếu như sau này cô và mẹ Chu đi làm cùng một chỗ, tan việc về nhà lại ở chung một nơi, liệu hai người có bị phát điên không?... Không, mẹ Chu sẽ không điên, mà chính cô sẽ phát điên.

Có thể tiếp tục duy trì được không? ... Một cuộc hôn nhân không môn đăng hộ đối như vậy... Có thể tiếp tục duy trì được sao? Đột nhiên cô thấy mình

không còn đủ tự tin nữa rồi.

Nếu như lúc này Chu Đông có thể khuyên nhủ cô một chút, có lẽ cô sẽ thấy tự tin hơn một chút. Nhưng anh không thể, bởi anh tuyệt nhiên không hề nhận thấy đã xảy ra chuyện gì đó... Một nguyên nhân nữa là trong lòng cô có rất nhiều chuyện, nhưng cô cũng không nói với anh, cũng có thể là cô không muốn nói... Bởi cô cảm thấy quá mệt mỏi rồi.

Có lẽ lần này cô nói với Chu Đông, anh sẽ đau lòng thay cô. Vậy sau này thì sao? Tất cả những mâu thuẫn với mẹ Chu trong cuộc sống chung đều phải nói với Chu Đông, để cho anh giải quyết sao? Trên thực tế cô biết, trong lòng Chu Đông rất tôn kính mẹ của mình. Mẹ Chu là một người phụ nữ mạnh mẽ, địa vị của bà ở nhà là số một. Vì vậy Chu Đông có thể được ưu tú như hôm nay, công đầu chính là mẹ của anh, không thể ai khác. Hơn nữa có một số việc anh cũng không thể nào xử lý nổi... thí dụ như chuyện của gia đình cô.

Lại nói, liệu trên đời này có tình yêu vĩnh cửu thật không? Cô có thể bảo đảm rằng cả đời này Chu Đông sẽ mãi che chở cho mình không? Trong cuộc sống gia đình cứ luôn phải điều chỉnh những khúc mắc giữa quan hệ mẹ chồng nàng dâu, chẳng lẽ anh không thấy phiền não, không chán ghét sao?

Trần Tri Tri vò đầu bứt tai, cô không biết tại sao mình lại phải nghĩ nhiều như vậy, chẳng lẽ đây là chứng bệnh sợ hãi trước hôn nhân ư? Nhưng quả thật cô rất sợ, cuộc sống chung lúc trước với Chu Đông càng mỹ mãn càng vui vẻ bao nhiêu thì cô lại càng sợ bị mất đi bấy nhiêu.

Cô cũng sợ bị mất Chu Đông, cũng sợ bị mất chính bản thân mình.

Cô không biết phải làm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Trần Tri Tri về đến nhà nhìn thấy anh đang ngồi ở trên ghế sa lon, mặt mày sa sầm: "Về rồi hả?"

Ngữ điệu của anh có vẻ hơi kỳ quái, nhất thời Trần Tri Tri không hiểu ra làm sao, đặt chiếc túi ở trên ghế sa lon: "Đã muộn thế này sao anh vẫn còn chưa tắm?", cô dỡ mái tóc đã cuộn suốt một ngày ra.

Chu Đông cũng không đáp lại câu hỏi của cô: "Công ty vẫn phải làm thêm giờ hả?"

Trần Tri Tri xốc xốc mái tóc, hơi cúi đầu ừ một tiếng, cô không muốn lừa dối anh, nhưng bây giờ không biết lấy cớ gì khác.

"Lừa gạt được anh em vui vẻ lắm phải không? Anh gọi điện thoại tới hỏi Khâu Đình, gần đây công ty em hoàn toàn không phải làm thêm giờ." Chu Đông quay đầu hỏi cô, tràn đầy lửa giận: "Mấy buổi tối nay em đi những đâu?"

Trần Tri Tri á khẩu không trả lời được.

"Nói !" Chu Đông đứng dậy, tràn đầy tức giận vì bị lừa gạt. Anh đang mong đợi đến ngày bọn họ kết hôn, cho nên vẫn luôn luôn suy tính chuẩn bị cho lễ cưới sắp tới. Hàng ngày anh đều lên mạng tìm rất nhiều tài liệu, sau đó trở lại với vàng muốn thảo luận với cô, sẽ đi chỗ nào để chụp ảnh cưới, trang mặt sẽ đi đâu, sắp xếp cuộc sống thế nào... Nhưng, vậy mà cô lại đang lừa dối anh!

"Thật xin lỗi." Trần Tri Tri thành tâm thực lòng nói lời xin lỗi.

"Em hãy cho anh lời giải thích đi."

Trần Tri Tri đi đến ngồi xuống bên cạnh anh: "Tâm trạng của em không tốt, nên đi tìm một chỗ ngồi thư giãn một lát."

"Vậy sao?" Chu Đông lạnh lùng nhìn cô, "Tâm trạng của em không tốt, cho nên em mới cần Từ Tri đưa em về phải không?"

Trần Tri Tri ngẩng đầu lên nhìn anh có chút kinh ngạc.

Cô không biết là anh đã nhìn thấy cảnh tượng Từ Tri đưa cô về nhà, "... Chẳng qua là làm thêm giờ quá khuya, vừa vận gặp được cậu ấy, cậu ấy sợ em về một mình không an toàn, nên mới đưa em về mà thôi."

"À..." Chu Đông lộ ra ý cười lạnh lẽo.

Trần Tri Tri quay mặt sang, cô biết hiện giờ anh đang rất tức giận, không thể nghe nổi bất cứ lời nào của cô. Đúng vậy, hôm nay cô và Từ Tri ngồi nói chuyện hơi lâu. Khi cô đang ngồi một mình thần thờ trong phòng làm việc, đột nhiên Từ Tri đến tìm cô. Anh hỏi có phải là cô đang có tâm sự gì hay không.

Cô cũng không biết Từ Tri cũng bận công việc, muộn đến như vậy mới về, hơn nữa anh còn nhận ra mấy ngày hôm nay cô rất khác thường.

Có lẽ là do họ đều là bạn học thời đại học, cũng có khi bởi vì do Từ Tri đã kết hôn nên có kinh nghiệm hơn, hoặc là do những chuyện này cô đã phải kìm nén trong lòng quá lâu, dù sao cô thực sự rất muốn được nói ra bằng hết.

Từ Tri lấy thân phận của một người bạn đã từng trải, ngồi nói chuyện với cô hồi lâu, khiến cô cảm thấy mình đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

"Đúng vậy, hôn nhân không phải là sự kết hợp của riêng hai người, mà còn là sự kết hợp giữa hai gia đình. Mà mâu thuẫn giữa hai nhà của hai người vẫn còn rất nghiêm trọng."

Khi đó Trần Tri Tri gật đầu một cái, thờ dãi: "Đúng thế." Nếu như chỉ là sự âm ỉ bởi sự mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu, thì sau này ở cách xa ra một chút không tiếp xúc lâu là xong. Nhưng mẹ Chu lại hết sức mong muốn Chu Đông sẽ ở cùng nhà với bà.

Nói thật, cô không thể nào chịu đựng nổi việc ở chung một nhà với một bà mẹ chồng luôn có ham muốn kiểm soát cực mạnh.

"Vậy cậu hãy nói với Chu Đông một chút, anh ta mới là nhân tố quyết định. Cậu hãy nói thẳng cho anh ta biết, cậu không muốn về quê, không muốn để cho mẹ chồng tìm việc làm cho cậu, càng không muốn ở chung với bà ấy."

Trần Tri Tri cúi đầu: "Liệu có quá gây khó khăn cho anh ấy không?" Nếu như cô yêu cầu nhiều như vậy, tự cô cũng cảm thấy mẹ Chu Đông không thể nào đồng ý cho bọn họ kết hôn.

"Vậy hãy dự tính đến trường hợp xấu nhất đi."

Trần Tri Tri không nói gì.

"Chu Đông, nếu lúc này giữa mẹ và em, chỉ cho phép anh chọn một trong hai người, vậy thì anh sẽ chọn ai?" Chu Đông sững sốt một chút, sau đó nhún mày, "Em đưa ra vấn đề quý quái gì vậy? Em bắt chước kịch trên mạng đấy à?"

Nói xong Trần Tri Tri cũng cảm thấy mình rất nực cười.

Đúng vậy, đây chẳng phải một dị bản của câu hỏi nếu như em và mẹ của anh cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai đó sao? Cô đã trở nên tầm thường như thế từ bao giờ vậy?

Cho tới bây giờ, chưa bao giờ cô từng nghĩ tới có ngày câu hỏi vô căn cứ kia lại sẽ ứng nghiệm ở trên người mình. Đối với câu hỏi này, năm đó đã từng lan truyền trong một thời gian khá dài, chính cô cũng từng suy nghĩ câu trả lời là gì.

Tha thứ cho cô, bởi cô cũng không phải là một đứa trẻ rất thông minh, tuyệt nhiên sẽ không thể linh hoạt đưa ra câu trả lời kiểu như "Cứu em, bởi vì mẹ của anh biết bơi" v.v và v.v

Ngày đó cô vẫn còn là một thiếu nữ, đã từng cực kỳ thận trọng suy nghĩ về vấn đề này, mà đáp án của cô chính là ... cứu mẹ của mình. Bởi vì mẹ là người đã cho mình cuộc sống, không có mẹ sẽ không bao giờ có mình. Mà bạn trai, nếu như cô yêu đến không cách nào tự kềm chế được, vậy thì cô sẽ để tang, đốt vàng mã cho người ấy, suốt đời sẽ không lấy chồng nữa.

Trần Tri Tri định đứng dậy, nhưng bị Chu Đông kéo ngồi xuống.

"Chuyện của Từ Tri em định cho qua như vậy sao, không muốn giải thích cho anh một lời nào ư?"

Trần Tri Tri nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh. Đột nhiên trong lòng cô cảm thấy, sao mình khổ sở đến vậy, thật quá mức khổ sở, tràn đầy bi thương đến cùng cực.

Tại sao cô lại không phải là một người môn đăng hộ đối với Chu Đông chứ? Tại sao bọn họ lại không thể giống như người con gái khác, cũng được người nhà anh vui mừng chào đón, mà người nhà cô cũng vui mừng khi gặp anh, hai gia đình đầy vui mừng, cùng lo làm đám cưới rồi vợ chồng sinh con đẻ cái.

Đột nhiên Trần Tri Tri nghiêng người ra trước, cực kỳ dịu dàng hôn anh.

Mặc dù trước kia cũng không phải là cô chưa từng chủ động, thế nhưng lần này, thật sự trong lòng anh cảm thấy có gì đó khác thường. Mặc dù anh biết cô nói dối anh đi làm thêm giờ, hàng ngày đều về nhà rất muộn, hơn nữa anh còn nhìn thấy Từ Tri đưa cô về. Mặc dù anh đang rất tức giận, nhưng thật sự anh cảm thấy không phải là cô ngoại tình... ít nhất, anh vẫn hiểu rõ, cô không phải là người thích dong đưa ăn ở hai lòng.

Nhưng phản ứng của cô lúc này vẫn luôn né tránh, không muốn nhìn thẳng vào mắt anh, trầm mặc hồi lâu, rồi sự chủ động không rõ nguyên do của cô đã làm cho anh cảm thấy rất...

...liệu có phải là cô đã làm chuyện gì có lỗi với anh thật không, nếu không tại sao trong ánh mắt cô lại có thể ngập tràn sự áy náy và đau thương như thế.

Đợi đến bảy giờ tối ngày hôm sau, lúc anh về nhà thì thấy cô đã về rồi, đang gọi điện thoại ở trong phòng ngủ, nhìn thấy anh, cô cuống quýt cúp điện thoại. Dáng vẻ của cô thất kinh như chỉ sợ anh phát hiện ra, quả thật đây là lần đầu tiên anh thấy cô như vậy.

Trong lòng đầy nghi ngờ, anh đi tới hỏi: "Điện thoại của ai vậy?"

Sắc mặt cô tái nhợt, đáp lại: "Không có gì, chỉ là một người bạn... Để em đi nấu cơm." Cô lướt qua bên cạnh anh, giấu điện thoại vào sau lưng.

Cô đang nói dối, Chu Đông liếc qua cũng nhận ra. Nhưng đợi khi cô đi tắm, anh cầm điện thoại di động của cô lên xem, thời gian ghi chép cuộc gọi cũng đã bị cô xóa sạch.

Nếu quả thật cô trong sạch, vì sao phải xóa phần ghi chép đó chứ?

Nỗi nghi ngờ trong lòng Chu Đông càng ngày càng tăng cao, thậm chí anh còn ngẫm cho rằng, đối tượng trò chuyện được ghi chép lại đó chính là Từ Tri, trừ hán ra hoàn toàn không thể là ai khác.

Hoặc giả là có chuyện gì đó, đột nhiên Từ Tri hồi tâm chuyển ý muốn kết giao với Tri Tri, hoặc là hai người bọn họ trong lúc vô tình đã xảy ra tình một đêm chẳng hạn, dẫn đến hiện giờ Tri Tri không hề dám đối mặt với anh như vậy.

Chu Đông nghĩ đến tất cả những khả năng có thể xảy ra một lần nữa, nhưng trong lòng càng ngày càng thấy rối rắm. Trần Tri Tri tắm xong đi ra ngoài nhìn thấy anh cầm điện thoại di động của mình, trong lòng hoảng hốt, liền vội vàng cướp lại: "Anh xem gì ở điện thoại của em vậy?"

"Em sợ sao?" Chu Đông ngược mắt lên nhìn cô.

Trần Tri Tri nhìn chằm chằm vào điện thoại di động không nói gì. Chu Đông nhìn ra cửa phòng phía trước mặt, nơi đó ánh đèn hắt sáng trên sàn nhà.

"Tri Tri, có phải em đã làm chuyện gì có lỗi với anh phải không?"

Trần Tri Tri để điện thoại di động xuống, nhưng vẫn trầm mặc. Chu Đông chợt quay đầu đi, áp cô ở bên dưới thân mình, nhìn cô thật sâu: "Nếu như em đã làm chuyện sai lầm gì, chỉ cần là do em vô ý, anh vẫn có thể tha thứ cho em."

Thật ra thì anh cũng không biết liệu trong lòng mình có thể thật sự bỏ qua hoàn toàn được hay không? Dù sao anh cũng là một người đàn ông, nếu như Trần Tri Tri thật sự đã phát sinh chuyện gì đó với Từ Tri, quả thật anh cũng không biết mình sẽ biến thành cái dạng gì nữa... Nhưng điều mà anh hy vọng hơn cả chính là Trần Tri Tri có thể thẳng thắn nói cho anh biết, cho dù kết quả thế nào, điều anh hy vọng nhất vẫn là chuyện kia không xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Chương cuối

Chu Đông nhìn chằm chằm vào môi Trần Tri Tri, đột nhiên anh cảm thấy rất sợ lời xác nhận kia sẽ được thốt ra từ trong miệng cô.

Nếu quả thật như vậy, nếu quả thật như vậy...

Trần Tri Tri cảm thấy bả vai mình bị nắm chặt, tiếp đó cô nhìn anh: "Cho dù em có làm bất cứ chuyện gì sai lầm, anh cũng bằng lòng tha thứ cho em sao?"

Chu Đông không lên tiếng, về mặt lý trí thì anh đồng ý tha thứ, nhưng nếu như quả thật có chuyện đó xảy ra, anh thật sự cũng không biết mình sẽ làm gì... nói không chừng, có khi anh sẽ chạy thẳng đến tìm Từ Tri, quyết một trận sống mái với anh ta cũng nên.

Trần Tri Tri khẽ cười, nhưng nước mắt cô lại trào ra, lăn qua huyệt Thái Dương. Cô nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của anh: "Chu Đông, anh thật tốt."

Chu Đông không ngờ cô lại khóc đột ngột như thế, thậm chí anh cũng không hiểu vì sao cô khóc, đến tột cùng, nếu đúng như suy đoán của anh, anh cũng sẽ đảm nhận mọi chuyện, còn bây giờ anh gần như bị cô làm cho cảm động... Nhưng anh không muốn can thiệp vào, cho dù cô có làm chuyện gì sai, anh cũng coi như chưa từng xảy ra, miễn là lúc này anh vẫn luôn ở trong trái tim của cô là được.

Trần Tri Tri vòng tay ôm Chu Đông, Chu Đông cũng ôm lại Trần Tri Tri.

Vậy mà không bao lâu sau, Trần Tri Tri đưa ra lời chia tay với Chu Đông.

Lúc đó, Chu Đông cũng không hiểu vì sao cô lại muốn chia tay, sau khi anh vẫn không hỏi ra được nguyên nhân, rốt cục anh đành chấp nhận... có lẽ là Trần Tri Tri đã sớm thay lòng.

Nhưng khi biết được cuộc điện thoại ngày hôm ấy không phải Trần Tri Tri gọi cho Từ Tri, mà là gọi cho mẹ anh thì anh đã hiểu được hoàn toàn mọi chuyện.

Từ Tri đề nghị Trần Tri Tri nói thẳng những yêu cầu của mình với Chu Đông, nhưng Trần Tri Tri lại không chấp nhận để cho Chu Đông làm bia đỡ đạn, sợ rằng sau khi kết hôn cũng vẫn phải nấp ở sau lưng anh, bất cứ chuyện gì cũng phải nhờ anh nói hộ.

Vì vậy cô đã lấy hết dũng khí gọi một cuộc điện thoại cho mẹ Chu Đông, nói tất cả những suy nghĩ của mình với bà.

Tiếp đó, cái mà cô nhận được sau khi bày tỏ hết suy nghĩ với mẹ Chu, chỉ là nụ cười lạnh lùng của bà: "Cô đã muốn độc lập tự chủ như thế, vậy thì cũng đừng mong sẽ được gả vào nhà họ Chu này!" rồi bà cúp điện thoại luôn.

Trần Tri Tri cười khổ.

Sau đó cô hiểu ra, suy nghĩ của cô và suy nghĩ của mẹ Chu không thể song song tồn tại. Ở trong mắt mẹ Chu, dứt khoát cô chính là người đã dụ dỗ con trai của bà, là thủ phạm chính đã phá hủy cả cuộc đời và tiền đồ của con trai bà. Nếu như cô đủ hết sức lo sợ, nhưng vẫn chấp nhận điều kiện của bà để có thể được gả vào, tất cả mọi chuyện đều vì Chu Đông, như vậy bà có phần nào đó còn có thể chấp nhận cô được. Nếu như cô đã không chịu nhận điều kiện bà đưa ra, vậy thì bà tuyệt đối không thể chấp nhận cho hai người kết hôn.

Dĩ nhiên, cô cũng có thể xúi giục Chu Đông dứt khoát lấy họ khẩu gốc ở nhà mang đến thẳng nơi kết hôn. Nhưng chính bởi vì cô yêu Chu Đông, cho nên cô không thể để cho anh làm như vậy.

Chu Đông rất hoà nhã, cũng chính bởi vì Chu Đông rất hoà nhã, nên cô không thể làm tổn thương anh, thậm chí cô cũng không muốn anh phải làm cái việc đưa ra sự lựa chọn của mình.

Khi chuyện đó phải mang ra để lựa chọn, chỉ cần qua một thời gian nhất định sẽ hiện ra đáp án quá đau khổ, quá đau đớn.

Vậy thà rằng cả đời này cô sẽ không được gặp anh còn hơn.

Chu Đông cũng rất ưu tú, chính vì anh rất ưu tú, cho nên cô cũng mới quyết định buông tay với anh.

Bởi vì anh đáng được nhận những gì tốt hơn, tất cả mọi thứ tốt nhất trên đời này anh đều đáng được nhận.

Anh đáng được một cô gái cực kỳ tốt yêu thương, bao dung anh, giúp đỡ cho sự nghiệp của anh thăng tiến, giúp đỡ cho anh trên con đường làm quan đang được rộng mở kia, giúp đỡ cho gia đình anh được chu đáo, giúp đỡ để anh trở thành một người, khiến mọi người trong nhà anh đều được kiêu hãnh.

Quả thật, mẹ Chu Đông nói rất đúng.

Cô thật sự không xứng với anh.

Chu Đông đặt một nụ hôn vào trán Trần Tri Tri. Thật ra Trần Tri Tri cũng biết, suy nghĩ của mình quá cứng nhắc, cũng chính là từ câu hỏi lựa chọn đó mà ra. Cô chỉ biết ngây ngốc vất kiệt óc chọn lựa những điều trước mặt để đưa ra điều mình chọn, mà không nghĩ sẽ tránh sang lối khác tránh sự va chạm trực diện.

Có lẽ nếu như cô không đưa ra sự lựa chọn thay Chu Đông, bọn họ đã có một lối đi khác.

"Anh sẽ đưa em đến gặp mẹ anh. Anh sẽ nói rất rõ ràng để cho mẹ hiểu, đời này ngoại trừ em, anh sẽ không cưới bất kỳ ai khác."

Trần Tri Tri cũng không muốn Chu Đông đi thúc bách mẹ của mình, cứ suy từ cô ra, có thể nói đây là một điều rất khó chịu đối với một người mẹ. Nhưng bây giờ cô lựa chọn tin tưởng Chu Đông, mọi chuyện đã bày ra hết, chắc chắn anh cũng sẽ có lựa chọn của mình.

Nhưng không quá hai ngày, Chu Đông đã có câu trả lời chắc chắn cho Trần Tri Tri: Mẹ của anh đã đồng ý.

Trần Tri Tri thật sự hoa mắt, nếu như chỉ đơn giản như thế mà bà đã đồng ý, vậy rốt cuộc lúc trước tại sao cô phải nói lời chia tay chứ? Hơn nữa theo lý mà nói, tính tình mẹ Chu Đông rất cương quyết, tuyệt đối không thể nào là một người dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Trần Tri Tri hỏi Chu Đông: "Không phải là anh gạt em chứ?"

"Làm sao anh có thể gạt em được!."

Trần Tri Tri thật sự hoàn toàn không hiểu gì hết, buồn bực hỏi: "Vậy rốt cuộc anh làm thế nào mà mẹ anh lại đồng ý? Không có điều kiện kèm thêm sao?"

"Mẹ chỉ yêu cầu chúng ta trở về quê để phát triển. Ý em thế nào?"

Trần Tri Tri lắc đầu một cái, cô cũng không quá để ý đến điều này lắm, nếu như điều kiện chỉ có vậy thì hoàn toàn không có vấn đề gì, "Thật sự không có gì khác nữa sao?"

Cô thật sự rất hoài nghi, rất rất hoài nghi...

Chu Đông cười nói: "Gặp núi cao tự khắc sẽ có cách để vượt qua!"

Vậy là trong lúc cô vẫn còn đang lơ mơ, người lớn của hai nhà đã gặp mặt, cùng ăn bữa cơm, cùng bàn bạc chọn ngày lành tháng tốt và đặt tiệc cưới, tiếp đó cũng đã quyết định xong xuôi về đồ sinh lễ cưới hỏi.

Thời gian này thái độ của mẹ Chu đối với Trần Tri Tri cho dù không được mềm mỏng lắm, nhưng cũng là sự nhượng bộ không nhỏ rồi.

Lúc hai người rời đi, bà còn dặn dò cô một câu: "Nhớ chú ý sức khỏe đấy!"

Dọa Trần Tri Tri sợ đến mức vội vàng kéo Chu Đông sang bên hỏi: "Không phải anh nói với mẹ là em mang thai chứ?" Muốn nói dối cũng không thể nói bừa như vậy được, nếu như sau này mẹ Chu biết là mình bị lừa gạt, nhất định bà sẽ cho rằng vì để được gả cho Chu Đông, nên cô đã không từ một thủ đoạn nào. Điều này thật sự sẽ gây thành một chuỗi hiểu lầm, không sao giải thích nổi.

"Không đâu, anh chỉ nói với mẹ là anh làm em phải phá thai ba lần. Anh không thích mặc áo mưa mà em lại bị dị ứng thuốc tránh thai, cho nên em không tránh được."

"Hả?" Trần Tri Tri sững sốt, cô đi phá thai lúc nào thế nhỉ?

"Trong lòng mẹ anh vốn ám ảnh với chuyện phá thai. Lúc còn trẻ, ba anh đã từng khiến mẹ anh không sao chịu nổi... Cho nên bà căm hận nhất người đàn ông làm cho phụ nữ phải phá thai, em hiểu chưa?"

"..."

"Nói một cách đơn giản là, mẹ anh cảm thấy anh đã làm cho em phải phá thai ba lần, gây tổn thương nghiêm trọng đến sức khỏe, nếu không cưới em thì anh là người rất vô trách nhiệm. Mà mẹ không ngờ em lại không dùng chuyện này để thuyết phục bà, mẹ thật sự rất tán thưởng em điểm này đấy. Về phần em không muốn sống cùng với mẹ chồng, anh cũng đã nói chuyện rất nghiêm túc với mẹ rồi, cho dù em chỉ nghĩ thôi, anh cũng không thể chấp nhận ở cùng với mẹ."

"... Trước kia anh cũng đã từng không đồng ý sao?"

"Đó là ngày trước anh nói đùa với mẹ, anh bảo, anh cũng không muốn khi về đến nhà, nghĩ muốn thân mật lại còn phải tránh tai mắt của người khác. Về phần mẹ thì anh đã hứa, nhà của mẹ đang ở hiện tại rất gần với nhà của chúng ta, nên chúng ta sẽ thường xuyên đến nhà thăm mẹ. Nếu như em có xảy ra va chạm với mẹ, thì anh dạy cho em một cách này... trước hết cứ đồng ý với mẹ đã, để cho bà cảm thấy là đã kiểm soát được tất cả mọi chuyện, sau đó từ từ cô sẽ kìm chế cả với mẹ là xong. Cũng tại trước kia vì cảm thấy còn đang trong thời gian chờ kết hôn nên anh nghĩ không cần phải gấp rút nói rõ với em"

"..."

Trần Tri Tri cúi đầu, "Tại sao anh vừa ra quân, mọi chuyện trên thế giới cũng đều trở nên đơn giản như vậy nhỉ. Em chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn của chúng ta đột nhiên lại đơn giản như vậy..." Đột nhiên giọng nói của cô trở nên nghẹn ngào, nước mắt không sao khống chế nổi nữa, đã trào ra. Cô lau nước mắt: "Em thật là dốt, cực kỳ dốt nát, tự nhiên lại có ý nghĩ như vậy, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa thì em đã để mất anh..."

Chu Đông dịu dàng ôm cô an ủi: "Ngoan, không sao, không sao!.."

Trần Tri Tri cũng quay lại ôm Chu Đông, cô nức nở đến sắp không nói thành lời nữa rồi, mà cô cũng không biết mình có thể nói gì được. Cô chỉ thấy mình rất vui vẻ, vừa rất khó chịu, nhưng lại thấy mình cực kỳ may mắn, cực kỳ xúc động.

Đến giờ cô mới hiểu được, thế nào gọi là chỗ dựa, thế nào gọi là người yêu, thế nào gọi là bầu bạn, thế nào gọi là cùng chung hoạn nạn, sống chết không rời nhau.

Không chỉ là việc khi bạn đi ban đêm sẽ có người đón, không chỉ là người có thể nói chuyện phiếm với bạn, không chỉ là người có thể giúp bạn chia sẻ việc nhà, không chỉ là người mang lại cho bạn niềm vui sướng, cùng bạn sinh con và nuôi dưỡng chúng.

Yêu là phải biết cùng nhau gánh vác, cho dù là khi khổ sở hay khi vui vẻ đều cùng nhau chia sẻ, rất bình thường đơn giản nhưng không ngừng sinh sôi, là trong bạn có tôi, trong tôi có bạn. Là một người biến thành hai người, hai người hòa thành một người.

Sau lần này, cô đã hiểu rõ một điều, anh sẽ cùng cô đối mặt với tất cả mọi biến cố trong cuộc đời. Cô sợ hãi lo lắng, anh sẽ ở bên cạnh cô.

Ở trong xã hội cuộn cuộn như sóng này, bọn họ là một thể thống nhất.

Cùng tay trong tay, vai kề vai, giờ cao đước, động viên nhau bước tới.

Chu Đông tỉ mỉ cầm lên trên đỉnh đầu của cô, anh cứ để cho cô được khóc thoải mái. Bản thân anh cũng thở dài một tiếng: Cho dù là một người đàn ông, trong lòng anh cũng khó tránh khỏi có rất nhiều cảm xúc, hạnh phúc đến với anh thật quanh co khúc khuỷu, nhưng rốt cục tất cả đều đã kết thúc tốt đẹp.

Sau đó, tựa như nhớ ra điều gì, anh cúi đầu xuống蹭 trán của mình vào trán cô: "Em đừng bao giờ tự ti nữa nhé, cuộc đời này chỉ có em là người yêu duy nhất của anh!.."

Trần Tri Tri nín khóc, cô mỉm cười, lau nước mắt, dùng sức gật đầu một cái: "Vâng!."

Cô sẽ không bao giờ ... tự ti nữa

Cô được một người đàn ông yêu thật sâu nặng như vậy, tại sao cô không thể kiêu hãnh được nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Người Tôi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.